COLECȚIA

Jubiri de poveste

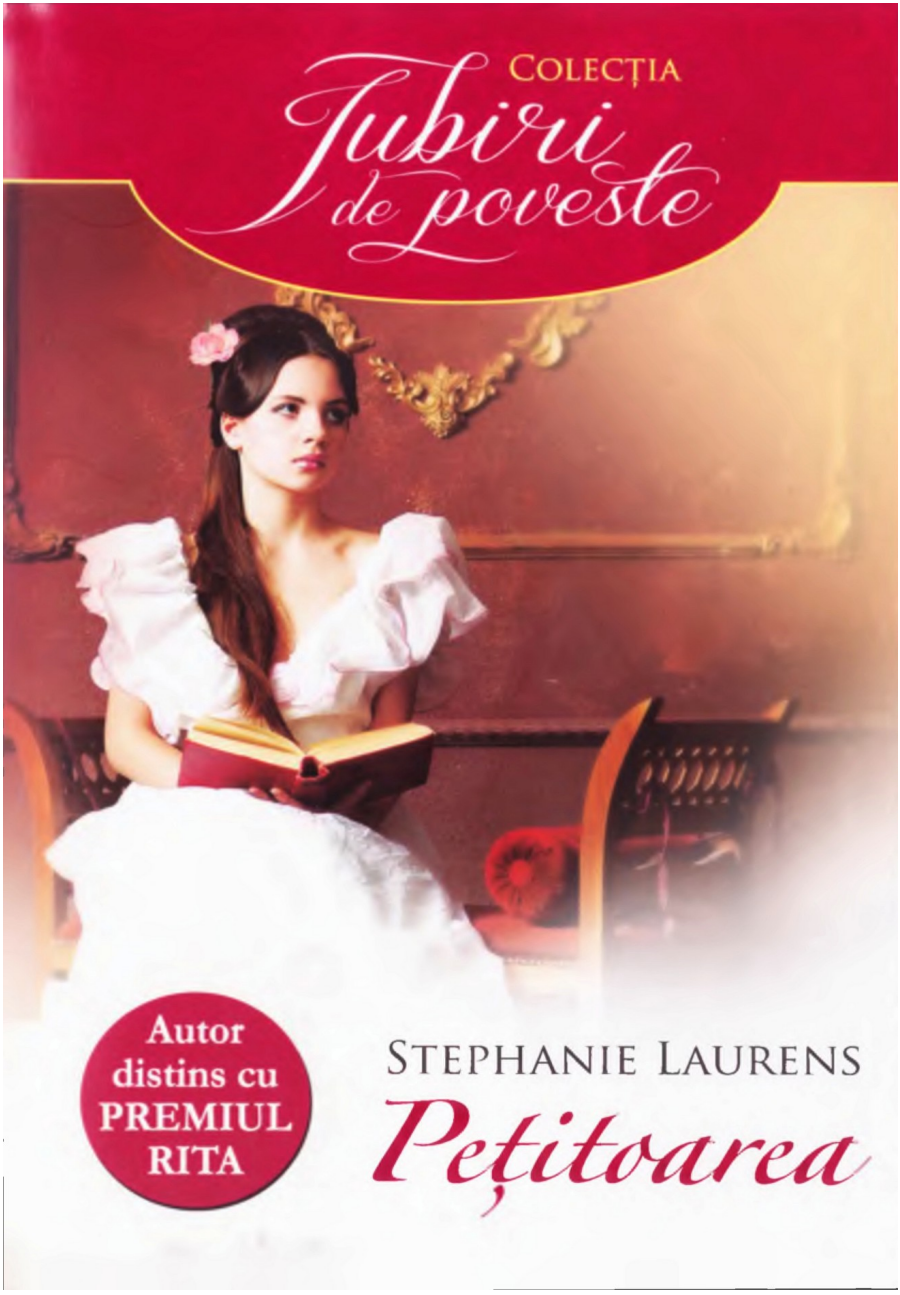

Autor distins cu PREMIUL RITA

STEPHANIE LAURENS

Pețitoarea

Stephanie Laurens
Peţitoarea

And Then She Fell by Stephanie Laurens

2013 Savdek Management Proprietary Ltd.
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
2013 Litera

Copertă: Florentina Tudor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAURENS, STEPHANIE
Peţitoarea / Stephanie Laurens. Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză: Dana Purgaru

Capitolul 1

Aprilie 1837 Londra

Era timpul să se îmbrace pentru ceea ce se anunţa a fi o seară dificilă. În timp ce urca treptele casei părinţilor ei de pe Upper Brook Street, Henrietta Cynster repeta în gând vestea pe care trebuia să i-o dea prietenei ei, Melinda Wentworth, când urmau să se întâlnească, aşa cum stabiliseră, la balul lui Lady Montague.

Henrietta oftă. Când ajunse la uşa dormitorului ei, o deschise şi se opri în prag, văzând-o pe sora sa mai mică, Mary, care scotocea printre bijuteriile de pe măsuţa de toaletă. Zărind-o la rândul ei, ochii lui Mary doar tresăriră uşor, apoi ea continuă să scormonească prin harababura de lanţuri, cercei, broşe şi mărgele. O mişcare îi atrase atenţia Henriettei spre şifonierul mare de lângă pat. Servitoarea ei, Hannah, îi scotea cu ambele mâini noua rochie de bal, albastru regal, şi arunca în acelaşi timp priviri dezaprobatoare spre spatele zvelt al lui Mary.

Henrietta intră şi închise uşa. La fel ca şi ea, Mary era îmbrăcată în rochia de zi şi încă nu se schimbase. Curioasă, studie cu atenţie expresia hotărâtă a lui Mary, mezina familiei. Aceasta avea încăpăţânarea unui terier când venea vorba să obţină ceva ce voia.

— Ce cauţi?

Mary îi aruncă o privire nerăbdătoare. Închise un sertar şi se întinse spre ultimul, cel de jos.

— Acel… *aha!*

După ce-şi vârî degetele înăuntru, expresia de pe chipul lui Mary se transformă în timp ce ridică prada şi o ţinu atârnată cu ambele mâini.

— Asta căutam.

Henrietta se uită la frumosul colier din zale de aur alternând cu mărgele şlefuite din ametist, în mijlocul cărora atârna un cristal roz cu multe faţete, observând cum, pe faţa lui Mary, apărea satisfacţia unui general care

tocmai aflase că trupele sale au cucerit o redută inamică de mare importanţă şi făcu un gest de nepăsare.

— La mine n-a funcţionat niciodată. Eşti bine-venită să-l porţi.

Ochii albaştri ai lui Mary se îndreptară plini de vioiciune spre Henrietta.

— Nu-l căutam pentru mine, zise Mary şi înălţă colierul. *Tu* trebuie să-l porţi.

Colierul era un dar pentru surorile Cynster din partea unei divinităţi scoţiene, Doamna, şi se presupunea că era vrăjit, că o ajuta pe cea care îl purta să-şi găsească eroul, bărbatul alături de care îşi va petrece zilele până la adânci bătrâneţi. Realistă şi pragmatică din fire, Henrietta fusese întotdeauna sceptică în legătură cu eficienţa colierului. Mai mult, în acelaşi stil practic, considerase mereu că nu era deloc rezonabil să se aştepte ca toate cele şapte fete Cynster din generaţia ei să-şi găsească dragostea şi fericirea în braţele alesului, şi că era scris în stele că una dintre ele, cel puţin, nu-şi va împlini acest deziderat. Iar în acest caz, sora Cynster al cărei destin era să moară fată bătrână era aproape sigur chiar ea.

Din moment ce ea şi Mary erau singurele fete Cynster din generaţia lor încă nemăritate, previziunea ei că ea era cea care avea să rămână fată bătrână părea extrem de plauzibilă. Avea deja douăzeci şi nouă de ani şi nu fusese niciodată nici măcar tentată să ia în considerare ideea de a se mărita. Pe de altă parte, nicio persoană întreagă la minte nu şi-ar fi putut imagina că Mary cea tenace de douăzeci şi doi de ani, hotărâtă şi de nestrămutat în decizia ei de a-şi defini şi a-şi construi viaţa, nu şi-ar putea atinge ţelul declarat răspicat deja – adică acela de a-şi găsi eroul şi de a-l lua de soţ.

Henrietta îşi dădu jos şalul de pe umeri şi clătină din cap.

— Ţi-am spus… la mine n-a funcţionat niciodată. Ţi-l ofer şi-ţi urez succes. Presupun că despre asta este vorba, că vrei să te foloseşti de el ca să-ţi găseşti alesul.

— Da, exact, zise Mary şi deveni serioasă. Dar nici pot lua pur şi simplu. Nu aşa funcţionează. *Tu* trebuie să-l porţi .i să-ţi găseşti mai întâi eroul, apoi mi-l dai mie, aşa cum ţi l-a dat Angelica ţie, iar Eliza i l-a dai ei, şi Heather i l-a dat Elizei… în seara balului de logodnă.

Henrietta se întoarse ca să pună şalul pe un scaun şi îşi mască un zâmbet de soră mai mare şi mai matură faţă de încrederea entuziasta a surorii ei mai mici în acea vrajă.

— Sunt sigura că nu e chiar aşa de pretenţios. Nimeni nu zice că trebuie să funcţioneze pentru toate.

— Ea da. Iritarea din tonul lui Mary era evidentă, în timp ce Henrietta se întoarse din nou spre ea, aceasta continuă: Am întrebat-o pe Catriona, iar ea a întrebat-o pe Doamna, şi până la urmă e vraja ei. Şi, după cum mi-a zis Catriona, Doamna a spus foarte clar. Colierul trebuie să treacă de la una la alta, în ordinea stipulată. Mai exact, colierul n-o să funcţioneze pentru mine dacă nu a funcţionat deja pentru tine şi dacă tu nu ai avut parte de balul de logodnă. Deci! exclamă Mary care trase aer în piept şi, cu o expresie hotărâtă, înalţă colierul spre Henrietta. Trebuie să-l porţi. Începând de acum şi până îţi găseşti alesul… şi să te rogi Doamnei şi tuturor zeilor ca acest lucru să se întâmple curând.

Henrietta se încruntă uşor, întinse mâna cu un gest ezitant şi luă colierul dintre degetele lui Mary. Să-l refuze… chiar nu era o opţiune. Poate că era mai mare, mai matură şi avea mai multă experienţă în societate, poate că era mai înaltă cu aproape un cap şi în mod cert nu era o domnişorică slabă de înger, dar tot clanul Cynster ştia că a încerca s-o refuzi pe Mary atunci când se hotărâte la ceva era în van, mai ales când avea un argument logic cu care îşi susţinea cazul. Lăsă zalele să-i alunece printre degete şi se uita din nou cu atenţie la Mary.

— De te eşti aşa de nerăbdătoare să ai colierul acum? Ştii că-l am de la balul de logodnă al Angelicăi, iar asta s-a întâmplat acum aproape opt ani.

— Tocmai, răspunse Mary şi se încruntă. Deci de opt

ani ai ocazia să-l porţi şi să-ţi găseşti eroul şi tu, în schimb, l-ai pus în cutia cu bijuterii şi l-ai lăsat acolo. Asta n-a contat cât timp am fost la şcoală. Chiar şi după ce am fost prezentată în societate, am vrut să văd singură cum stă treaba, aşa că n-a fost nicio problemă că tu n-ai vrut să porţi colierul. Dar acum am douăzeci şi doi de ani şi sunt pregătită să fac pasul cel mare. Vreau să-mi găsesc alesul imediat, să mă căsătoresc şi să am căminul meu şi tot ce vine odată cu măritişul. Spre deosebire de tine, nu vreau să-mi petrec următorii şapte sau mai mulţi ani făcând altceva, iar asta înseamnă, spuse Mary şi ţinti cu degetul colierul, că tu trebuie să-l porţi acum, să-ţi întâlneşti alesul şi apoi să mi-l dai mie. Numai atunci, când voi avea colierul, îmi voi putea vedea de viaţa mea.

Alţii ar fi lăsat lucrurile aşa, dar Henrietta îşi cunoştea prea bine sora.

— Şi?…

Mary îi susţinu privirea cu ochii vioi, de culoarea albăstrelelor, hotărâţi şi de neclintit. Henrietta înclină capul, îşi arcui sprâncenele şi aşteptă.

— Of, bine! exclamă Mary şi ridică mâinile în aer într-un gest de predare. *Şi* cred că s-ar putea să-mi fi găsit eroul, dar am nevoie de colier ca să fiu sigură. Trebuie să ajungă la mine, să-şi facă treaba şi apoi să meargă la Lucilla, aşa că se pare că trebuie să aştept colierul înainte de a mă decide asupra alesului şi, ei bine, o să rămână în seama destinului şi a Doamnei dacă se va lua sau nu o decizie finală *înainte* să pun mâna pe colier, iar acest lucru trebuie să se întâmple aşa cum trebuie.

Expresia lui Mary se înăspri şi o privi fix pe Henrietta.

— Ceea ce înseamnă că *tu* trebuie să-l porţi mai întâi şi să-ţi găseşti eroul, continuă ea.

Henrietta se uită în jos la colier, la zalele inocente ce-i atârnau pe degete, şi oftă.

— Bine. O să-l port diseară.

Mary scoase un sunet de încântare. Henrietta ridică

o mână ca s-o calmeze.

— Dar nu mă aştept să funcţioneze pentru mine, aşa că nu-ţi face prea multe speranţe.

Mary râse şi se repezi s-o sărute pe Henrietta pe obraz.

— Nu trebuie decât să-l porţi, surioară… e tot ce-ţi cer. Cât despre dacă funcţionează sau nu, spuse Mary cu o sclipire în privire şi se învârti spre uşă, eu îmi pun toate speranţele în Doamna. Henrietta zâmbi şi clătină din cap. Mary se opri în prag.

— Vii cu mama şi cu mine la Lady Hammond în seara asta?

— Nu… sunt aşteptată la Lady Montague.

Dată fiind vârsta Henriettei, ea participa des la alte evenimente decât cele la care mama ei o escorta pe Mary.

— Să te distrezi.

— Da. Ne vedem mâine.

Mary îi făcu cu mâna, ieşi şi închise uşa în urma ei. Încă zâmbind, Henrietta se întoarse şi observă că Hannah îi pusese rochia nouă, albastru regal, înapoi în dulap şi o scosese pe cea din mătase mov. Privirile li se întâlniră când Hannah se întoarse şi ridică din sprânceană. Hannah îi ghici corect gândurile şi o linişti:

— Albastrul nu merge, domnişoară, dacă purtaţi aşa ceva, spuse Hannah cu un licăr în privire şi făcu un gest din cap spre colier. Şi dacă mergeţi să vă căutaţi eroul, vrem să arătaţi cât mai bine. Henrietta oftă.

*

Două ore mai târziu, Henrietta li se alătură domnului şi lui Lady Wentworth la balul lui Lady Montague. După ce făcură schimb de politeţuri, rămaseră uitându-se la fata soţilor Wentworth, Melinda, care dansa un cotilion. Partenerul ei era onorabilul James Glossup. Motivul pentru care James o curta pe Melinda o adusese pe Henrietta acolo; se trezi studiindu-l şi se lăsă captivată de tot ceea

ce-i transmiteau înfăţişarea şi priceperea lui la dans, întrebându-se în acelaşi timp – aşa cum făcuse adesea în ultimele zile – de ce, ţinând cont de faptul că era în mod evident un bărbat chipeş şi plin de realizări, James se hotărâse să o ia pe un anumit drum în ceea ce privea găsirea unei soţii.

Lady Wentworth, o femeie scundă şi rotunjoară, într-o rochie maro din mătase, oftă.

— Mare păcat… sunt un cuplu *aşa* de frumos…

— Ei, ei… sări domnul Wentworth, un bărbat vânjos, îmbrăcat în stil conservator.

O bătu uşor pe soţia sa pe mâna cu care îl ţinea de braţ.

— O să mai fie şi alţi bogătani chipeşi care o să vină să adulmece pe-aici, continuă el. Şi, din moment ce Mellie e hotărâtă să găsească un domn care o iubeşte… ei bine, nu pot decât să-i fiu recunoscător domnişoarei Cynster pentru ce a aflat.

Henrietta zâmbi uşor şi îşi stăpâni impulsul de a se foi. Nu-l cunoştea bine pe James, dar era cel mai bun prieten al fratelui ei, Simon. James fusese cavalerul lui de onoare când se însurase, în urmă cu doi ani. Drept urmare, drumurile ei şi ale lui James se intersectaseră la câteva evenimente de familie, dar dincolo de ceea ce ştia despre prietenia lui cu Simon, nu avusese niciun motiv să-l investigheze îndeaproape pe James. Până în momentul în care el devenise într-atât de preocupat de Melinda, încât intenţia lui de a o lua de nevastă nu mai putea fi pusă la îndoială. În acel moment, Melinda, cu aprobarea părinţilor ei, apelase la Henrietta pentru ceea ce ei numiseră „clarificarea motivului lui James”.

Încă de la vârsta de douăzeci de ani, Henrietta îşi găsise vocaţia ajutându-şi suratele, celelalte tinere din înalta societate, să descopere răspunsul la întrebarea existenţială pe care fiecare domnişoară şi-o punea cu privire la cel care îi cerea mâna: „Mă iubeşte cu adevărat sau are un alt motiv pentru care doreşte să se însoare cu

mine?”

Nu era mereu uşor să ştie sau, uneori, să descopere adevăratul răspuns. Henrietta însă, născută în influentul clan Cynster, cu toate relaţiile şi prieteniile de care se putea folosi, învăţase cu mult timp în urmă cum să afle aproape orice. Nu era bârfitoare; rareori îi spunea cuiva ceva ce nu dorise în mod clar să ştie. Dar avusese întotdeauna simţul observaţiei bine dezvoltat, iar această calitate i se îmbunătăţise odată cu trecerea timpului, prin practică permanentă şi prin experienţa dobândită astfel.

În timp ce mamele, matroanele şi însoţitoarele îşi ghidau protejatele prin înalta societate şi făceau pe peţitoarele pentru acele tinere, Henrietta oferea un alt fel de serviciu. Din această cauză, anumiţi domni, nemulţumiţi, o porecliseră Distrugătoarea de Perechi. Dar în ceea ce privea jumătatea feminină a înaltei societăţi, ea era cea la care apelau tinerele care voiau să se mărite pentru a verifica motivele posibililor logodnici. După ce în ultimii ani se dovedise că balanţa se înclina în favoarea uniunilor din dragoste, priceperea şi experienţa Henriettei deveniseră foarte solicitate.

Era foarte posibil ca vasta ei experienţă să fie motivul din spatele nebuloasei care pusese stăpânire pe creierul ei, suspiciunea conform căreia *ceva* legat de situaţia lui James Glossup nu se potrivea. Dar Melinda fusese cea care apelase la ea, iar Henrietta ştia că, în ciuda reţinerii iritante şi absolut ciudate pe care o manifesta, trebuia să-i spună prietenei ei adevărul.

Se uită la James care făcu o piruetă elegantă pe ritmul muzicii, îi admiră umerii laţi, trupul înalt şi zvelt, graţia inefabilă cu care se mişca, ţinuta impecabilă, stilată, părul castaniu, uşor ciufulit, la modă, şi zâmbetul de gentleman adevărat pe care i-l adresa Melindei. Henrietta se întrebă din nou de ce luase el o asemenea decizie, de ce voia să se însoare doar ca să-şi asigure fonduri suplimentare în loc să-şi caute o domnişoară pe care s-o iubească. Desigur, putea fi pur şi simplu un laş, prea

circumspect când venea vorba de dragoste ca să rişte; totuşi, o astfel de explicaţie nu i se părea deloc plauzibila Henriettei.

Ca membru activ al înaltei societăţi, James colindase saloanele cot la cot cu Simon, dar din vara în care acesta din urmă se însurase, în urmă cu doi ani, James se retrăsese şi fusese văzut prea puţin în Londra înainte de începerea sezonului monden. Oricum, fiind membru al familiei Glossup din Dorsetshire, unul dintre nepoţii vicontelui Netherfield, erau multe domnişoare care ar fi acceptat fără reţinere să se îndrăgostească de el. În schimb, el îşi concentrase atenţia foarte rapid asupra Melindei. Iar ea era una dintre prietenele Henriettei.

Melodia se termină. James făcu o plecăciune, iar Melinda făcu o reverenţă apoi se ridică. Ea se uită la părinţii ei, observă că Henrietta sosise şi, cu politeţea şi zâmbetele de rigoare, scăpă de James şi îşi croi drum prin mulţime. În timp ce Melinda se apropia, Henrietta afişă o expresie care nu spunea nimic, dar după o privire aruncată mamei, tânăra îşi dădu seama de realitate. Se schimbă la faţă.

— Ah…

Se opri în faţa părinţilor, apucă mâna mamei ei apoi se uită la Henrietta.

— Nu-i o veste bună, nu-i aşa?

Henrietta făcu o grimasă.

— Nu e vestea la care te aşteptai.

Melinda privi peste umăr, spre James, dar acesta se amestecase în mulţime şi nu se mai vedea. Trase adânc aer în piept, strânse mâna mamei ei şi, cu capul sus, se uită la Henrietta.

— Spune-mi.

Lady Wentworth se uită cu subînţeles la ceilalţi oaspeţi.

— Nu e locul potrivit ca să discutăm despre asta, dragă.

Melinda se încruntă.

— Dar trebuie să ştiu. Altfel cum mă mai pot uita la el?

— Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem acasă, să discutăm în particular, sugeră domnul Wentworth şi se uită spre Henrietta. Dacă domnişoara Cynster este de acord…

Henrietta nu avusese intenţia să plece de la familia Montague atât de devreme, dar cu trei expresii rugătoare pe chipurile din faţa ei, dădu din cap afirmativ.

— Da, desigur. Sunt cu trăsura părinţilor mei. Vin după voi pe Hill Street.

Îi urmă pe membrii familiei Wentworth şi se îndreptară cu toţii spre Lady Montague. În timp ce Melinda şi Lady Wentworth îi mulţumeau gazdei pentru acea seară, Henrietta rămase în urmă şi cercetă mulţimea cu o expresie relaxată. Erau puţini pe care nu-i cunoştea şi mai erau câţiva pe care nu reuşi imediat să-i asocieze cu o familie sau cu anumite conexiuni. În timp ce studia nepăsătoare capetele invitaţilor, privirea i se ciocni de a lui James Glossup. Acesta stătea în cealaltă parte a încăperii şi o privea fix.

Membrii familiei Wentworth se îndreptară spre uşă. Henrietta îşi desprinse privirea de cea a lui James, îi zâmbi lui Lady Montague şi îşi luă rămas-bun, apoi porni după familia Wentworth. Îşi porunci să nu se uite înapoi, dar nu rezistă tentaţiei. James o privea în continuare, dar era încruntat; trăsăturile solemne ale feţei lui atrăgătoare păreau mai ascuţite, aproape severe. Henrietta îi întâlni privirea, i-o susţinu, apoi se întoarse şi ieşi din sala de bal.

De cealaltă parte a încăperii, James Glossup înjură printre dinţi.

*

— Am aflat că domnul Glossup trebuie să se însoare ca să poată beneficia de fonduri suplimentare din averea mătuşii sale.

Instalată confortabil într-un fotoliu, lângă şemineul din salonul familiei Wentworth din reşedinţa de pe Hill Street, Henrietta făcu o pauză şi sorbi din ceaiul de care Lady Wentworth insistase că aveau nevoie cu toţii.

Aşezat într-un fotoliu în faţa ei, avându-le la stânga pe soţia şi fiica sa, aşezate pe o canapea, domnul Wentworth se încruntă.

— Deci nu e un vânător de averi aflat pe urmele zestrei lui Mellie?

Henrietta lăsă ceaşca pe farfurioară şi clătină din cap.

— Nu… are destule fonduri, dar ca să dispună de banii din averea mătuşii lui trebuie să se însoare. Din câte am înţeles, bătrâna doamnă a vrut să se asigure că acest lucru se va întâmpla, aşa că a stipulat condiţia în testament.

Domnul Wentworth pufni.

— Cred că e şi asta o metodă ca să forţezi o puşlama să meargă la altar. Dar nu cu fata mea.

— Chiar aşa! se arătă de acord Lady Wentworth.

Apoi îşi aminti că până la urmă era decizia Melindei, aşa că se întoarse spre ea.

— Nu-i aşa… Mellie?

Cu ceaşca şi farfurioara în poală, Melinda se uita spre foc. Clipi, îşi mută privirea către mama ei, apoi spre Henrietta.

— Nu mă iubeşte, nu-i aşa?

Henrietta era de acord cu acel adevăr absolut.

— Asta nu ştiu. Nu-ţi pot spune decât ceea ce ştiu, zise ea şi o privi fix pe Melinda, cu bunăvoinţă. Tu poţi judeca mult mai bine decât mine, adăugă ea cu blândeţe.

Melinda se uită la ea pentru câteva momente, apoi strânse din buze. Clătină din cap.

— Mă place, dar nu… nu mă iubeşte, spuse ea. Se întrerupse pentru a lua o gură din ceaiul până atunci neatins, lăsă ceaşca jos şi continuă: Adevărul e că de-asta te-am rugat să afli ce poţi despre el. Bănuiam deja, după

felul în care se purta, că are alte motive.

Melinda făcu o grimasă şi se uită în altă parte. Henrietta îşi goli ceaşca, o puse pe farfurioară, apoi le aşeză pe amândouă pe măsuţa din faţa scaunului.

— Trebuie să plec. Eu nu mai am nimic de spus, iar voi trebuie să reflectaţi, zise ea şi se ridică.

Melinda lăsă jos ceaşca şi farfurioara. La fel făcură şi părinţii ei.

— Te conduc.

— Îţi mulţumim că eşti o prietenă aşa de bună pentru Mellie, spuse domnul Wentworth posac şi o bătu uşor pe mână pe Henrietta.

Henrietta îşi luă la revedere de la domnul Wentworth şi o urmă pe Melinda în holul din faţă. Imediat ce majordomul închise uşa salonului, Henrietta murmură îndeajuns de încet încât numai Melinda, care se afla în faţa ei, s-o audă:

— Îmi pare foarte rău că sunt purtătoarea unor astfel de veşti. Melinda se opri şi se întoarse cu faţa spre ea. Se uită în ochii ei şi zâmbi, deşi nu prea convingător.

— Recunosc faptul că sperasem să aud că l-am judecat greşit, dar adevărul e că ai fost o mană cerească. Nu *vreau* să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubeşte, iar veştile tale n-au făcut decât să confirme ceea ce bănuiam deja. Pentru acest lucru, îţi sunt recunoscătoare. Ai făcut în aşa fel încât decizia mea să fie mult mai uşoară, spuse Melinda.

Îşi puse mâinile pe umerii Henriettei, o sărută pe obraz, apoi se retrase şi continuă:

— Într-adevăr, o să fiu tristă o zi sau două, dar o să-mi revin repede… o să vezi.

— Sper, spuse Henrietta şi zâmbi.

— Aşa va fi, zise Melinda, mai sigură cu fiecare clipă care trecea. Ne-ai ajutat pe foarte multe şi sunt sigură că niciuna dintre noi nu ne-am fi descurcat fără tine. Ai salvat nenumărate domnişoare de la căsătorii sortite eşecului… Sincer, meriţi un premiu.

Henrietta pufni.

— Prostii. Am surse mai bune de informare decât ele, doar atât.

Şi, deşi în circumstanţele date nu se cădea să menţioneze acest lucru, în nenumărate ocazii confirmase că alte relaţii erau bazate pe iubire.

După ce majordomul îi aşează mantia pe umeri, deschise uşa din faţă. Melinda o însoţi pe prima treaptă şi se înfioră când o briză rece mătură strada. Henrietta o luă de mână şi o strânse uşor.

— Du-te înăuntru. O să răceşti… iar trăsura mea e chiar aici, spuse ea şi făcu un gest din cap spre locul în care o aştepta, lângă curbă, cea de-a doua trăsură de oraş a părinţilor ei.

— Bine, zise Melinda şi o strânse uşor de mână. Ai grijă. Fără îndoială ne vom întâlni din nou, curând.

Henrietta zâmbi, aşteptă până ce Melinda se retrase şi închise uşa, apoi amuzată în sinea ei şi liniştită la gândul că Melinda acceptase uşor ideea că nici ea nu fusese de fapt îndrăgostită cu adevărat de James, coborî treptele. Deşi nu avea prea multă încredere că îşi va găsi marea dragoste, era deschisă să-şi ajute oricând prietenele în acest sens; considera că dragostea era singura protecţie ce putea garanta unei domnişoare o căsnicie fericită şi împlinită…

Un bărbat se lovi de ea în timp ce trecea în viteză pe stradă. Izbitura o făcu să se clatine.

— Ah!…

Ar fi căzut dacă el nu s-ar fi răsucit şi n-ar fi apucat-o de umeri. O ţinu în faţa lui şi o ajută să-şi recapete echilibrul. Cu colţul ochiului, ea văzu un baston cu mâner din argint şi observă mănuşa din piele moale, iscusit croită. Clipi şi se uită spre chipul lui. Însă bărbatul purta o pelerină cu gluga trasă pe cap şi, din cauza faptului că lumina lămpilor de pe stradă bătea din spate, figura îi era ascunsă în întuneric. Tot ce putea distinge era vârful bărbiei lui. Aceasta se ridică înainte de a vorbi.

— Îmi cer scuze. Nu v-am văzut.

Vocea bărbatului era profundă, vorbea sacadat, dar părea educat. Ea îşi trase răsuflarea şi răspunse:

— Nici eu nu v-am văzut.

El făcu o pauză, iar ea simţi că îi cerceta faţa şi ochii.

— Domnişoară! Sunteţi bine?

Ridică privirea. Bărbatul se uită peste umăr. Îl văzură amândoi pe îngrijitorul cailor care venea spre ei ca s-o ajute. Ea îi strigă:

— E în regulă, Gibbs.

Chiar atunci bărbatul se uită din nou la ea, îi dădu drumul, făcu un gest scurt din cap, apoi se întoarse şi porni grăbit în jos pe stradă, dispărând în ceaţa care devenea din ce în ce mai deasă.

Henrietta clătină din cap, îşi netezi rochia şi mantia, apoi traversă spre locul în care o aştepta îngrijitorul ca s-o ajute să urce în trăsură. Când portiera se închise, oftă şi se rezemă de spătarul banchetei din piele, iar trăsura se puse în mişcare. Upper Brook Street se afla la numai câteva minute distanţă.

Se relaxă şi se aşteptă să simtă senzaţia obişnuită de satisfacţie după încă o investigaţie ce se finalizase cu succes, dar mintea ei zbură instantaneu la cu totul altceva. La imaginea lui James Glossup aflat în sala de bal a lui Lady Montague, care o privea fix. La expresia lui în timp ce îşi dădea seama că ea o conducea afară pe aleasa lui. Era prietenul lui Simon şi cu siguranţă cunoştea reputaţia ei. Se întrebă la ce se gândea el în acea clipă.

Capitolul 2

— Măcar ai idee ce naiba ai făcut?

Henrietta tresări, apoi se uită peste umăr – la nişte ochi căprui înduioşători care, în acel moment, nu mai erau la fel de înduioşători. Privirea lui James Glossup sugera

faptul că îi surâdea ideea de a comite o crimă. Cu buzele subţiate în mod îngrijorător şi cu o expresie împietrită, el continuă:

— Sunt sigur că nu e un şoc pentru tine să afli că Melinda Wentworth mi-a dat papucii, refuzându-mi cererea în căsătorie înainte chiar să apuc să o fac. După ce te-am văzut plecând de la balul lui Lady Montague, seara trecută, în compania familiei Wentworth, atitudinea Melindei n-a fost o surpriză… Dar asta mă face să te întreb, din nou, dacă ai idee… vreo *idee cât de vagă,* despre consecinţele intervenţiei tale, în acest caz particular.

Tonul lui, atât dezaprobator cât şi acuzator, o enervă pe Henrietta. Se întoarse cu faţa spre el. Mama ei insistase ca, împreună cu ea şi cu Mary, să participe la serata lui Lady Campbell, dar erau prea puţine lucruri care o interesau în salonul acesteia; majoritatea celor prezenţi erau tineri, domnişoare care tocmai ieşiseră în lume, şi domni tineri care sosiseră recent în oraş, împreună cu mamele lor. Dar Lady Campbell era o prietenă apropiată a mamei sale.

După ce făcuse un tur al încăperii, aşa cum se cădea, Henrietta se refugiase într-un ungher parţial ascuns de un palmier mare, în ghiveci, şi acolo o găsise James. O încolţise, iar ea nu putea scăpa decât dacă el se dădea înapoi. Nu că acest lucru ar fi deranjat-o, dar pulsul i se accelerase… şi nu era sigură de ce.

— N-am făcut decât să-i spun Melindei adevărul – că trebuie să te însori ca să ai acces la o parte din averea ta, zise ea şi se încruntă ameninţătoare. Nu avea de gând să fie ţapul ispăşitor pentru neajunsurile create. Nu ţi-a trecut prin cap să-i menţionezi ceva despre asta până acum, continuă ea. Melinda e hotărâtă să se mărite din dragoste şi, deşi m-a rugat, am refuzat să comentez acest aspect. Am lăsat-o pe ea să decidă, iar dacă nu ai reuşit s-o convingi că interesul tău se bazează pe un fond sentimental, nu cred că poţi da vina pe *mine.*

El se încruntă. Gândul de a se adânci în voluptatea ochilor lui, în mod normal de culoarea ciocolatei, nu părea chiar o prostie, însă în acel moment ajunseseră să semene cu două aşchii de agat neşlefuit.

— Exact cum am bănuit... nu ai nici cea mai vagă idee despre dezastrul pe care l-ai creat, nu numai în viaţa mea, ci şi a multor altor oameni.

Ea clipi şi se încruntă.

— Ce vrei să spui?

El părea să n-o mai audă; ochii îi erau în continuare adânciţi în privirea ei, iar faţa îi era o mască de supărare şi frustrare scăpate de sub control.

— Simon mi-a vorbit despre preocupările tale, despre modul în care te amesteci în vieţile altora ca să te distrezi.

Tonul lui o făcu să ia foc.

— Tu nu eşti îndrăgostit de Melinda!

— Nu, nu sunt... Dar am susţinut vreodată că aş fi? Îşi lăsase capul mai jos ca să poată vorbi aproape de faţa ei; îi despărţeau numai câţiva centimetri şi îi arunca acele vorbe de parcă ar fi fost săgeţi sau chiar suliţe.

Ea se uită cu atenţie la ochii lui şi la trăsăturile hotărâte şi severe. Emoţiile lui erau uşor de ghicit sub acea suprafaţă rigidă; distingea foarte clar furia şi frustrarea, dar pe lângă ele mai era un val format din îngrijorare, nelinişte şi agitaţie. Iar sub toate acestea se simţea teama. Dar nu pentru propria persoană, d o frică diferită, pe care ea o recunoscu imediat. Avea legătură cu o persoană sau cu un lucru pe care el îl avea în grijă. Dintr-odată, ea se simţi copleşită.

— Ce…

— Nu te-ai gândit *niciodată* că un gentleman ar putea – doar ar putea – fi supus şi altor presiuni – lucruri ce nu au nimic de-a face cu dragostea –, care l-ar putea determina să se însoare? Cum naiba crezi că ar trebui să procedeze un astfel de bărbat, care încearcă să se căsătorească, dacă e nevoit să aibă de-a face cu oameni ca tine, care îşi bagă nasul în treburi care nu-i privesc? El

trase aer în piept, apoi mormăi şi mai nervos, dar în şoaptă: Dacă înveţi ceva din dezastrul pe care l-ai creat, dacă te conving să nu te mai amesteci în chestiuni pe care nici nu le înţelegi şi nici nu te privesc, cel puţin pot spune că am realizat ceva.

Privirea pe care i-o aruncă avea în ea o notă de repulsie, dar şi un grad de dezamăgire. Făcu un pas înapoi şi dădu să plece, însă ea îl prinse de rever şi strânse tare. El încremeni, se uită în jos la degetele ei prinse de haină, apoi îşi ridică privirea şi îşi arcui o sprânceană stufoasă. Ea nu-i dădu drumul ci îi susţinu privirea, ostentativ, răspunzându-i cu aceeaşi nervozitate şi frustrare.

— Despre ce vorbeşti? îl întrebă, accentuând fiecare cuvânt.

Nu avea de gând să-l lase să o ponegrească astfel, într-un mod confuz dar dureros, şi apoi pur şi simplu să plece.

El îi susţinu privirea un moment îndelungat, apoi se uită în jos la mâna ei. Furia nu îi dispăru nicio clipă din privire. Totuşi, cu un calm aparent, zise încet:

— Dat fiind că ai ales să te interesezi de viaţa mea amoroasă, poate că meriţi să afli întreaga poveste, rosti ţintuind-o cu privirea. Şi amploarea problemelor pe care le-a declanşat amestecul tău neavenit.

Se auzi un hohot de râs din partea cealaltă a palmierului, făcându-i pe amândoi să se uite într-acolo; mai mulţi tineri se adunaseră dincolo de plantă, ca să-şi împărtăşească nerăbdători câteva secrete.

— Dar nu aici, adăugă James şi se uită din nou la ea.

Ea îi dădu drumul şi îl privi fără să şovăie.

— Dar unde?

El se mişcă, cercetă încăperea, apoi făcu un gest din cap.

— Pe aici.

O conduse afară din salon, printr-o sală laterală şi apoi pe un coridor. Ea îl urmă mergând repede şi rămânând aproape de umărul lui drept.

Spre surprinderea ei, colierul – mărgelele de ametist şi mai ales pandantivul din cuarţ roz care atârna puţin mai sus de decolteu – părea neobişnuit de cald. Aşa cum se aşteptase, Mary se asigurase că ea purta colierul, iar Henrietta bănuia că sora ei mai mică îi şoptise ceva la ureche lui Hannah pentru că servitoarea luase toate rochiile la rând ca s-o găsească pe cea pe care ea o purta în acea clipă. O creaţie bine croită, în cea mai deschisă nuanţă de roz perlat cu putinţă – ce încadra aproape prea bine afurisitul de colier.

Fustele largi ale rochiei fâşâiau în jurul picioarelor ei în timp ce-l urma pe James pe un coridor şi apoi pe altul într-un final, el se opri în dreptul unei uşi, îşi duse un deget la buze, apoi întoarse mânerul rotund şi deschise încet uşa. Era camera de lucru a stăpânului casei. O lampă aflată pe masă fusese lăsată aprinsă, dar flacăra ei ardea slab. Se uitară amândoi înăuntru, cu priviri iscoditoare, dar încăperea era goală.

James îi făcu semn Henriettei să intre, apoi o urmă şi închise uşa. Nu se arătă surprins când ea se duse direct la scaunul rotativ din spatele biroului şi se aşeză. Se întoarse cu faţa la James, în timp ce el se îndreptă spre şemineul din stânga biroului şi apoi începu să se plimbe neliniştit prin cameră.

Dată fiind starea în care se afla, nu avea niciun chef să se aşeze. Avea chef de ceartă, dar pe lângă faptul că era îngrozitor de mânios, se simţea enervant de neajutorat. Cum naiba avea să se descurce? Şi de ce pierdea şi mai mult din timpul din ce în ce mai scurt pe care-l avea la dispoziţie, dându-i explicaţii Henriettei Cynster, sora mai mică a lui Simon?

Nu ştia sigur ce era, dar ceva legat de atitudinea ei băgăreaţă îl irita. Într-un fel, vedea acţiunile ei ca pe o lipsă de încredere, ba chiar ca pe un act lipsit de loialitate. Se aştepta la mai mult de la sora celui mai bun prieten al său.

Poate că el nu o cunoştea prea bine, dar cu siguranţă

ea ştia ce fel de bărbat era – adică o persoană care avea acelaşi crez ca şi fratele ei. Se simţea tulburat şi deranjat de faptul că acţiunile ei nu puteau însemna altceva decât că ea îl privea într-o lumină care-l lipsea de onoare. Că era de părere că el o minţise pe Melinda; sau cel puţin că încercase să o înşele pentru că nu îi spusese cum stăteau lucrurile în realitate. Dar Melinda îl respinsese înainte să-i dea ocazia să explice situaţia.

— Deci, zise Henrietta fixându-l cu ochii ei de un albastru-gri. Ce anume din toate astea n-am înţeles? Care este *întreaga poveste?*

El îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi fără să se oprească din mers, răspunse:

— Mătuşa mea, după cum bine ştii, a murit cu aproape un an în urmă, mai precis, la întâi iunie anul trecut. Am fost favoritul ei din întreaga familie şi a vrut să se asigure că mă însor. Acesta a fost întotdeauna scopul ei, pentru care a acţionat cât de bine a putut în ultimul deceniu. Apoi a aflat că era pe moarte, aşa ci mi-a lăsat prin testament averea – o casă la ţară, terenurile dimprejur, câteva ferme din Wiltshire şi o casă mare în oraş, toate aflate în stare bună şi cu personal angajat. Mi-a lăsat şi o sumă pentru întreţinerea lor, dar numai pentru un an. Ca să am acces în continuare la venituri, necesare pentru a întreţine casele, fermele şi toate celelalte – se întrerupse şi întâlni privirea Henriettei –, draga mea mătuşă a stipulat că trebuie să mă căsătoresc în termen de un an de la moartea sa, ceea ce înseamnă înainte de întâi iunie anul acesta.

Henrietta clipi, apoi se uită la el cu o expresie întrebătoare.

— Şi ce se întâmplă dacă n-o faci?

— Averea, casele, fermele, şi toate celelalte rămân ale mele, în responsabilitatea mea, dar nu am nicio şansă să le susţin din buzunarul meu fără să am acces la venituri. Lucru pe care mătuşa mea l-a ştiut prea bine.

— Şi ce se va întâmpla?

— Voi fi nevoit să concediez personalul şi să închid casele; poate o să păstrez îngrijitorii, nu mai mult; iar în ceea ce priveşte fermele, nu am nici cea mai vagă idee ce aş putea menţine funcţional. Dar nu prea multe. A, şi în cazul în care te gândeşti că aş putea vinde o parte dintre bunuri pentru a putea păstra restul mătuşa mea s-a asigurat că nu voi putea face asta.

— Aha, replică ea, gândindu-se. Deci, pentru a continua să-i susţii pe toţi cei care sunt dependenţi de averea mătuşii tale… devenită acum a ta… trebuie să te însori până la întâi iunie?

El nu se mai obosi să răspundă, doar dădu scurt din cap. Încă uitându-se la el, ea se încruntă uşor.

— Eşti cam în întârziere, nu-i aşa?

El îi aruncă o privire în care nu se citea nicio urmă de răbdare.

— Lăsându-mi la dispoziţie un an ca să-mi găsesc o femeie potrivită şi să mă însor, în primul rând mătuşa mea nu a ţinut cont de schimbarea în moravurile sociale ce a avut loc de când ea era tânără, când toate căsătoriile din înalta societate erau aranjate în funcţie de interesele materiale, iar dragostea nu intra în discuţie. Ea s-a gândit că a-mi găsi o mireasă potrivită nu va ţine decât de mine, nimic mai mult. În plus, nu a luat în calcul perioada de doliu pe care tata şi bunicul meu au considerat-o necesară, şi nici de lunile de care am avut nevoie pentru a pricepe mersul lucrurilor la moşie. Deşi este în Wiltshire, nu departe de Glossup Hall, şi am fost acolo de multe ori de-a lungul anilor, nu am avut nici cea mai mică idee că intenţionează să-mi lase mie totul, aşa că nu am apucat să învăţ cum funcţionează moşia…

Stând ca pe ghimpi şi fără să-şi mai poată ascunde neliniştea, el îşi trecu mâna prin păr şi simţi nevoia să ia din nou încăperea la pas.

— Ai idee în ce dezastru mă aflu acum? întrebă el şi dădu din mână. Mi-am pierdut o lună căutând printre candidatele cele mai bune, iar Melinda Wentworth a fost

cea mai potrivită… cea care era cel mai probabil să accepte un mariaj ce nu era bazat pe iubire. Din câte mi-am dat seama, nu este îndrăgostită de altcineva. Are douăzeci şi şase de ani şi probabil că se teme că va rămâne pe dinafară. În plus, e chibzuită… o femeie pe care mi-ar plăcea s-o am alături în administrarea moşiei. Mi-am petrecut ultima lună curtând-o, zise el apoi se întoarse şi o privi fix pe Henrietta. Dar acum totul s-a terminat… tot efortul s-a dus pe apa sâmbetei. Aşa că mai am doar patru săptămâni în care trebuie să găsesc şi să curtez o tânără potrivită, care să-mi devină soţia atât de necesară. Se opri în faţa Henriettei şi se uită în jos la ea. Iar vina pentru această situaţie îngrijorătoare, care poate afecta dramatic şi îngrijorător vieţile atâtor oameni nevinovaţi este *a ta,* tot atât cât şi a mea.

Henrietta simţi un fior rece. Se uită fix în ochii lui care ardeau de supărare, şi în care se citea îngrijorarea.

— O… reuşi ea să spună.

— O? Asta e tot ce poţi? O? El se întoarse nervos şi păşi mai departe, apoi se opri, se răsuci şi lansă un nou atac: Dar nu… e şi mai *rău* de-atât… Părea cu adevărat speriat când se opri în faţa ei şi se uită în jos. Abia acum mi-am dat seama. Toţi cei din înalta societate, şi mai ales cei care au fete de măritat vor auzi că mi-ai verificat intenţia de a-i cere mâna Melindei Wentworth şi că ai aflat că vreau ceva. Că m-ai găsit *nedemn*.

Se apucă cu mâinile de cap, îşi trecu degetele prin cârlionţii închişi la culoare, îşi încleştă apoi palmele la ceafă şi se întoarse.

— Ce naiba o să fac? Unde naiba o să-mi găsesc *acum* soţia atât de necesară?

Întrebarea lui fu întâmpinată de tăcere. El se îndepărtă iar, plimbându-se.

— O să te ajut eu.

Ea nici măcar nu-şi dăduse seama că avea de gând să rostească acele vorbe; se formaseră şi îi ieşiseră de pe buze fără o direcţie conştientă. Ca răspuns la ceea ce

auzise, la ceea ce vedea… la ceea ce ştia în interior.

El se opri, cu spatele la ea. Se mai scurseră câteva bătăi de inimă până când îşi întoarse încet capul şi o privi, încruntându-se uşor.

— Ce-ai spus?

Ea îşi umezi buzele şi rosti mai clar:

— Am zis că o să te ajut eu.

El se răsuci încet. Era şi mai încruntat.

— În cazul în care nu ştii, ţi se spune Distrugătoarea de Perechi. Strici relaţiile cu care nu eşti de acord, aşa cum ai făcut şi cu Melinda.

— Nu, răspunse ea. Trase apoi aer în piept şi continuă pe un ton calm: Nu fac decât să le spun ce-am descoperit tinerelor care m-au rugat să aflu adevărul despre potenţialii lor logodnici. Dacă vrei să ştii, numărul relaţiilor care mi se par potrivite se ridică la nivelul celor pe cate le resping, zise ea şi îi susţinu privirea. Nu toate tinerele vot să se mărite din dragoste. În zilele noastre, majoritatea vor, dar nu toate. Ea ezită şi îi cercetă ochii şi faţa; nu reuşi să citească nimic, dar i se păru că detectează o undă de speranţă. Ceea ce o încurajă să continue: Nu am ştiut de situaţia ta, dar acum o cunosc… şi te pot ajuta. Îţi pot spune ce tinere ţi s-ar potrivi, iar dacă domnişoarele din înalta societate vor vedea că te ajut, atunci îşi vor da seama că Melinda a renunţat nu pentru că a aflat ceva despre tine, ci pentru că nu erai ceea ce voia ea. Ceea ce-şi dorea. Cu alte cuvinte, a aflat că nu vă potriviţi, iar faptul că eu te ajut o să pună capăt speculaţiilor. Se opri, îşi duse mana la tâmplă şi îl fixă cu privirea în timp ce se gândea. Va fi o provocare, recunosc… să-ţi găsesc o soţie potrivită în numai patru săptămâni… dar, dacă o să colaborăm, s-ar putea să reuşesc.

Fu rândul lui să încline capul în timp ce o privea uşor încruntat.

— Ai face asta?

Ea îşi îndreptă capul şi dădu din el cu hotărâre.

— Da, aş face-o. Nu-mi cer scuze că ţi-am stricat

relaţia cu Melinda pentru că n-ar fi mers, dar ţinând cont de situaţia ta şi, aşa cum ai subliniat corect, de urmările implicării mele şi de faptul că ai fost mereu un bun prieten pentru Simon, cel puţin pot să te ajut să-ţi găseşti soţia atât de necesară.

El se uită la ea de parcă nu-i venea să creadă ceea ce-i spusese şi nu ştiu cum să răspundă. Într-un final, rosti:

— Deci Distrugătoarea de Perechi se transformă în peţitoare?

Ea îşi duse degetul la bărbie.

— Nu distrug decât relaţiile care nu au şanse să meargă, dar, presupunând că poţi trece cu vederea acest aspect, dacă vom colabora, am putea avea o şansă să ne încadrăm în timp.

El o privi fix încă o clipă, apoi dădu din cap încet.

— Bine. Aşadar… de unde începem?

*

Stabiliră să se întâlnească în Hyde Park, a doua zi dimineaţă, îmbrăcată frumos într-o rochie de plimbare dintr-o ţesături cu model în diagonală de culoarea cerului, Henrietta aştepta la câteva sute de metri de Grosvenor Gate, nu departe de casa părinţilor ei de pe Upper Brook Street, când James se apropie cu pas agale de a lungul Park Lane şi trecu de stâlpii porţii.

La vederea lui, inima ei se strânse şi simţi un nod în piept care îi oprea respiraţia. Efectul era atât de puternic şi, pentru că nu era nimeni altcineva în preajmă, nu putea pretinde că nu era din cauza lui. Ceea ce era absurd. Era adevărat că era îmbrăcat la fel de impecabil ca de obicei şi, ca urmare, era ceea ce se chema un model de gentleman elegant din înalta societate; haina lui din ţesătură Bath foarte fină era excelent croită, vesta albaştri cu dungi argintii, delicate, sublinia eleganţa subtilă, iar eşarfa superb legată stârnea fără îndoială invidia tuturor tinerilor. Oricum… ea se simţi uşor iritată de o astfel de

slăbiciune – avea douăzeci şi nouă de ani, pentru Dumnezeu, era prea în vârstă ca să fie afectată de vederea unui bărbat, oricare ar fi fost acesta. Încercă să ignore acele senzaţii, iar când acest lucru nu dădu roade, le alungă complet din minte.

După ce o văzu, el se îndreptă spre ea cu paşi lungi şi cu graţia unui prădător. I se alătură, zâmbi şi se înclină ca răspuns la salutul ei politicos din cap.

— Bună dimineaţa.

— Este, într-adevăr. M-am gândit că am putea sta acolo. Ea îşi ţinu bine în frâu senzaţiile capricioase şi arătă cu umbrela de soare spre o bancă liberă. O să fim destul de departe de zonele aglomerate, ca să ne asigurăm că n-o să fim întrerupţi, zise ea îndreptându-se într-acolo. Trebuie să-mi fac o idee mai clară despre ce fel de tânără cauţi, apoi trebuie să punem la punct o strategie ca s-o găsim.

Cu trupul său înalt, zvelt şi puternic, el porni alături de ea.

— Sunt de acord cu ultima parte, cât despre prima, cred că cerşetorii nu-şi permit să fie mofturoşi.

— Prostii!

Ea ajunse în dreptul băncii, se aşeză cu un foşnet de rochie şi apoi se încruntă spre el.

— Eşti un Glossup… nu te poţi însura cu oricine.

Expresia lui sugera că nu prea era de acord cu ea.

— Sunt disperat, îţi aminteşti? Se aşeză lângă ea şi se uită În zare, spre peluza frumos tunsă.

— Disperat din punctul de vedere al timpului, dar înclin să cred că nu şi disperat din punctul de vedere al alegerii.

— Tu ştii mai bine decât mine ce opţiuni am. Deci, zise el şi o privi fix. De unde începem?

Henrietta făcu o pauză de gândire. Îşi petrecuse jumătate de noapte întrebându-se de ce se oferise să-l ajute… de ce avusese o asemenea pornire de a face acest lucru. Da, se simţise obligată ţinând cont că şi ea contribuise la situaţia în care el se afla, deşi complet

îndreptăţită. Da, el era cel mai bun prieten al lui Simon, iar ea o percepea ca pe un fel de obligaţie, dar îşi dăduse seama, într-un final, că ponderea cea mai mare în decizia ei o avusese pur şi simplu vina. Îl judecase greşit, mai mult în funcţie de ideile ei preconcepute decât de fapte. Ea, mai mult, nu îl creditase nici măcar cu un dram de onoare. Totuşi, ca soră Cynster, ştia că onoarea era o calitate de mare preţ, pe care nu numai bărbaţii o apreciau, ci şi doamnele, dacă aveau puţin bun-simţ.

Şi era foarte uşor de observat că el era condus în mare parte de devotamentul incontestabil faţă de bunăstarea oamenilor al căror trai era o responsabilitate pe care o moştenise pe neaşteptate – sursa primară a disperării sale. Nu fusese obligat să-şi asume acea povară, şi totuşi o făcuse şi, din câte observa ea, nici mărar nu-i trecuse prin cap s-o lase baltă, deşi ar fi putut s-o facă oricând. Fără să ia în considerare averea mătuşii lui, era destul de bogat ca să renunţe, dar n-o făcuse. Nici măcar nu se gândise la acest lucru. Nu putea fi mai onorabil de atât.

Deşi nu era deloc sigură, nici măcar în acel moment, care erau adevăratele ei motive, ştia că vina cântărea mult. Se aşeză mai confortabil pe bancă şi îi zise:

— Spune-mi ce anume nu doreşti, sau ce anume cauţi, la soţia ta.

Cu privirea aţintită la copacii şi la peluza din în faţa lor, el se gândi un moment apoi răspunse:

— Să nu fie răsfăţată şi prostuţă. Şi, preferabil, să nu fie prea tânără. Dacă are sau nu zestre nu are importanţă, dar după cum ai observat, trebuie să vină dintr-o familie bună, preferabil din înalta societate. Dacă ştie să călărească, e un punct în plus, dar aptitudinile sociale sunt, cred, o condiţie esenţială, spuse el şi apoi se opri. Ce-ar mai fi?

Henrietta strâmbă din buze.

— Ai uitat să menţionezi dacă vrei să fie *acceptabilă* din punctul de vedere al înfăţişării sau dacă nu cumva vrei

un diamant de cea mai pură calitate.

— Ah… dar ştii deja asta. Îi aruncă o ocheadă pe sub pleoapele întredeschise. Mă cunoşti atât de bine.

Ea pufni.

— Ştiu genul tău, e adevărat, spuse ea şi revizui în minte răspunsurile lui. Ai anumite preferinţe fizice? îl întrebă apoi. Blondă mai degrabă decât brunetă, înaltă în loc de scundă… chestiuni din acestea.

„Brunetă, mai înaltă decât media, ochi albaştri… aşa ca tine*

James se abţinu să rostească acele cuvinte şi spuse în schimb:

— Cu toată sinceritatea, sunt mai interesat de conţinut decât de ambalaj… de ceea ce e în interior decât de aparenţe, zise el şi se uită la ea. Ţinând cont de circumstanţe, e mai important să mă însor cu o femeie cu un caracter solid, care mă place aşa cum sunt, care acceptă postura pe care i-o ofer şi care e dispusă să fie devotată rolului de soţie.

Privirile li se întâlniră; ea se uită în ochii lui, apoi înclini capul şi privi înainte.

— O atitudine admirabilă şi un răspuns excelent, zise ea. După un moment respiră adânc şi adăugă: Deci acum ştim ce fel de femeie căutăm.

— Şi cum o găsim?

— Ai adus invitaţiile pe care ţi le-am cerut?

El vârî mâna în buzunar şi scoase teancul de invitaţii pe care le primise. Ea le luă, le puse în poală şi începu să le frunzărească, apoi se opri şi rosti încruntată:

— Nu sunt în ordine.

— Nu… Ar trebui să fie?

Îl ţintui cu o expresie uimită.

— Cum le ţii socoteala?

Când el clipi, neştiind sigur la ce se referea ea, Henrietta pufni şi făcu un gest din mână.

— Lasă… nu contează. Uite, spuse ea, apoi adună din nou teancul şi i-l dădu înapoi. Pune-le în ordine după dată,

începând din seara asta. Şi nu includem decât evenimentele la care sunt prezente tinere bune de măritat din înalta societate.

— Hmm…

Asta elimina mai bine de jumătate dintre invitaţiile pe care le ţinea în mână. Ezitând, le dădu la o parte pe celelalte – invitaţii la cine cu prietenii la club şi altele asemenea – şi aranjă teancul aşa cum îl instruise ea.

Între timp, ea îşi desfăcu săculeţul de mână, scormoni înăuntru şi scoase o agendă de mărime medie, îmbrăcată în piele de viţel. O deschise, îndreptă pagina, apoi o aşeză în poală. El aruncă o privire şi observă că era carneţelul ei. Era de cel puţin cinci ori mai mare decât al lui, observă, şi conţinea de cel puţin cinci ori mai multe evenimente într-o zi.

Ea aşteptă răbdătoare ca el să termine de sortat.

— Aşa, deci, îi zise în timp ce netezea teancul. Hai să începem cu seara asta, spuse şi bătu cu degetul în dreptul notiţei din agendă. Ai invitaţie la petrecerea de la Lady Marchmain?

Avea. Continuară cu evenimentele din următoarele două săptămâni şi le subliniară pe cele la care el avea invitaţii şi pe care ea le considera folositoare pentru noul lor scop; în cazul celor pentru care el nu avea invitaţii, ea îţi notă să discute cu gazdele.

— Nicio gazdă nu te va refuza, mai ales dacă află că eşti în căutarea unei soţii.

O viziune oribilă îi răsări în minte.

— Sper că nu vom face publică nevoia mea urgentă de a-mi găsi o soţie, nu?

— Nicidecum

Ea îl privi de parcă tocmai se gândea cât de multe să-i spună sau cum să procedeze mai bine când îi dădea vestea proastă.

— Dat fiind faptul că ai curtat-o deja pe Melinda, dar te-ai despărţit de ea, majoritatea vor şti, sau cel puţin, după cum am zis, vor suspecta că eşti în căutări, dar cât

timp eşti cu mine, sub aripa mea protectoare, ca să zic aşa, mă îndoiesc serios că o să fi luat cu asalt.

— Ce bine. Nu ştia dacă să se simtă liniştit sau nu. După un moment, adăugă: Intenţionat n-am vrut să se ştie că sunt constrâns de timp. Cred că dacă las să se afle că sunt disperat, n-o să pot apărea în public fără să atrag o mulţime de femei pe urmele mele.

Ea chicoti.

— Foarte posibil. Fără îndoială, e un lucru bun să ţii secret termenul limită.

Ea îşi întoarse din nou atenţia asupra agendei şi frunzări paginile pentru următoarele săptămâni.

— Dar, legat de asta, dacă *eu* n-am ştiut că ai un termen limită deşi am aflat restul poveştii, nu cred că o altă femeie va da peste această informaţie, aşa că poţi fi liniştit în această privinţă.

El dădu din cap aprobator, apoi îşi dădu seama că ea nu-l observase.

— Mulţumesc.

Ea îi arunci o privire; ochii albaştri străluciră, buzele delicat sculptate, rozalii, i se curbară într-un zâmbet distrat, iar el simţi un şoc în piept, ce se împrăştie ca un ecou până la baza şirei spinării când îşi dădu seama cât de serios vorbise când rostise acel cuvânt. O fixă cu privirea.

— Îţi mulţumesc din toate punctele de vedere. Sincer, nu ştiu ce m-aş fi făcut… cum aş fi procedat… dacă nu te-ai fi oferit să te ocupi de misiunea mea.

Ea zâmbi mai larg, iar ochii ei frumoşi licăriră.

— Păi, e o provocare destul de mare şi diferită, zise ea apoi închise agenda, o strecură în săculeţ şi făcu un semn din cap spre peluză. Acum că am stabilit elementele esenţiale ale misiunii noastre, ar trebui să începem să încropim o scurtă listă.

El se ridică odată cu ea. I-ar fi oferit braţul, dar ea luă umbrela de soare, o scutură apoi o deschise şi o aşeză astfel încât să-i umbrească faţa. Apoi se uită la el şi ridică din sprânceană, cu o expresie vădit provocatoare.

— Mergem?

El îi făcu un semn din mână ca s-o ia înainte, apoi i se alătură şi păşi cu curaj pe iarbă, fără să trădeze în vreun fel agitaţia din interior. Se îndreptară spre stradă, spre trăsurile care se adunaseră la marginea trotuarului şi spre grupurile de doamne, îmbrăcate după ultima modă, şi domni în ţinută elegantă, care discutau şi ieşiseră să ia o gură de aer proaspăt.

El mergea încet, măsurându-şi pasul după al ei. În timp ce unei părţi circumspecte a minţii lui încă îi venea greu să creadă că ea, Distrugătoarea de Perechi, acceptase să-l ajute, ea chiar era acolo şi chiar îl ajuta, iar el se simţea absurd de recunoscător pentru acest lucru.

Oricum, nu se aşteptase să o viseze în noaptea precedentă, şi totuşi o făcuse. Nu-şi mai amintea când visase pentru ultima oară o femeie anume, nu doar o figură oarecare, şi totuşi cu o noapte în urmă în mod cert Henrietta fusese cea care îi apăruse în vise; figura ei, expresia ei… nu îl bântuiseră, ci îl fascinaseră, îi acaparaseră întreg subconştientul.

— Visul… visele, nu fuseseră lascive, aşa cum erau majoritatea viselor lui cu femei. Ceea ce era foarte bine; Henrietta era, până la urmă, sora celui mai bun prieten. Esenţa lor, însă, îl debusolase şi îl făcuse să fie atât îngrijorat, cât şi mirat. Atitudinea lui din vis fusese una de *veneraţie,* dar poate că aceea fusese doar recunoştinţa lui care se manifesta într-un mod diferit.

După ce încercă să se asigure că aceasta era cauza probabilă, se concentra asupra persoanelor din grupurile din apropiere. Îşi aplecă uşor capul spre al ei şi murmură;

— Ce ar trebui să fac?

— Nimic deosebit.

Ea îi aruncă o privire apreciativă. Lui îi plăcea că ea era mai înaltă decât majoritatea, astfel încât îi putea observa chipul cu uşurinţă.

— Relaxează-te şi urmează-mă.

Tonul ei îl făcu să zâmbească. Îşi înălţă capul şi privi

înainte.

— Am înţeles, să trăiţi! Înainte… în mulţime.

După cum se dovedi imediat, interacţiunile, discuţiile decurseră mai uşor decât anticipase. Henrietta era atât de cunoscută, încât le ştia aproape pe toate doamnele şi matroanele de faţă, şi astfel reuşi să-l prezinte şi să îi dea posibilitatea să aibă acces la rudele lor nemăritate.

Următoarea oră se scurse cu discuţii obişnuite. Când ajunseră între două landouri şi nu îi mai auzea nimeni, Henrietta îl trase de mânecă. El o privi nedumerit, iar ea făcu semn din cap spre un grup de persoane care se adunaseră pe peluză, la vreo douăzeci de metri distanţă.

— Aceea e domnişoara Carmichael. Ar fi fost o candidată potrivită, cel puţin bună de luat în calcul, dar, potrivit celui mai recent zvon, domnul Peter Affry a devenit foarte interesat de ea.

E cel de lângă ea. Din moment ce tu nu ai timp de pierdut, nu văd niciun sens să ţi-l iroseşti cu domnişoara Carmichael. Cred că o să avem destule candidate de care să ne putem ocupa, fără să fim nevoiţi să alergăm după una pe care a pus deja ochii un domn bun de însurat.

Curios, James privi dincolo de părul brunet al Henriettei, spre grupul cu pricina, şi încercă să întrezărească ceva, pe lângă marginea umbrelei ei de soare. O femeie cu părul blond, cu o mulţime de cârlionţi, stătea înconjurată de un roi de bărbaţi, alături de o doamnă mai puţin solicitată. Cel din apropierea blondei scrută strada, apoi se uită în jos spre ea şi zâmbi. Era puţin mai în vârstă decât majoritatea bărbaţilor din jur şi avea tenul măsliniu. James îşi mută privirea înainte.

— Până şi eu am auzit de Affry. Un whig[1] cu ambiţii mari, din toate punctele de vedere.

— Aşa-i, dar până la urmă nu e decât un membru ales, spuse Henrietta şi se încruntă. Nu ştiu de ce se vorbeşte atâta despre el, dar într-adevăr pare destul de

1 Ramură politică din Marea Britanie din perioada 1680-1850 (n.tr.)

fermecător.

— Mă rog… una e farmecul, alta e frumuseţea, sau cum era vorba aia.

James făcu un gest din mână spre grupul de care se apropiau.

— Deci, centurionule, pe cine avem aici?

Henrietta îşi înăbuşi un hohot de râs şi îl lămuri. Continuă apoi să-l ghideze printre diferite grupuri şi fu impresionată de comportamentul şi de stilul lui. Proceda în aşa fel încât farmecul să pară un lucru firesc, iar atitudinea sa era complet relaxată, bine şlefuită. Poate că ea făcuse greşeala să-l considere un superficial sofisticat, şi, într-adevăr, asta fusese la început părerea ei preconceptă, dar în timp ce se mutau de la un grup la altul, imaginea pe care o avusese despre el se transforma. Pe măsură ce schimbau impresii despre tinerele pe care le întâlneau, comentariile lui îi scoteau la iveală isteţimea şi simţul de observaţie; ambele atingeau o coardă sensibilă în interiorul ei. În plus, nu era niciodată lipsit de bunăvoinţă, nici prin vorbe, nici prin gesturi, iar comportamentul lui nu se abătea de la ceea ce ea cataloga drept un gentleman onorabil şi liniştit.

Demonstra profunzimi de care ea nu îl crezuse capabil. Ceea ce îi distrăgea atenţia destul de mult, dar nu era nici pe departe la fel de deranjant ca insistenţa continuă a simţurilor sale de a sesiza şi de a înregistra fiecare mic aspect al prezenţei lui fizice. Nu putea decât să spere că efectul va trece pe măsură ce se vor cunoaşte mai bine.

Dacă şi-ar fi dat seama că el intenţionat o făcea să se simtă astfel, ar fi renunţat imediat să-l ajute şi l-ar fi lăsat să-şi găsească singur mireasă. Dar el nu făcea nimic – era doar bănuiala ei prosteasc ă – şi, în ciuda comportamentului exemplar din acea dimineaţă, avea cu siguranţă nevoie de ajutorul ei. Şi, în pofida neliniştii pe care o trezea în ea, Henrietta se bucura… se bucura de provocarea de a-i găsi o mireasă, şi de compania lui.

După câteva incursiuni în grupurile de tinere care defilau pe stradă, se îndreptară spre Upper Brook Street. Era unsprezece şi jumătate, iar ea era aşteptată acasă la prânz, în timp ce James avea întâlnire cu Simon şi cu prietenul lor comun, Charlie Hastings, undeva în oraş.

Când dădură colţul pe Upper Brook, ea spuse:

— Cred că am început excelent, zise şi aruncă o privire spre James. Ai văzut vreo domnişoară care crezi că ţi s-ar potrivi… una pe care am putea s-o trecem pe lista ta scurtă?

„Da… pe tine."

Cu privirea îndreptată înainte, James se scărpină în barbă şi se întrebă de unde naiba îi veniseră acele cuvinte. După o clipă, răspunse:

— Domnişoara Chisolm pare de viţă bună. Nici domnişoara Digby nu e departe de ceea ce caut.

— Hmm… Nu crezi că domnişoara Digby ar putea fi prea… chicotitoare? Chicoteşte mult, să ştii.

— Dumnezeule, n-am observat. Şterge-o pe domnişoara Digby. Dar ce spui despre domnişoara Chisolm?

Henrietta dădu din cap.

— Recunosc, despre domnişoara Chisolm nu ştiu nimic ce ar putea să i se reproşeze, spuse ea şi se uită la el. Aşadar, domnişoara Chisolm ar trebui trecută pe listă?

El ezită, apoi se sili să dea din cap.

— Doar domnişoara Chisolm deocamdată.

Domnişoara Chisolm era o tânără plină de viaţă, blajină, care avea, după cum i se păruse lui, unele idei false despre viaţă. Adică nici măcar nu putea fi comparată cu cea care păşea alături de el în acel moment.

Ajunseră la casa lui Lord Arthur Cynster şi, cu un zâmbet cuviincios şi o plecăciune elegantă, James se despărţi de Henrietta, nu înainte de a promite să se întâlnească din nou în acea seară, la petrecerea lui Lady Marchmain.

Rămase pe trotuar şi o privi intrând; când uşa se

închise în urma ei, se întoarse, îşi vâri mâinile în buzunare şi păşi agale spre Grosvenor Square. În timp ce se plimba, se gândi la ceea ce simţea; nu era ceva ce obişnuia să facă des, dar dată fiind situaţia în care se afla, nu îi era greu să definească nesiguranţa care îl măcina. I-ar fi plăcut să găsească o modalitate să-i sugereze Henriettei să-şi treacă numele pe lista lui foarte scurtă, dar… era pe deplin conştient că se simţea îndatorat faţă de ea. Dacă ea ar fi fost ofensată de sugestia lui şi şi-ar fi retras ajutorul, fără nicio îndoială el nu şi-ar mai fi putut găsi soţia atât de necesară.

Plimbarea din acea dimineaţă dovedise, fără urmă de tăgadă, cât de nelalocul lui se simţea când venea vorba de vânătoarea de mireasă; dacă Henrietta n-ar fi fost acolo, probabil că n-ar fi reuşit să obţină decât cel mult două invitaţii, însă cu ea alături pierduse şirul acestora. Şi nu mai avea decât patru săptămâni la dispoziţie ca să-şi găsească o nevastă şi astfel să aranjeze lucrurile. Făcu o grimasă.

— Nu… din păcate, de data asta nu trebuie să risc.

Ridică privirea, îşi scoase mâinile din buzunare şi grăbi pasul. Ţinând cont că îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii în compania Henriettei, trebuia să-i explice lui Simon ce făcea împreună cu sora lui mai mică.

*

— Ce face?

Simon Cynster se holbă pe deasupra mesei la James, apoi izbucni în râs. Lângă Simon, Charlie Hastings chicoti, încercând să-şi înăbuşe râsul, dar când observă expresia plină de suferinţa a lui James pierdu bătălia. Charlie râse până ce îi dădură lacrimile. Aşezaţi la masa lor obişnuită, ascunsă într-o nişă din spatele încăperii principale de la taverna Calul şi Biciul de pe Strand, James aşteptă cu răbdare simulată ca amuzamentul prietenilor lui să se stingă. Prevăzuse o asemenea reacţie şi nu putea spune că-

l surprindea faptul că ştirea lui fusese întâmpinată într-o asemenea manieră.

Într-un final, Charlie îşi recăpătă suflul şi zise gâfâind:

— O, ce mătuşă glumeaţă!

Simon adăugă, încă rânjind:

— Cine-ar fi crezut că Distrugătoarea de Perechi va consimţi să devină peţitoare?… Puterea ta de convingere, dragul meu, continuă să mă impresioneze, zise Simon care îşi ridică halba într-un toast şi apoi sorbi.

— Da, mă rog…

James răsuci între palme halba plină cu spumă şi făcu o grimasă.

— Cred că se poate spune că situaţia mea este atât de disperată acum, iar eu sunt atât de neajutorat, încât rugămintea mea i-a stârnit compasiunea.

— Hmm… făcu Simon apoi se strâmbă în timp ce se gândea. N-aş fi crezut că Henrietta e capabilă de aşa de multă compasiune, cel puţin nu pentru bărbaţii din înalta societate.

Acelaşi lucru înţelesese şi James din informaţiile pe care i le dăduse Simon de-a lungul anilor despre sora lui mai tânără – cu doi ani mai mică decât Simon, care avea treizeci şi unu de ani, şi totuşi încă nemăritată –, lucru care, dacă James se gândea mai bine, nu era cu nimic ieşit din comun pentru o membră a familiei Cynster. Chiar şi Simon se însurase cu doi ani în urmă, când avusese vârsta pe care o avea acum Henrietta.

Chelneriţa aduse platourile pe care ei le comandaseră şi începură să mănânce. Timp de câteva minute se lăsă o tăcere bine-venită. Charlie o întrerupse şi îşi ridică privirea din plăcintă.

— Deci s-a terminat cu Melinda?

James dădu din cap.

— Complet şi definitiv. Se pare că voia o relaţie bazată pe dragoste, aşa că, după cum a subliniat şi Henrietta, nu ne-am fi potrivit.

Simon dădu din cap.

— Înseamnă că ai scăpat uşor, spuse el, apoi mestecă şi înghiţi. Şi ce-a sugerat Henrietta?

James oftă fără să vrea şi le spuse. Ei râseră din nou în hohote. James îşi dădu ochii peste cap şi se gândi cât de mult ar mai râde dacă le-ar mărturisi gândurile pe care începuse să le aibă în legătură cu Distrugătoarea de Perechi. Dar după ce Simon şi Charlie îşi reveniră, niciunul din ei nu fu de părere că a urma planul Henriettei era un lucru greşit. Simon îşi vântură furculiţa în aer şi zise:

— Până la urmă, la mijloc e şi elementul timp.

— Într-adevăr, fu de acord Charlie. Nu-ţi permiţi să pierzi timpul, iar Henrietta, cel puţin, nu te va ghida greşit.

Simon dădu din cap şi se uită în farfurie.

— Nu are niciun interes personal.

Ceea ce era exact lucrul pe care James ar fi vrut să-l schimbe. În timp ce-şi îndreptară cu toţii atenţia spre resturile de mâncare din farfurie, el se gândi din nou la tot ceea ce lăsase Simon să se înţeleagă cu privire la atitudinea Henriettei în privinţa bărbaţilor din înalta societate. Se părea că ea avea o părere foarte proastă despre cei ca el, mai mult în general decât în particular. Dar el îi arătase că era genul de bărbat care trata cu sânge-rece problema căsătoriei şi, în ciuda faptului că ea fusese de acord să-l ajute, considerase că nu fusese sincer cu Melinda. Deşi avusese motive solide pentru a proceda astfel, iar o parte dintre aceste motive le ţinuse pentru el, faptul era consumat; Henrietta îşi formase deja o părere despre el.

Cât despre aşteptările ei, era o Cynster şi, dincolo de faptul că îşi oferise ajutorul pentru a lega o relaţie care nu era bazată pe iubire, pentru ea voia ceea ce îşi doreau toţi membrii din familia ei – o căsătorie din dragoste. Cei care purtau numele Cynster se căsătoreau din dragoste. Era, se părea, o lege nescrisă a destinului, una ce nu putea fi, şi nu fusese vreodată, încălcată. Simon, de exemplu, era

foarte îndrăgostit de fosta lui rivală, în prezent soţie, Portia. Până şi James ştiuse că Simon fusese de mult îndrăgostit de Portia; numai că Simon şi Portia nu observaseră acest lucru şi le trebuiseră ani buni – două cadavre şi un ucigaş – ca să deschidă ochii.

Simon se fâţâi pe scaun şi dădu la o parte farfuria goală. Charlie făcu şi el acelaşi lucru; James îndepărtase deja farfuria. Fără să spună vreun cuvânt, îşi goliră halbele şi apoi se ridicară, plătiră la bar, îi oferiră un bacşiş chelneriţei zâmbitoare şi apoi ieşiră în soarele de după-amiaza devreme. Se plimbară pe Strand şi se întoarseră spre Mayfair. Erau prieteni de atâta vreme, încât nu simţeau nevoia să vorbească tot timpul; se simţeau bine în clipele de tăcere.

Umăr la umăr cu Simon, James îşi lăsă privirea să rătăcească în timp ce se gândea la opţiunile pe care le avea. Înţelegea, sau cel puţin credea că înţelegea, ce părere îşi făcuse Henrietta despre el. Dar oare putea să i-o schimbe şi s-o determine să-l vadă într-o altă lumină? Una îndeajuns de bună, încât să accepte oferta lui de a ocupa locul vacant?

Cel puţin, ea cunoştea deja toate amănuntele şi, din moment – ce era o membră a familiei Cynster, el putea avea încredere că avea să fie înţelegătoare şi docilă faţă de modalităţile raţionale de convingere, dar… rămânea încă micul obstacol legat de faptul că trebuia să se îndrăgostească.

Nu avea nici cea mai vagă idee cum putea ajunge la aşa ceva – cum se îndrăgostea o persoană dar dat fiind faptul că, în ciuda grupurilor de tinere candidate, Henrietta era cea care îi ţinea atenţia trează, se simţea înclinat – deşi recunoştea că era nesăbuit din partea lui – să-i dea dragostei o şansă.

Cine putea şti? Poate avea noroc. Poate reuşea să ajungă acolo unde îşi dorea – să obţină lucrul la care râvnise foarte mult toată viaţa sa. Dar pe care crezuse, din cauza testamentului mătuşii sale, că nu mai avea nicio

şansă să-l găsească. Totuşi, poate că mai era posibil.

Nu mai trebuia decât să-şi dea seama cum o putea face să se uite la el – să-l privească cu adevărat şi să-l vadă aşa cum era – şi apoi să se îndrăgostească de el… Pe cine prostea? Ea nu s-ar îndrăgosti de el, nu instantaneu, nu fără ca el să facă un efort vizibil ca să-i câştige atenţia, dar pentru a face acest pas ar risca să piardă ajutorul ei în demersul la care se înhămase, în căutarea soţiei atât de necesare.

Simon se uită la el.

— Şi cum te simţi în legătură cu noua strategie?

— Legat de mâini şi de picioare.

Nu-l privi pe Simon în ochi. Charlie îl bătu uşor pe umăr.

— Lasă… o să fie bine. O să vezi.

Aşa spera şi James pentru că, dincolo de orice, de el depindeau destinele multor oameni.

Capitolul 3

Petrecerea de la Lady Marchmain era unul dintre cele mai importante evenimente din sezonul monden. Nu era preferată numai de tinerele care tocmai ieşiseră în lume, ci mai degrabă de cele care nu mai făceau parte din primul val de domnişoare de la Târgul Căsătoriilor.

În marea de capete frumos coafate, ce străluceau sub candelabrele de cristal, printre umerii domnilor, îmbrăcaţi în negru după ultima modă a ţinutelor de seară şi rochiile uimitoare, în nuanţe mai intense, purtate de matroane elegante şi de femei mai în vârstă, se întrezăreau creaţiile bine cunoscute, în culori pastelate, preferate de tinerele care aveau la activ mai multe sezoane mondene, dar care nu acceptaseră încă o cerere în căsătorie.

— Exact cum bănuiam.

Îmbrăcată în mătase albastră, cu o nuanţă mai

închisă decât ochii ei, Henrietta arătă cu capul spre mulţime, apoi se aplecă spre James, care stătea lângă ea, pentru ca acesta s-o poată auzi în zarva creată de sute de discuţii.

— Sigur o să găsim câteva candidate bune în mulţimea asta.

James aruncă o privire circumspectă spre adunare.

— Şmecheria va fi să le atragem afară din mulţime.

— Nu te teme, spuse Henrietta şi rânji, dând de înţeles că era în elementul ei. Ai încredere în mine… n-o să fie prea greu.

Stăteau într-o margine a sălii imense de bal, cu spatele la un perete lung din ferestre. În spatele acestora se întindea o peluză ce cobora spre un pârâu; umbrele grădinilor mari se întindeau apoi până în depărtare. Reşedinţa Marchmain se afla în afara Londrei propriu-zise, la cotul râului, în apropiere de Chiswick.

James ajunsese destul de devreme, vrând să fie deja acolo la sosirea Henriettei. Bănuise că ea avea să vină cu mama şi sora, în schimb îşi făcuse apariţia singură, în capătul treptelor ce dădeau în sala de bal; o siluetă zveltă, în rochie albastră din mătase, ce se asorta cu nuanţa ochilor ei şi un şal cu paiete aurii ce îi acoperea coatele. Îi atrăsese imediat atenţia.

Se uitase la ea când o salutase cu afecţiune sinceră pe Lady Marchmain, o femeie cu o figură maternă şi aspect de mare doamnă, după care îl sărutase pe Lord Marchmain pe obraz şi apoi, râzând, coborâse în sala de bal.

James o aşteptase la capătul treptelor. Zâmbetul pe care ea i-l adresase când privirile li se întâlniseră – după care ea îl măsura rapid din cap până-n picioare, citindu-i-se în priviri aprobarea – îl făcuse să se simtă un pic ameţit. Îl dăduse pe spate. Modul în care avea să-şi stăpânească simţurile care o luaseră razna şi să se concentreze asupra unei alte tinere era ceva ce-l depăşea. Dar…

— Iat-o pe domnişoara Alcock, zise Henrietta şi se

apropie şi mai mult ca să-i poată arăta o tânără într-o rochie de culoarea mărului verde. Trebuie neapărat s-o luăm în calcul. Şi…

Se aplecă mai departe de el, apoi reveni, aruncând ocheade pe deasupra umerilor săi şi în acelaşi timp ameţind cu totul simţurile distrase ale lui James; parfumul ei, o combinaţie subtilă de citrice şi trandafir, se încolăci în jurul creierului lui şi îi luă minţile cu totul.

— Da, cea de acolo e domnişoara Ellingham… sperasem să fie aici, spuse Henrietta apoi se întoarse spre el. Haide. O să te prezint şi apoi, dacă nu mă înşel, şi rareori se întâmplă asta, muzicienii vor începe să cânte, iar dansul va porni. Ce ocazie mai bună să testezi o domnişoară dacă nu un vals?

El îşi ascunse tristeţea şi dădu din cap aprobator. În timp ce se întreba în sinea sa ce anume voise ea să zică prin „a testa”, ce anume credea ea că era bine ca el să exploreze, o însoţi cu curaj în aglomeraţie.

După numai trei metri, îşi aminti brusc de ce, în mod normal, evita astfel de evenimente. Îi era greu să ţină pasul cu Henrietta prin mulţimea mişcătoare, şi acelaşi timp să reziste tentaţiei de a o lua de braţ. Din când în când, în timp ce se opreau să salute pe cineva sau să discute, se sili să-şi ţină mâinile la spate doar pentru a nu se întinde spre braţul ei, pentru a o trage, protector, mai aproape.

Multe tinere s-ar fi lipit de el şi s-ar fi bazat pe el ca să le ghideze prin mulţime, dar Henrietta se simţea ca acasă printre corpurile dezlănţuite şi înainta imperturbabilă; în acea arenă, ea nu avea nevoie de protecţie. Ea din contră, lucrurile stăteau invers – el avea nevoie de protecţia ei. Era o realitate care continua la nesfârşit, una care izvora subtil dintr-un instinct lăuntric.

În plus, se ţinu de cuvânt, căci el se trezi lângă ea, în cercul în care drăguţa domnişoară Alcock pălăvrăgea veselă. Când primele acorduri ale viorilor plutiră deasupra capetelor lor, nu-i mai rămase decât s-o invite pe

domnişoara Alcock la dans. Aceasta acceptă zâmbind frumos, iar el o conduse pe ringul de dans – foarte conştient de zâmbetul încurajator al Henriettei care îl urmări pe tot parcursul valsului.

Seara continuă cu Henrietta care îl ghidă dintr-un cerc în altul şi de la o potenţială candidată la alta. El dansă cu domnişoara Chisolm, pe care o întâlnise în parc în acea dimineaţă, dar şi cu domnişoarele Downtree şi Ellingham. Când o luă în braţe pe domnişoara Swinson şi începură să se rotească, se simţi oarecum obosit de aceleaşi replici pe care le tot repetase. Din fericire, domnişoara Swinson fu încântată când el îi adresă zâmbetul lui deliberat fermecător şi o întrebă de complezenţă dacă se simţea bine în acea seară.

— E o înghesuială a dracului de mare, nu-i aşa? Ah! Ea făcu ochii mari, apoi începu să râdă forţat. Te rog să mă ierţi! Ştiu că n-ar trebui să spun asta… dracu', adică… dar cu atât de mulţi fraţi, mi-a scăpat.

James rânji destul de sincer.

— Te rog să nu te cenzurezi din cauza mea.

Ea îşi ridică privirea şi se uită la el, apoi îl întrebă cu o expresie veselă:

— În acest caz, *tu* te bucuri de această seară? Mi se pare ciudat că un astfel de eveniment a atras pe cineva ca tine.

— Eşti în mod clar ageră la minte. Trebuie să recunosc faptul că aglomeraţia mi se pare sufocantă.

— Da, păi, este unul dintre cele mai importante evenimente ale sezonului monden, cel puţin pentru cei care nu participă deja la Târgul Căsătoriilor.

În timp ce se învârteau, un val de reacţii străbătu ringul de dans, distrăgându-i atenţia domnişoarei Swinson; ea se uită peste ceilalţi dansatori şi apoi din nou la James.

— Exact ce vorbeam… erau domnul Peter Affry şi drăguţa de Dulcineea Thorne care au trecut valsând. Se spune că o curtează pe Cassandra Carmichael, dar Dulcineea nu e genul care să lase pe altcineva să-i fure

partida.

Piruetele valsului aduseră cuplul cu pricina în raza vizuală a lui James. Îl recunoscu pe domnul pe care i-l arătase Henrietta în dimineaţa aceea şi observă privirea de prădător pe care domnişoara Thorne i-o arunca domnului Peter, chiar dacă eticheta vasului nu permitea aşa ceva.

— Domnişoara Thorne pare să acapareze puternic atenţia domnului Peter.

Când se învârtiră din nou, domnişoara Swinson îşi lungi gâtul ca să vadă mai bine.

— Cu siguranţă că mâine o să se vorbească numai despre asta.

James găsi în el resurse ca să-i fie recunoscător domnului Peter şi interesului său pentru fermecătoarea domnişoară Carmichael; fiindcă toţi ochii erau destul de discret îndreptaţi spre relaţia în dezvoltare dintre domnul Peter şi domnişoara Thorne, nimeni nu mai dădea prea multă atenţie circumstanţelor stranii în care unul dintre lupii singuratici din înalta societate umbla în lesa Distrugătoarei de Perechi.

Henrietta privea totul de pe margine. Deşi reuşea să urmărească şirul conversaţiilor, James rămânea în centrul atenţiei sale, chiar şi atunci când făcea piruete pe ringul de dans cu o altă femeie. Nu era sigură dacă era de acord cu ceea ce părea a fi o fixaţie a simţurilor ei, dar nu îi plăcea să se mintă; în clipa în care coborâse scara şi îl văzuse la capătul treptelor… dacă ar fi avut un evantai l-ar fi folosit.

James Glossup în ţinută de seară, uitându-se în sus la ea cu ochii lui frumoşi, căprui, cu privirea plină de duioşie, neîntinată de mânie în seara aceea, fixată asupra ei, era o privelişte creată special pentru a-i face inima să tresalte şi s-o pornească într-o goană ridicolă, să-i oprească respiraţia-n gât şi să-i dea senzaţia de fluturi în stomac. Din fericire, el nu ştia ce efect avea asupra ei. Era complet sigură că n-ar fi folosit la nimic dacă ar fi aflat.

Într-adevăr, nu era deloc sigură nici măcar că ea voia

să afle – de fapt, nu era deloc sigură ce însemna ciudata ei reacţie.

Valsul se încheie. James făcu o plecăciune în faţa domnitoarei Swinson, o luă de braţ după ce ea făcu o reverenţă, şi o însoţi înapoi la grupul în care Henrietta pălăvrăgea cu uşurinţă şi îl aştepta. Când el dădu drumul braţului domnişoarei Swinson şi îşi reluă poziţia anterioară lângă Henrietta, ea arcui pe furiş o sprânceană spre el. El o văzu, dar nu-i răspunse decât printr-o scurtă privire.

După ce grupul se reîntregi, ea îşi ceru scuze şi îşi continuară drumul prin mulţimea şi mai îngrămădită.

— Aşa… spuse ea şi se uită în jur cu o privire care se transforma rapid într-un interes simulat. Pe cine mai putem evalua?

Simţi că James se uita la ea, apoi el murmură ceva şi se aplecă mai aproape, pentru ca ea să-l poată auzi. Adierea respiraţiei lui îi atinse uşor urechea îi îi trimise fiori pe şira spinării.

— Poate că ar trebui să facem o pauză ca să comparăm notiţele înainte să încurc observaţiile despre fiecare.

— Da, sigur. O idee excelentă.

Vocea ei era slabă, aproape lipsită de suflu. Îşi drese glasul şi trase aer în piept.

— Mi-ar prinde bine o pauză de la conversaţiile neîncetate. Vezi un loc în care am putea vorbi fără să fim auziţi?

În clipa următoare degetele lui o strânseră aproape de cot. Aproape tresări, şocată de răspunsul ei subit la atingerea lui, oricât de nevinovată era aceasta. Un val de căldură şi un sentiment care îi răspândi fiori dinspre mână într-un şuvoi lent prin tot corpul, făcând-o mai conştientă decât fusese vreodată în viaţă. Conştientă de căldura emanată de trupul lui tare lipit de ea în înghesuială. De puterea strânsorii mânii sale, de degetele lui, deşi abia îi atingea braţul înmănuşat.

Îi aruncă o privire. El se întinsese şi se uita peste

capetele din jur în căutarea unei soluţii la cererea ei. Nu putea decât să spere că el nu observase reacţia ei ciudată; nu credea că tresărise cu adevărat. Încă o dată, regretă că renunţase cu mult timp în urmă să poarte evantai.

— E o nişă acolo. Nu e mare şi nu are un palmier în ghiveci după care să ne ascundem, dar cel puţin vom scăpa din înghesuiala asta blestemată.

Ea îşi adună îndeajuns de multă tărie cât să rostească pe un ton aparent firesc:

— Ia-o înainte.

Bineînţeles că el nu făcu întocmai – ci o conduse dar se descurcă foarte bine şi, în scurt timp, ajunseră în nişa din capătul încăperii şi abia atunci reuşi să respire uşurată. Deşi ferestrele fuseseră lăsate deschise în acea noapte, din cauza atâtor oameni înghesuiţi în sala de bal, aerul proaspăt era un lux.

— Uitasem că parfumurile se ridică odată cu căldura şi se transformă în duhoare.

James se uită la ea cu o expresie serioasă.

— Sper că nu-ţi vine să leşini.

Ea se abţinu cu greu să nu râdă.

— O, Doamne, nu! Nu-i decât un bal.

Ea observă că gura lui se curbă într-un zâmbet şi-şi dădu seama că o tachina.

— E bine de ştiut că nu eşti genul care leşină uşor. Se pare însă că domnişoara Alcock este, aşa că ar fi bine s-o scoatem de pe lista scurtă. Femeile care leşină pot fi extrem de obositoare.

— Aşa e. Dar ce zici de domnişoara Chisolm, acum că ai dansat cu ea?

— Ea… poate să rămână pe listă, cel puţin momentan.

Le trecură în revistă şi pe celelalte tinere cu care el îşi petrecuse puţin timp, dar în afară de domnişoara Downtree, niciuna nu-l impresionase. Henrietta se încruntă.

— Sperasem că vom găsi mai multe candidate aici,

dar cel puţin avem două.

— Hmm…

Ea îl privi cu atenţie; se uita spre mulţime şi nu părea prea preocupat de faptul că ea era îngrijorată de lista lor încă prea scurtă. Se întrebă la ce se gândea; cu siguranţă părea să se gândească la cineva. De parcă îi citise gândurile, el murmură:

— Sunt uimit că, ţinând cont de prezenţa mea neobişnuită aici, ca să nu mai vorbesc de faptul că ajutorul tău în mod cert nu a fost trecut cu vederea, cuplul nostru nu a ridicat până acum semne de întrebare.

— Aceasta se întâmplă pentru că am avut grijă să plantez seminţele potrivite la prânz şi la cele trei ceaiuri la care am fost invitată în această după amiază.

Se uita brusc la ea.

— *Trei* ceaiuri?

Ea ridic a din umeri.

— Am vrut să împrăştii vorba cât mai mult.

— Şi care e vorba asta?

— Că am fost de acord să te asist în căutări pentru că mama ta vine foarte rar în oraş în această perioadă, că nu este aici momentan şi nici nu este aşteptată să apară în acest sezon monden, şi din moment ce ruda ta cea mai apropiată cu relaţii… corectează-mă dacă greşesc… e Lady Osbaldestone?… Ea se opri şi ridică din sprânceană spre el. Când el se uită la ea oripilat, dar dădu din cap afirmativ, continuă: Ei bine, ţinând cont de toate astea, n-a fost deloc greu să sugerez că, după ce ai renunţat la curtarea Melindei Wentworth, ai apelat la ajutorul meu, sora lui Simon şi cineva cu multă experienţă în legătură că tinerele nemăritate din înalta societate. Între noi fie vorba, am avut grijă să spun despre intenţia ta că este doar una obişnuită… genul de lucru pe care un bărbat îl poate face la o anumită vârstă, cam aşa ceva.

— Deci ai ţinut secret faptul că am un termen-limită?

Ea dădu din cap, cu hotărâre.

— Ai avut perfectă dreptate când te-ai gândit că e

bine ca peţitoarele să nu afle asta. Dacă, în schimb, vor crede că nu eşti decât vag interesat de căsătorie, nu vor da toate buzna după tine în cazul în care te dai bătut, îţi ridici mâinile în aer de disperare şi fugi la ţară.

— A… cred că încep să înţeleg acum. O să-şi fluture pupilele prin faţa mea în parc şi pe la evenimentele la care particip, dar nu se vor simţi presate să-şi îndese odraslele în gura lupului.

— Exact, admise ea. De fapt, nu e nimic rău în faptul că eşti privit ca un lup. Le face să se gândească de două înainte să-şi scoată la înaintare fetele cele mai tinere şi cu adevărat inocente. James râse; nu se putu abţine.

— Ce mod frumos de a mă descrie… şi de a le asigura că sunt blând.

— Nu m-am gândit să te descriu ca *blând…* mai degrabă ca pe un lup în blană de oaie.

Înainte ca el să poată răspunde la acea replică impertinentă, acordurile unui vals se auziră în încăpere; iar răspunsul stătea acolo, de-a gata, înaintea lui. El se întoarse spre ea, se înclină şi îi întinse mâna.

— Cred că este valsul nostru.

— Ce? întrebă ea uluită. Nu… adică… Ea trase adânc aer în piept. Ar trebui să dansezi cu una dintre posibilele candidate pentru lista scurtă…

El o privi cum se uita în jur, căutând prin mulţime aproape disperată.

— Henrietta… este doar un vals. Şi m-am săturat să port conversaţii politicoase şi să-mi evaluez partenerele. Hai să mă scoţi din tristeţea asta şi dă-mi ocazia să mă bucur de un vals în seara asta.

Făcu în aşa fel încât ultimele cuvinte să sune aproape ca un scâncet, ca o rugăminte pentru eliberare… prefăcute, desigur. Dorinţa acelui vals… dorinţa de a valsa cu ea… îi frământase creierul de când pusese prima oară ochii pe ea în timp ce cobora treptele în sala de bal. Îşi promisese această recompensă pentru că făcuse tot ceea ce îi spusese ea; era timpul să joace după regulile lui.

Ea îl privi nesigură, apoi se dădu bătută.

— O, bine.

Îşi netezi şalul, apoi îşi puse mâna înmănuşată în palma lui. El îşi strânse mâna în jurul degetelor ei fragile şi fu străbătut de un fior de triumf. Dar era o victorie atât de mică… doar un vals, nimic mai mult.

O ţinu de mână şi o conduse pe ringul de dans, apoi se întoarse, o luă în braţe şi o purtă pe valurile plăcute ale dansului Se uită la ea fix, îşi lăsă privirea să se cufunde în ochii ei albastru-deschis, îi zâmbi apreciativ şi încurajator simţind încordarea în trupul ei zvelt, se lăsă pradă încântării îmbătătoare ce-l cuprinse şi o trase după el.

Era un fost maestru al artei dansului, al folosirii valsului pentru a-şi atinge scopurile… dar în seara aceea descoperi că lucrurile stăteau invers, iar valsul era cel care îl folosea. Îi afecta, atât pe el, cât şi pe ea. Nu-şi mai aducea aminte când se mai simţise atât de absorbit de clipă, atât de prins de acea activitate fără de efort, de plonjările plutitoare, de rotiri, de senzaţia de putere deplină care îi străbătuse corpul când o luase pe ea… pe Henrietta… în braţe.

Nu mai trăise niciodată aşa ceva; niciun vals nu-l mai captivase astfel până atunci. Simţurile îi fuzionaseră şi se uniseră toate asupra ei, era atât de pătruns de ea în acel moment, încât nu-i mai rămăsese nimic din el, nu mai vedea altceva în jur. Lumea se risipise, iar ei erau singurul cuplu ce se rotea pe ringul de dans, în timp ce el era pierdut, captiv în ochii ei. Prins în capcană de uşurinţa cu care ea ţinea pasul cu el, mişcându-se fără efort şi răspunzând fulgerător fiecărei mişcări subtile din partea lui. Nu se aşteptase ca ea să fie… perechea perfectă. Ea şi valsul îi tăiară răsuflarea.

Îşi dorise ceva diferit după toate acele tinere, o recompensă pentru atitudinea lui ascultătoare din ultimele ore, iar ea acceptase şi-i oferise tot ceea ce îşi dorise; complet concentrat asupra ei, asupra valsului şi a senzaţiei de plăcere care îl acaparase, îşi blocă mintea doar la acest

moment şi Îşi permise să se simtă bine.

Henrietta nu-şi putea recăpăta suflarea, dar faptul că nu putea să respire bine nu părea să conteze. Se simţea uşoară ca un puf, plutea şi se răsucea într-un mod minunat şi încântător… purtată în braţele lui, învârtită de puterea lui, legănată, protejată şi ghidată cu hotărâre, şi totuşi simţindu-se mai liberă decât se simţise vreodată. De parcă simţurile ei se eliberaseră, scăpaseră din cătuşe, şi nu mai erau subordonate lumii înconjurătoare.

Valsul îi deschidea ochii pe mai multe planuri. Valsase de nenumărate ori, cu atât de mulţi bărbaţi, încât le pierduse şirul, dar niciunul dintre ei nu îi deschisese ochii spre un asemenea peisaj nou şi fermecător. Percepea senzaţiile pe care i le ofereau mâna lui ce îi strângea cu fermitate degetele şi cealaltă mână, aşezată pe spate, ce o susţinea corect dar o şi ardea, în ciuda straturilor de mătase de bună calitate; însă nu erau decât câteva valuri într-o mare imensă.

Atingerea piciorului lui între coapsele ei când se răsuceau strâns, puterea pură dezlănţuită de mişcările lor pe ringul de dans, toate o încântau în chipuri pe care nu le mai trăise înainte. Era captivată. Valsul căpătase noi valenţe, de un alt grad. O parte a minţii ei echilibrate voia să observe şi să catalogheze fiecare aspect, totuşi ochii lui erau aţintiţi asupra ei, iar sclipirea sufletului ce se distingea în privirea lui de ciocolată o tenta şi o ademenea, iar ea renunţă la toate ancorele cu care se prindea de realitate şi îl urmă, îşi lăsă simţurile să-şi ia zborul. Lăsă dansul şi pe el s-o ia prizonieră. Prizoniera unei bucurii fără stavile.

Când muzica se opri într-un final, făcură o ultimă piruetă, iar ea, cu răsuflarea întretăiată, fu nevoită să se îndepărteze de braţele lui şi să facă o mică reverenţă. Tot ce simţi fu dezamăgirea că totul se terminase. Că erau din nou în lumea reală, cu toate cerinţele ei presante.

— Mulţumesc.

Ar fi valsat cu el pentru cel puţin încă o oră; zâmbi cu

sinceră şi vădită apreciere.

— A fost cu adevărat o plăcere.

El se uita la ea de parcă o vedea într-o lumină nouă, dar înclină capul şi zâmbi uşor, ca răspuns.

— A fost.

Se uită apoi în jurul lui, la mulţimea de oameni din preajmă.

— Am putea să ne plimbăm o vreme, fără un scop anume?

Ea era pregătită să lase deoparte căutarea de alte tinere, cel puţin pentru moment.

— Cum doreşti.

El îi oferi braţul. Ea ezită o clipă înainte de a accepta invitaţia şi-şi petrecu mâna pe după braţul lui; până la urmă reuşise să supravieţuiască unui vals. Iar dacă degetele o gâdilau la atingerea muşchiului tare de sub mânecă, iar simţurile ei caraghioase torceau la senzaţiile pe care el i le stârnea pentru că stătea atât de aproape, înghesuiţi chiar şi mai mult de corpurile dimprejur, ea îşi spuse că va găsi o modalitate de a face faţă.

Se plimbară uşor, se alăturară unui grup sau altuia şi se j opriră să discute cu diverşi cunoscuţi – ai ei, ai lui, majoritatea ai amândurora. Niciunul dintre ei nu mai era prea tânăr şi, din punct de vedere social, frecventau cercuri similare de cunoştinţe.

Henrietta se relaxă şi îşi dădu seama că se bucura de acele interacţiuni, că se lăsa absorbită şi atrasă de ele, cu simţurile mai alerte decât de obicei, intensificate într-un mod ciudat, în timp ce pălăvrăgea cu James, chiar flirta cu el şi schimba priviri, cu atenţia concentrată asupra lui. Se plimbaseră şi vorbiseră aproape o jumătate de oră înainte să-şi dea seama de căldura emanată de colier, mai ales de pandantivul din cuarţ roz ce atârna deasupra sânilor; atunci îşi aduse aminte că purta talismanul.

„O, Doamne!

Se uită fix la James care în acel moment vorbea cu George Ferguson şi din fericire nu-i observă privirea dintr-

odată şocată. Dar, în timp ce îşi dezlipi cu greu privirea de pe el şi îşi struni trăsăturile ca să ia o mască frumos zâmbitoare, mintea i-o lua la goană şi se împiedica… nu putea fi lucrul la care se gândea, nu-i aşa?

„La dracu'! Ar putea fi?"

Oare blestematul de colier avea până la urmă efect şi asupra ei? Nu ştia cum era mai bine, dacă şi se simtă îngrozită sau extaziată. Dar când se uită la James… fu ca şi cum un văl îi căzu de pe ochi şi îl văzu într-o lumină cu totul nouă, dintr-o perspectivă complet diferită. Schimbarea de imagine o descumpăni.

Dar înainte să aprofundeze cele două întrebări evidente – Ce avea să facă mai departe? Ar trebui să aibă o anumită atitudine în funcţie de noua revelaţie şi, dacă da, care? –, în încăpere răsună:

— Doamnelor şi domnilor!

Conversaţiile fură întrerupte, iar mulţimea se întoarse spre sursa anunţului – valetul lui Lady Marchmain, care stătea, pentru a atrage atenţia, în capătul treptelor ce duceau jos, în sala de bal. Lady Marchmain era alături de valetul ei şi zâmbea. Îşi ridică ambele braţe într-un gest impozant.

— Prieteni, e timpul pentru senzaţia serii… artificiile! Veniţi cu toţii pe peluză… şi da, cea mai bună privelişte va fi, aşa cum e de obicei, de pe podul de deasupra pârâului. Vă rog, spuse ea.

Făcu un gest din mână direcţionând mulţimea afară pe uşile franceze care fuseseră deschise spre terasa şi peluza din spatele acesteia. Toată lumea se întoarse şi porni ascultătoare într-acolo.

Împreună cu James, George şi ceilalţi din grupul lor, Henrietta nu se afla departe de ferestrele înalte; ei fură printre primii care ieşiră pe terasă. Coborâră repede pe peluză şi se îndreptară spre arcul uriaş de piatră ce se întindea pe deasupra pârâului ce mărginea cealaltă parte a pajiştii.

La braţul lui James, recunoscătoare pentru ajutorul

pe care el i-i dădu în mijlocul mulţimii ce dădea din coate, Henrietta se aplecă mai aproape şi spuse:

— Mergi spre laterala din stânga a podului… artificiile vor fi lansate din grădinile din spatele pârâului de pe acea parte.

— Bună idee, răspunse George care mergea de cealaltă parte a lui James.

Cei din grupul lor, majoritatea de aceeaşi vârstă, măriră pasul şi reuşiră să ocupe cea mai bună poziţie pe pod, nu departe de capătul de sus al arcului, dar aproape de bordura din stânga. Deşi vechi, podul fusese construit Îndeajuns de larg pentru a permite trecerea căruţelor şi astfel putea găzdui o mulţime destul de numeroasă.

Însă erau mai mulţi invitaţi decât spaţiu pe pod; În timp ce şi mai mulţi oameni se înghesuiră unii într-alţii, dornici să ocupe locul cu cea mai bună privelişte, iar mulţimea se mişca şi se unduia, Henrietta, James şi ceilalţi se treziră Înlănţuiţi într-un singur şir, de-a lungul marginii podului.

Deşi podul era destul de solid, pietrele joase de pe margini ajungeau numai până la gambele Henriettei. Ea se mişcă într-o poziţie în care îşi putea ţinea mai bine echilibrul. Alături, cu braţul lipit de umărul ei, James îi aruncă o privire liniştitoare. Bine aşezată şi sigură pe picioarele ei, ea li zâmbi Înapoi, recunoscătoare. El se uită la ea şi zâmbi uşor, apoi îşi întoarse privirea spre pârâul care se unduia spre şirul de grădini cufundate În întuneric ce se întindeau de-a lungul malurilor.

Ca şi cum ar fi detectat un semn inexplicabil, în mulţime se lăsă liniştea. O vâlvătaie străpunse întunericul, apoi prima rachetă şuieră şi porni în văzduh, lăsând în urma ei limbi de foc în timp ce brăzda întunericul ca de catifea, şi apoi explodă într-o coroană de lumină aurie, aruncând o ploaie de scântei roşii şi aurii ce căzură încet, licărind În drumul lor înapoi spre pământ.

— Ahhh, se auzi la unison sunetul apreciativ, din mijlocul mulţimii care asista la spectacol.

Stăteau cu toţii cu feţele în sus şi urmăreau artificiile ce se succedau şi luminau cerul. Un proiectil mai mare decât celelalte tocmai explodase când cineva din înghesuială, din spatele Henriettei, alunecă, se clătină şi îi făcu şi pe ceilalţi să tresară şi să se întoarcă; unii dintre ei ţipară speriaţi.

Henrietta aruncă o privire în jur, dădu să se întoarcă… O îmbrâncitură neaşteptată îi făcu pe doamna şi pe domnul din spatele ei să se lovească de ea. Henrietta se ridică pe vârfuri şi se luptă să-şi recapete echilibrul. Îl pierdu. Gemu şi căzu… Se întinse disperată după ajutor. După James.

Observă expresia lui şocată, îl văzu când îi întinse mâna, dar era prea târziu pentru amândoi. Lovi apa cu spatele şi se scufundă în pârâul ce gonea la vale. În clipa în care apa îi acoperi faţa, reuşi să-şi pună în mişcare plămânii îndeajuns de mult încât să ia o gură de aer. Îl ţinu în piept şi se luptă să se îndrepte şi să revină la suprafaţă. Dar pârâul era destul de adânc – plouase la începutul săptămânii –, iar şuvoiul de apă, ce părea mai degrabă un râu, aduna şiroaiele în cale şi curgea cu repeziciune spre Tamisa. Apele învolburate o aruncau ca pe o epavă şi o trăgeau de membre. Rochia o prinse de picioare; şalul cu paiete o strângea de mâini.

„Pot să înot!” ţipă în sinea ei şi se luptă disperată să alunge panica ce ameninţa s-o acapareze.

Da… O, Doamne!… Curenţii erau prea puternici şi deja simţea răceala care i se strecura în carne, iar căldura şi puterea o părăseau.

Totuşi, se luptă.

Pe pod, complet îngrozit, James nu zăbovi decât să-şi scoată pantofii şi să-şi tragă haina de pe el. Se aruncă imediat în pârâul ce curgea la vale. Henrietta dispăruse deja, înghiţită de apele întunecate, învolburate şi agitate. Chiar dacă şuvoiul de apă nu avea decât zece metri lăţime, era adânc şi semăna cu un râu.

James bătu apa cu putere şi înotă în aval cât de

repede putu, sperând că ea va ieşi la suprafaţă îndeajuns de mult ca s-o zărească în întuneric. Se luptă să nu gândească… nu avea voie să lase nenumăratele gânduri care îi brăzdau creierul să-i distragă atenţia. Doar imul era important; nu-şi permitea s-o piardă pe Henrietta.

Nu se luptă împotriva curentului, ci se folosi de el şi-l lăsă să-l poarte. Panica îi dădea târcoale când simţi mişcare în apă,

În faţă şi apoi o ajunse. Întinse mâna după ea, îşi trecu braţul în jurul taliei ei, o prinse bine şi ieşi la suprafaţă ridicând-o în faţa lui. Când chipul ei ieşi din apă, ea icni şi trase aer în piept. Răsuflă uşurat.

— Nu te mai lupta!

Fu nevoit să ţipe ca să se facă auzit peste zgomotul pârâului şi al larmei ce venea dinspre oaspeţii şocaţi, mulţi dintre ei adunaţi de-a lungul malurilor.

Ea icni din nou, apoi o simţi împotrivindu-se instinctului şi liniştindu-se.

— Aşa, o încurajă el şi o trase şi mai aproape. Relaxează-te… stai calmă… şi lasă-mă să te scot la mal.

Ea se supuse, dar când el reuşi să iasă de sub forţa curentului sălbatic şi să ajungă la mal, îşi simţi corpul încordat şi tremurând incontrolabil. Picioarele lui atinseră în sfârşit pământul, dar nu se afla la capătul supliciului. Îngenunche pe terenul reavăn şi o ţinu aproape, în încercarea de a-i oferi căldura care îi mai rămăsese şi în acelaşi timp o protejă cu propriul trup, aşteptând ca Lady Marchmain şi oamenii ei să-i îndepărteze pe curioşi.

Personalul sosi la faţa locului cu torţe, la lumina cărora James şi Henrietta se puteau urca pe mal în siguranţă, dar apa transformase rochia ei într-o peliculă transparentă şi, după toate cele întâmplate, nu avea nevoie de mai mult scandal. Lady Marchmain nu era o gazdă prea pricepută, pentru că nu reuşea şi se ridice la înălţimea provocării dezastrului iminent. Pe un ton strident şi cu mâinile în şold, ea ordonă oaspeţilor să se întoarcă în casă. Într-un final, aceştia se supuseră. Apoi, domnul Marchmain

veni gâfâind cu păturile după care în mod cert fusese trimis. I le înmână docil soţiei lui.

— Mai e şi altceva, dragă?

— Da, răbufni matroana şi arătă poruncitor spre casă. Du-i pe toţi prefăcuţii aceia înăuntru şi apoi trimite-i acasă. A fost un accident, dar mulţumită lui James, Henrietta e teafără şi sunt amândoi în grija mea, aşa că nu mai e nimic de văzut şi se pot duce toţi acasă odată cu urările mele de bine.

În lumina slabă, James nu putea spune dacă domnul Marchmain zâmbea, dar părea destul de încântat când zise:

— Da, draga mea. Imediat.

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă în întuneric, înapoi spre casă. Lady Marchmain coborî spre mal atât cât îndrăzni. Aşează păturile, apoi ridică una, desfăcută.

— Haide, Henrietta… o să te ducem imediat în casă şi o să faci o baie fierbinte.

James se uită la femeia udă leoarcă pe care o ţinea încă, bine protejată, în braţe. Privirile li se întâlniră, observă că ea îi zâmbea uşor, apoi dădu din cap şi, împreună, se luptară să se ridice în picioare şi să se caţăre pe mal.

Lucrurile se petrecură aşa cum spusese Lady Marchmain. Până ce ei, înveliţi în pături dar tremurând intens, intrară în casă împleticindu-se, trăsurile curgeau într-un şir constant în faţa casei şi apoi se îndepărtau pe alee şi pe drumul spre Londra.

— Nu ştiu ce-o să-mi spună Louise dacă vă las să răciţi… pe vreunul din voi.

Lady Marchmain li conduse prin bibliotecă, pe un coridor şi spre o scară secundară, aparent fără să se preocupe de dâra de picături pe care o lăsau în urmă.

James încă îşi ţinea braţele În jurul Henriettei, iar ea se rezema de el. Ea nu credea că-şi recăpătase puterea într-atât încât să stea în picioare singură, darămite să mai şi meargă sau să urce treptele. Dacă ar fi putut să iasă

singură din pârâu… adevărul era că nu credea că ar fi putut.

Odată ajunşi la primul etaj, Lady Marchmain o conduse într-un dormitor inundat de lumină şi cu o cadă imensă umplută pe jumătate cu apă aburindă.

— Hai, draga mea… sprijină-te pe mine.

Îşi petrecu o mână în jurul Henriettei şi o luă din braţele lui James.

— James, dragă, în camera de alături mai este o cadă şi sunt pregătite câteva haine de-ale fiului meu.

James dădu din cap. Henrietta îl privi în ochi. Nu putea încă să găsească puterea să-i mulţumească, dar îşi lăsă privirea s-o spună în locul ei. El zâmbi uşor şi îi făcu un semn din cap să meargă înainte.

Ea se întoarse şi o lăsă pe Lady Marchmain să o conducă în încăpere. Două servitoare aşteptau ca s-o ajute să dezbrace rochia distrusă. Când era pe cale să păşească în cadă îşi aminti de ceva şi, din nou speriată, îşi duse o mână la gât… dar colierul era tot acolo. Oftă uşurată şi urcă în cadă. Se aşeză cu un geamăt uşor, apoi se strecură mai adânc în căldura primitoare. Lady Marchmain juca rolul unui părinte şi se agita cu lucruri mărunte.

Trecu mai bine de o oră înainte ca Henrietta – îmbrăcată într-o rochie călduroasă, de zi, din garderoba fiicei gazdei, înfofolită într-o haină lungă, cu o eşarfă croşetată înfăşurată în jurul părului încă umed şi cu botinele altcuiva în picioare – să coboare scara spre holul principal în care o aşteptau James şi domnul Marchmain.

Henrietta observă că, deşi James era îmbrăcat decent, hainele pe care le purta erau mult sub standardele vestimentaţiei sale obişnuite, lucru de care el nu era deloc preocupat. Toată atenţia îi era concentrată asupra ei; o cerceta din cap până-n picioare ca pentru a se asigura că era într-adevăr în regulă, observând felul în care se mişca şi dacă se rănise. Alături de James, domnul Marchmain zâmbea încurajator.

Privirea lui James se întoarse spre chipul ei, privirile

li se întâlniră, apoi el făcu o plecăciune.

— Trăsura vă aşteaptă, milady.

Era o încercare evidentă de a restabili lucrurile pe făgaşul firesc. Ea reuşi să zâmbească şi îşi înclină capul.

— Mulţumesc.

Vocea îi era uşor răguşită. Se întoarse spre Lady Marchmain, îşi luă la revedere, liniştind-o că avea să se recupereze rapid şi că, în scurt timp, va fi din nou în forma maximă obişnuită.

După mai multe asigurări atât din partea ei cât şi a lui James, fură lăsaţi să se urce în trăsura părinţilor ei. Portiera se închise, birjarul le dădu comanda cailor şi în sfârşit erau pe drum spre casă. Ea se cufundă în canapeaua capitonată şi oftă.

— Ce aventură!

Aşezat lângă ea, James răspunse:

— Eu, unul, m-aş fi putut lipsi de ea. După un moment, el întrebă: Ce s-a întâmplat mai exact?

O luase de mână ca s-o ajute să se urce în trăsură şi o urmase îndeaproape; nu-i dăduse drumul la degete. Încă o ţinea într-o strânsoare blândă, dar călduroasă şi puternică. Liniştitoare. Din mai multe puncte de vedere.

Ea nu făcu niciun efort să-şi retragă mâna şi se gândi la momentele petrecute pe pod. După ce le derulă în minte de mai multe ori, clătină din cap.

— Oricare a fost cauza, s-a întâmplat la cel puţin doi oameni dincolo de mine. Mi s-a părut că cineva s-a împiedicat sau a alunecat şi a căzut, zise ea, apoi se mai gândi puţin. A fost un accident… imposibil de prevăzut şi de evitat.

— Hmm… L-am auzit pe domnul Marchmain când îi dădea ordine administratorului să aducă un fierar care să pună balustrade pe pod, aşa că mă îndoiesc că un astfel de incident se va repeta.

Ea lăsă o clipă să se scurgă în bezna liniştitoare, apoi zise:

— Îţi mulţumesc. Eu… nu sunt sigură că aş fi reuşit

să ies singură din apă. Iar Tamisa era la numai câţiva kilometri depărtare.

El se uită la ea prin întuneric. Degetul lui mare o mângâie uşor, aparent absent, pe dosul palmei. După un moment, îşi schimbă poziţia şi se uită înainte.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Tu mă ajuţi, aşa că e normal să te ajut şi eu. Pentru asta sunt prietenii.

Prieteni? Asta erau? Ea observă că el nu-i dădu drumul la mână. Oare un prieten ar fi ţinut o în continuare de mână aşa cum făcea el? Oare un prieten ar fi ţinut-o atât de aproape, aşa cum se întâmplase în apă? Oare un prieten ar fi fost la fel de îngrozit ca şi ea că s-ar fi putut îneca?

Era prea epuizat a să caute răspunsuri, darămite să-şi dea seama care ar fi vrut să fie acestea. Aşa că rămase în întunericul din trăsură, cu mâna într-a lui, se bucură de prezenţa lui încurajatoare şi liniştitoare şi se uită pe fereastra trăsurii, la mahalalele Londrei ce erau înlocuite treptat de străzile capitalei.

Într-un târziu, trăsura trase în faţa casei părinţilor ei. Ezitând, James îşi retrase mâna, deschise portiera şi ieşi afară, apoi îi oferi mâna ca s-o ajute să coboare. O însoţi în sus pe trepte şi profită de moment pentru a-i cerceta chipul în lumina mai bună ce venea de la felinarul de pe stradă, aflat în imediata vecinătate. Ea era încă mai palidă decât de obicei, dar altfel părea să-şi fi revenit după încercarea grea. Bănuia, în sinea lui, că încă era şocată; el, unul, aşa era. Când ajunse pe ultima treaptă, ea se întoarse spre el. Îşi eliberă mâna dintr-a lui şi se uită la el.

— Din nou… îţi mulţumesc.

El înclină capul, incapabil să găsească un răspuns potrivit.

— Mă bucur că am fost acolo.

„Şi mă bucur atât de mult că am ajuns la timp.”

Ea zâmbi uşor, apoi arătă spre trăsură.

— Te rog… ia trăsura mea să te duci acasă.

El clătină din cap şi zâmbi.

— George Street este aproape… plimbarea o să-mi limpezească gândurile.

Ea ezită, apoi dădu din cap.

— Bine. Ce am organizat noi pentru mâine?… Ah, mi-am amintit. Prânzul în aer liber de la Lady Jersey. Dacă plecăm de aici la ora unsprezece, ar trebui să ajungem la timp.

El se încruntă.

— Eşti sigură că o să te simţi bine?

— Sigur, spuse ea şi păru uşor ofensată. Faptul că am căzut în pârâu a fost un lucru şocant, dar o să-mi revin până mâine.

El ridică din sprânceană, dar se dădu bătut.

— Dacă eşti sigură…

— Sunt… şi nu ne putem permite să tărăgănăm munca la lista ta scurtă. Chiar trebuie să selectăm cele mai bune candidate până la sfârşitul săptămânii, zise ea. Noapte bună. Şi…

Îl privi fix, făcu o pauză, apoi spuse încet:

— Mulţumesc.

Se întoarse şi deschise uşa.

El o urmări când intră şi ridică mâna în semn de salut când ea aruncă o privire înapoi în timp ce uşa se închidea. Când zăvorul fu tras la loc, el coborî treptele. Îi făcu semn birjarului că va merge pe jos, apoi îşi îndreptă umerii, îşi potrivi haina care nu-i venea prea bine şi apoi porni, cu paşi vioi, spre George Street.

Nu-i era frig, şi totuşi încă se simţea rece în interior; şocul pe care-l avusese gândindu-se la pierderea iminentă a Henriettei – atât de iminentă – nu avea să dispară curând. Totuşi, o găsise, o salvase, erau amândoi teferi şi nevătămaţi, iar el era nespus de recunoscător pentru faptul că destinul le surâsese.

Ceea ce îl făcu să se întrebe dacă avea să găsească în curând un răspuns la întrebarea: Cum putea să pretindă – faţă de el, faţă de ea şi faţă de toţi ceilalţi – că nu se îndrăgostea de Distrugătoarea de Perechi?

Cu capul în jos, cu ochii privind în gol spre caldarâmul din faţa lui, păşea grabnic spre casă.

Capitolul 4

A doua zi ajunseră la parcul Osterley, situat la marginea capitalei, cu puţin timp înainte de prânz. Lady Jersey îi întâmpină cu braţele deschise.

— Dragii mei! Eroul şi eroina zilei… trebuie să-mi povestiţi *neapărat* totul despre încercarea grea prin care aţi trecut.

Henrietta schimbă o privire cinică cu James; niciunul din ei nu era surprins de cerinţa gazdei. Poreclită „Tăcuta”, Lady Jersey era o bârfitoare inveterată şi, pentru că nu fusese de faţă la evenimentul din seara precedentă deoarece participase la balul de la Almack, era de-a dreptul ahtiată să audă povestea de la cea mai bună sursă posibilă.

— N-a fost decât un accident, o informă Henrietta. Am fost prea mulţi înghesuiţi unul într-altul pe pod… cel de peste pârâu, care oferă cea mai bună panoramă a focurilor de artificii… iar eu am fost îmbrâncită din greşeală.

— Iar James aici de faţă a sărit să te salveze, completă Lady Jersey şi îi aruncă o privire lui James, apoi se uită din nou la Henrietta şi o examină din cap până-n picioare. Important este că nu pari să fi păţit nimic rău.

Ochii puţin ieşiţi din orbite ai gazdei se mutară din nou spre James şi zâmbi.

— Iar James a avut ocazia să facă pe cavalerul rătăcitor care a salvat-o pe domniţa aflată la ananghie.

Zâmbetul lui Lady Jersey se lărgi şi se uită înapoi la Henrietta.

— Excelent! adăugă ea. Acum trebuie să veniţi şi să vă alăturaţi celorlalţi… ne adunăm în seră. După ce soseşte

toată lumea, plecăm să hoinărim.

Fură conduşi în seră, apoi Lady Jersey se întoarse ca să întâmpine restul invitaţilor, lăsându-i pe cei doi pradă oaspeţilor deja adunaţi. Imediat fură asaltaţi, nu doar de matroanele dornice să se lase oripilate de ororile unei întâlniri cu moartea, dar şi de nenumăratele tinere nemăritate ce râvneau să aibă şi ele parte de emoţiile unei astfel de salvări.

James s-ar fi ascuns, ar fi dat bir cu fugiţii dacă ar fi putut – *orice* altceva decât să vadă ochii sclipitori ai tinerelor atât de dornice să se mire şi să suspine după faptele lui vitejeşti – dar, deşi Henrietta părea să facă faţă bine situaţiei, nu voia şi nu putea s-o părăsească. Chiar şi atunci când ea îi aruncă o privire piezişă şi apoi se apucă să povestească într-o lumină şi mai colorată detalii despre intervenţia lui salvatoare pentru a le lămuri pe domnişoarele Chisolm, Griffiths şi Sweeney, el îndură cu stoicism şi rămase lângă ea prefăcându-se că nu auzea.

Când, într-un final, toată lumea auzi povestea, iar rândurile celor aflaţi în jurul lor se subţiară îndeajuns de mult ca să-i lase să se plimbe, el o luă pe Henrietta de mână, i-o aşeză pe braţul său şi porni pe una dintre potecile străjuite de palmieri şi de plante în ghivece amplasate în sera bine aranjată. Îi cercetă chipul.

— Te simţi bine?

Retrăirea necontenită a ororii prin care trecuse, în mod sigur nu era un lucru plăcut. Dar ea dădu din cap.

— Da. Se uită în sus la el şi îi întâlni privirea. Mă aşteptam să stârnim atâta curiozitate şi, cu puţin noroc, ce-a fost mai rău a trecut.

— Hmm…

El se uită la ea cu atenţie şi apoi îşi îndreptă privirea înainte.

— Data viitoare când o să avem de-a face cu un asemenea interogatoriu te rog să mă avertizezi.

Ea chicoti.

— Şi, continuă el, nu prea sunt de acord cu porecla

Sir Galahad. Nici măcar nu cred că Sir Galahad ştia să înoate.

— E vorba de principiu, zise ea. Ezită, apoi se uită în sus la el şi adăugă: Şi te asigur că nu va aduce niciun deserviciu scopului tău să fii prezentat într-o asemenea lumină.

— Hmm…

Cum putea să-i spună că nu era deloc dornic să o impresioneze nici măcar pe domnişoara Chisolm, cea cu bustul mare? Nu era momentul.

— Eu… nu cred că…

Henrietta îl dupi de mână, apoi zâmbi cu prietenie spre Lady Julian şi nepoata ei, domnişoara Chester, care trecură prin dreptul lor. Când cele două se îndepărtară, Henrietta murmură:

— Toţi au urechi, să ştii. Şi, apropo, ce zici de domnişoara Chester?

James se uită în jos la ea.

— E prea slabă.

Henrietta clipi uimită.

— N-aş fi descris-o ca fiind slabă… mai degrabă zveltă, aşa cum e la modă.

— Slabă, insistă James.

Când ea se uită în sus, el îşi mută privirea înainte, dar ea îi observă maxilarul încordat.

— Şi e prea tânără. Nu domnişoara Chester.

Ea ridică din sprâncene şi se uită înainte.

— Bine. Sunt de acord că e cam tânără.

Continuară să se plimbe încet prin seră. Ea nu era sigură ce voia. Ea da, ştia. Îşi dorea să afle de ce o ţinuse de mână pe toată durata drumului spre casă, cu o seară în urmă. Cum putea interpreta acel gest? Şi totuşi, în dimineaţa aceea el nu făcuse nicio aluzie la acele momente sau la orice… legătură între ei. În trăsură, pe drum spre parcul Osterley, în timp ce ea vorbise veselă despre probabilităţile de a avea şi mai multe nume pe lista lui, el nu făcuse altceva decât să mormăie şi s-o lase să

pălăvrăgească.

Deci ce putea crede? Ce putea înţelege din toate acestea… despre colier şi despre el?

După câteva minute de tăcere, ea trase aer în piept şi zise:

— Până acum le avem pe listă pe domnişoarele Chisolm şi Downtree. Trebuie neapărat să ne extindem orizontul. Nu poţi avea o listă solidă cu numai două nume pe ea.

Se oferise să-l ajute să-şi găsească soţia de care avea nevoie, aşa că era hotărâtă să-şi ducă la îndeplinire obligaţia pe care şi-o asumase.

— Mă întreb dacă a avea o listă atât de scurtă nu e oare o strategie bună. Astfel, nu mai e necesar să-mi amintesc detaliile legate de prea multe femei deodată. Să ştii că un creier de bărbat nu e la fel de capabil ca unul de femeie când vine vorba despre rememorarea detaliilor.

Henrietta s-ar fi încruntat, dar Lady Jersey apăru şi bătu din palme.

— Haideţi, toată lumea! E timpul să plecăm. Azi *o* luăm pe valea cu clopoţei. Ştiu că unii dintre voi cunosc drumul, aşa că, vă rog, zise ea şi arătă spre uşă. Mergeţi înainte.

Invitaţii se adunară în grupuri în care puteau pălăvrăgi şi ieşiră din seră.

— Să înţeleg că ştii drumul spre această vale? întrebă James când el şi Henrietta o luară înainte.

— Da. Este un loc preferat pentru picnicurile lui Lady Jersey, răspunse Henrietta şi se uită înainte. Nu că ar fi vreun pericol să se piardă cineva. Urmăm poteca, la fel ca şi ceilalţi, iar când dăm de coşurile pentru picnic, covoraşele şi valeţii, ne oprim.

James îşi înăbuşi râsul.

Dar în scurt timp îi pieri cheful de râs. O anume domnişoară Quilley şi mama ei îi spiona, iar Henrietta, care mergea agale în spatele lui, rămase în urmă ca să discute cu ele şi să pună mai bine în evidenţă farmecele

domnişoarei Quilley. Care erau acestea. Fără să manifeste o mare pasiune pentru conversaţiile insipide, el îşi ascunse dezaprobarea în spatele calmului obişnuit. Dar se simţea iritat. Iar cerinţele subtile şi enervante ale etichetei erau din ce în ce mai obositoare.

Ajunseră la „valea cu clopoţei" a lui Lady Jersey, un luminiş mare în care erau într-adevăr clopoţei, deşi cam ofiliţi. Covoraşele pentru picnic fuseseră aşezate sub copacii cu coroană rotundă, iar coşurile îşi etalau conţinutul apetisant, invitând oaspeţii să se aşeze şi să se servească.

Dar stilul rustic se oprea aici; potecile care dădeau spre şi dinspre vale treceau prin grădini maiestuoase şi peisaje aranjate. Iluzia de a fi la ţară era fragilă. Ca să nu mai vorbim de valeţii în livrea care stăteau în spatele copacilor, gata să sară în ajutor la deschiderea unei sticle de vin ori la ştergerea urmărilor ciocnirii de pahare, sau să ofere orice alt fel de servicii oaspeţilor stăpânei lor.

James se întinse pe un covoraş lângă Henrietta şi îndură compania unei anume doamne Curtis, a fetei acesteia şi a nepoatei sale, în timp ce molfăia pui şi raţă şi sorbea o şampanie cam slabă.

Afişă charisma sa obişnuită, zâmbi şi pălăvrăgi cu uşurinţă, şi totuşi mintea lui zburase departe de acele conversaţii, preocupată de lucruri mai pertinente. Nu îşi *dorea* neapărat să stăruie asupra a ceea ce simţea pentru Henrietta – era de părere că dacă insista prea mult asupra acelui subiect nu făcea decât să-i dea o amploare şi mai mare – şi totuşi ştia ce simţise. Şi, ţinând cont de acest lucru, cum mai putea oare să continue să caute o altă tânără care să-i devină soţie… aşa cum Henrietta, aparent, considera că trebuia să facă? Ce semnificaţie aveau încurajările ei în acea direcţie?

Oare întrezărise… *interesul* lui pentru ea, poate în decursul momentelor tragice din noaptea precedentă, şi ca urmare se hotărâse că a-l încuraja să caute în altă parte era un mod subtil de a-i refuza intenţiile?

El îi simţi privirea, îşi îndreptă ochii înspre ea şi observă că îl fixa, aproape încruntată. Ea interpretă corect privirea lui goală şi îl informă:

— Doamna Curtis, domnişoara Curtis şi domnişoara Mayfair pleacă.

„Slavă Domnului!”

— Ah… îmi pare rău. Visam cu ochii deschişi.

Se ridică, îşi luă înfăţişarea obişnuită şi zâmbi la cele trei femei în timp ce le ajuta să se ridice.

— A fost o încântare să discut cu dumneavoastră.

Toate trei zâmbiră şi îşi luară rămas-bun, dar după privirea pe care i-o aruncă, doamna Curtis nu se lăsase prostită. Henrietta deschise gura – fără îndoială ca să-l certe dar în schimb fu nevoită s-o închidă şi să zâmbească în timp ce domnişoara Cadogan şi mătuşa ei, Lady Fisher, veniră să înlocuiască grupul Curtis, pe celălalt capăt al covoraşului lor mare.

Şi tot aşa, un grup făcu loc altuia, ca să pălăvrăgească, să schimbe noutăţi şi să evalueze – aşa cum se presupunea că trebuia să facă şi el – intenţiile matrimoniale. Mai erau câţiva bărbaţi, vizibil angrenaţi în aceeaşi încercare ca şi el, aşa că nu se simţea foarte expus.

Oricum, datorită revelaţiei din noaptea precedentă, îi păsa mult prea puţin de demersul campaniei lor. În schimb, profita de fiecare ocazie pentru a încerca să vadă dincolo de expresia de pe chipul Henriettei, să descopere în ochii ei frumoşi un indiciu despre ceea ce gândea, dar fără succes. Ea avea o mască socială serioasă, bine dezvoltată, şi o ţinea ca pe un stindard.

El mai avea puţin şi ajungea să-şi spună că orice urmă de revelaţie apărută în urma nopţii precedente fusese numai din partea lui şi absolut deloc din partea ei, în clipa în care li se alăturară domnişoara Chester, cea prea slabă şi prea tânără, şi mătuşa ei, doamna Julian, care o abordară pe Henrietta şi o cooptară şi pe domnişoara Entwhistle, aflată în trecere. Cele trei femei se adânciră în

curând într-o discuţie despre potopul recent de căsătorii politice *şi* despre urmările înrăutăţirii stării de sănătate a regelui William.

La început, James şi domnişoara Chester se prefăcură că ascultau, apoi ea îşi întoarse ochii vioi spre James şi se mută mai aproape.

— Eu nu mă dau în vânt după politică. Tu?

El nu văzu niciun motiv să se prefacă.

— Nu în acest moment.

— Poate, zise domnişoara Chester aruncând o privire spre luminişul din jurul lor, am putea merge să facem o plimbare. Privirile li se întâlniră. Numai noi doi, din moment ce nu suntem interesaţi de toate bârfele.

Licărirea avidă din ochii ei declanşă un semnal de alarmă în mintea lui James. Mai erau câteva femei care porniseră la plimbare din vale dar, din câteva văzuse el, acelea erau dintre domnişoarele mature, ca Henrietta, nu făpturi tinere precum domnişoara Chester. Şi, poate era de modă veche, dar nu mai auzise să fie o practică obişnuită ca tinerele să le facă invitaţii domnilor. Şi mai ales unui domn ca el. Dar cum putea oare s-o refuze fără să fie excesiv de nepoliticos?

James aruncă o privire în jur în căutarea unei soluţii salvatoare, dar nu găsi nimic.

— Poate peste puţin timp, dacă le surâde şi celorlalţi ideea de a hoinări.

Domnişoara Chester se bosumflă. La propriu. James bănui că ea credea că astfel reuşea să aibă o expresie înduioşătoare. Dar pe el îl făcea să-şi dorească să plece. Spusese de la început că nu voia să aibă de-a face cu frumuseţile fragede, răsfăţate şi mult prea nerăbdătoare.

— O, nu cred că trebuie să aşteptăm, spuse domnişoara Chester apoi se apropie şi mai mult, punându-şi mâna pe mâneca lui. Ei, gânguri ea, sunt sigură că putem găsi ceva interesant de făcut ca să treacă vremea, departe de toţi cei de aici. Ea se uită în ochii lui – intenţionat apatici – şi flutură din gene. Am auzit că

grădinile sunt foarte mari. Sunt sigură că putem găsi o potecă liniştită pe care să ne plimbăm…

Nu-şi aduse aminte să mai fi primit vreodată o propunere atât de îndrăzneaţă.

— Îndrăznesc să spun… Era prea mult. Însă…

Se opri la timp, înainte să dea glas unui refuz ce putea fi prea dur şi îi aruncă Henriettei o privire, în totalitate instinctivă şi neajutorată. Ea observă. Apoi ochii i se îndreptară spre mâna domnişoarei Chester care îl strângea uşor de mânecă…

Henrietta observase cu partea din creier care devenise obsedată de James şi de reacţiile lui, că acesta devenise ţeapăn, rezistând atingerii şi rugăminţilor domnişoarei Chester, dar nu numai dorinţa de a-l proteja o făcu să se întoarcă spre doamnele Julian şi Entwhistle, spunând:

— Este fascinant, dar din păcate eu şi domnul Glossup trebuie să plecăm. Cu zâmbetul impus de etichetă pe buze, se uită în ochii doamnei Julian, văzu o sclipire de iritare în aceştia şi spuse pe un ton calm: Avem şi alte întâlniri în oraş şi ar trebui să plecăm. Vă rugăm să ne scuzaţi.

James se ridică rapid în picioare, o ajută şi pe ea să facă acelaşi lucru şi împreună îşi luară rămas-bun. Când ea se întoarse cu spatele la cele trei femei – lăsând cel puţin două scrâşnind metaforic din dinţi – îi oferi braţul. Ea acceptă. În timp ce se îndepărtau de acel trio, el şopti:

— Chiar plecăm?

Speranţa din tonul lui era imposibil de trecut cu vederea. Ea îşi înăbuşi râsul şi răspunse:

— Sigur că da.

Apoi le făcu cu mâna gazdelor. Lady Jersey nu fu deloc surprinsă să afle că mai aveau şi alte evenimente la care trebuiau să participe.

— Ei, desigur, dragii mei… probabil că sunteţi *foarte* solicitaţi.

Henrietta îşi făcu ieşirea aşa cum cerea eticheta şi îl

ghidă pe James pe o alee secundară. În timp ce el o conducea spre ieşirea din luminiş, ea ridică privirea, întrebându-l:

— Nu ţi-a plăcut deloc, nu-i aşa?

El făcu o grimasă.

— Cei ca mine, lupii singuratici din înalta societate, au obiceiul să evite astfel de evenimente în tinereţe, aşa că acum sunt… ei bine, poţi spune „nepotrivit din punct de vedere constituţional” pentru astfel de distracţii. Nu fac decât să mă gândesc mereu la faptul că aş prefera să mă aflu în altă parte.

Ea pufni.

— Îl cunosc pe Simon şi de-aia te cred.

Ea lăsă privirea în jos şi se întrebă dacă aceasta era explicaţia; până la urmă, ea era sora lui Simon. Acesta era motivul pentru care el fusese atât de protector în casa familiei Marchmain? Din această cauză o ţinuse de mână tot drumul spre casă? Doar ca să-i aline suferinţa? Fusese o alinare, dar… crezuse că fusese mai mult decât atât, dar poate că nu fusese decât o dorinţă, un gând influenţat de colier.

Bijuteria cu pricina atârna la gâtul ei; îi simţea căldura ce părea să emane din pietre şi din pandantiv. În mod ciudat, nu observa efectul decât atunci când James era în preajmă. Şi totuşi, ea era cea care purta colierul, nu el. Nu era niciun motiv pentru care să creadă că ar avea vreun efect asupra lui. Niciun motiv să presupună că el o privea altfel decât ca pe sora lui Simon, ca pe Distrugătoarea de Perechi, care îl împiedicase să se logodească şi apoi, odată ce aflase motivele nobile pentru care îşi căuta o soţie, se oferise să-l ajute în căutarea doamnei potrivite.

— Ăăă… ştii încotro ne îndreptăm?

James se uită în jur, dar poteca pe care mergeau îi conduse pe un drum lung, mărginit de tufe de gard viu din laur, mai înalte decât el. Se puteau uita înainte sau înapoi, spre locul din care veneau, dar el nu vedea dincolo, în

nicio altă direcţie. Henrietta aruncă o privire în jur de parcă abia în acel moment observase unde se aflau.

— Acesta este un drum secundar ce duce înapoi spre casă. Dacă mergem mai departe, o să ajungem în curând.

James se întrebă…

— Secundar… deci ceilalţi n-o vor lua pe aici?

— Probabil că nu. Mamele şi matroanele vor alege drumul cel mai scurt, şi le vor lua după ele pe majoritatea tinerelor, ceea ce înseamnă că majoritatea domnilor vor opta şi ei pentru acea potecă.

Aşa că momentan erau, mai mult sau mai puţin, singuri. Că nu îi vedea nimeni. James trase adânc aer în piept.

— Henrietta?

— Hmm…

El râmase pe loc, iar când ea se opri, îşi retrase mâna de pe braţul lui şi se întoarse cu faţa spre el… ştia ce voia să întrebe, dar curajul îl părăsi brusc. Căutase toată ziua un semn că ea îl privea altfel. Când sărise cu atâta hotărâre să-l ajute să scape de domnişoara Chester, crezuse… sperase că poate…

Îşi umezi buzele, fixând-o cu privirea, şi se auzi spunând:

— Mă întrebam… despre săruturi.

Ea făcu ochii mari.

— Săruturi?

— Da, răspunse şi arătă cu mâna spre sine. După cum îţi aminteşti, sunt un lup singuratic.

Habar n-avusese că trecutul lui avea să se dovedească atât de util. Ea se încruntă.

— Nu pricep.

— Păi, vezi tu, există săruturi şi… El îşi coborî glasul: *… săruturi.* Mă întrebam, care dintre acestea sunt permise când vine vorba de tinerele din înalta *societate?* La ce nivel, dacă *pot* spune aşa?

Expresia ei îi dădu de înţeles mai mult decât cuvintele că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce ar fi

putut să-i răspundă. Exact cum sperase şi el.

— Poate că, sugeră el şi se rugă ca ea să înghită momeala, aş putea să demonstrez. Ca să vezi diferenţa dintre ce îmi imaginez eu că ar putea fi un „sărut pentru o tânără domnişoară” şi un „sărut pentru o doamnă experimentată”.

Ea păru suspicioasă, dar el se aşteptase la aşa ceva. Oftă.

— Da, ştiu că e puţin cam mult să cer aşa ceva, dar te-ai oferit să mă ajuţi şi cum altfel pot afla? Dacă greşesc, s-ar putea s-o şochez atât de tare pe vreo domnişoară, încât să-i cadă corsetul.

Ea pufni.

— Multe dintre tinerele domnişoare nu poartă corset, după cum bine ştii.

El făcu ochii mari, dar reuşi să rămână serios.

— De fapt, n-am ştiut. Sunt un lup singuratic din înalta societate, dacă-ţi aminteşti. Femeile experimentate sunt preferate de cei asemenea mie, după cum bine ştii şi, în general, te asigur că ele poartă corset. Cu ochii la ea, el continuă pe un ton lin: Dar nu suntem aici să discutăm despre corsete.

Ea se încruntă treptat în timp ce îl privea cu atenţie, dar apoi – *da!* — dădu uşor din cap.

— Bine. Un sărut… un sărut pentru o tânără domnişoară. Doar cât să-mi dau seama dacă ceea ce crezi tu este corect.

El zâmbi uşor. Ea nu mai avu ocazia să-şi dea seama dacă acel gest ascundea ceva mai mult. El îşi petrecu o mână pe talia ei, o trase mai aproape – nu prea aproape – îndeajuns de mult cât bănuise că îi va permite ea, iar cu cealaltă mână îi ridică bărbia şi, înainte ca ea să apuce să-şi tragă răsuflarea şi să spună ceva, se aplecă şi îşi lipi buzele de gura ei.

Cu blândeţe.

Îşi stăpâni cu greu pornirea copleşitoare de a o gusta în profunzime, de a-i despărţi buzele şi de a pune stăpânire

pe gura ei – şi chiar mai mult de atât – şi câştigă bătălia deoarece era atât de important pentru el ca prin acel sărut uşor să stârnească o fantezie cu senzaţii dintre cele mai plăcute.

Ştia exact ce făcea, ce voia să obţină; un gest de seducţie cu totul diferit… cel puţin pentru un bărbat ca el. Niciodată nu mai încercase o asemenea abordare, o atingere fină a buzelor, o presiune atât de uşoară, încât îl chinuia prin fragilitatea ei ca de cristal.

O privi printre pleoapele întredeschise. Avea ochii închişi şi părea furată de acel sărut, capturată de senzaţie. Exact aşa cum dorise el.

Henrietta nu mai putea respira. Nici nu mai putea gândi, dar nu-i păsa. A gândi nu era important. Însă a simţi, a se adânci în acele senzaţii declanşate de sărutul lui, era esenţial. Mai fusese sărutată, de mai multe ori; totuşi, acele experienţe nu semănaseră deloc cu aşa ceva. Nu fuseseră nici măcar pe-aproape. Deşi acel sărut – sărutul lui James pentru „tinere domnişoare” – era la fel de lipsit de substanţă ca un basm. Oferea promisiuni, speranţă şi te făcea să te întrebi ce ar putea urma.

Atingerea buzelor lui de ale ei… făcu să o furnice, îi făcu nervii să freamăte cu o efervescenţă delicată, precum bulele ce se ridică în şampania de cea mai bună calitate, cu o senzaţie de anticipare. Era pe deplin conştientă de prezenţa lui, de corpul lui, de puterea lui, ce o împresurau, atât de aproape, fără să o atingă totuşi… cu excepţia buzelor. Buzele lui viclene, moi şi ameţitoare.

Cu blândeţe, el îşi ridică uşor capul. Cu buzele întredeschise, abia respirând, ea se uită în sus la el. Ochii lui – două lacuri de ciocolată topită – păreau complet inocenţi. Aceştia trecură peste faţa ei, zăboviră un moment asupra buzelor ei care încă o furnicau, apoi se opriră în dreptul ochilor ei. El ridică din sprânceană.

— Ei bine? Va fi bine, sau?…

Ea trase o gură de aer, făcu un pas înapoi şi se desprinse din îmbrăţişarea lui. Căută – storcându-şi

creierii – un răspuns potrivit. Reuşi doar să dea scurt din cap şi să rostească fără suflare:

— Va fi bine.

Se întoarse şi îşi continuă drumul pe alee, simţindu-se recunoscătoare că picioarele o ajutau. Nu se mai putea gândi în acel moment la sărut – dacă fusese sincer sau dacă el doar se folosise de scuza lipsei de experienţă cu tinerele domnişoare. Când el păşi pe urmele ei, mări pasul.

— Trebuie să ajungem înaintea celorlalţi.

— A, desigur. Nu vrem ca Lady Jersey, mai ales ea, să înceapă să facă speculaţii legate de ceea ce ne-a putut reţine.

— Nu. Nu vrem asta.

Observă amuzamentul reţinut din vocea lui şi îl privi cum mergea relaxat alături de ea.

— Este o perspectivă cu adevărat răutăcioasă.

El chicoti.

— Ştiu.

James se uită înainte şi zâmbi.

*

În acea seară, Henrietta stătea în faţa mesei de toaletă şi o urmărea pe Hannah în oglindă în timp ce-i făcea buclele, când se auzi o bătaie în uşă, iar Mary vârî capul înăuntru. După ce o văzu pe Henrietta, Mary intră şi închise uşa, apoi traversă încăperea şi se opri în dreptul lui Hannah.

O privi cercetător pe Henrietta, iar privirea i se opri la colierul ce-i atârna la gât. În ochii ei se citi satisfacţia.

— Ce bine. Încă-l porţi.

— Hm…

La auzul răspunsului rezervat, privirea lui Mary se ridică şi o ţintui pe Henrietta. Aceasta evită să se uite în ochii surorii ei, care se încruntă imediat.

— Funcţionează? întrebă Mary.

Henrietta îşi dori să poată minţi, dar avea de-a face

cu Mary, care nu era doar cea mai autoritară soră a ei, ci şi cea mai ascuţită la minte. Niciodată nu se termina bine dacă cineva încerca s-o mintă pe Mary. Henrietta alese în schimb o atitudine precaută.

— Poate.

— Da! Minunat!

Mary ţopăi, apoi îşi înclină capul pe spate şi rosti spre tavan:

— Mulţumesc, Doamnă!

Henrietta pufni. Ceea ce o făcu pe Mary să-şi îndrepte din nou atenţia asupra ei.

— Deci, cine e?

— Nu spun.

Mary se îndreptă de spate. Îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită la imaginea din oglindă a Henriettei. Încruntată, sora mai mică îşi duse un deget la buze, apoi se opri.

— James Glossup. El este… eroul tău, nu-i aşa? Într-un final, Henrietta se uită la Mary şi văzu expresia ei triumfătoare. Se încruntă uşor.

— Sub nicio formă să nu îndrăzneşti să spui o vorbă. Nimănui!

Mary zâmbi fericită. Henrietta trase aer în piept şi îşi aminti de singurul lucru cu care o putea momi pe sora sa ca să-şi ţină gura.

— Dacă vrei să pui mâinile pe colier cât de curând, atunci trebuie să te asiguri că nu sufli niciun cuvânt despre speculaţiile tale neconfirmate.

Zâmbetul lui Mary se lărgi, dar ridică o mână şi spuse:

— Promit… pe cuvântul de onoare al unei Cynster.

— Hm!

Henrietta voia să se întoarcă ca să se uite mai bine la Mary, dar Hannah încă lucra la părul ei. Între timp, Mary dansa – la propriu – de încântare. Făcu o piruetă apoi se îndreptă către uşă.

— Nici nu ştii cât de fericită m-ai făcut, Henrietta

dragă. Şi poţi sta liniştită… n-o să suflu nicio vorbă şi n-o să fac nimic să-ţi stau în cale. Ei… sigur că n-o să fac. Vreau să pun mâna pe colierul acela, aşa cum trebuie, imediat ce va fi posibil.

Mary se opri cu mâna pe mânerul de la uşă, se uită înapoi, cu o licărire în privire şi adăugă:

— Abia aştept.

Henrietta ignoră eforturile lui Hannah şi se întoarse, dar Mary ieşise deja pe uşă. Când aceasta se închise în urma ei, oftă.

— Ştii cumva, întrebă ea spre Hannah, la ce, sau mai degrabă la cine se referă? Pe cine a pus ochii, încât e atât de dornică să pună mâna pe colier?

— Nu, domnişoară. N-am idee, răspunse Hannah. Dar este adevărat? întrebă ea după ce făcu o pauză. Că domnul Glossup este eroul dumneavoastră?

Henrietta se întoarse la loc şi surprinse în oglindă ochii mari ai lui Hannah.

— Ar putea fi. Dar nici tu n-ai voie să sufli un cuvânt.

— Nici măcar o jumătate de cuvânt, domnişoară.

Pe faţa ei se citea aproape la fel de mult entuziasm ca şi pe chipul lui Mary. Hannah răsuci în aer fierul pentru bucle.

— Acum staţi liniştită, domnişoară, şi lăsaţi-mă să termin cu asta.

Discuţia cu Mary o făcu pe Henrietta să-şi dea seama că, într-adevăr, începuse să creadă. Începuse să spere. Speranţa, descoperea ea, îi dădea un sentiment foarte ciudat.

*

În timp ce cobora treptele ce duceau spre sala de bal a lui Lady Hollingworth, îl văzu pe James care se strecura prin mulţime, îndreptându-se spre capătul scării pentru a o întâmpina. Îi spuse inimii sale neascultătoare să se poarte frumos. Da, el arăta la fel de bine ca de obicei, nonşalant,

răspândind un aer de lup singuratic – aşa cum pretindea el că era – prin fiecare por, şi deşi putea fi chiar aşa… în seara aceea era altfel. Era gentlemanul care o sărutase cu atâta delicateţe respectuoasă, încât ea încă mai simţea furnicături ori de câte ori îşi aducea aminte.

Pe drumul de întoarcere din parcul Osterley, îşi petrecuseră timpul discutând despre persoanele pe care le întâlniseră acolo, dar vorbăria nu fusese nimic altceva decât un paravan de fum, de convenienţă, de care amândoi se folosiseră pentru a evita să-şi dea seama imediat ce scosese la iveală acel sărut simplu şi minunat.

Ce însemnase el.

Adevărul era că ea încă nu era sigură ce însemnase; era sigură numai de faptul că însemnase ceva. Că momentul acela schimbase ceva, că modificase relaţia lor. În ce direcţie, nu era sigură, dar uitându-se în jos la chipul lui James, ridicat spre ea, la privirea lui aţintită asupra ei în timp ce cobora treptele, ştiu foarte bine că inima ei spera.

— Bună seara.

Îi întinse mâna cu aplomb. El o apucă şi se aplecă, apoi se îndreptă şi, cu îndrăzneală, îi duse mâna spre gură. O privi fix în ochi şi îi atinse degetele cu buzele. Deşi purta mănuşi, tot fu nevoită să-şi stăpânească un fior. Atingerea pe care o simţi pe dosul palmei îi aduse aminte de senzaţia fantasmatică a buzelor lui lipite de ale ei…

După ce se uită cu atenţie în ochii ei, zâmbi şi o trase mai aproape, îi aşeză mâna pe braţul său şi o conduse în mulţime.

— Slavă Domnului că nu este la fel de multă aglomeraţie ca aseară.

— Da.

Ea se uită în jur. Neştiind ce strategie vor aborda, tocmai voia să-i arate o tânără care putea fi o candidată bună – asta dacă el mai voia să întâlnească alte domnişoare, când el zise:

— Cred că muzicanţii vor începe un vals. A, da, iată-i.

Îi ridică mâna de pe braţul lui, o privi în ochi şi zâmbi – în sinea ei, Henrietta începea să-şi dea seama că el se păstra doar pentru ea. Apoi o trase după el.

— Hai, draga mea Distrugătoare de Perechi, vreau să valsez cu tine.

Ea se surprinse zâmbind prosteşte drept răspuns, apoi îşi deschise buzele pentru a protesta simbolic. El observă acest lucru şi o roti pe ringul de dans şi apoi în braţele sale.

— Şi nu… nu începe. N-am nicio intenţie să-mi pierd timpul valsând cu alte tinere în seara asta.

O privi în ochi şi spuse în şoaptă:

— Aşa că ai face bine să-ţi păstrezi energia.

Apoi o roti pe ritmul muzicii.

James îşi puse în cap să-i taie răsuflarea şi s-o zăpăcească, o activitate care îi confirmă două lucruri. Că putea, dacă-şi punea în minte, să atingă un asemenea deziderat, şi că îi plăcea la nebunie să facă acest lucru. Henrietta Cynster, cu răsuflarea întretăiată şi zăpăcită, era o privelişte ce-i încălzea inima. La propriu. Ceea ce, îşi spuse el, însemna destul.

Dar el nu era încă pregătit să se gândească la mai mult de atât, la ceea ce simţea pentru ea. La ceea ce trăise când o sărutase atât de uşor, în timpul plimbării în parcul Osterley. Încă mai avea de lucru la acel capitol. Dar ea părea la fel de încântată ca şi el să continue lucrurile de unde rămăseseră.

Erau îndeajuns de mulţi oaspeţi îngrămădiţi în sala de bal a gazdei, încât să fie îndeajuns de feriţi de privirile celorlalţi, Bârfitorii şi matroanele aveau tendinţa să stea cu ochii pe prospături sau pe cei care aveau un motiv să fie în centrul atenţiei La douăzeci şi nouă de ani, Henrietta trecuse de mult de vârsta la care matroanele se uitau cu atenţie să vadă cu cine se însoţea. Cât despre el, nu se numărase niciodată printre favoriţi în jocurile lor matrimoniale.

Aşa că aveau toată noaptea la dispoziţie să râdă, să-şi

spună anecdote şi să se piardă în ochii celuilalt. Aveau ore pe care le puteau petrece descoperind una-alta, detalii despre caracterul fiecăruia, care îi făceau să fie ceea ce erau şi ceea ce îi atrăsese la celălalt. Aceste lucruri îi preocupau şi nimic altceva.

Dansară un nou vals, iar legătura efemeră dintre ei înflori şi deveni mai puternică. Dintr-un anumit punct de vedere, el recunoştea acest lucru; din alt punct de vedere, nu. Era ceva familiar, şi totuşi nu; ştiut şi totuşi neştiut. Pe de o parte aşteptat, şi totuşi mult mai mult de-atât… Aceasta era reacţia lui faţă de ea. O reacţie ce evoluase de la nivelul de curiozitate la cel de dorinţă şi apoi de nevoie.

Îşi încercară norocul cu al treilea vals, dar nici acesta nu fu suficient El observă în ochii ei aceeaşi atitudine calculată. Ea se uită în jur şi apoi îi întâlni privirea.

— Este groaznic de multă înghesuială… mergem să ne plimbăm pe terasă?

Unde era mai linişte şi aveau multe şanse să fie singuri. El se uită peste capetele celor prezenţi şi văzu că uşile ce dădeau spre terasă erau deschise.

— O idee excelentă, zise el şi îi oferi braţul. Haide.

O conduse prin mulţimea de invitaţi prinşi în discuţii. Ajunseră la uşile terasei şi tocmai voiau să iasă când o tânără domnişoară îmbrăcată într-o rochie purpurie apăru grăbită lângă el.

— Domnişoară Cynster.

Tânăra se uită la Henrietta, apoi îşi înclină capul în direcţia lui James şi se adresă din nou Henriettei.

— Eu sunt domnişoara Fotherby… ne am întâlnit la petrecerea organizaţi de Lady Hamilton.

— O, da, spuse Henrietta şi strânse uşor degetele întinse ale domnişoarei Fotherby. Îmi aduc aminte.

Îl prezentă pe James şi adăugă:

— Domnişoara Fotherby este nepoata lui Lady Martin.

James făcu o plecăciune, iar domnişoara Fotherby făcu o reverenţă, apoi le vorbi amândurora:

— Am putea discuta ceva în particular? întrebă ea şi arătă spre terasă. Afară ar fi cel mai bine.

James se uită în ochii Henriettei şi îi văzu mărindu-se uşor. Domnişoara Fotherby aruncă o privire înapoi spre mulţime, apoi se uită la Henrietta şi din nou la el.

— Vă rog, zise ea şi trecu peste prag.

Perplex, James îi făcu semn Henriettei să o ia înainte, apoi o urmă. O găsiră pe domnişoara Fotherby cu mâinile împreunate la piept, aşteptându-i în dreptul uşii. Se dădu la o parte când ei se apropiară. Domnişoara Fotherby era mai scundă decât Henrietta, aşa că aceasta din urmă se aşeză de-o parte a ei, iar James de cealaltă. Flancând-o pe domnişoara Fotherby, porniră la pas în umbrele de pe terasă.

— Sper că o să înţelegeţi motivele pentru care v-am abordat astfel, *dar...* Domnişoara Fotherby făcu o pauză şi trase aer în piept. Trebuie să mă mărit. Locuiesc cu mama şi cu tatăl meu vitreg, dar din diverse motive vreau să plec de sub acoperişul lui. Mătuşa mea a fost foarte bună cu mine şi mă ajută cu bani ca să rămân în rândul celor din înalta societate, după cum ştiţi. Am douăzeci şi cinci de ani, aşa că nu e deloc uşor să-mi găsesc un soţ. Am o zestre decentă, dar... Se opri ca să-şi tragă din nou răsuflarea, apoi, frământându-şi degetele, continuă: Am avut o ofertă şi, deşi toată lumea este încântată şi am fost sfătuită de mulţi s-o accept, nu am încredere în domnul cu pricina.

Ajunseră la capătul terasei. Domnişoara Fotherby se rezemă cu o mână de balustradă şi se întoarse cu faţa spre ei. Îşi concentră atenţia asupra Henriettei.

— Şi nu, nu mă aflu aici ca să vă rog să-l verificaţi. Ştiu foarte bine că nu este un om de încredere. Însă... Ea îşi mută privirea asupra lui James. Domnule Glossup, am auzit că aveţi nevoie de o soţie. Ştiu că acum căutaţi candidate şi aş vrea să vă rog să treceţi şi numele meu pe listă.

Ea se uită la Henrietta şi zâmbi uşor.

— Cu siguranţă, domnişoara Cynster vă va spune tot ceea ce doriţi să ştiţi despre mine, zise domnişoara Fotherby, ridicându-şi capul şi fixând-o pe Henrietta. Am auzit că cei din familia Cynster se mărită din dragoste, dar în ceea ce mă priveşte… ştiu că voi fi mai fericită dacă iau o altă direcţie.

Se întoarse spre James şi se uită în ochii lui.

— Nu am încredere în bărbaţii care se grăbesc să jure iubire, domnule Glossup, şi vă prefer mult mai mult pe dumneavoastră pentru sinceritate şi pentru că aţi abordat situaţia astfel, spuse ea şi îşi înclină capul. Vă rog să mă luaţi în calcul pentru ceea ce căutaţi.

Privirea ei se mută spre terasă şi apoi se concentră la uşile deschise ale sălii de bal. Ezită, apoi adăugă:

— Şi, dacă e posibil, aş aprecia dacă mi-aţi da un răspuns în următoarele zile.

Spunând acestea, o salută din cap pe Henrietta, apoi porni încet înapoi spre sala de bal, lăsându-i pe James şi pe Henrietta cu ochii mari, uitându-se după ea.

„Cei din familia Cynster se mărită din dragoste.”

„Nu am încredere în bărbaţii care se grăbesc să jure iubire.” James era uluit – lovit în moalele capului nu de unul, ci de doi pumni, şi pe niciunul nu-l prevăzuse. Nici măcar nu se gândise atât de departe… se uită la Henrietta. Umbrele îi ascundeau chipul; nu-i putu citi expresia feţei, cu atât mai puţin privirea.

— Ăăă… făcu el căutând o scăpare laşă. Ce părere ai?

Ea nu spuse nimic vreme îndelungată, apoi, pe un ton care suna ciudat, reţinut, zise:

— Din câte ştiu, ar fi o candidată excelentă. Făcu o pauză, apoi continuă: Va trebui să verific, desigur, dar dintre toate femeile pe care le-ai întâlnit până acum, cred că ea ar putea fi în capul listei tale, chiar înainte de a face investigaţii.

Aşadar… ea credea în continuare că el căuta o soţie? James clătină din cap în timp ce se chinuia să rememoreze tot ceea ce-şi spuseseră în seara aceea, tot ceea ce

lăsaseră să se înţeleagă… Sau numai el crezuse?… Numai el îşi imaginase?… Nu ştia. Dacă el ar fi dat glas lucrurilor pe care le gândise – pe care le presupusese şi la care sperase – ea ar fi râs şi apoi ar fi dat înapoi şi i-ar fi întors spatele?

— Poate că… n-ar strica să pui câteva întrebări.

Cel puţin, aceasta însemna că avea s-o vadă din nou, curând, iar până atunci poate reuşea să afle ce se întâmpla, ce era cu *adevărat* între ei.

Henrietta se sili să dea din cap, recunoscătoare că umbrele îi ascundeau faţa. Îşi potoli cu greu suferinţa – şi inima ei *proastă* – şi se chinui să spună cu calm:

— Înţeleg de ce simte nevoia de a afla cât mai curând. Mă duc să discut imediat cu doamnele mai în vârstă… cu cele care sunt aici. Nu mai zăbovi decât pentru a spune: Ne-am putea întâlni în parc mâine… Voi fi acolo cu mama şi cu Mary, în trăsura noastră, pe bulevard, la ora unsprezece… Atunci îţi voi putea spune tot ce-am aflat.

În parc, unde era multă lume în jur. Fără să se mai poată plimba cu el singură; fără ocazia unui alt sărut care să-i dea şi mai multe bătăi de cap. Aproape că nici nu mai aşteptă ca el să dea din cap în semn că e de acord. Se întoarse şi pomi înapoi spre sala de bal.

James se forţă să rămână pe loc şi să se uite după ea. Şi să observe semnele care spuneau totul – unghiul ridicat în care îşi ţinea capul, încordarea din mers şi linia rigidă a spinării.

Oare înţelesese totul greşit?

Când ea trecu pragul şi dispăru în sala de bal fără să arunce nici măcar o privire înapoi, el se întoarse, se uită în noapte şi înjură.

Capitolul 5

Aşa cum i se spusese, James apăru în parc în

dimineaţa următoare şi găsi trăsura lui Lady Louise Cynster în rândul vehiculelor la modă, parcate de-a lungul bulevardului. Henrietta stătea împreună cu sora ei mai mică, Mary, pe bancheta aflată cu spatele la sensul de mers. Perdeluţele erau lăsate pentru a estompa soarele blând, iar ambele fete păreau să cerceteze absente pajiştile şi mulţimea ce se plimba prin jur, în timp ce mama lor şi bătrâna Lady Cowper, care stăteau în faţa lor, discutau cu vioiciune.

James se apropie în spatele Henriettei şi rămase la zece metri distanţă, la umbra unui ulm, ca să se gândească. Avea multe de recuperat, motiv pentru care se şi afla acolo, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum putea s-o cucerească pe Henrietta. Misiunea lui de a-şi găsi o soţie nu se schimbase, dar strategia pe care el şi Henrietta o puseseră la cale nu mai avea nicio importanţă pentru el. O lăsase baltă. Dar cum avea să-i spună ei acest lucru – unei membre a familiei Cynster care, era sigur de acest lucru, n-ar fi fost de acord să se mărite decât din dragoste – era o problemă la care trebuia să caute răspuns.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii storcându-şi creierii în căutarea unei soluţii, dar în această problemă – oricât de importantă era – abilităţile sale imaginative, inventive şi dezinhibate, instinctele lui de prădător fuseseră, în mod ciudat, reduse la tăcere. Erau complet inutile. Când venea vorba de Henrietta, gândurile lui luau o cu totul altă direcţie.

Aceasta era marea lui problemă. În interior o vedea în altă lumină, altfel decât pe oricare altă femeie pe care pusese ochii până atunci. Instinctele lui insistau că ea era a lui şi, indiferent de ceea ce trebuia să facă pentru a se asigura de acest lucru, subconştientul lui îi spunea că nu era nevoie decât să-şi încleşteze dinţii şi să acţioneze. Pentru subconştientul său, nevoia de a se asigura că ea era a lui merita orice sacrificiu.

Dar existau unele sacrificii pe care un bărbat inteligent nu le făcea docil şi cu uşurinţă. În special nu

pentru o domnişoară de calibrul Henriettei, o femeie cu voinţă puternică, inteligentă şi cu mintea limpede.

Seara precedentă reuşise să fie foarte încurajatoare, până la apariţia perturbatoare a domnişoarei Fotherby, care îi adusese aminte de două adevăruri imuabile. Că femeile din familia Cynster se măritau din dragoste. Şi că bărbaţii care jurau iubire cu prea multă dezinvoltură erau aproape sigur nedemni de încredere. El trebuia cumva să traseze o traiectorie între cele două şi s-o convingă pe Henrietta să-l accepte. Cu acel ţel – cel puţin – bine conturat în minte, el se puse în mişcare şi se îndreptă spre trăsura familiei Cynster.

Henrietta simţi că James se apropia cu câteva momente înainte ca el să apară în dreptul ei; îi simţise privirea în ceafă şi fusese nevoită să lupte cu impulsul de a-şi întoarce capul cu prea multă nerăbdare.

După dezamăgirea pe care o suferise în seara precedentă, după înfrângerea suferită de speranţele ei nefondate, era hotărâtă să nu-i scape niciun semn de vulnerabilitate prin faţada obişnuită, pragmatică. Intenţiona să menţină interacţiunile dintre ei concentrate cu fermitate asupra ţelului comun, acela de a-i găsi soţia atât de necesară.

Ca urmare, se uită în ochii lui, zâmbi uşor şi înclină politicos capul.

— Domnule Glossup.

El o cercetă cu privirea, iscoditor. Pentru o fracţiune de secundă ezită, apoi dădu din cap şi, zâmbind, murmură un salut, apoi se întoarse şi le salută pe mama ei şi pe Lady Cowper.

Cu mâinile încleştate pe mânerul umbrelei de soare, Henrietta rimase cu spatele drept şi urmări cu un ochi critic modul în care James afişă şarmul lui caracteristic şi le fermecă pe mama ti şi pe Lady Cowper, pe care, prin dezinvoltura sa, Ie făcu să nu zăbovească prea mult asupra incidentului petrecut la casa familiei Marchmain. Dar mama ei nu se lăsă uşor şi îi mulţumi de mai multe ori

pentru actul lui de curaj, pentru că sărise în ajutorul Henriettei.

James acceptă mulţumirile, dar schimbă direcţia discuţiei spre lucruri generale. Lucru pentru care ea îi mulţumi în gând Se săturase să asigure pe toată lumea că accidentul nu o afectase şi nici nu o speriase din cale-afară.

După ce le mulţumi pe cele două doamne în vârstă, James îşi îndreptă atenţia spre ea şi ridică din sprânceană.

— Doriţi să faceţi o plimbare pe pajişte, domnişoară Cynster?

— Da, mulţumesc.

Ea dădu să se mişte. În timp ce James se întinse spre uşă, domnul Edward Compton, care stătuse în apropiere şi se părea că îşi aştepta rândul, păşi în faţă, făcu o plecăciune spre Louise şi Lady Cowper, apoi întrebă dacă Mary dorea şi ea să se plimbe. Evident, în compania Henriettei şi a lui James. În timp ce Henrietta se putea plimba singură cu un domn, Mary era încă prea tânără ca să-i fie permis un asemenea lucru, cel puţin nu în parc, sub privirile critice ale matroanelor din înalta societate.

Henrietta nu se aşteptase ca Mary să accepte; sora ei nu era genul care să-şi piardă vremea dacă nu avea un anume interes, iar Henrietta era sigură că Mary nu avea niciun interes faţă de domnul Edward, dar, după ce făcu o pauză, Mary zâmbi şi înclină capul în direcţia domnului Edward.

— Vă mulţumesc, domnule Edward. Aş fi încântată să mă plimb la braţul dumneavoastră.

James deschise uşa trăsurii şi o ajută pe Henrietta să coboare, apoi domnul Edward înaintă şi făcu acelaşi lucru cu Mary. Aceasta îi zâmbi frumos, îşi puse mâna pe braţul lui, conducându-l imediat spre pajişte.

Uimită, cu mâna sprijinită de braţul lui James, Henrietta se plimbă alături de el, în urma lui Mary şi a domnului Edward pe iarba frumos tunsă. Cu privirea aţintită asupra lui Mary, Henrietta murmură:

— Mă întreb ce pune la cale.

James o privi.

— De ce crezi că pune ceva la cale?

Pentru că Mary nu ar fi făcut nimic care să perturbe momentele în care Henrietta rămânea singură cu James. Henrietta arătă cu capul spre sora ei.

— Aşteaptă.. o să vezi.

Cum era de aşteptat, nu se plimbară prea mult timp până când Mary arătă în faţă. Îi spuse ceva domnului Edward şi apoi aruncă o privire peste umăr ca să-i informeze pe Henrietta fi pe James:

— Eu fi domnul Edward mergem să ne alăturăm grupului acela. Domnişoarele Faversham şi Hawkins sunt şi ele acolo şi vom fi în dreptul mamei şi a trasurilor.

Deşi nerostite, cuvintele „ca să nu fii nevoită să faci pe însoţitoarea” n-ar fi putut fi mai clare. Henrietta cercetă grupul cu pricina. Chiar dacă pe lângă domnişoarele Faversham şi Hawkins, mai erau şi mai mulţi tineri buni de însurătoare, în special onorabilul Julius Gatling şi Lord Randolph Cavanaugh, cel de-al doilea fiu al răposatului marchiz de Raventhorne. Compania era decentă şi inofensivă. Henrietta dădu din cap.

— Foarte bine. Sunt sigură că se poate avea încredere în domnul Edward că te va însoţi înapoi la trăsură la timp.

Mary zâmbi în culmea fericirii spre domnul Edward, care se vedea clar că era foarte îndrăgostit.

— Nu-i aşa că mă veţi însoţi înapoi la timp, domnule Edward?

Henrietta pufni ca pentru sine şi nu se mai obosi şi asculte răspunsul bâlbâit al domnului Edward. Avea probleme de care trebuia să se ocupe. Întâlni privirea lui James şi ridică din sprânceană.

— Sugerez să ne plimbăm mai departe şi să găsim un loc unde îţi pot spune ce-am aflat până acum despre domnişoara Fotherby.

Spre surprinderea ei, buzele lui se strânseră uşor,

dar apoi dădu din cap afirmativ şi o lăsă s-o ia înainte. După ce trecură de grupurile de doamne şi domni care populau zona din preajma trăsurilor, pajiştea deveni mult mai puţin aglomerată şi era posibil să se plimbe şi să discute liberi, fără să le fie teamă că sunt auziţi.

James o conduse spre poteca paralelă cu bulevardul aflat la o distanţă considerabilă şi apoi întrebă într-un final:

— Deci ce-ai aflat?

— Situaţia domnişoarei Fotherby e exact aşa cum a expus-o. Se pare că mama ei are o teamă nefondată şi iraţională că cel de-al doilea soţ al său va fi captivat de domnişoara Fotherby şi îşi va muta afecţiunea dinspre mamă spre fiică. Nimeni dintre cei care cunosc familia nu cred că aşa stau lucrurile, dar, după cum îţi poţi imagina, acest lucru a îngreunat situaţia domnişoarei Fotherby. Ca urmare, ea caută un soţ astfel încât să poată pleca din casa tatălui ei vitreg, iar mama ei a insistat, desigur, să rămână în ţară, alături de soţul ei, spunându-i domnişoarei Fotherby să plece şi să-şi croiască un drum sub protecţia mătuşii ei.

Henrietta se uită la James şi văzu că acesta făcu o grimasă. Uitându-se înainte în timp ce se plimbau, el murmură:

— Deci domnişoara Fotherby e un fel de domniţă la ananghie care trebuie salvată?

Henrietta îşi înclină capul.

— Poţi spune şi aşa.

Şi date fiind faptele, Henrietta nu putea să nu-şi imagineze că James va lua în calcul faptul că salvarea domnişoarei Fotherby şi, în acelaşi timp, a lui şi a oamenilor afectaţi de testamentul mătuşii lui era un târg corect din toate punctele de vedere, în plus, ea trebuia să fie neutră, iar această postură îi impunea să expună părţile bune ale domnişoarei Fotherby.

Din ce aflase Henrietta în puţinul timp pe care-l avusese la dispoziţie cu o seară înainte, domnişoara

Fotherby avea o reputaţie fără cusur, iar situaţia grea în care se afla în acea perioadă nu era vina ei.

Henrietta nu auzise nici măcar un comentariu în defavoarea domnişoarei Fotherby, ceea ce îi oferise neplăcuta convingere că atât datoria, cât şi onoarea îi dictau să-i ajute pe James şi pe domnişoara Fotherby prezentând adevărul gol-goluţ şi, ca apoi, dacă James dorea, să susţină relaţia dintre ei doi. Şi el, şi domnişoara Fotherby meritau acest lucru. Chiar dacă susţinerea acestei relaţii era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

Se plimbau în tăcere. După un moment, James întrebă:

— Ai mai aflat şi altceva?

În timp ce Henrietta povestea, în termeni aleşi cu grijă şi neutri, ce aflase până în acel moment din spicuirile despre situaţia, caracterul şi personalitatea domnişoarei Fotherby, James se surprinse muşcându-şi limba. Ar fi vrut s-o întrebe pe Henrietta direct dacă îşi dorea cu adevărat ca el să se însoare cu domnişoara Fotherby.

Ar fi vrut, din toată inima, s-o întrebe pe femeia uimitoare care păşea alături de el, atât de lin, de încrezătoare şi de stăpână pe sine, ce părere avea despre sărutul lor. Dacă simţise ceva – ceva asemănător cu schimbarea cataclismică şi imposibil de ignorat pe care i-o provocase lui acel sărut – şi dacă era posibil, într-o măsură cât de infimă, ca ea să ia în considerare căsătoria cu el.

Voia s-o întrebe toate acele lucruri, voia să se uite în ochii ei albaştri şi să spună cuvintele, direct şi fără ocolişuri, dar nu putea. Nu cât timp ea se plimba alături de el ridicând-o în slăvi pe domnişoara Fotherby şi nefăcând altceva decât să-l încurajeze să se gândească la domnişoara Fotherby ca la o posibilă soţie.

Nu se simţea numai confuz, acesta era doar unul dintre multele sentimente care-l traversau. Era tulburat şi frustrat, şi în acelaşi timp simţea o panică absolut nefamiliară – teama că nu făcea nimic, şi astfel o pierdea dar care era puternic contracarată şi blocată, înăbuşită, de

povara ce atârna pe umerii lui şi de perspectiva îngrozitoare ridicată de întrebarea: Dacă va spune nu? Dacă o întreba, iar Henrietta îl refuza…

— O să fac mai multe cercetări la ceaiurile din după-amiaza aceasta, dar cred că domnişoara Fotherby se va dovedi cu adevărat cea mai bună candidată.

Simţămintele lui răbufniră şi îl îmboldiră să reacţioneze. Stârnit, zise pe un ton brusc şi aspru:

— Am înţeles. Gata cu domnişoara Fotherby. Se uită la Henrietta. Pe cine ar trebui să mai iau în calcul?

„Pe mine. Spune că pe mine."

Ea se uitase în jos cât timp vorbise. Apoi trase aer în piept, iar inima lui tresări, plină de speranţă.

— Ei bine, încă le mai avem pe domnişoarele Chisolm şi Downtree pe listă, aşa că voi întreba şi de ele.

Speranţa se izbi de stâncile zădărniciei şi sucombă. Dezamăgirea care îl lovi îl lăsă secătuit în interior.

— Şi ar trebui să cauţi şi mai departe… Diseară avem balul lui Lady Hamilton, iar acolo va fi din nou înghesuială, aşa că e posibil să mai găsim posibile candidate.

Henrietta îşi ridică privirea din iarbă şi se uită la James – nesigură de ceea ce s-ar fi putut citi în ochii ei, nu-şi permisese să facă acest lucru atât timp cât vorbise despre domnişoara Fotherby –, dar în timp ce privirea ei se ridica, o văzu pe cea la care se gândea stând puţin mai departe, în parc, şi vorbind cu un bărbat uşor de recunoscut: Rafe Cunningham – dezmăţat notoriu, jucător înrăit şi hedonist din toate punctele de vedere.

Cei doi nu conversau. Stăteau cu faţa unul la celălalt, la doi metri distanţă, iar Rafe se vedea că se certa. Aprins. Domnişoara Fotherby stătea cu spatele la Henrietta şi la James, dar după cum îşi ţinea capul şi după gesturile ei, se vedea că se certa cu la fel de multă îndârjire.

Îi aruncă o privire lui James, iar expresia lui îi confirmă că şi el îi văzuse. Apoi Rafe îşi ridică mâinile în aer, în laterale, cu palmele în sus, în timp ce făcea o rugăminte dramatică.

Domnişoara Fotherby ridică şi ea mâinile în aer, se roti violent şi plecă repede în direcţia bulevardului, în pas alert, cu faţa palidă, dar cu câteva pete de culoare în obraji, cu buzele strânse într-o linie tranşantă, cu privirea fixată înainte, nestrămutată. Se îndreptă spre trăsură, loc în care, fără îndoială, o aştepta mătuşa ei. Nu privi în urmă nici măcar o dată, şi nu-i observă pe Henrietta şi pe James care se opriseră puţin mai departe.

— Ah, rosti Henrietta, care se uită la Rafe şi apoi la spatele domnişoarei Fotherby. Cred că putem ghici care bărbat i-a făcut oferta domnişoarei Fotherby, şi în care aceasta nu are încredere.

Rafe Cunningham era de familie bună şi bogat, două caracteristici care îi confereau unui gentleman statutul de eligibilitate, indiferent de caracterul său. Întrebându-se cum avea să fie influenţată părerea lui James despre domnişoara Fotherby de informaţia că Rafe era cel care o abordase, Henrietta îşi concentră din nou atenţia asupra lui şi observă încordarea care pusese stăpânire pe el. Se uită la faţa lui şi observă că îl studia pe Rafe.

Oare James se simţea deja posesiv în privinţa domnişoarei Fotherby? Spre dezamăgirea Henriettei, inima ei prostuţă se prăbuşi, ceea ce nu făcea decât să dovedească faptul că nu îşi venise în simţiri după nebunia stârnită de James. Oftând în sinea ei, se uită din nou în direcţia trăsurilor.

James îl privea pe Rafe Cunningham – cum stătea împietrit în parc, cu mâinile în şolduri, vizibil exasperat şi evident frustrat, în timp ce se uita după domnişoara Fotherby, iar trăsăturile lui scoteau la iveală confuzia totală – şi simţi o senzaţie profundă şi incontestabilă de compasiune. Cu maxilarul încordat, o conduse pe Henrietta departe de Rafe şi de expresia revelatoare de pe chipul unui alt lup singuratic.

— Hai! Ar trebui să ne întoarcem, altfel mama ta va începe să se neliniştească.

O însoţi înapoi la trăsura mamei ei, o ajută să urce şi

îşi luă la revedere. După un salut scurt, din cap, şi o ultimă privire aruncată Henriettei, se sili să se întoarcă şi să plece mai departe. Sperase să câştige o parte din terenul pierdut cu o seară în urmă şi în schimb… din câte putea vedea, era mai departe decât fusese vreodată de posibilitatea de a o face pe Henrietta să-l ia în considerare ca potenţial soţ.

Ea părea să se agaţe de ideea că domnişoara Fotherby reprezenta soluţia problemelor lui şi că, astfel, lua sfârşit sarcina ei de-ai găsi soţia de care avea atâta nevoie. Dar el n-o voia pe domnişoara Fotherby ci, în sinea lui, îi ura succes lui Rafe cu ea. El o voia pe Henrietta.

În timp ce traversa pajiştea, îşi cercetă cu minuţie sentimentele, dar răspunsul era fără echivoc. Nu avea de gând să se retragă, să-i întoarcă spatele Henriettei şi s-o lase să-i scape. Nu după ce o găsise, nu când în sfârşit o recunoştea ca fiind a lui. Aşa că trebuia să descopere o cale mult mai bună pentru a-i schimba părerea despre el. Ceva îndeajuns de extraordinar pentru a suci mintea unei femei din familia Cynster.

De pe bancheta trăsurii, Henrietta îl urmări pe James plecând, îndepărtându-se fără să privească înapoi. Când trăsura se puse în mişcare, ea evită privirea întrebătoare a lui Mary şi se uită peste pajişti, dorindu-şi în inima ei lipsită de căinţă ca domnişoara Millicent Fotherby să nu le fi ieşit niciodată în cale.

*

Soarta, îşi zise Henrietta, îi zâmbea domnişoarei Fotherby şi încercării ei de a deveni soţia lui James. În seara aceea, Henrietta, împreună cu mama ei şi Mary, participau la o petrecere acasă la Lady Osbaldestone. Salonul acesteia era plin-ochi cu toate matroanele cărora Henrietta ar fi vrut să le pună întrebări.

Reamintindu-şi că era legată printr-un cod de onoare de datoria faţă de James, începu să se intereseze în stânga

şi-n dreapta, sârguincioasă, ce ştiau femeile adunate acolo despre Millicent Fotherby. Desigur, după cum era moda printre doamnele din înalta societate, să obţii datele necesare necesita oferirea de informaţii la schimb. În acea companie prestigioasă, pentru solicitarea de detalii despre domnişoara Fotherby fu nevoită să explice care era motivul noii ei abordări – ca Distrugătoare de Perechi, obişnuia să ceară informaţii despre bărbaţi, nu despre fete.

Plimbându-se prin încăpere de la un grup la altul, reuşi să motiveze cererea spunând pur şi simplu că acceptase să-l ajute pe James, prieten cu Simon, în încercarea de a-şi găsi o soţie potrivită şi, în cazul în care era necesar, le distrăgea atenţia doamnelor întrebând despre Rafe Cunningham, care se dovedea a fi, într-adevăr, atât de rău precum bănuise.

Majoritatea femeilor acceptaseră fără probleme jumătăţile de adevăr pe care ea le oferea şi îi povesteau tot ceea ce ştiau despre domnişoara Fotherby, despre familia ei, despre trecut şi despre situaţia sa din acel moment. Din păcate, ceea ce Henrietta află nu era *îndeajuns* de decisiv şi de sigur pentru a-şi considera misiunea încheiată şi, astfel, să-i recomande lui James să-i ceară mâna domnişoarei Fotherby fără a mai interveni alte încurcături. Ea mai mult, din păcate toţi o sfătuiau să ceară mai multe detalii de la cele două femei pe care sperase din tot sufletul să le evite,

Dar nu avea încotro. Dacă voia să afle toate cât de potrivită era Millicent Fotherby pentru postura de soţie a lui James Glossup, trebuia s-o abordeze pe Lady Osbaldestone care, pe lângă faptul că era o verişoară îndepărtată a vicontelui de Netherfield, bunicul lui James, se părea că era şi o rudă îndepărtată a familiei Fotherby. Henrietta nu era foarte surprinsă de acest lucru; Lady Osbaldestone părea să cunoască jumătate dintre persoanele din înalta societate.

De parcă nu era îndeajuns de rău că trebuia s-o abordeze pe Lady Osbaldestone, lângă aceasta era aşezată

mătuşa Henriettei, Helena, ceea ce însemna că pe canapeaua pe care stăteau cele două mari doamne se afla o minte ageră în plus, motiv pentru care Henrietta nu se simţea deloc în largul ei.

Mătuşa ei, Helena, văduva ducelui de St. Ives, avea cei mai frumoşi ochi verde-deschis şi o privire care părea să scruteze dincolo de orice mască. Flerul ei devenise aproape mitic. Fiul ei, Devil, duce de St. Ives şi totodată capul familiei Cynster, îi moştenise ochii, dar mai avea de lucru la capitolul perspicacitate, spre uşurarea restului familiei.

Henrietta se îmbărbătă şi se îndreptă spre gazdă şi spre mătuşa ei. Amândouă îi zâmbiră încântate şi o invitară să se aşeze pe un scaun din apropiere ca să îi spună ce voia să afle. Henrietta se supuse şi, în ciuda încordării, reuşi să formuleze rezonabil de bine întrebările, făcându-le pe cele două femei să-i spună ce avea nevoie să ştie.

Ajută şi faptul că, fiind prietenă cu familia Glossup, Lady Osbaldestone cunoştea deja toată povestea care îl obliga pe James să se însoare. Ceea ce însemna că şi Helena o ştia; cele două rareori aveau secrete una faţă de cealaltă. Prin urmare, odată ce aflară de la Henrietta povestea reală a modului în care ajunsese să fie implicată în căutările lui James, ambele doamne îşi exprimară opinia că decizia lui James de a o aborda pe Melinda Wentworth fusese în totalitate neavenită în situaţia lui, confirmându-i în acelaşi timp că Millicent Fotherby era o candidată excelentă pentru el, *dar...* Ajunsă în acel punct, Henrietta simţi că discuţia devia. Dar spre ce zonă, nu era tocmai sigură.

— Desigur, zise Lady Osbaldestone, trebuie acordată o mare atenţie motivului pentru care James a ajuns în situaţia de a pomi această vânătoare de soţii.

— Aşa-i, zise Helena şi dădu din cap cu un aer atotştiutor, apoi păru să se gândească la ceva. A fost… *pacostea,* cum o chema? Cumnata lui, cea care a fost

omorâtă?

— Katherine… Kitty, cum i se spunea, o ajută Lady Osbaldestone. Exact. Lady Osbaldestone se uită în ochii Henriettei şi continuă pe un ton didactic: Kitty este motivul pentru care James… cum să-ţi spun… s-a retras din viaţa socială. În esenţă, a renunţat la ideea de a se însura şi chiar de a mai socializa cu domnişoare nemăritate din clasa lui, cu care s-ar fi putut căsători. Vezi tu, Kitty a fost o frumuseţe ridicată prea mult în slăvi, şi care s-a măritat cu fratele mai mare al lui James, Henry, pentru bani şi pentru poziţia lui socială, dar de îndată ce a avut inelul lui Henry pe deget, Kitty a pus ochii pe alţi bărbaţi şi, până la urmă, şi pe James. Sărmanul băiat n-a fost atent, desigur… Cei din familia Glossup sunt extrem de loiali. Din păcate, Kitty nu punea preţ pe astfel de lucruri şi a fost hotărâtă să-l seducă pe James prin orice mijloace… Dar un fost iubit a omorât-o. La acea vreme eu stăteam la reşedinţa Glossup şi totul a fost destul de cutremurător. Nu vom afla niciodată dacă goana lui Kitty după James a fost determinată de faptul că voia să ascundă faptul că rămăsese gravidă cu acel fost iubit, dar eu sunt convinsă că, atunci când s-a aflat totul, James a bănuit acelaşi lucru. Ar fi fost o situaţie *îngrozitoare* şi ar fi distrus familia… Dar aşa era Kitty. Era preocupată numai de propria persoană.

— Asta s-a întâmplat când Simon şi Portia s-au logodit, interveni Helena. Deci acum aproape doi ani, cu puţin timp înainte ca ei să se căsătorească şi, de atunci, James a… rămas departe de cercurile sociale, cel puţin în privinţa căsătoriei şi a tinerelor domnişoare.

— Ceea ce, zise Lady Osbaldestone, este exact motivul pentru care Emily, mătuşa lui James, a scris ceea ce ştim în testament. Era dezamăgită pentru că nu dansase la nunta lui James, aşa că a făcut tot ce a putut ca să se asigure că nunta va avea loc.

— Emily a fost, într-adevăr, o pierdere, adăugă Helena şi zâmbi cu tristeţe

Apoi o ţintui cu privirea pe Henrietta, captivă în faţa canapelei, iar zâmbetul blând al Helenei căpătă brusc o altă nuanţă.

— Aşa că de-asta eşti acum aici, ajutându-l pe James să-şi găsească soţia, şi totul e aşa cum ar trebui să fie.

Henrietta le văzu pe ambele femei uitându-se la echerul care atârna la gâtul ei; aşteptă un comentariu, dar nu veni niciunul. În schimb, cele două schimbară o privire, apoi se lăsară în acelaşi timp pe spătar şi se uitară în ochii ei.

— Eu cred, spuse Lady Osbaldestone, că în încercarea ta de a-i ajuta pe James şi pe Millicent, ai face bine să discerni adevărul de neevitat că, în cercurile noastre, tinerele domnişoare, mai ales în ziua de azi, trebuie să ştie foarte bine ceea ce-şi doresc.

— Da, într-adevăr, fu de acord Helena şi dădu din cap cu o expresie serioasă. Deseori se întâmplă ca tinerele domnişoare să nu ţină cont de propriile nevoi şi dorinţe, şi mai ales de ceea ce le spune inima, şi astfel nu observă când destinul intervine şi le oferă ocazia să obţină tot ceea ce-şi doresc de la viaţă.

Lady Osbaldestone pufni.

— O greşeală comună, să nu stai să te gândeşti îndeajuns de mult ca să fii sigură de ceea ce-ţi doreşti. Cum poate o tânără domnişoară să se aştepte să aibă viaţa pe care şi-o doreşte fără ca măcar să facă efortul de a-şi da seama ce vrea, numai Dumnezeu ştie.

— O, şi bărbaţii stau la fel de rău, spuse Helena şi făcu un gest din mână. Dar în cazul lor este deseori vorba de încăpăţânare, ceea ce se întâmplă foarte rar în cazul femeilor. Nu, problema *lor* este, în general, lipsa prevederii – faptul că nu-şi dau seama că aceasta este necesară combinată cu presupunerea că lucrurile vor evolua în mod miraculos aşa cum îşi doresc ele, fără să fie nevoite să aibă o idee clară despre ce fel de viaţă îşi doresc şi abia *apoi* să fie pregătite să se lupte şi să facă tot ceea ce este necesar pentru ca acel ideal să prindă contur.

— Bine spus! exclamă Lady Osbaldestone care bătu cu bastonul în podea şi o ţintui cu privirea pe Henrietta. Iar dacă vrei să fii de ajutor, ar fi bine să-i repeţi asta surorii tale mai mici. Se ascunde acolo cu celelalte tinere şi crede că n-am observat ce pune la cale. Dar în mod cert ea are nevoie să se gândească mai mult la ceea ce îşi doreşte înainte să lupte.

— Pentru că ea este foarte pricepută la luptă, adăugă Helena.

Henrietta zâmbi şi promise că îi va transmite mesajul lui

Mary, care îşi petrecuse tot timpul vizitei vorbind într-un colţ cu alte tinere, apoi acceptă cu bucurie semnul că discuţia se încheiase şi scăpă de privirea vigilentă a celor mai importante doamne din încăpere.

*

Abia mai târziu, în timp ce se îndrepta spre trăsura mamei ei şi recapitula în minte tot ce aflase, îşi dădu seama că nu era deloc sigură cine fusese de fapt ţinta avertismentului lui Lady Osbaldestone şi al Helenei: Millicent Fotherby, Mary… sau ea.

Gândul o distrase, dar după ce se urcară în vehicul şi acesta pomi pe drumul pietruit, îndreptându-se spre următoarea lor vizită, încercă să-şi revină şi să se concentreze asupra faptelor concrete. Cu Rafe Cunningham ieşit din joc, Millicent Fotherby părea să fie răspunsul la rugăciunile lui James. Şi, la fel de concretă era şi dorinţa ei profundă de a o da pe Millicent la o parte şi de a-i lua locul.

Să se lupte şi să facă tot ceea ce este necesar?

Henrietta pufni ca pentru sine şi privi pe fereastră în timp ce trăsura se legăna pe drum.

*

Evenimentul de la Lady Hamilton din acea seară era un bal mascat. După ce află acest lucru şi îşi dădu seama că era un semn bun, James ajunse la casa familiei Hamilton la timp ca să zăbovească puţin în sala de bal, fiind imposibil de recunoscut printre nenumăraţii bărbaţi cu pelerină şi mască şi aşteptând să se repeadă spre Henrietta imediat ce avea să-şi facă apariţia.

Când aceasta sosi, purtând o pelerină cu glugă şi o mască albastru-deschis, el o recunoscu imediat şi se puse în mişcare imediat ce ea se despărţi de gazdele lor şi se întoarse ca să scruteze sala de bal plină deja cu o mare de măşti şi mantii negre cu glugă.

Înainte, balurile mascate i se păruseră plictisitoare, în ciuda faptului că acestea redeveniseră populare, dar în noaptea aceea… în noaptea aceea spera că acel bal mascat îi va aduce salvarea.

Se opri lângă Henrietta, o apucă de cot prin pelerina ei, îşi aplecă uşor capul şi murmură:

— Bună seara.

Ea se uită la chipul lui mascat, în ochii lui şi zâmbi. În gestul ei, ce păru aproape distrat, se oglindi uşurarea.

— Uitasem că este un bal mascat şi mi-am adus aminte înainte să mă îmbrac. Mă întrebam cum te voi găsi aici, spuse ea şi arătă cu mâna spre adunarea de anonimi.

— Într-adevăr. Şi, apropo de asta, am avut o revelaţie. El o trase deoparte, departe de mulţimea de nou sosiţi. O conduse spre perete şi continuă: Un bal mascat este complet nefolositor pentru a ne continua cercetările… Chiar dacă vom intui cine e o anumiţi persoană, n-o să fim siguri decât în momentul demascării, la miezul nopţii. Riscul de a ne pierde timpul este prea mare. De aceea, pentru noaptea aceasta, propun să lăsăm deoparte toate gândurile de a-mi extinde lista şi chiar de a mai discuta despre domnişoara Fotherby şi, în schimb, pur şi simplu să ne bucurăm de seară şi de plăcerea pe care ne-o oferă compania celuilalt. Se opri lângă perete, unde erau mult mai puţini oameni, se întoarse cu faţa spre ea şi ridică o

sprânceană ce apăru deasupra măştii mici. Ce părere ai?

Ea se uită la el, clipi uşor, apoi privirea i se concentră din nou asupra feţei lui. Ezită, apoi aruncă o privire spre cei adunaţi, cercetă mulţimea de anonimi din faţa lor, ce se mişcau de colo, colo, şi într-un final se întoarse din nou spre el şi zise:

— Cred… că este o sugestie excelentă. Henrietta nu ştia sigur ce o făcuse să dea acel răspuns – pornirea ei lăuntrică sau ecourile vocii lui Lady Osbaldestone şi a Helenei care încă îi răsunau în minte –, dar în clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură te simţi inundată de un val de certitudine şi de încredere. În ultimele zile simţise că cele două îi lipsiseră, aşa că le primi cu braţele deschise şi îi zâmbi lui James. Bine. Deci în seara asta suntem numai noi şi scopul e distracţia, zise ea şi îşi ridică palmele în faţă. De unde începem?

Porniră să exploreze camerele gazdei şi să se bucure de multe alte distracţii oferite de acestea. Niciunul din el nu se simţi atras de mesele la care se jucau cărţi, organizate într-un mic salon, în schimb îşi umplură paharele la o fântână din care curgea şampanie şi se serviră cu căpşune de pe tăvile din argint pe care valeţii le plimbau printre oaspeţi. Se lăsară captivaţi de ringul de dans, ce ocupa jumătate din sala de bal imensă, în faţa podiumului pe care stătea o mică orchestră. Şi rămaseră captivaţi.

— Uitasem că la un bal mascat cineva poate dansa oricât de multe valsuri doreşte cu un singur partener, spuse Henrietta şi râse când James îi răspunse rotind-o într-o piruetă şi mai rapidă decât precedenta.

— Şi, adăugă el căutându-i privirea în timp ce încetiniră ritmul şi se alăturară celorlalte cupluri care se învârteau mult mai lent în încăpere, la un bal mascat poţi râde şi îţi poţi exprima încântarea fără nicio reţinere. Ochii lui se adânciră în ai ei încă un moment, apoi murmură: Îmi place când te aud râzând.

O învârti din nou. Henrietta se simţi recunoscătoare

pentru acea distragere; i se tăiase brusc răsuflarea şi vocea… şi legătura cu raţiunea. Lui îi plăcea s-o audă râzând… Ce însemna asta?

Îşi îndreptă atenţia asupra lui James, se cufundă în ochii lui şi îşi dădu seama că atenţia unuia pentru celălalt căpătase noi profunzimi. Iar legătura dintre ei devenise şi mai puternică; li captivase, îi făcuse să fie mult mai conştienţi unul de altul, adâncind şi mai mult senzaţia de clipe împărtăşite. Ţesând fire de încântare într-un năvod care îi învăluia, ispititor, pe amândoi.

Dansară până ce nu mai putură, apoi se plimbară din nou, trăgându-şi sufletul în sera mare, în care nenumărate cupluri se refugiaseră ca să se plimbe în lumina lunii ce pătrundea prin geamurile mari. Conversaţiile erau purtate în şoaptă şi se schimbau replici pe care nimeni altcineva nu trebuia să le audă. Ferestrele erau deschise, astfel că aerul era mai proaspăt şi purta mirosul plantelor verzi, încununat de mireasma exotică răspândită de florile ce se deschideau noaptea.

Pentru Henrietta, noaptea devenise magică. Pierduse noţiunea timpului. De când acceptase propunerea lui James de a-şi petrece astfel seara, nu se gândise decât la momentul imediat următor, la experienţa ce urma, la următorul aspect al modului în care se bucurau unul de celălalt. Îşi permisese să se lase dusă de val – ceva ce nu-şi amintea să mai fi făcut vreodată.

Aproape că nu se recunoştea, nu mai era ea cea practică şi pragmatică, îmbrăţişând filosofia fie-ce-o fi şi părăsind de bunăvoie calea obişnuită. În noaptea aceea nu mai avea un plan, nu mai avea niciun ţel. Nu mai lupta pentru nimic… ci, îşi dădu ea seama, învăţa. Învăţa ce ar fi putut să-şi dorească într-o zonă pe care, până de curând, nu-şi permisese să o exploreze.

Simţi greutatea caldă a colierului care îi atârna la gât şi atingerea pandantivului de deasupra sânilor. Se plimba alături de James în lumina lunii, cu mâna pe braţul lui, cu palma lui caldă odihnindu-se peste a ei, şi se gândea la

asta şi la ce mai urma să înveţe. James se opri. Ea îi cercetă chipul. Îşi înclinase capul, privind peste un pâlc de palmieri. Apoi se îndreptă de spate şi afişă un zâmbet triumfător.

— Uitasem de asta.

— De ce?

Aruncă o privire în jur. Făcu şi ea la fel, însă nu mai erau alte cupluri în preajmă. Apoi el îşi lăsă braţul în jos, o luă de mână şi o trase pe lângă palmieri şi apoi pe o uşă care fusese mascată de frunzele mari şi desfăcute. Încăperea de dincolo era sera de portocali a gazdelor.

O cămăruţă îngustă, cu pereţi din piatră, se întindea la un capăt al terasei ce mărginea sala de bal. Uşile din sticlă puteau fi deschise de pe terasă, dar în acel moment erau închise. Două rânduri de portocali în ghivece se înşirau frumos de-a lungul încăperii şi parfumau aerul. Singura sursă de lumină erau razele lunii ce pătrundeau prin uşile din sticlă. Acestea se loveau de piatra pereţilor, împrăştiind o lumină difuză – îndeajuns de multă pentru a vedea, dar nu destulă pentru ca ei să fie zăriţi de cele câteva cupluri care se plimbau pe terasă.

James îi dădu drumul la mână şi închise uşa. Henrietta păşi mai departe, pe culoarul dintre cele două rânduri de copaci. Se uită la peretele din faţa terasei, observând o canapea mică aşezată sub o fereastră pătrată. Păşi dincolo de culoar şi se duse spre canapea. Curioasă, aruncă o privire pe fereastră, apoi oftă.

— O, ce frumos este.

Fereastra dădea spre un lac ornamental. Se scufundă în canapeaua moale, se uită în cealaltă parte – putea să vadă tot ce se petrecea pe terasă – apoi îşi îndreptă privirea spre James, care te apropia de ea.

— Canapeaua aceasta e aşezată perfect, zise ea şi arătă cu o mână spre geamul pătrat. Priveliştea este pur şi simplu splendidă.

James se uită în jos la ea şi zâmbi.

— Aşa e.

După un moment în care se desfătă cu priveliştea oferită de faţa ei întoarsă, chiar dacă mascată, el se răsuci şi se aşeză alături. Uitându-se spre terasă, ea oftă.

— A fost o seară neaşteptat de frumoasă… mulţumesc.

— Plăcerea a fost de partea mea. Îţi mulţumesc.

El o văzu zâmbind uşor, apoi murmurând:

— Din păcate, e pe sfârşite.

Era adevărat, ceea ce însemna… că el nu mai avea timp. Toate lucrurile merseseră perfect până în acel punct, dar nu putea risca să nu fructifice oportunitatea pe care Lady Hamilton şi soarta se părea că i-o oferiseră. Dacă refuza să rişte, să accepte provocarea şi să facă un pas mai departe, noaptea aceea şi tot terenul pe care simţea că-l recâştigase, puteau fi în zadar. Era nevoit să forţeze, altfel tot avantajul se putea risipi precum ceaţa, odată cu ivirea zorilor.

Îşi dădu seama că aceea era clipa potrivită. Momentul în care avea să afle adevărul. Dacă făcea pasul următor putea fi condamnat, dar dacă nu-l făcea, aproape sigur avea să fie. Şi totuşi, dacă făcea pasul următor, nu mai era cale de întoarcere, cel puţin nu pentru el. Iar dacă ea era de acord şi accepta… nu mai era cale de întoarcere nici pentru ea, chiar dacă nu şi-ar fi dat seama imediat de acest lucru. Dar nu mai avea timp să se gândească şi să se răzgândească. Era momentul lui.

Se relaxă pe spătarul canapelei şi se uită la chipul ei.

— Mai avem ceva de făcut… mai există încă o experienţă de care ne putem bucura.

— O? Îşi întoarse faţa spre el şi făcu ochii mari. Ce?

— Asta.

El îşi duse o mână spre ceafa ei, cuprinse în palmă arcada delicată şi îi aduse uşor chipul mai aproape de al lui. Amândoi purtau jumătăţi de măşti; nu erau nevoiţi să şi le dea jos. Îi oferi îndeajuns de mult timp ca să se opună dacă dorea. Dar ea nu o făcu. În schimb, îi auzi răsuflarea rapidă, întretăiată şi o văzu uitându-se fix la buzele lui.

Îşi coborî şi el privirea spre gura ei, o mai trase un ultim centimetru, apoi gura lui atinse buzele ei voluptuoase. Şi o sărută. De data asta aşa cum se cuvenea, şi totuşi cu reţinere. Îşi lăsa buzele să convingă, să tenteze, să tachineze şi să aştepte... până ce-i simţi răspunsul; îl percepu clar, intens, promiţător. Până ce atingerea buzelor ei deveni atât primitoare, cât şi incitantă.

Abia atunci făcu pasul următor, primul mic pas dincolo de inocenţă. Chiar şi atunci, nu voia s-o sperie cu un indiciu prea rapid al pasiunii pe care o ţinea în lesă; şi totuşi, de data asta avea ceva de demonstrat, o miză, şi nu avea de gând să se retragă înainte de a-şi atinge ţelul. Îşi îndreptă încet corpul, îşi trecu degetul mare sub bărbia ei pe care o ridică uşor, îşi înclină capul şi atinse buza ei de jos cu limba, trasă marginea ei... iar ea îşi despărţi buzele, le deschise pentru el, invitându-l înăuntru.

Îşi dorea să dea buzna înăuntru, să se adâncească în plăcerile îmbătătoare oferite de gura ei, dar se stăpâni; se folosi de toată experienţa lui şi, uşor, cu gesturi seducătoare, o atinse, o mângâie şi o tachină.

Încet, pas cu pas, o conduse mai profund în acel dans, ta jocul subtil al limbilor ce se duelau, în încântarea evocatoare a revendicării gurii ei şi în plăcerea surprinzătoare a modului în care ea căuta un răspuns. Îi revelă bucuriile ce veneau din felul în care o gusta şi, în schimb, o lăsă şi pe ea să facă acelaşi lucru.

Orice incertitudine că ea nu se bucura cu adevărat de acel moment, ca nu era pe deplin prinsă în acel sărut – la fel de mult ca şi el – fu alungată de prima ei incursiune clară. Apoi ea îşi schimbă poziţia. O clipă mai târziu, el simţi vârfurile degetelor ei mângâindu-i obrazul, şi toate suspiciunile lui se risipiră.

Henrietta simţi. Nu ştia suficient de multe ca să definească ceea ce simţise – o breşă în autocontrolul lui, în felul în care stăpânea cu grijă mişcările –, dar ceva în ea tresări de o încântare pe care nu o mai trăise până în acel

moment, un sentiment de victorie. De triumf feminin.

Da… era aşa cum trebuia.

A-l săruta şi a fi sărutată de el era inexprimabil de bine, într-un fel care îi trimitea fiori până în măduva oaselor. Voia să continue, să înveţe mai mult – mult mai mult – tot ce putea el să-i arate, şi totuşi, în acelaşi timp, voia să zăbovească, să savureze, să preamărească, să scurgă fiecare picătură din acea plăcere simplă – să înveţe cum. Iar el îi arătă. Nu se grăbi, d avu răbdare, savură momentul împreună cu ea. Împărtăşiră până şi acea senzaţie, deschis şi complet.

Nu mai era loc pentru gânduri în mintea ei, nicio fărâmă de conştiinţă pentru a raţiona şi, evident, nici pentru a observa cu detaşare ceea ce se întâmpla. Îl urma oriunde o conducea; când el se oprea, după ce era sigură că se bucurase de tot ce era de experimentat în acel punct, mărea presiunea, iar el răspundea şi mergeau mai departe. Erau atât de adânciţi în sărut, încât niciunul din ei nu reacţionă la avertisment.

Zvârrr…

Dar explozia primului proiectil îi readuse pe amândoi înapoi în prezent… pe canapeaua din sera de portocali. Clipiră în încăperea întunecată; priviră prin uşile din sticlă şi observară mulţimea care se aduna pe terasă.

— Ah…

Cu ajutorul lui James, îşi îndreptă spatele – îşi dădu seama că se sprijinise de el. Buzele lui păreau mai moi decât de obicei, părul în dezordine… Oare ea făcuse asta?

El privi spre mulţime, apoi făcu o grimasă, uitându-se la ea.

— Acum mi-am adus aminte… doamna a vrut să anime cu artificii numărătoarea inversă până la miezul nopţii şi până la demascare.

Ea oftă, dar nu de tristeţe. Sunetul exprima satisfacţia.

— Ar fi bine să ieşim.

— Din păcate, da.

James îşi aranjă masca, apoi se ridică şi întinse mâna. Îşi aşeză şi ea masca, apoi îşi puse mâna în palma lui şi îl lăsă s-o ridice în picioare. El se uită în ochii ei, îi duse mâna la gură, o sărută şi spuse:

— Putem vorbi mâine-dimineaţă. Ne întâlnim în parc.

— Devreme. De obicei, călăresc de două ori pe săptămână, pe la ora opt.

Zâmbetul lui se lărgi.

— În acest caz, ne vedem la opt, lângă Rotten Row.

Ea dădu din cap, apoi se uită în faţă şi păşi alături de el în timp ce o conduse spre uşile din sticlă, deschise una din ele, escortând-o afară şi apoi în mulţimea de pe terasă.

Ea simţea nevoia să se gândească la ceea ce tocmai făcuseră, la ce însemna totul, la ce aflase şi la ceea ce intenţionau amândoi. Şi apoi trebuiau să vorbească, da, dar din moment ce ea nu putea încă să-şi strunească simţurile îndeajuns de mult ca să gândească, a doua zi avea să fie momentul perfect pentru aşa ceva.

În timp ce toţi oaspeţii erau cu ochii pe cer, exclamând fascinaţi în faţa spectacolului de artificii, nimeni nu-i observă când sosiră. Încă zâmbind, cu o încântare nesăbuită pe chip, ea rimase la marginea mulţimii şi, cu James alături, ridică şi ea ochii.

Cea de-a doua rachetă se năpusti în sus şi explodă într-o splendoare de scântei roşii şi aurii. O conflagraţie de alte artificii umplură clipele scurse după fiecare rachetă, numărătoarea inversă continuă, iar invitaţii strigau în cor, numărând fiecare dintre artificii, una câte una.

Apoi, în sfârşit, într-o erupţie de urale şi aplauze, cea de-a douăsprezecea rachetă fu lansată în văzduh şi explodă, transformându-se într-o ploaie de argintiu şi auriu deasupra grădinilor.

Zâmbind şi râzând, toţi cei prezenţi îşi dădură la o parte glugile şi aruncară măştile. Se întoarseră veseli spre cei din jur, şi începură să vâneze cunoştinţe în mulţime.

— Noi n-avem nevoie să căutăm pe altcineva, zise James şi zâmbi spre Henrietta când aceasta se întoarse cu

faţa la el.

Trăsăturile delicate ale chipului ei erau acum cu totul la vedere. Zâmbi şi ea, dar oftă.

— Trebuie să plec în curând. Părinţii mei mă aşteaptă acasă.

— Şi eu aş pleca.

Îşi flutură din nou pelerina, o aşeză pe umeri şi îi oferi braţul într-un gest galant.

— Putem s-o căutăm pe Lady Hamilton şi să plecăm împreună. Henrietta zâmbi, îl luă de braţ şi se întoarseră împreună… Tânăra de lângă Henrietta dădu cu spatele peste ea.

— O! îmi pare rău!

Tânăra se răsuci şi se dovedi că era frumoasa Cassandra Carmichael.

— Îmi pare foarte rău. V-am lovit?

Henrietta zâmbi şi clătină din cap.

— Nicidecum.

Cassandra se prezentă, la fel şi Henrietta, apoi ea îl prezentă pe James domnişoarei Carmichael, care zâmbi cu o încântare sinceră; nu era greu de observat de ce era considerată una dintre senzaţiile sezonului monden.

— Iar acesta este… Domnişoara Carmichael făcu un gest indicând ceva în spate, pe deasupra umărului. Este… Aruncă o privire înapoi. Ah…

Bărbatul care fusese alături de ea se întorsese şi era deja la câţiva paşi distanţă, croindu-şi drum prin mulţime. Cassandra zâmbi cu indulgenţă.

— Probabil că l-a chemat cineva, zise ea şi ridică din umeri, apoi râse şi clătină din cap. Se întâmplă tot timpul… este aşa de solicitat. Vă rog să-l scuzaţi.

Se salutară şi se despărţiră. Cassandra se întoarse şi porni prin mulţime, pe urmele partenerului ei rătăcitor. James o conduse pe Henrietta spre casă şi pufni încet.

— O să fie o excelentă soţie de politician.

Henrietta râse.

— Nu putem decât să sperăm că domnul Peter o

apreciază.

— El era?

— Aşa cred. Adevărul e că nu-l cunosc prea bine. A... uite-o pe Lady Hamilton.

Îşi croiră împreună drum prin mulţime, aşteptară la rând ca să-şi ia rămas-bun de la gazdele lor, apoi James o ajută pe Henrietta să se urce în trăsura părinţilor ei, zâmbi şi o salută, apoi închise uşa.

Când trăsura se puse în mişcare, Henrietta se lăsă pe spătar şi oftă. Încă zâmbea şi încă nu putea gândi.

Capitolul 6

În ciuda eforturilor sale, până să ajungă la Rotten Row în dimineaţa următoare, Henrietta încă nu reuşise să analizeze aşa cum trebuia ceea ce se întâmplase între ea şi James în seara precedentă, astfel încât să ajungă la o concluzie. Când era vorba de ei doi, ceva dinlăuntrul ei ieşea la lumină şi lua decizii – bazate numai pe emoţii –, dar, spre surprinderea ei, până în acea clipă, păreau decizii bune.

Şi, într-adevăr, era cum nu se poate mai bine, pentru ci James o aştepta la capătul pistei, arătând magnific într-o haină de călărie frumos croită, călare pe un armăsar. Iar lumina ce străluci în ochii lui atunci când îi zâmbi, în timp ce ea galopa spre el, îi făcu inima *s-o* ia la goană. Inima ei nu se mai comportase niciodată astfel

— Bună dimineaţa, zise ea şi îşi struni iapa să meargă la trap alături de armăsarul lui. Ce vreme frumoasă pentru plimbare!

James înclină capul şi zâmbi apreciativ.

— Soarele nu e singurul lucru frumos.

Ea roşi, chicoti şi se simţi inundată de un val de fericire exuberantă. Îşi lăsă grăjdarul să aştepte lângă pistă, apoi se aşezară la coada ce se formase la capătul acesteia. Când veni rândul lor, porniră la galop. Iapa ei

neagră, uşoară şi rapidă, ţinea pasul cu armăsarul lui mai puternic, dar mai greu. După trei ture, între care aşteptaseră ca alţi călăreţi să elibereze pista, se întoarseră şi îşi lăsară caii să se plimbe agale în timp ce se întorceau spre Upper Brook Street.

Pentru o vreme, ea se concentră să-şi recapete suflul, să se liniştească şi să-şi reaşeze gândurile după efort. James păru că făcea acelaşi lucru. Caii îşi continuară liniştiţi drumul, apoi ajunseră la Grosvenor Gate. Trecură tropăind, traversară Park Lane şi se îndreptară spre nord.

Spuseseră că vor vorbi, dar ea nu-şi dădea seama ce şi-ar fi putut spune; era prea devreme să-şi facă vreo declaraţie; în acel moment… totul era perfect aşa cum era, iar ea nu voia să se lupte cu întrebarea dacă, după cele petrecute în seara precedentă, ar trebui sau nu să-i spună ce aflase despre minunata domnişoară Fotherby. Nu voia să aducă în discuţie acel subiect… dar era corect? Pentru domnişoara Fotherby sau pentru James?

Intrară pe Upper Brook Street, iar ecoul potcoavelor care atingeau dalele de piatră reverbera între faţadele înalte. Trase adânc aer în piept şi îşi dădu seama că *nu* putea vorbi. Dacă James nu mai era interesat de domnişoara Fotherby, sau de o altă tânără, pentru că se reorientase spre ea, atunci el trebuia să-i spună acest lucru. Nu mai puteau evita subiectul…

Apoi îşi dădu brusc seama că nu era singura care nu voia să aducă vorba despre domnişoara Fotherby. Îi aruncă o privire lui James, care călărea alături de ea. Se uita cu atenţie la iapa ei.

— Calul e din grajdurile vărului tău, Demon?

— Da, răspunse ea dornică să-şi distragă atenţia. Demon este cel de la care provin toţi caii familiei. Cred că s-ar simţi insultat dacă am lua un cal din altă parte.

James chicoti.

— Şi eu cred asta. Întotdeauna a fost obsedat de cai.

Henrietta se uită cu atenţie la faţa lui James, dar tot ce putea citi era… aceeaşi bucurie a momentului pe care o

simţea şi ea. Calul ei necheză şi se ridică pe picioarele din spate. Instinctiv, Henrietta îşi strânse genunchiul îndoit pe grumazul iepei. Pentru că ea călărea în laterală şi era o călăreaţă puternică, reuşi să rămână în şa. Dar în loc să se liniştească, iapa ţâşni înainte, într-o goană năucitoare şi sălbatică.

Henrietta gâfâia, se zdruncina şi tremura, dar se ţinu tare şi se luptă să controleze calul. Trase de frâie, dar iapa, de obicei placidă, părea înnebunită… şi era mult mai puternică decât ea.

Upper Brook Street era în Mayfair. Era pietruită şi avea jgheaburi din piatră. Dacă Henrietta ar fi căzut, şi-ar fi împrăştiat creierii pe pavaj. Acesta era gândul care traversă mintea lui James în timp ce calul ei alerga, printre cărucioarele şi căruţele care transportau diverse bunuri la casele celor bogaţi. Îşi înghionti calul cu călcâiele înainte chiar de a-şi da seama de intenţia de a pomi în urmărirea ei. În doar câteva secunde, galopa în urma ei, micşorând distanţa între el şi iapa neagră. Între el şi Henrietta.

Ea se ţinea încă în şa, palidă şi disperată, în timp ce el ajunse lângă ea. Se folosi de greutatea calului său şi îl sprijini de iapă forţând-o să încetinească, dar animalul, cuprins de panică, nu avea de gând să oprească, iar în faţă se vedeau străzile mai largi care înconjurau Grosvenor Square.

— Ai încredere în mine! zise el. Lăsă jos frâiele şi întinse mâinile spre Henrietta. Scoate talpa din scăriţă, eliberează-ţi piciorul şi dă drumul la frâie… acum!

Ea nu ezită. Dacă ar fi făcut-o, probabil că el n-ar mai fi avut îndeajuns de mult echilibru ca s-o apuce, s-o ridice şi s-o tragă spre el. S-o ridice în braţe şi s-o ţină strâns, în timp ce cu genunchii îşi struni armăsarul să încetinească.

Rămasă fără călăreţ, cu frâiele smucindu-se în aer, iapa neagră trecu în goană prin intersecţie şi de-a lungul zonei de nord a Grosvenor Square. Mult prea târziu, grăjdarul Henriettei se apropie în galop; zăbovise mult în spatele lor.

— Mă duc după iapă! strigă el şi îşi îndemnă iapa cu insistenţă. James abia îl auzi, din cauza bâzâitului din urechi. Îşi încleştase braţele, convulsiv. Îşi simţea plămânii secătuiţi, iar inima încă îi bătea puternic. Frica încă urla înfundat în mintea lui, deşi căldura Henriettei, pe care o ţinea în braţe, lipită de pieptul lui, îl asigura că ea era în siguranţă. Că era în continuare a lui.

Henrietta trăgea cu lăcomie aer în piept, agăţându-se de stâlpul de putere masculină care era James. Când calul se opri, îşi ridică uşor capul de pe pieptul lui şi se uită spre piaţă, spre locul în care dispăruseră iapa ei şi grăjdarul.

Una dintre palmele ei era aşezată, cu degetele răsfirate, pe pieptul lui James. Sub palmă, îi simţea inima bătând puternic, în ritmul inimii ei. Mai erau şi alţi oameni în preajmă, vânzători şocaţi şi băieţi care livrau bunuri, care asistaseră la evenimentul dramatic, dar nu se mai putea concentra la nimic; nimic din ce era în jur nu părea real.

Îşi ridică privirea, iar James se uită în jos, spre ea. Căutau cu disperare privirea celuilalt, în încercarea de a se asigura că ea era acolo, în siguranţă, în braţele lui. Apoi el înjură ca pentru sine, îşi aplecă capul şi o sărută. Apăsat. Cu lăcomie.

„La naiba cu domnişoara Fotherby.”

Henrietta îşi puse mâna pe ceafa lui şi îl sărută la rândul ei.

*

Henrietta încă tremura când o ajută să intre în holul din faţă al casei părinţilor ei. Valetul care deschise uşa părea şocat.

— Calul domnişoarei Cynster a luat-o la fugă, iar ea aproape fost aruncată din şa. În timp ce valetul se grăbea să închidă uşa, James se uită cu atenţie la Henrietta. Îngrijitorul s-a dus după animal. Te rog să le chemi pe Lady Cynster şi pe servitoarea domnişoarei Henrietta.

Valetul răspunse imediat:

— Imediat, domnule…ăăă, domnul…

Henrietta se adună. Să-şi piardă firea într-un moment de criză nu ajuta la nimic. Trase aer în piept şi îşi îndemnă creierul să coopereze.

— Hudson, acesta este domnul Glossup. Este un prieten de al lui Simon; probabil de aceea ţi se pare familiar.

— A, da, zise Hudson şi se înclină solemn în faţa lui James.

— Mama probabil că e încă sus. Trimite-i vorbă că a fost un… ăăă… incident, şi spune-i că mă odihnesc în salonul din spate. Nu-i nevoie s-o chemi pe Hannah… nu sunt pe cale să leşin.

Făcu acea declaraţie cu o hotărâre îndârjită, şi totuşi, când cuvintele îi ieşiră din gură, simţi cum o străbate un val de slăbiciune. James, care o ţinea cu o mână de cot, se uitase cu atenţie la faţa ei. Bombăni cu asprime, se aplecă şi o ridică în braţe.

Ea îl prinse din instinct de rever, clipi surprinsă, dar se simţi prea slăbită ca să protesteze. Observă expresia şocată de pe chipul lui Hudson şi îşi dădu seama că aceasta spunea totul.

— Unde-i salonul din spate? întrebă James.

Ea îi arătă cu mâna spre hol.

— Pe acolo.

Străbătu cu ea în braţe holul, strângându-i fustele rochiei de călărie – ispravă pe care ea o găsi impresionantă. Hudson îi urmă preocupat. Deschise uşa şi o ţinu cât timp James o introduse în încăpere şi apoi, cu mişcări grăbite, o aşeză uşor pe pernele confortabile de pe canapeaua de sub fereastră.

— Ceai.

Cererea fu întreaga ei contribuţie la propria recuperare. Dar ceaiul fusese întotdeauna de ajutor şi era remediul recomandat pentru liniştirea nervilor. Iar nervii ei erau în mod cert neliniştiţi – mult mai mult decât atunci

când căzuse în râu.

De data aceasta, moartea – o moarte oribil de violentă – fusese mult mai aproape.

— Imediat, domnişoară, zise Hudson şi se uită la James.

Acesta se lăsase pe vine lângă canapea şi – Henrietta îşi dădu seama târziu – o freca pe mâini.

— Merg s-o chem pe doamna.

Fără să se uite la Hudson, fără să-şi ia privirea din ochii ei, James dădu din cap. Hudson ieşi.

Henrietta încercă să zâmbească, dar până şi ea îşi dădu seama că gestul fu mai degrabă şters şi abia perceptibil. Îşi trase o mână din strânsoarea lui James şi îşi atinse încet părul, netezindu-şi uşor buclele ciufulite.

— Mulţumesc, zise ea şi se uită la el. A fost… înspăimântător.

Pe hol se auziră paşi tropăind. Henrietta îşi lăsă mâna în jos şi se uită spre uşă. James se ridică; o strânse puţin de mână, apoi îi dădu drumul cu o ezitare şi se duse la capătul canapelei.

Uşa se lovi de perete şi Mary dădu buzna înăuntru împreună cu o servitoare, probabil Hannah, pe urmele ei. Ochii ei mari, albaştri, evaluară scena dintr-o privire, apoi se concentrară asupra Henriettei.

— Te simţi bine?

Zâmbetul Henriettei tremură chiar şi când rosti:

— Da, a fost doar… Făcu un gest din mână… Puţin cam tulburător.

După privirea lui Mary şi a lui Hannah, James trase concluzia că vorbele Henriettei descriseseră de fapt recunoaşterea faptului că fusese la un pas de moarte. Cele două se năpustiră asupra ei, arătându-i o grijă exagerată, chiar înăbuşitoare.

Mary o bătu uşor pe mână şi puse întrebări. Hannah desfăcu un şal tricotat şi îl puse peste picioarele Henriettei, apoi sosi tava cu ceai şi, după ce făcu o scurtă pauză ca să tragă aer în piept, Mary turnă în ceşti.

James stătea lângă canapea şi răspundea la întrebările lui Mary, scutind-o pe Henrietta de această sarcină. Urmări toată agitaţia, ascultă corul de exclamaţii şi observă că Henrietta se relaxa treptat.

Apoi uşa se deschise şi intră mama ei. După ce se uită rapid la fetele ei, privirea lui Louise se opri asupra lui. James înclină capul, iar doamna zâmbi scurt drept răspuns.

— Domnule Glossup. Am înţeles că trebuie şi vă mulţumim din nou pentru că aţi salvat-o pe Henrietta, spuse ea, iar expresia i se îmblânzi. Se pare că v-aţi făcut un obicei din asta.

James se uită fix la Henrietta.

— Mă bucur că am fost îndeajuns de aproape ca să pot ajuta. Simţi un fior rece şi îşi dădu seama încă o dată că avusese parte de un noroc chior, fiind atât de aproape încât s-o poată salva.

— Spuneţi-mi… ce s-a întâmplat? întrebă Louise.

Se aşezi într-un fotoliu, îi făcu semn lui James şi se aşeze în alt fotoliu, acceptă o ceaşcă cu ceai de la Mary, apoi îşi fixă privirea asupra Henriettei.

— Nu-ţi stă în fire să pierzi controlul asupra iepei.

Henrietta se încruntă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Marie s-a ridicat dintr-odată pe picioarele din spate… Nu am văzut şi nici nu am auzit nimic ce ar fi putut s-o sperie, zise ea şi se uită la James. Tu?

El clătină din cap.

— Iar calul meu n-a reacţionat.

Henrietta dădu din cap afirmativ.

— Aşa e. Dar Marie a nechezat de parcă ar fi avut dureri, apoi s-a ridicat şi a luat-o la goană.

Când puse ceaşca jos, Henrietta tremura vizibil.

— Ar fi fost destul de înspăimântător şi la ţară. Însă acolo sunt sigură că aş fi putut s-o stăpânesc. Dar pe străzile de aici…

James se uită în ceaşcă şi îşi spuse că nimeni nu trebuia să audă cât de aproape fusese ea de moarte.

Printre roabele, căruţele şi cărucioarele care se înghesuiau pe stradă… Dacă o trăsură s-ar fi apropiat din cealaltă direcţie… îşi ridică uşor ceaşca, sorbi şi aruncă o privire spre Henrietta ca să se asigure că ea era într-adevăr acolo, că era teafără şi nevătămată, deşi puţin cam tulburată.

Culoarea îi revenea treptat în obraji, iar privirea îi era alertă în timp ce le asculta pe mama şi pe sora ei, care discutau despre starea în care se afla.

James se amestecă în comentariile lor, în timp ce Louise şi Mary făceau pronosticuri în legătură cu recuperarea Henriettei, spre enervarea acesteia, dar Louise insistă să decreteze că Henrietta trebuia să se odihnească în ceea ce mai rămăsese din dimineaţă şi după-amiază.

James era de acord cu ea. Dacă ar fi putut, ar fi ţinut-o pe Henrietta sub aripa lui protectoare şi ar fi sechestrat-o undeva, departe de ceilalţi, cel puţin până avea să afle îndeajuns de multe ca să scape de sentimentul de îngrijorare care îi dădea târcoale, insinuându-i-se pe sub piele. Dar se părea că la acest capitol putea conta pe Louise şi pe Mary.

Hannah, care stătuse deoparte, sugeră o baie fierbinte din moment ce Henrietta nu mai ieşea nicăieri în dimineaţa aceea. Henrietta fu de acord, la fel şi James. Avea nevoie de odihnă şi de o perioadă de recuperare.

— Şi putem face şi bagajele pentru petrecere, strigă Henrietta către Hannah în timp ce servitoarea se îndrepta spre uşă.

— Da, domnişoară, zise Hannah care deschise uşa. O să pun un valet să vă aducă geanta şi cutia pentru pălării din garderobă.

James făcu ochii mari spre uşa închisă, apoi privi înapoi – mai întâi la Louise şi la Mary care sorbeau din ceai, aparent fără să fie preocupate – apoi la Henrietta.

— Sper că nu intenţionezi să mai mergi la Ferma Ellsmere.

Henrietta îl privi mirată.

— Ea da, desigur, răspunse ea. De ce n-aş merge?

„Pentru că tocmai ai fost la un pas de moarte?”

James se abţinu să rostească acele cuvinte cu voce tare. Îi întâlni privirea şi îi spuse în schimb:

— În aceste circumstanţe, cred că ai face mai bine să te odihneşti, cel puţin până când eşti sigură că te-ai recuperat în întregime după şoc.

Ea îi aruncă o privire în care se citea exasperarea, de parcă s-ar fi aşteptat la altceva din partea lui.

— Nu sunt chiar aşa de fragilă… Până după-amiază o să fiu bine şi nu va trebui să plec mai devreme de atunci. Până la urmă, Ferma Ellsmere e aproape, în Essex.

— Da, dar…

El se încruntă. Iniţial, stabiliseră să meargă la petrecerea de la Ferma Ellsmere ca să finalizeze lista de pretendente. Pentru că nu mai era cazul, el crezuse că, în schimb, îşi vor petrece timpul acolo – departe de hărmălaia din înalta societate – ca să exploreze mai departe alternativa. Însă, îşi dăduse seama că preocuparea pentru starea Henriettei depăşea orice altă grijă, indiferent cât de presantă ar fi fost.

Îşi puse jos ceaşca şi farfurioara şi se uită în ochii ei.

— Nu ne presează nimic să participăm, nu-i aşa? Şi câteva zile liniştite te vor ajuta să-ţi calmezi nervii.

Expresia Henriettei deveni încăpăţânată.

— Nervii mei sunt pe cale să se calmeze. Incidentul a fost şocant, dar totodată a fost doar un accident. Ar fi jenant să permit să mă afecteze mai mult de una sau două ore. În plus, zise ea şi aruncă o privire spre Louise, Lady Ellsmere ne aşteaptă. Este mult prea târziu să anulăm invitaţia acum.

James se uită la Louise, aşteptând, sau cel puţin sperând, că ea îl va susţine. Dar îşi dădu seama că atât ea, cât şi Mary îşi sorbiseră în tăcere ceaiul, urmărind dialogul dintre el şi Henrietta. În cele din urmă, Louise îşi aşeză ceaşca pe farfurioară.

— Îmi e teamă că sunt de acord cu Henrietta, spuse

ea şi apoi se uită în ochii lui cu privirea unei doamne de vază din înalta societate, cu suflet bun şi blând. Aş fi foarte surprinsă dacă vreuna dintre fetele mele ar avea nevoie de câteva zile ca să se recupereze după un astfel de incident, iar Henrietta are dreptate când spune că e prea târziu ca voi doi să refuzaţi invitaţia, dacă niciun os rupt, şi niciun dezastru similar nu vă împiedică să participaţi, şi că acest lucru ar fi perceput ca un afront adus familiei Ellsmere. Sunt sigură că nu doriţi aşa ceva şi, în mod cert, eu nu pot permite asta, în special nu în cazul Henriettei, aşa că ea va participa, aşa cum se aşteaptă toată lumea.

În ciuda bunătăţii ei înnăscute, o hotărâre de oţel se ascundea în spatele aparenţei calme a lui Louise. Ea îi susţinu privirea lui James, apoi ridică din sprâncene.

— Aşadar, dat fiind faptul că Henrietta va merge, să înţeleg că o să participaţi şi dumneavoastră, aşa cum aţi plănuit?

El nu se uită spre ele, dar simţea greutatea privirii Henriettei şi a lui Mary. Rămase privind ţintă în ochii albaştri ai lui Louise – asemănători cu ai Henriettei – apoi strânse din buze şi capitulă.

— Da. Desigur.

Îi aruncă o privire Henriettei şi fu întâmpinat de un zâmbet strălucitor. Cel puţin, o făcuse fericită. Se părea că resemnarea lui o făcuse şi pe Mary să se bucure; zâmbetul ei era pur şi simplu orbitor. Ceea ce îl făcu să se simtă confuz. Luând retragerea drept semn de înţelepciune, se ridică. Făcu o plecăciune politicoasă spre Louise, apoi se uită la Henrietta. După sărutul de pe stradă, ar fi vrut să discute cu ea între patru ochi – doar o vorbă, o atingere, poate un alt sărut dar în acelaşi timp, nu voia ca ea să fie tulburată şi mai mult. Îşi înclină capul.

— Ne vedem la Ferma Ellsmere, după-amiază.

Ea întinse mâna, cu faţa în sus şi cu o expresie recunoscătoare şi relaxată.

— Da… mulţumesc din nou. Mă străduiesc să nu mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi venit cu mine

în dimineaţa asta.

El îşi dorea să poată face acelaşi lucru, dar acea perspectivă nu-i dădea pace. Însă… se aplecă deasupra mâinii ei şi apoi, după ce-i dădu drumul, o salută pe Mary şi ieşi din încăpere.

Henrietta îl privi plecând. Nu avea niciun motiv să se simtă atât de emoţionată din cauza unui potenţial sfârşit tragic, dar ceea ce ieşise la iveală în urma răspunsurilor fiecăruia dintre ei – acel sărut dogoritor pe care îl împărtăşiseră în mijlocul Upper Brook Street şi pe care, din fericire, nimeni din înalta societate nu-l văzuse – fusese o realitate.

În acel moment, ceea ce se dezvolta între ei ardea ca o torţă, era o realitate indisputabilă. Să afle acest lucru, să-i fie permis să întrevadă aşa ceva, merita orice sacrificiu. Şi, până la urmă, nici nu fusese rănită.

Îşi mută privirea spre faţa curioasă a mamei ei şi îi zâmbi liniştitor.

— Sunt bine.

Louise zâmbi cu o expresie înţelegătoare, pe care numai o mamă o putea afişa.

— Da, aşa se pare. Acum du-te sus, fă o baie şi te sfătuiesc să dormi puţin. Eu şi Mary ieşim la prânz, dar o să ne întoarcem înainte să pleci, după-amiază.

*

După ce părăsi salonul din spate, James se opri în holul din faţă şi privi spre Hudson, valetul.

— Ai aflat dacă grăjdarul a prins iapa domnişoarei Cynster?

— Da, domnule. Gibbs a prins animalul de cealaltă parte a Grosvenor Square, când nişte căruţe i-au blocat drumul.

— Deci animalul e înapoi în grajduri?

— Da, domnule.

— Şi unde se află grajdurile stăpânei tale?

Primind indicaţiile, James le găsi destul de uşor. Îngrijitorul acestora, un bărbat bătrân, cu experienţă, plimba iapa neagră, revenită la starea ei obişnuită, pe pietrele din faţa uşilor de la grajduri şi se uita cu atenţie Ia picioarele negre, frumos definite ale calului, căutând, *fără* îndoială, vreo rană.

Cu mâinile în buzunare, James se duse într-acolo şi se opri lângă bărbat.

— Bună dimineaţa. Hudson mi-a spus că vă găsesc aici. Am călărit cu domnişoara Cynster în dimineaţa aceasta… sunt un prieten de-al domnului Simon Cynster.

— O, mda, zise îngrijitorul şi se uită la el. Sunteţi cel care ne-a salvat fata, spuse el şi îşi plecă uşor capul, în semn de respect. Vă rog să primiţi mulţumirile noastre, domnule, şi mult mai mult de-atât. Domnişoara Henrietta călăreşte bine, dar din câte a spus Gibbs, grăjdarul ei, n-a reuşit s-o stăpânească pe Mary în dimineaţa asta.

— Aşa e. Domnişoara Cynster mi-a spus că iapa e de la grajdurile vărului ei, Demon. Şi asta, trebuie să recunosc, mă face curios, zise James arătând cu capul spre cal. Marie a fost cuminte tot timpul, până a nechezat şi s-a ridicat pe picioarele din spate, şi nu-mi pot imagina că Demon Cynster i-ar fi dat verişoarei lui un cal mai nărăvaş, care să provoace un eveniment nefericit cum a fost cel întâmplat de dimineaţă.

— Aşa e, zise îngrijitorul şi chipul i se întunecă. Aveţi dreptate, dar nu-i de mirare că Marie a făcut ce-a făcut.

Se duse la spatele calului şi săltă colţul unei pături ce fusese aşezată pe spinarea lui Marie.

— Uitaţi-vă ce i-a făcut un nemernic.

James se uită spre locul indicat. Sângele se mai scurgea încă dintr-o mică rană. Îşi dădu seama într-o clipă ce era.

— O săgeată?

Se îndreptă de spate şi se uită la îngrijitor, nevenindu-i să creadă. Acesta dădu din cap, trist.

— Da… aşa cred şi eu. Probabil vreun băietan fără

minte, pus pe şotii… a tras o săgeată şi a privit cum doamna era dusă în goană de cal, zise îngrijitorul şi pufni. Dacă eu sau băieţii mei am pune mâna pe pacostea aia, l-am face să-i stea râsul în gât.

— Da, aşa e.

Dar ar fi trebuit să stea la coadă. James îşi potoli impulsul subit de a reacţiona cu violenţă şi dădu din cap spre îngrijitor.

— Mulţumesc că mi-aţi arătat… M-am gândit eu că trebuia să fi fost ceva de genul acesta.

Se despărţiră după ce îşi urară toate cele bune. James se întoarse încet, făcând o grimasă în timp ce se întreba… dar nu exista vreun motiv să suspecteze că săgeata fusese îndreptată în mod special spre calul Henriettei, şi nu spre cel al unei doamne oarecare ce plecase la plimbare cu calul, după cum bănuise îngrijitorul

Capitolul 7

James părăsi Londra după-amiaza devreme. Conduse singur cabrioleta şi ajunse la Ferma Ellsmere la timp. După ce salută gazdele, pe Lord şi Lady Ellsmere, prieteni de-ai părinţilor săi, şi după ce fu condus în camera sa, coborî în salon pentru a schimba o vorbă cu ceilalţi oaspeţi care se adunaseră deja.

Domnişoara Violet Ellsmere, fata gazdelor, se logodise recent cu vicontele Channing. James şi Channing se ştiau de mulţi ani, iar James îl tachină pentru că în curând avea să-şi piardă libertatea, observând că Channing suportă tratamentul cu îngâmfarea unui motan satisfăcut. Ceea ce nu făcu decât să crească neliniştea lui James, în timp ce se plimba prin mulţime, cu privirea aţintită spre curtea din faţă.

Într-un final, o trăsură neagră sosi pe alee, trăsura

neagră cea mult aşteptată; James îl recunoscu pe birjarul familiei Cynster. Până ce vehiculul opri pe pietrişul din curte, James ieşise deja pe terasă. Îi făcu semn vizitiului să se retragă şi se întinse spre uşa trăsurii. O deschise.

Henrietta clipi spre el şi apoi zâmbi. Bucuroasă. Era dar că nu existau urmări neplăcute după emoţia din acea dimineaţă.

Îi întinse mâna şi îl lăsă s-o ajute să coboare.

— Mulţumesc.

Când el îi oferi braţul, ea îi zâmbi şi îl acceptă.

— Ai de gând să pui monopol pe mine?

El zâmbi la rândul lui.

— De ce crezi c-am venit?

Râsul ei uşor îl făcu să zâmbească şi mai mult în timp ce o conducea spre casă. Trecu şi ea prin procesul obişnuit de salut al gazdelor, apoi Violet o însoţi sus în camera care-i fusese atribuită, dar amândouă reveniră curând şi li se alăturară lui James şi lui Channing în salon.

Cei patru se aşezară şi vorbiră o vreme, în timp ce restul oaspeţilor se mişcau şi pălăvrăgeau în jurul lor. Sosi trataţia de la ceaiul de după-amiază, fu consumată până la ultima firimitură delicioasă, apoi începură să discute despre noutăţile din înalta societate.

Oaspeţii continuară să sosească; până ce răsună gongul din salon, James numărase douăzeci de invitaţi, fără să pună la socoteală gazdele şi pe Violet şi Channing. Toţi cei care stăteau în salon se ridicară şi, în cupluri sau grupuri, se îndreptară spre scări.

James merse agale alături de Henrietta şi descoperi că încăperea care-i fusese atribuită se afla pe holul din stânga scării principale, a treia uşă pe dreapta. După ce o conduse, se întoarse repede înapoi pe coridor şi intră în camera lui, aflată spre capătul aripii opuse a clădirii.

În timp ce se spăla şi se îmbrăca, se gândi la ce puteau face în seara aceea şi se hotărî să improvizeze pe parcurs. Pe de o parte, voia să forţeze lucrurile şi să se asigure că Henrietta avea să-i devină mireasă – iar acest

impuls devenise şi mai puternic după incidentul din acea dimineaţă. Pe de altă parte, era conştient de dorinţa primordială de a-i oferi tot ce-şi putea dori o domnişoară, inclusiv să-i facă curte aşa cum se cuvenea.

— Avem două zile întregi la dispoziţie, bombăni el pentru sine, cu bărbia în sus în timp ce-şi lega eşarfa.

Deşi era esenţial să se căsătorească până la data de întâi a lunii următoare, încă mai avea la dispoziţie douăzeci şi cinci de zile.

— O să-şi dorească o perioadă în care să se bucure de logodna noastră înainte să ajungem în faţa altarului, dar… ne putem permite cel puţin câteva zile de romantism. Nu trebuie să ne zorim.

Nu trebuia s-o grăbească doar pentru că era presat şi era nevoit să respecte un termen strict. Cu această hotărâre în minte, coborî treptele şi se îndreptă spre salon. Acolo se aflau numai bărbaţii; nicio femeie nu-şi făcuse încă apariţia. Li se alătură lui Channing, Percy Smythe şi lui Giles Kendall, şi fu repede atras într-o discuţie despre subiectul preferat al bărbaţilor: caii.

Cinci minute mai târziu, Rafe Cunningham intră în încăpere.

Se uită în jur, ezită, apoi se îndreptă spre grupul lui James.

— Hei, bătrâne! exclamă Channing şi dădu mâna cu Rafe. Nu mă aşteptam să te văd aici.

Rafe ridică din umeri uşor.

— Lady Ellsmere este naşa mea. Apoi Rafe îi aruncă o privire lui James şi îl salută dând din cap. Glossup.

James îi răspunse la fel şi se întrebă dacă doar i se păruse că detectează o notă de animozitate reţinută în vocea gravă a lui Rafe… şi dacă domnişoara Fotherby se număra printre invitaţi. James nu o zărise mai devreme, dar nici pe Rafe nu-l văzuse.

Până la urmă, femeile începură să-şi facă apariţia. James fu încântat când, după ce părăsi grupul ca să i se alăture Henriettei, aceasta veni spre el. Schimbară

zâmbete cu subînţeles, apoi se întoarseră împreună ca să interacţioneze cu ceilalţi oaspeţi. Unul lângă celălalt, pălăvrăgiră cu domnişoarele Finlayson şi Moffat şi li se alăturară curând Channing şi Violet.

Domnişoara Fotherby, observă James, sosi cu un minut înainte de ora mesei. Când păşi în salon, se uită repede în jur, observă că Rafe Cunningham o privea din cealaltă parte a încăperii mari, şi încremeni. Pentru o clipă, arătă ca o căprioară ce mai avea puţin şi o lua la goană din faţa vânătorului, dar apoi, băţoasă, se uită în altă parte şi, cu chipul încordat şi palid, traversă încăperea ca să vorbească cu Lady Ellsmere.

Henrietta o observă şi ea pe domnişoara Fotherby. Se uită la James şi ridică din sprânceană. Înainte ca el să apuce să-i răspundă, valetul gazdelor apăru şi anunţă că cina era servită.

Lady Ellsmere ce ceru să fie atenţi şi le spuse că atmosfera rămânea neprotocolară pe toată durata şederii lor, recomandându-le să-i facă pe plac şi să-şi găsească singuri parteneri. Toată lumea râse, încântaţi să facă acest lucru… excepţia domnişoarei Fotherby, dar Robert Sinclair, care stătea lângă ea, îl oferi braţul, iar ea acceptă imediat ca el s-o însoţească.

Cu Henrietta la braţul său, James îşi înclină capul şi îi şopti:

— Din moment ce e aici, cred ar fi frumos din partea mea să-i spun domnişoarei Fotherby decizia mea cu privire la… ăăă… solicitarea ei, cât mai curând.

Urmărind animozităţile dintre domnişoara Fotherby şi Rafe Cunningham, deşi amândoi aveau pe altcineva drept partener, Henrietta dădu din cap.

— Ai dreptate, însă cred că, cel mai devreme, mâine-dimineaţă poţi face asta. Dacă evenimentul acesta va avea scenariul obişnuit, o să ne bucurăm de muzică sau şarade după cină.

James dădu din cap, confirmându-i spusele.

După ce se aşeză alături de el la masă, Henrietta îşi

dădu seama că se bucura de acea zi mai mult decât anticipase – în mod evident mai mult decât în anii precedenţi dar înainte nu avusese niciodată un… obiectiv. Un punct de interes pe care să-şi concentrase atenţia, un pivot în jurul căruia să se desfăşoare. Totul era diferit, îşi spuse şi îl aruncă o privire lui James, care vorbea cu Violet, aflată în faţa lui. Prezenţa lui amplifica experienţa fiecărei trăiri; conversaţiile, replicile acide, glumele, replicile spirituale, toate păreau mai incitante, mai antrenante când erau văzute prin prisma extinsă a posibilelor lui reacţii, Ia fel ca şi ale ei.

El îi deschidea ochii. Niciodată până atunci nu văzuse lumea din jurul ei în funcţie de persona ei şi nu se gândise cum apărea în ochii altcuiva sau cum putea afecta pe cineva, Aceasta, îşi zise ea zâmbind şi schimbându-şi poziţia astfel încât să audă mai bine ceea ce voia să-i spună domnişoara Hendricks, era ceea ce însemna de fapt o relaţie – a învăţa şi a empatiza cu sentimentele celuilalt, Probabil, era ceea ce semnifica expresia „cealaltă jumătate”,

Era bucuroasă că fuseseră de acord să includă petrecerea de la ferma familiei Ellsmere pe lista de evenimente folositoare, Deşi misiunea lor fusese schimbată, era locul perfect pentru ca ea şi James să-şi petreacă timpul împreună, să se cunoască mai bine în afara mediului ca de seră din sălile de bal ale înaltei societăţi, Acolo aveau timp să se plimbe şi să discute fără constrângeri sau rezerve şi fără ameninţarea constantă că vor fi întrerupţi.

Când draperiile fură trase şi se ridicară cu toţii, îşi dădu seama că aştepta cu nerăbdare următoarele zile. Aşa cum prevăzuse, la îndrumarea lui Lady Ellsmere, toată lumea se grupă pe perechi, îndreptându-se spre încăperea destinată muzicii, aflată în cealaltă parte a vechiului conac. Acolo, îşi petrecură câteva ore plăcute, distrându-se cu balade şi cântece.

Domnişoara Fotherby fu printre primii invitaţi care

se aşezară la pianoforte. Interpretă o baladă, pe o voce ascuţită dar plăcută. După alte câteva persoane, cântă şi Rafe Cunningham, acompaniat de domnişoara Findiayson; tonul lui de bariton era generos şi puternic şi îi captivă pe toţi. Apoi Giles Kendall i se alătură lui Rafe şi cântă pe post de tenor, alături de vocea de bariton a lui Rafe, iar acela fu cel mai fascinant spectacol al serii.

Puţin mai târziu, Henrietta cântă la pianoforte şi interpretă un frumos cântec tradiţional, urmat de un duet cu James, apoi Violet şi Channing li se alăturară pentru o frumoasă interpretare a unui vechi cântec tradiţional, unul lung şi repetitiv, o compoziţie comică în mod subtil, formată din refrene şi versuri de o lungime ieşită din comun.

Până ajunse la ultima notă, avea răsuflarea întretăiată, la fel şi ceilalţi trei. Cei prezenţi îi aplaudară în picioare, apoi Lady Ellsmere îi chemă la ceai.

Într-un final, seara se încheie şi, în grupuri răsfirate, invitaţii ieşiră pe hol şi urcară scările. Pe trepte, alături de James, Henrietta îi zâmbi şi murmură:

— Am uitat complet de vânzoleala de dimineaţă.

Privirile li se întâlniră.

— Nicio urmare?

Ea clătină din cap.

— Niciuna. M-am recuperat complet, iar seara aceasta a fost… lucrul perfect pentru a uita.

— Bine.

Păşiră pe holul de la capătul scării. James ezită. Doamnele se îndepărtau, câte două sau câte trei, spre holul din stânga, în timp ce bărbaţii fuseseră cazaţi în aripa opusă. El o luă de mână pe Henrietta, se uită fix în ochii ei, îi ridică degetele la buze şi le sărută uşor.

— În cazul acesta, îţi doresc să te odihneşti bine. Somn uşor.

Ea îi oferi un zâmbet strălucitor, îi strânse uşor degetele, apoi îşi eliberă mâna.

— Somn uşor şi ţie.

Se mai uită la el un moment, apoi dădu din cap şi se întoarse.

— Noapte bună.

El se uită după ea în timp ce se îndepărta, apoi îi urmă pe ceilalţi bărbaţi pe hol, spre cealaltă aripă. Cu puţin timp înainte de a ajunge la uşă, simţi că cineva se uita la el – simţi greutatea privirii în ceafă. Se opri în dreptul uşii, apucă mânerul rotund şi se uită pe hol Rafe Cunningham stătea în pragul uşii de la capătul holului şi îl urmărea. Lumina era atât de slabă, încât nu întrezări expresia de pe chipul lui Rafe, dar bănui că exprima nedumerire. Probabil că Rafe îl observase când îşi luase la revedere de la Henrietta.

Deschise uşa, intră şi o închise. Se opri în dreptul ei şi se întrebă dacă ar fi trebuit să discute cu Rafe în acel moment şi să-i curme suferinţa în ceea ce privea legătura dintre James şi domnişoara Fotherby despre care, după reacţiile lui Rafe, cu siguranţă ştia ceva, sau cel puţin credea că ştie.

James de gândi, dar ceea ce i-ar fi spus Henrietta în cazul în care ar fi întrebat-o dacă era bine să vorbească cu Rafe fu un lucru hotărâtor. Ea i-ar fi zis că era indicat să discute mai întâi cu domnişoara Fotherby, şi apoi s-o lase pe Millicent să decidă ce voia să-i spună lui Rafe.

În timp ce îşi scotea haina, James se gândi la toate variantele posibile şi se hotărî ca, după ce va vorbi cu Millicent, în cazul în care Rafe avea să-l întrebe direct, să-i spună şi lui. Rafe era un tip dur. Şi să-i explice lui Lady Ellsmere, şi mai ales Henriettei, cum se pricopsise cu un ochi vânăt nu era un scenariu din care voia să facă parte.

Când se strecură sub cearşafuri, înţelegerea şi empatia faţă de situaţia lui Rafe se transformă într-o analiză a propriei situaţii. Pe de-o parte, voia să-i ofere Henriettei tot ceea ce presupunea romantismul ideii de a face curte. Ea avea douăzeci şi nouă de ani; îl aşteptase, iar el se simţea josnic de recunoscător că ea o făcuse, aşa că era corect să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a o

curta cum se cuvenea.

Dar, în acelaşi timp, voia să vorbească; în cazul lui, sperietura din acea dimineaţă nu se risipise, ci mai degrabă se transformase – îi dăduse un imbold neaşteptat de a spune ceva cu voce tare, de a da glas unei cereri. Deşi ştia că era prea devreme pentru o declaraţie în toată regula, dintr-un motiv neştiut, instinctele lui de lup erau mai puternice decât el şi îl îndemnau acerb să-şi exprime cel puţin intenţia.

De ce era atât de important pentru el să-i spună Henriettei că voia ca ea să-i fie mireasă, nu ştia. Pregătit de culcare, închise ochii şi se întrebă cât timp va putea rezista tentaţiei lăuntrice, dezlănţuite.

*

A doua zi, luară micul dejun fără grabă. Oaspeţii coborâră şi intrară în sufragerie începând de la ora opt. Bufetul ce se întindea pe un perete lateral găzduia o serie de platouri din argint şi vase încălzite ce ofereau de toate, de la ouă fierte şi şunci, la cârnaţi, kedgeree[2] şi un fel de mâncare din carne de oaie fiartă, jambon şi ţelină, despre care se spunea că este o delicatesă locală.

James sosi destul de devreme, se servi cu o selecţie de delicatese, apoi îşi trase un scaun la mijlocul mesei lungi. Aşezat lângă Channing, el se alătură discuţiei care se purta între Percy Smythe şi Dickie Arbiter despre ce companie făcea cele mai bune pistoale din epoca modernă. Dickie era de partea armelor americane, în timp ce Percy susţinea virtuţile producătorilor englezi. Când fu întrebat, James recunoscu faptul că simţea o atracţie pentru noul mecanism american, dar, ca să menţină echilibrul, votă cu producătorii englezi.

— Numai din considerente estetice, zise el şi se uită la Dickie. Ai văzut unul dintre noile lor pistoale?

---

2 Specialitate preparată din orez şi hering afumat (n.tr.)

Percy chicoti, în timp ce Channing izbucni în râsul lui obişnuit, ca un lătrat.

Sosiră şi alţii, apoi apăru şi Henrietta, împreună cu domnişoara Hendricks şi Violet. Erau primele femei care intrară, dar fură urmate destul de repede de alte doamne şi, odată cu vocile lor ascuţite, conversaţiile îşi schimbară atât tonul, cât şi subiectul

James rămase cu ochii la Henrietta cât timp aceasta înaintă spre bufet. Îmbrăcată într-o rochie de plimbare, galben-aurie, i se părea că arăta precum soarele de vară. Când se întoarse la masă, el se ridică imediat şi trase scaunul de lângă el. Ea acceptă zâmbind invitaţia mută şi se aşeză. Şi Channing se ridicase şi ţinea scaunul de lângă el pentru Violet, în timp ce, de partea cealaltă a mesei, Percy urmă acelaşi ritual pentru domnişoara Hendricks.

După ce doamnele se aşezară, discuţia devie spre subiectul care îi interesa pe toţi, adică ce plănuiseră să facă în restul zilei

— Noi ne-am gândit să ne petrecem dimineaţa în jurul casei – o competiţie de crochet pentru cei care acceptă provocarea, jocuri de biliard pentru domnii care preferă aşa ceva, şi mai sunt biblioteca sau grădinile pentru doamnele care nu doresc să se alăture celor de pe pajişte, care joacă crochet.

Din moment ce Violet era fiica gazdelor, se implicase la expunerea programului.

— Iar după prânz, ne-am gândit că ar fi frumos să ne plimbăm prin pădure, spre ruine.

— Ruine? întrebară în acelaşi timp domnişoara Hendricks şi Dickie Arbiter.

Se uitară unul la celălalt, captivaţi, apoi la Violet, pentru mai multe lămuriri.

— Sunt ruinele mănăstirii originale pe terenul căreia a fost construită ferma, explică Violet. Sunt foarte vechi – nimeni nu ştie cât de vechi, dar îndeajuns de mult ca să fie acum pe jumătate îngropate. Nu că ar trebui să intrăm în subteran sau să ne angajăm în explorări dificile… Ceea ce

numim noi ruine sunt pereţii, coloanele, altarele şi altele asemenea, care sunt expuse într-o laterală a dealului. Numai Dumnezeu ştie cât anume din construcţiile iniţiale mai este încă îngropat în deal, dar majoritatea pereţilor sunt acoperiţi cu muşchi şi sunt brăzdaţi de iederă.

Violet zâmbi spre domnişoara Hendricks.

— Creează o atmosferă aparte, adăugă ea.

— Şi pădurea e foarte veche, interveni Channing. Sunt stejari bătrâni, imenşi. E uşor de mers pe sub ei, iar poteca spre ruine e relativ dreaptă.

El se uită spre capătul mesei, spre locul în care stătea Lady Ellsmere şi alţi câţiva prieteni din generaţia ei, mâncând şi bârfind.

— Chiar şi doamnele mai în vârstă ar putea ajunge, dar e la doi kilometri depărtare – o să ne ia o jumătate de oră ca să ne plimbăm până acolo şi încă o jumătate de oră ca să ne întoarcem, aşa că nu cred că vor vrea să-şi piardă timpul.

Domnişoara Hendricks părea din cale afară de entuziasmată.

— Mi se pare o excursie minunată.

— Hmm… făcu Dickie şi se uită În ochii domnişoarei Hendricks. Sunt foarte atras de locurile vechi. Eu unul mă alătur grupului care merge la ruine.

Tot grupul lor îşi exprimă intenţia de a merge la plimbare, apoi Violet continuă:

— Iar în seara aceasta, după cum sunt sigură ci bănuiaţi, va fi un bal. Nu ceva de mare amploare – vrem să păstrăm atmosfera relaxată. Până la urmă, nu suntem în Londra. Dar vor fi muzicieni, aşa că se va dansa mult, şi vor veni şi câţiva dintre vecinii noştri, în consecinţă veţi cunoaşte încă şapte oameni.

— Excelent! zise Percy şi zâmbi. Pare a fi genul meu de zi.

Pentru că se ştia că Percy era un bine cunoscut pasionat de viaţa mondenă, toată lumea râse şi se arătă de acord.

Îşi terminaseră cu toţii micul dejun. Se ridicară, iar doamnele se îndreptară către uşile ce se deschiseră spre terasa inundată de soare, în timp ce bărbaţii zăboviră în spate. Oprindu-se ca s-o lase pe Violet să-i conducă spre terasă, Henrietta aruncă o privire către cei care se mai aflau încă la masă. Domnişoara Fotherby stătea cu domnişoarele Findiayson şi Moffat. Acestea din urmă discutau vesele, dar domnişoara Fotherby avea un aer de victimă.

În timp ce Henrietta se uita la ea, domnişoara Fotherby aruncă o privire spre masa la care stătea Rafe Cunningham, lângă Giles Kendall. Rafe nici măcar nu se prefăcea că îi asculta pe Giles şi pe Robert Sinclair, care stăteau în faţa lui; o urmărea pe domnişoara Fotherby.

Când James ajunse în dreptul ei, Henrietta îi zâmbi, se întoarse şi ieşi pe terasă. Nu fusese surprinsă să descopere că Rafe se număra printre invitaţi; ştiuse de legătura lui cu familia Ellsmere. Însă domnişoara Fotherby păruse şocată la vederea lui, aproape copleşită să-l descopere pe Rafe acolo.

Din câte înţelesese Henrietta, mătuşa domnişoarei Fotherby, care se numărase printre femeile mai în vârstă care stătuseră cu Lady Ellsmere, era o veche prietenă a gazdei, ceea ce sugera ideea că domnişoara Fotherby fusese ispitită să participe, şi că atât mătuşa ei, cât şi Lady Ellsmere făceau pe peţitoarele. Lucru ce dezvăluia faptul că niciuna dintre femeile în vârstă nu ştia nimic despre oferta pe care i-o făcuse domnişoara Fotherby lui James.

În timp ce se plimbau în soarele blând de dimineaţă, grupul lor se destrămă. Când ajunse pe treptele ce duceau în jos, spre un mic loc viran, Channing îi oferi braţul lui Violet. Ea acceptă şi coborâră. James făcu imediat acelaşi gest către Henrietta, iar ea îl luă de braţ şi acceptă ajutorul lui la coborârea treptelor abrupte. Şi se întrebă dacă ar fi trebuit să-l întrebe ce plănuise în legătură cu domnişoara Fotherby.

De la incidentul cu Marie, nu mai vorbiseră; încă nu-

şi împărtăşiseră gândurile despre ce credea fiecare în legătură cu ceea ce se întâmpla între ei. Dar era clar că domnişoara Fotherby avea nevoie de un răspuns – ba chiar ceruse unul, în câteva zile. Exista oare vreun motiv, vreo justificare, ca el să nu-i spună cum stăteau de fapt lucrurile?

Henrietta se gândea la acest lucru în timp ce se plimbau prin grădina de trandafiri şi apoi din nou afară. Trase în piept aerul proaspăt, zâmbi şi râse împreună cu ceilalţi, apoi, într-un final, se hotărî să nu mai insiste. James ştia cum stăteau lucrurile şi numai el putea să-i dea un răspuns domnişoarei Fotherby.

Până la urmă, ajunseră la pajiştea pe care se juca crochet. Soarele se ridicase suficient cât să usuce iarba, aşa că scoaseră repede portiţele şi stâlpii şi apoi distribuiră ciocanele. Apoi apăru problema stabilirii echipelor şi a regulilor competiţiei.

Într-un final, fură de acord să joace pe cupluri, în sistem succesiv. Nimănui nu-i păsa dacă aveau sau nu timp să încheie rundele sau cine câştiga; nu conta decât distracţia şi bucuria de a juca.

Trecu o oră şi majoritatea tinerelor şi a bărbaţilor care sosiseră pe terenul pe care se juca crochet intrară în competiţie, în timp ce femeile în vârstă se aşezaseră pe scaunele de grădină, la umbra copacilor din apropiere, ca să urmărească şi să zâmbească aprobator. James, care stătea lângă Henrietta şi aştepta să le vină rândul, o văzu pe domnişoara Fotherby – pe care Rafie încercase mai devreme s-o ia drept parteneră, dar se pricopsise în schimb cu Giles Kendall – mergând iute pe marginea pajiştii, cu capul în jos, spre Henrietta.

James aşteptă până când domnişoara Fotherby se apropie, apoi zise:

— Domnişoară Fotherby? Când ea se opri şi se uită în sus, speriată, el îi zâmbi uşor. Putem discuta ceva?

El se uită în jur şi îi atrase atenţia asupra faptului că, în acel moment, ei trei nu erau auziţi de nimeni.

Domnişoara Fotherby trase aer în piept şi dădu din cap.

— Da. Desigur.

Dar expresia ei hăituiră n-o părăsi; se uita necontenit în jur şi părea complet distrasă. James se încruntă. O simţi pe Henrietta, alături de el, cu mâinile pe mânerul ciocanului de crochet, care era la fel de nedumerită văzând reacţia domnişoarei Fotherby.

— În legătură cu sugestia pe care aţi făcut-o pe terasa lui Lady Hollingworth…

Capul domnişoarei Fotherby se întoarse, iar ea făcu ochii mari, de parcă tocmai îşi amintea. De parcă uitase complet.

— O… ah, da, zise ea şi roşi uşor. Este…

El se simţi şi mai obligat să vorbească, pur şi simplu pentru a pune punct situaţiei încurcate.

— Sentimentele mele sunt îndreptate spre altcineva; e ceva ce nu am conştientizat atunci. Trebuie să vă mulţumesc pentru sugestie, dar nu mai caut o… soţie de convenienţă.

Domnişoara Fotherby clipi, iar privirea părea să i se concentreze asupra lui. Se uită la James de parcă în sfârşit îl vedea cu adevărat, apoi la Henrietta, iar buzele ei se curbară într-un zâmbet vag. Îşi coborî privirea.

— Da. Trebuie să vă mulţumesc pentru că aţi vorbit pe şleau şi poate nu mă credeţi, dar vă doresc succes. Dar deja se întorcea. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi…

Fără să aştepte un răspuns, dând uşor din cap, îşi continuă drumul.

— Ei! zise Henrietta nedumerită, uitându-se după domnişoara Fotherby care se îndepărta. Trebuie să recunosc faptul că n-a fost deloc aşa cum m-aş fi aşteptat.

— U, nu ştiu. Îl văzuse pe Rafe Cunningham care se plimba latura opusă a terenului de crochet. Cred că domnişoara Fotherby se simte puţin cam hărţuită în acest moment, completă el.

Henrietta îi urmări privirea şi pufni.

— Numai Dumnezeu ştie cum se va sfârşi.

— Ei bine, zise James care se întoarse spre ea şi zâmbi, e problema lor acum şi nu ne mai priveşte. Ceea ce, trebuie să recunosc este o mare uşurare.

— Glossup… domnişoară Cynster! strigă Channing de la prima portiţă de crochet. E rândul vostru.

Ea ridică din sprânceană.

— Cred că ai dreptate, spuse ea, apoi se uită în faţă şi îşi balansă ciocanul, de probă. În regulă… hai să vedem dacă-i putem învinge pe Dickie şi pe domnişoara Hendricks.

James râse şi îi făcu semn s-o ia înainte.

Aşa cum se aşteptaseră, clopoţelul care suna ora prânzului opri întrecerea de crochet înainte de final, iar toată lumea se retrase în sala de mese pentru un prânz zgomotos, în timpul căruia toţi cei de faţă îşi dădură cu părerea despre cine ar fi trebuit declarat câştigător.

După masă, trecu o jumătate de oră până ce doamnele se retraseră în camerele lor, ca să-şi pună bonetele, jachetele şi şalurile, apoi se adunară din nou pe terasă şi plecară în şir, cu Violet şi Channing în faţă, spre ruinele din pădure.

O astfel de plimbare era ceva obişnuit pentru orice petrecere organizată acasă. Chiar şi doamnele mai în vârstă şi bărbaţii se alăturară, deşi aceştia se despărţiră de restul când ajunseră la lac. Cei tineri continuară să meargă în pădure, în timp ce mai în vârstă optară pentru o plimbare mai puţin obositoare, în jurul lacului şi înapoi spre casă.

Drumul prin pădure era o potecă largă, şerpuitoare, ce trecea pe sub crengile bătrânilor stejari. Rămăşiţele sfărâmicioase ale frunzelor din toamna trecută zăceau pe jos, într-un strat gros. Deşi razele soarelui se strecurau printre crengi, iar aerul era ca un sărut fierbinte, umezeala iernii încă zăbovea în zonele umbroase din stânga şi din dreapta şi lăsa în urmă mirosul humos al resturilor descompuse ce se combina cu izul răcoros al plantelor proaspăt crescute. Muşchiul creştea într-un covor verde pe

maluri, acoperind culoarea gri a pietrelor ce se iveau din loc în loc.

Aşa cum spusese Channing, poteca era dreaptă, iar o mică pantă îi conducea uşor în jos, din ce în ce mai adânc în pădurea bătrână. Şirul de drumeţi se lăbărţa pe măsură ce ei se uneau în grupuri, pălăvrăgind în timp ce se plimbau. Subiectele de discuţie nu erau importante; câţiva invitaţi se opriră indicând o pasăre care zbură printre crengi sau examinând o ferigă, şi treptat grupul se diviză în cupluri ce se plimbau agale.

O jumătate de oră trecuse înainte ca Violet şi Channing să-i conducă spre o curbă a potecii, după care apărură minele, peste tot în jurul lor. Henrietta şi James sosiră în spatele prietenilor lor şi rămaseră amândoi uimiţi ridicând privirile spre vârfurile pereţilor înalţi, împestriţaţi şi acoperiţi de muşchi şi licheni şi împodobiţi cu plante agăţătoare uzurpatoare, apoi se uitară mai departe, în jur. Observară o mare întindere, acoperită cu rămăşiţele unor pereţi dărâmaţi.

Henrietta îşi trecu mâna pe sub braţul lui James; răcoarea umbrelor şi, fără îndoială, acele pietre ca un miraj îi dădură un fior, aşa că se mută mai aproape de căldura lui James.

El îşi întoarse încet capul şi zâmbi, îşi puse palma peste mâna ei aşezată pe braţul său, apoi se uită pe deasupra capului ei şi o conduse într-o parte, în timp ce toţi ceilalţi luau curba şi, la fel ca şi ei, se opreau ca să admire peisajul.

— E o privelişte care te lasă cu gura căscată, murmură Henrietta, Se uită din nou la coloanele şi la curbele arcadelor care se înălţau din loc în loc, printre pereţi, amintiri scheletice ale grandorii de altădată. După un moment, zise: Hai! Să explorăm!

Făcură întocmai. La fel şi ceilalţi. Se adunară în jurul arcadelor de mult uitate şi se plimbară pe coridoarele pavate cu piatră, deschise spre cer. Să se plimbe prin ceea ce părea a fi vechea biserică a mănăstirii era un exerciţiu

de agilitate, ocolind printre blocurile de piatră, tăiate în forme rectangulare şi aruncate, asemenea unor cuburi de jucărie pentru copii, de mâna vreunui gigant.

James şi Giles se întâlniră pe ceea ce se arătară de acord că era tinda mănăstirii. Amândoi rămaseră uitându-se înjur, în timp ce Henrietta se îndrepta spre ei prin naosul în ruină, iar domnişoara Findiayson se căţără în urma lor şi li se alătură.

— Pot să jur, spuse Giles care se opri s-o ajute pe domnişoara Findiayson să urce ultima treaptă, că atunci când au construit locul ăsta, dealul acela – zâmbind, îi dădu drumul mâinii domnişoarei Findiayson şi îşi întoarse privirea spre dealul din spatele lor, cel pe a cărui coastă păreau a fi construite ruinele – nu era acolo.

Cu mâinile în şolduri, James dădu din cap.

— Sunt de acord. Peretele acela – arătă spre un perete din spatele ruinelor, al cărui vârf se iţea pe versant de parcă ar fi fost un zid protector, ce ţinea piept greutăţii dealului – pare să fie peretele central al mănăstirii, al clădirii care probabil că a găzduit dormitoarele şi celelalte încăperi. Vedeţi? întrebă el şi arătă spre marginea peretelui. Acelea sunt cheile de boltă, deci acolo a fost vârful peretelui, zise el şi mai aruncă o privire în jur. Iar Violet a avut dreptate… pare să fie numai jumătate din mănăstire. Restul, probabil, zace sub clădirea principală… sub peretele acela, iar acum este îngropat sub deal.

Giles dădea din cap.

— Deci dealul n-avea cum să fie aici, nu în vremea în care locul acesta era plin de oameni.

Henrietta se uită la peretele cu pricina şi zise:

— Ştiu că au trecut secole de când mănăstirea a fost locuită, dar mă întreb cum şi de ce s-a format dealul acolo.

Făcură speculaţii îndelungate – luară în calcul vârsta copacilor de pe deal şi faptul că în unele locuri aceştia atârnau peste ziduri, iar teoria favorită deveni cea potrivit căreia de vină fusese un act lipsit de respect din vremea

Dizolvării Mănăstirilor[3].

Apoi, James şi Henrietta se despărţiră de Giles şi domnişoara Findiayson şi se afundară din nou în labirintul pereţilor aflaţi în ruină, îndreptându-se spre partea din spate, acolo unde James bănuia că era peretele central al clădirii principale.

— Dacă ne uităm cu atenţie, ar trebui să vedem tiparul unor camere pe partea asta a peretelui, zise el şi întinse mâna spre Henrietta ca s-o ajute să treacă de o piatră căzută.

Se simţeau bine şi aveau un sentiment de triumf în timp ce descopereau rămăşiţele vechilor încăperi, trasau conturul lor, analizau fiecare cameră în funcţie de peretele principal şi de celelalte încăperi şi făceau speculaţii cu privire la ce fusese de fapt fiecare dintre acestea. Razele soarelui pătrundeau printre crengile copacilor din jur. Deodată, ajunse până la ei un zgomot de voci; nu discutau, d se certau violent. Vocea unui bărbat şi a unei doamne.

James se uită la Henrietta; le auzise şi ea. Încet, el înaintă puţin pe coridor, spre locul în care o arcadă îi permitea să vadă următoarea secţiune a ruinelor. Se opri brusc, apoi rămase nemişcat uitându-se la vinieta încadrată de pietrele vechi. Henrietta veni încet şi se opri lângă el. Punându-şi mâna pe braţul lui, se uită şi ea într-acolo.

Rafe Cunningham o încolţise în sfârşit pe Millicent Fotherby. Se certa cu ea sau o implora? James şi Henrietta auzeau vocile, tonul ridicat, dar nu şi ceea ce-şi spuneau. Millicent îşi frământa mâinile şi clătina din cap; expresia ei spunea că nu se lăsa înduplecată, indiferent de cât de puternice erau sentimentele lui Rafe.

Dintr-odată, Rafe ridică mâinile în aer, apoi se uită în jos la Millicent. Iar ea vorbi în sfârşit. Indiferent ce spuse,

3 Măsură luată începând din anul 1583, în timpul domniei regelui Henric al VIII-lea, împotriva autorităţii papale din Anglia şi Ţara Galilor şi pentru promovarea protestantismului, dar cu valenţe politice *şi* economice (n.tr.)

îl lovi pe Rafe ca o izbitură – James şi Henrietta observară cum coloana lui vertebrală se curbă spre spate şi cum capul îi tresări. Dar apoi Rafe clătină din cap şi mormăi un cuvânt de dezacord hotărât. O luă pe Millicent în braţe şi o sărută.

James se încordă… nu-i putea permite lui Rafe s-o atace pe Millicent. Dar degetele Henriettei îl apucară de mânecă.

— Stai! şopti ea.

James se întrebă ce trebuia oare să aştepte… dar în clipa aceea mâinile lui Millicent, iniţial căzute moi în lateral, se ridicară încet. Şi, atât de uşor şi de precaut încât era greu de urmărit, ea îşi ridică palmele până ajunseră pe umerii lui Rafe şi apoi la ceafa lui. Millicent îi întorcea sărutul lui Rafe.

James se relaxă.

— Ah.

După un moment – destul de lung ca să confirme faptul că Millicent nu avea să se răzgândească – se întoarse. O luă pe Henrietta de mână, se uită în ochii ei şi rânji. Apoi îi ridică degetele şi i le sărută, apoi se întoarseră pe coridor.

— Unde rămăseserăm? murmură el.

Henrietta se uită în jur.

— Aici, nu?

— Heei! Chemarea se auzi din faţa ruinelor. Era Channing. El strigă: Haideţi, gaşcă! E timpul să ne întoarcem.

Răspunsurile veniră din mai multe direcţii, multe dintre ele mai aproape de cărare decât erau James şi Henrietta. El o privi şi apoi strigă:

— Channing… tu şi ceilalţi puteţi merge. Eu şi domnişoara Cynster vă urmăm imediat.

— Am înţeles! Nu zăboviţi, totuşi… trebuie să ne pregătim de cină şi de bal.

— Venim! răspunse James.

Zâmbi şi o luă pe Henrietta de mână, apoi porni pe

coridorul lung ce mărginea vechiul perete, cea mai rapidă rută spre locul în care poteca pătrundea printre ruine. Nu aveau niciun motiv să se grăbească. Se plimbară încet şi se opriră ori de câte ori Henrietta voia să studieze ferigile mici ce se iveau din fisurile din perete.

Ajunseseră aproape în partea cealaltă faţă de potecă şi parcurseseră cam jumătate din distanţă când se auzi o trosnitură ascuţită, din spatele lor, dinspre zona în care fuseseră Rafe şi Millicent Fotherby. James se opri şi, după ce îi dădu drumul Henriettei, se întoarse.

Henrietta se opri şi ea. Se uitară amândoi înapoi, dar nu văzură nimic. Ea îl apucă de mână.

— Du-te şi uită-te… pentru orice eventualitate. Ar trebui să ne asigurăm că se întorc. Nu i-au răspuns lui Channing.

Ceea ce îi oferea o scuză, în cazul în care Rafe şi domnişoara Fotherby îl văzuseră. James aprobă din cap şi o luă înapoi pe unde venise. Aproape ajunsese la arcadă, când Rafe ieşi pe coridor, cu Millicent de mână.

— A, aici sunteţi, zise James şi se opri. Am auzit o trosnitură.

Rafe dădu din cap.

— A căzut o piatră, spuse el şi se uită pe coridor, spre Henrietta.

Asta mi s-a părut cel mai scurt drum către potecă.

— Aşa am zis şi noi.

James se întoarse spre Henrietta. Un sunet ascuţit îi atrase privirea în sus. Praf şi apoi pietre începură să cadă din vârful zidului de deasupra Henriettei. O cheie de boltă masivă, de un metru şi jumătate lungime şi de cel puţin o jumătate de metru lăţime, se mişcă, se clătină şi căzu.

Henrietta se uită în sus, dar îi intră praf în ochi şi fu nevoită să-şi coboare privirea. Nu observase piatra care cădea. James deschise gura, dar panica îi prinse plămânii ca într-o menghină. Apoi începu să alerge.

Cizmele loveau podeaua coridorului, picioarele împingeau cu putere, ochii erau aţintiţi asupra pietrei care

cădea… Alerga şi îşi dădu seama că nu va ajunge la timp. Disperat, îşi adună toate puterile… şi se aruncă înainte. Se lovi de Henrietta, o prinse, o ţinu lângă el încercând s-o protejeze cât de bine putea în timp ce mişcarea lui îi azvârli la câţiva metri depărtare pe coridor şi apoi la pământ.

Aterizară şi se rostogoliră într-un ghem de membre prinse unele de altele. Groaznica bufnitură a pietrei care se zdrobi de pământ îi zdruncină.

Tăcerea – şocantă şi absolută – se lăsă deasupra întregii scene. Apoi, de undeva, se auzi o mierlă.

După ce îşi dădură seama că erau în viaţă, îşi ridicară cu grijă capetele şi se uitară pe coridor. Henrietta se agăţă de James, iar el de ea. Se uitau, nevenindu-le să creadă, la ceea ar fi putut fi destinul ei. Ea nu, destinul lor. Cheia de boltă zăcea înfiptă în pământ, la numai câţiva centimetri de cizmele lui James. Piatra se spărsese la impact şi blocase coridorul, ceea ce-i ascundea de ochii celorlalţi.

Henrietta abia mai putea respira. Inima ei bătea atât de tare încât nu mai era sigură că mai auzea. Îşi întoarse capul şi întâlni privirea lui James. Un ţipăt înfundat ajunse până la ei, apoi apăru Rafe, care se împleticea pe piatra căzută. În clipa în care îi văzu, se opri, făcu ochii mari, apoi umerii lui se lăsară în jos şi respiră uşurat.

— O, Doamne! Am crezut că sunteţi amândoi striviţi.

Millicent ajunse lângă el, se uită la ei, apoi îşi duse o mână la piept,

— Slavă cerului că sunteţi bine! exclamă ea, apoi păru să-şi revină. Sunteţi bine, nu?

James se săltă încet, apoi o ajută pe Henrietta să se ridice. Se uită la ea, apoi răspunse:

— Aşa se pare.

Rafe coborî de pe piatră, o ajută pe Millicent să se dea jos, apoi se întoarse spre James, cu o expresie sumbră.

— Am văzut totul… piatra asta n-a căzut singură.

Întinse mâna şi, când James i-o prinse, îl trase în picioare. Grăbindu-se s-o ajute pe Henrietta, Millicent îi

aruncă o privire lui Rafe.

— Prostii! Cum poţi să spui aşa ceva? Trebuie să fi fost un accident. Piatra probabil că era desprinsă şi ceva a mişcat-o puţin.

Rafe pufni.

— Cum ar fi? Nici măcar un grup de viezuri acţionând împreună n-ar fi putut muta piatra aia.

James ştia că el avea dreptate, dar ridică o mână ca să preîntâmpine alte comentarii.

— Nu mai contează cum s-a întâmplat, hai să mergem.

Îşi îndreptă privirea spre Rafe şi se uită în sus, cu subînţeles.

„Mai sunt multe pietre acolo sus.”

Rafe închise gura şi dădu din cap.

— Da. Hai să mergem.

Henrietta, ajutată de Millicent, îşi scutură şi îşi netezi rochia de plimbare, în timp ce James îşi şterse de praf haina şi pantalonii, apoi plecară mai departe. Millicent mergea alături de Henrietta, iar Rafe şi James le urmau îndeaproape, aruncând adesea priviri în sus.

Henrietta observă că Millicent îşi frământa din nou mâinile, avea ochii mari, neliniştiţi şi tresărea la cel mai mic zgomot. Henrietta îşi spuse că şi ea ar fi trebuit să se simtă la fel, dar… bănui că era încă şocată.

Era, pur şi simplu, bucuroasă că era vie, că respira, că putea să se uite peste umăr şi să-l vadă pe James atât de aproape de ea. După ce fusese atât de aproape de a fi zdrobită, se simţea bine că era vie. Avea timp mai târziu să-şi facă griji în legătură cu ce se întâmplase; acum era sigură că avea să existe un „mai târziu”.

Găsiră poteca şi porniră pe ea, dar după câţiva metri James se opri. Când şi ceilalţi făcură la fel şi se uitară la el, acesta o privi un moment pe Henrietta şi apoi pe Millicent.

— Staţi puţin aici, pe mal, ca să vă trageţi răsuflarea. Vreau să arunc o privire în locul din care a căzut piatra, să văd dacă nu cumva partea aceea de deal se prăbuşeşte,

caz în care trebuie să-i prevenim pe cei din familia Ellsmere.

Rafe dădu din cap.

— Bună idee. Vin cu tine.

Henrietta n-ar fi vrut să se gândească prea mult la cum fusese la un pas de moarte, dar nu putea accepta aşa ceva.

— Nu, zise ea.

Se uită la Millicent în ai cărei ochi căprui observă reflectată propria hotărâre. Apoi îşi îndreptă din nou privirea spre James şi spuse:

— Venim şi noi.

James ezită, dar adevărul era că prefera s-o ştie pe Henrietta aproape.

— Bine.

O luă de mână, se întoarse, o ajută să se urce pe mal şi apoi o conduse încet pe dealul de pe care se vedeau ruinele. Rafe şi Millicent urcară în spatele lor. Găsiră zidul şi merseră de-a lungul lui… către adâncitura în care nuanţa mai deschisă la culoare a pietrei indica locul în care fusese cheia de boltă ce căzuse.

Se opriră în semicerc în jurul locului şi se uitară în tăcere în jos, la dovada imprimată în muşchiul moale ce creştea la adăpostul zidului. Nu era greu de ghicit ce provocase căderea cheii de boltă.

Rafe se lăsă pe vine şi examină urmele mânjite, lăsate de cizmele mari ale unui bărbat. După o clipă, bombăni:

— A alunecat prea mult ca să putem ghici mărimea.

— Dar, zise James încercând să-şi menţină tonul calm şi echilibrat, nu au fost cizme de lucru.

Se uită la picioarele lui, apoi la ale lui Rafe.

— Mai degrabă ceva asemănător cu cizmele de călărie.

Rafe se ridică şi dădu din cap aprobator, cu o expresie sumbră. Se uită în ochii lui James, apoi arătă în josul dealului.

— Ar fi bine să mergem, altfel vom întârzia la cină.

Muţi, fiecare căzut pradă gândurilor neliniştitoare, se întoarseră pe potecă şi se îndreptară spre casă.

Capitolul 8

După ce le urmăriră cu privirea pe Henrietta şi pe Millicent, care urcară scările spre camerele lor ca să se schimbe pentru cină, James şi Rafe se uitară unul la altul cu subînţeles, apoi plecară în căutarea lui Lord Ellsmere.

Îl găsiră în bibliotecă, îmbrăcat deja pentru seară, bucurându-se în tăcere de un pahar cu coniac. Lord Ellsmere se uită la feţele lor sumbre şi le oferi imediat amândurora câte un pahar. După o foarte mică ezitare, amândoi acceptară.

James se cufundă în fotoliul indicat printr-un gest de gazda sa, luă o înghiţitură din lichidul arzător, apoi, după ce Lord Ellsmere se aşeză la loc, se uită în ochii acestuia.

— Am mers împreună cu ceilalţi la ruine. Am fost ultimii pe drumul de întoarcere şi… s-a întâmplat un accident.

— Accident? O, Doamne… ce? întrebă Lord Ellsmere şi se ridică. Hei… n-a murit nimeni, nu?

— Nu, spuse Rafe cu vocea gravă, dar a fost pe-aproape.

Arătă cu paharul spre James.

— Dacă nu era Glossup şi placarea lui uimitoare, Henrietta Cynster ar fi fost moartă, zdrobită sub o piatră uriaşă.

Lord Ellsmere păli şi căzu înapoi în fotoliu.

— O, Doamne!

— Dar asta nu este cea mai rea parte, zise James şi îşi goli paharul.

Conştient de privirea lui Lord Ellsmere fixată asupra lui, care parcă spunea că nu putea fi ceva mai rău de atât,

James îţi lăsă paharul jos, se uită în ochii lui şi îi zdruncină această credinţă confortabilă.

— Cineva… probabil un bărbat cu cizme de călărie… a împins intenţionat piatra de pe zid. Şi ştia că Henrietta era dedesubt… vorbiserăm acolo cu puţin timp înainte.

Lord Ellsmere făcu ochii mari, apoi se uită la Rafe, care confirmă cele spuse de James printr-un semn din cap.

— Dar, bolborosi gazda, sper că nu credeţi că a fost cineva de aici?

James întâlni privirea lui Rafe, apoi se încruntă şi clătină încet din cap.

— Nu cred. Eram cu toţii grupaţi.

— Ce bine.

După un îndelungat moment de tăcere, Lord Ellsmere vorbi încet şi cu grijă, de parcă îşi testa cuvintele:

— Trebuie să fie o explicaţie. Nimeni n-ar vrea s-o omoare pe Henrietta, aşa că… trebuie să fi fost altceva. Poate… o glumă care n-a mers bine, sau…

Se uită la James, apoi la Rafe şi din nou la James, dar niciunul din ei nu-i veni în ajutor.

— Atunci, ce altceva ar fi putut fi? întrebă el.

Se scurse încă un moment lung de tăcere, apoi James puse jos paharul, se uită în ochii lui Rafe şi se ridică.

— Mă îndoiesc că se poate face ceva. Oricine ar fi fost, a avut destul timp la dispoziţie ca să plece pur şi simplu. Însă ne-am gândit că e bine să ştiţi.

Lord Ellsmere se uită în sus spre el ca şi cum şi-ar fi dorit ca ei să nu se gândească la astfel de lucruri, dar când observă privirea lui James dădu din cap.

— Da, păi… după cum ai spus, nu-i nimic de făcut.

James şi Rafe îşi salutară gazda cu câte un gest din cap, politicos, dar rigid, apoi ieşiră din bibliotecă. Se opriră în holul din faţă. James se uită la Rafe care îl privi la rândul lui, apoi oftă şi puse mâna pe balustradă.

— Ar fi bine să mergem să ne îmbrăcăm.

Urcară treptele şi intrară fiecare în camera sa.

În timp ce se dezbrăcă, se spălă repede şi se îmbrăcă

în hainele de seară, James revizui în minte, de nenumărate ori, observaţia domnului Ellsmere şi întrebarea ce urmase acesteia: „Nimeni n-ar vrea s-o omoare pe Henrietta, aşa că… ce altceva ar fi putut fi?”

Începea să aibă o presimţire sumbră. Una foarte sumbră.

*

Pentru James, cina şi balul nu fură decât un amalgam înceţoşat de feţe şi conversaţii politicoase. El, Henrietta, Rafe şi Millicent se întâlniră pentru scurt timp, înainte ca toată lumea să meargă în sufragerie, şi căzură de acord că nu aveau nimic de câştigat dacă se crea vâlvă printre invitaţi răspândind vestea că Henrietta fusese la un pas de moarte. În particular, Rafe îi ceru cu îndrăzneală lui James, foarte direct, să-i confirme că va sta aproape de Henrietta pe parcursul nopţii, ceea ce acesta făcu.

Mai târziu, în timpul balului, Rafe se opri lângă James şi îi spuse încet că verificase discret printre ceilalţi invitaţi care merseseră la ruine în după-amiaza aceea şi niciunul dintre bărbaţi nu fusese neînsoţit în clipele critice.

— Aşadar, înseamnă că a fost cineva din afară, conchise James.

Rafe aprobă din cap.

— Şi „afară” poate însemna oriunde. Este o străduţă bună de partea cealaltă a pădurii, care se uneşte cu drumul spre Londra.

Atunci începu un vals, iar Rafe plecă să se învârtă cu Millicent pe ringul de dans. James se uită la Henrietta care valsa cu Channing, apoi o recuperă şi, din acel moment, nu-i mai dădu drumul.

Dar balul se sfârşi, şi după ce zăboviră în holul din faţă, pe scară şi pe holul de sus, până când ceilalţi invitaţi o luară înainte, James o escortă pe Henrietta pe hol, spre camera ei.

Se opri în dreptul uşii, o deschise şi îi făcu semn să

intre. Ea se uită la el, uşor nedumerită, şi se supuse. El aruncă o privire rapidă în jur, văzu că holul era pustiu, şi o urmă repede, apoi închise uşa.

Pregătindu-se să-i spună noapte bună, Henrietta se întoarse cu faţa spre uşă. Făcu un pas înapoi şi ridică din sprâncene, îl ţintui cu o privire în care se citea mirarea. El îi întâlni privirea, apoi cercetă încăperea. Lângă şemineu era un fotoliu. Păşi pe lângă Henrietta, se duse la fotoliu şi se aşeză. Ea îl urmă. Se opri în dreptul cizmelor lui şi se uită în jos la el. Întrebarea din privirea ei deveni şi mai accentuată.

El oftă, se lăsă pe spătar şi se uită la ea.

— Stau aici în noaptea asta. Toată noaptea.

Ea îl studie, cu capul uşor înclinat într-o parte.

— De ce?

— Pentru că nu te pot lăsa singură.

Când ea se încruntă, el se întinse, o prinse de mână şi o trase în jos, pe braţul lat al fotoliului. Henrietta se supuse şi îşi lăsă mâna în palma lui, strângându-l şi ea uşor de degete.

— Înţeleg că eşti îngrijorat, dar… nu prea înţeleg de ce; cel puţin nu pricep de ce atât de mult, zise ea şi trase aer în piept. Nu m-am gândit… nu mi-am permis să mă gândesc… prea mult la ce s-a petrecut astăzi, dar… nu ştiu ce putem înţelege. Nu ştiu pe nimeni care ar vrea să mă vadă moartă, ba mai mult, care să şi acţioneze în sensul ăsta.

— Dar cineva a acţionat, spuse el şi se uită în sus la ea, cu o expresie de îngrijorare vădită pe chip. Henrietta, cineva a încercat să te *omoare* astăzi… nu putem trece cu vederea asta. Dar… spuse el şi făcu o grimasă, e mai mult de atât. Am aflat ceva ce nu ţi-am spus încă, despre calul tău. Am vorbit cu îngrijitorul de la grajduri. Este convins, şi la fel sunt şi eu, că cineva a tras cu o săgeată în iapa ta. Când ea clipi, nevenindu-i să creadă, el explică: Cineva a tras o săgeată în crupa ei. De aceea a nechezat, s-a ridicat pe picioarele din spate şi a ţâşnit înainte, spuse el. Cineva

a sperat că o ai te prăbuşeşti pe caldarâm şi că vei muri, adăugă el.

Ea făcu ochii mari, căută un semn, dar nu văzu nimic altceva decât convingere absolută. O trecu un fior.

— Dar… de ce?

Cu buzele strânse într-o expresie sumbră, el clătină din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee, dar… O strânse tare de degete. N-a fost prima oară, dacă-ţi aminteşti. Când ea rămase tăcută, prea şocată de supoziţia lui, el continuă, cu privirea în continuare aţintită asupra ei. Ai căzut de pe pod în pârâu, la petrecerea lui Lady Marchmain. Am presupus că a fost un accident… dar dacă n-a fost? Oricine a fost acolo putea să fi profitat de ocazie… stăteai pe marginea podului şi toţi eram cu atenţia îndreptată spre artificii. O împleticire, un brânci rapid, anonim, iar pârâul curgea repede, era întuneric…

Cu ochii la el, ea adăugă cu reţinere:

— Şi puţine tinere din înalta societate ştiu să înoate.

— Exact. Iar Tamisa era foarte aproape, la numai câţiva kilometri distanţă. El se opri şi după un moment continuă: Deci avem trei accidente aproape fatale… podul, calul, iar acum piatra căzută. Ai fi putut muri în oricare dintre acestea şi toate, chiar şi ultimul, ar fi putut trece drept simple accidente. Dacă nu era umezeala muşchiului de lângă zid, nu am fi observat amprentele cizmelor criminalului. Am fi plecat pur şi simplu, întrebându-ne cum anume a căzut piatra, dar între timp, ai fi fost moartă.

— Dar…

Primul şoc al conştientizării dispărea treptat. Simţi un val de enervare, suplimentat de o porţie generoasă de atitudine agresivă, care creştea în interiorul ei, iar ea se întări prin forţa pe care aceasta i-o oferea. Se încruntă.

— Cine dracului poate fi?

James se simţi uşurat de reacţia ei. Îşi făcuse griji că ea va respinge realitatea că cineva îi voia răul. Atât de mult rău.

— Cred că putem fi siguri că e un bărbat şi că face parte din înalta societate. Altfel nu s-ar fi putut afla pe pod, la casa familiei Marchmain. Oricine avea treabă pe Brook Street în dimineaţa aceea, de la un măturător, un băiat care livrează marfă sau un negustor, până la un gentleman ieşit la plimbare, ar fi putut trage cu săgeata în calul tău, iar piatra căzută ar fi putut fi opera oricărui bărbat care are o pereche de cizme de călărie decente. Dar incidentul de pe pod nu putea fi pus la cale decât de un bărbat din înalta societate.

— Sau de o doamnă, zise Henrietta şi strâmbă din nas. Dar nicio femeie nu ar fi putut împinge piatra aceea, aşa că înţeleg punctul tău de vedere, spuse ea şi pufni. Deci un bărbat din înalta societate încearcă să mă omoare.

Se încruntă şi îşi înclină capul.

— Ceea ce ne aduce înapoi la motiv.

El se uită cu atenţie la expresia de pe chipul ei.

— Ar putea avea legătură cu una dintre activităţile tale trecute, în postura de Distrugătoare de Perechi?

Ea se gândi serios la sugestia lui, dar într-un final clătină din cap.

— În afară de tine, niciun bărbat nu a protestat vreodată faţă de ce-am descoperit şi… Se uită în ochii lui şi continuă:… dacă ar fi vrut, cred că ar fi protestat în faţa mea, cel puţin la început, aşa cum ai procedat tu, dar niciunul dintre ei n-a făcut-o.

El dădu din cap, arătându-se de acord cu punctul ei de vedere.

— Adevărat.

După un moment în care se uitară unul la celălalt, el oftă şi se lăsă pe spate, mângâind dosul palmei ei, pe care încă o ţinea în mână.

— Deci de-asta trebuie să stau cu tine în noaptea asta. Acest aproape-criminal este un bărbat din înalta societate. Nu se numără printre invitaţi, dar ştie că eşti aici. Este familiarizat cu lumea noastră. Este foarte posibil să fie familiarizat şi cu casa aceasta şi cu siguranţă va şti

că unele uşi vor fi descuiate pentru eventualitatea în care oaspeţii vor să se plimbe.

Un moment îndelungat, ea îl fixă cu privirea, apoi zise:

— Înţeleg ce vrei să spui. Ea, mai mult, nu te contrazic, ci sunt de acord cu tine, spuse ea şi trase aer în piept. Dar întreb din nou: de ce?

Se uită în ochii ei şi nu se prefăcu că înţelesese greşit. În schimb, deplin conştient de degetele ei aflate sub ale lui, în cele mai simple şi directe cuvinte pe care le putu găsi, el îi oferi adevărul:

— Pentru că eşti a mea.

Ea îi susţinu privirea o fracţiune de secundă, apoi dădu din cap hotărâtă.

— Da, sunt.

Apoi se roti pe braţul fotoliului, se aplecă spre el, îi cuprinse faţa în palme, o ridică spre a ei, se opri să se uite în ochii lui de parcă ar fi vrut să fie sigură că îşi asculta raţiunea, apoi îşi lăsă capul în jos, îşi lipi buzele de ale lui şi îl sărută.

De la prima atingere a buzelor ei, nu mai există nicio îndoială cu privire la intenţiile ei sau la direcţia în care mergeau lucrurile; sărutul categoric deveni arzător, apoi incendiar în doar câteva secunde. În acel moment nu mai era deloc surprinzător că lucrurile scăpau rapid de sub control. Sau, mai corect spus, cu o hotărâre nemiloasă şi o voinţă de nestrămutat, acestea erau antrenate spre un singur scop suprem.

Amândoi erau hămesiţi şi lacomi, iar sărutul stârni o explozie ce răspândi flăcări pe sub pielea lor, care incitau, distrugeau totul în cale şi ardeau totul din temelii. Căldura se transformă într-un val de dorinţă topită, de poftă arzătoare.

Cu un geamăt mut, ea îşi schimbă poziţia, apoi mâinile ei erau peste tot; goneau pe corpul lui, îl apucau de jachetă şi îl îndemnau să se ridice din fotoliu ca să poată îndepărta hainele o incomodau.

Stârnit, absorbit, prins, distras şi subjugat, în timp ce limba lui se duela cu a ei, buzele îi devorau hrăpăreţe gura, iar mâinile urmăreau forma corpului ei şi îi cântăreau sânii voluptuoşi, trebuia să rămână suficient de conştient – în ciuda tuturor acelor dorinţe devoratoare, ce îi furau simţurile – ca să se supună, s-o ridice în picioare, lângă el, şi să se depărteze suficient de mult de ea, încât să-şi dea jos haina şi vesta – pentru ca apoi nimic să n-o mai poată reţine.

Nimic din ce făcea el nu părea s-o ţină în frâu, s-o oprească de la a restabili un anumit grad de supremaţie într-o lume încinsă de o nevoie neaşteptat de mare, inundată de pasiuni voluptuoase, de dorinţe ce izbucneau violent şi nu trebuiau decât să se nască pentru a primi un înţeles deplin, iar apoi să primească – în următoarea fracţiune de secundă – satisfacţii imediate.

El se simţea ameţit – la fel de nesăbuit şi de lipsit de reţineri ca şi ea în timp ce se luptau unul cu celălalt să se elibereze de haine, în timp ce mătasea şoptea pe pielea îmbujorată şi umedă, în timp ce palmele şi degetele ei explorau în mod evident, sculptau şi desenau contururi.

Răcoarea nopţii fu alungată de prima atingere a corpurilor lor înfierbântate şi goale, iar senzaţia, acută şi viguroasă, îi zgudui, îi propulsă spre un nou nivel de fierbinţeală pătimaşă, spre un alt grad de luciditate devoratoare. De pasiune devoratoare.

El strânse braţele în jurul ei şi o lipi de el, modelându-i corpul după trupul său. Iar ea tot nu se opri; nici ca să se gândească, nici din timiditate. Îl îndemnă să continue, părând hotărâtă să plonjeze într-un act pe care nu îl mai trăise până atunci – cu un entuziasm nesăbuit, ce-l mişcă până în străfunduri.

Problema lui era că dorinţele ei erau şi ale lui; tot ceea ce ea voia – să facă, să simtă, să exploreze – coincidea în întregime cu nevoile lui devoratoare. Tot ceea ce ea dorea îşi dorea şi el; tot ceea ce ea cerea printr-un abandon evident, el era nerăbdător şi ardea să-i ofere. S-o

răsfeţe, să-i provoace plăcere, s-o încânte.

Singurul lucru cu care n-ar fi fost de acord – dacă el ar fi reuşit să-şi adune gândurile din vârtejul furtunos în care ea îl atrăsese – ar fi fost tempoul, ritmul. El ar fi mers încet, ar fi luat-o uşor, pas cu pas, dar ea voia să gonească, să se grăbească şi să treacă repede prin fiecare etapă. Direct spre următoarea.

Henrietta nu se mai simţise niciodată atât de liberă, atât de sigură de ea şi de destinul ei. Faptul că îşi dăduse seama de ameninţarea anonimă şi de cât de aproape fusese de moarte îi scosese la lumină dorinţa lăuntrică. Nevoia devoratoare de a merge mai departe şi de a atinge şi a captura tot ceea ce ea putea fi, de a deveni stăpână pe rolul care, o ştia acum în sufletul ei, era dreptul ei din naştere.

Îl voia. Da, era a lui, dar, în mintea ei, asta însemna că el era alei. Pentru a obţine prin el tot ceea ce dorea, pentru a cunoaşte profunzimile pasiunii şi culmile ameţitoare ale dorinţei. Iar ea nu era genul care să facă lucrurile pe jumătate. Aşa că se dezlănţui, liberă să fie aşa cum îşi dorea, să facă ceea ce voia, să poftească, să exploreze şi să ceară după bunul-plac, să râvnească şi să caute satisfacţia. Să ia tot ce putea, să ofere tot ce putea şi să găsească Sfântul Graal despre care era sigură că se afla acolo şi că aştepta să fie descoperit.

Şi totuşi, în ciuda dorinţei incontrolabile, sub nevoia de a-şi urmări hotărâtă scopul, se simţea fascinată, intrigată şi subjugată. De el. Împreună cu el. De realitatea fizică şi de legătura efemeră, de felul în care îi simţea corpul atingându-l, lângă ea,

În jurul ei şi de emoţiile pe care le simţea gonind, precum un râu dezlănţuit, sub pielea lui netedă.

Buzele lui, gura lui, pieptul lat, muşchii grei care îi sculptau umerii, toate o ispiteau şi o ademeneau mai aproape, o tentau să mângâie, să atingă, să posede, să guste şi, spre încântarea ei, să-l facă să tremure.

Acest lucru, îşi dădu ea seama, era o bucurie plină de

vigoare – să-l aducă în punctul în care el închidea ochii şi se desfăta cu plăcerea pe care ea i-o stârnea… pentru ca, mai apoi, ea să fie nevoită să închidă ochii şi să facă acelaşi lucru când el îi întorcea plăcerea, cu aceeaşi intensitate.

Atingerea lui, felul în care îşi trecea degetele peste pielea ei, pecetea fierbinte a gurii lui pe sânii ei goi, posesivitatea care îi făcea îmbrăţişările mai arzătoare, ameninţară s-o facă să-şi piardă minţile, s-o lase gâfâind ameţită, inundată de un val uriaş de senzaţii, dar de fiecare dată reuşi să rămână ancorată în realitatea reprezentată de el, de frumuseţea masculină, tare, virilă, acaparatoare, pe care o descoperise când îl dezbrăcase. Iar acest lucru nu-i afectă doar privirea, ci toate simţurile.

Totuşi, în ciuda atracţiei intense, nu avea timp să exploreze mai mult. Nu în acea noapte, nu atât timp cât dorinţa devoratoare de a atinge culmile dorinţei împărtăşite de amândoi se înrădăcinase deja în venele ei, de unde răsuna puternic, obsesiv, şi trebuia, dincolo de orice, să fie trezită şi stârnită, provocată şi incitată.

Poate că avea douăzeci şi nouă de ani, dar nu-şi pierduse timpul. Ceea ce nu-i dezvăluiseră confidenţele şoptite şi bârfele prinse din zbor, îi oferiseră cărţile. Cuprinse în palmă erecţia lui tare şi se lăsă în genunchi. Mângâie încet şi dezmierdă vârful mare, cu buzele, apoi cu limba. Se bucură de gustul lui şi, mai mult, de reacţia lui, de răspunsul puternic, intens şi arzător pe care îl trezea în el.

Se hotărî să reducă la tăcere orice reţinere care mai rămăsese în el. Reuşi atât de bine, încât el gemu – un sunet gutural ce-i provocă un fior de plăcere, ce o făcu să experimenteze cu mâna şi cu limba… până când el înjură încet, îşi trecu un deget între buzele ei, îşi retrase membrul rigid din gura ei, o ridică în braţe, se îndreptă spre pat, o aruncă pe el şi o urmă.

Lupta senzuală care se iscă era *exact* ceea ce ea îşi dorea. Voia, avea nevoie, să-i simtă puterea, să-l provoace,

să exploreze şi, într-un final, să i se supună. Nu în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă sub forma incitării pure. *Delicioase.* Presiunea, încordarea şi mişcarea trupului ei lipit de al lui erau senzaţionale în cel mai pur sens. Ea îi cuprinse capul cu ambele mâini, se ridică, îl sărută şi îi oferi o mostră din încântarea şi aprecierea descătuşate pe care le simţea.

Era de ajuns. James ştiu că venise timpul să-şi pună în aplicare cunoştinţele, să scoată la iveală latura dominatoare şi să recâştige rapid controlul. Dar deja se rostogoleau, cu membrele încolăcite, goi în patul ei atât de fierbinte.

Mădularul lui ardea de dorinţă, iar atingerea pielii ei mătăsoase şi a membrelor ei suple care se frecau de muşchiul său întărit îl făcu să tremure. Senzaţia dublă era desăvârşită, iar grabnica anticipaţie pe care i-o declanşau cele două trăiri era şi mai puternică. Promisiunea sexuală întrupată în ea, în timp ce se lupta şi se rostogolea împreună cu el şi apoi când el rămase pe spate şi o lăsă să se aşeze deasupra lui şi să-l încalece, depăşea orice cunoscuse până atunci.

Se uita în sus la ea, minunându-se. Cunoscuse multe femei, dar ea era unică. Unică şi infinit de preţioasă, atât de preţioasă, încât el voia s-o stăpânească şi s-o devoreze şi în acelaşi timp s-o venereze şi s-o protejeze… chiar şi faţă de el însuşi. Îl ameţea, îl făcea să se simtă cum nu se mai simţise vreodată. Pieptul lui deja părea că trage la foaie. Când o apucă de talie şi o ţinu pe loc, mâinile îi tremurau deja de dorinţă aprigă.

Gâfâind, ea îşi desfăcu palmele pe pieptul lui, cu degetele răsfirate, flămânde şi acaparatoare, apoi, fără să roşească, se sprijini în braţele între care se balansa pandantivul colierului pe care încă îl purta, se aplecă deasupra lui, îi întâlni privirea şi întrebă cu îndrăzneală:

— Şi… acum ce urmează?

El se uită în ochii ei şi undeva în interiorul lui găsi puterea de a ignora invitaţia obraznică ce se oglindea în

ochii ei albaştri, reuşind să spună:

— Aş fi vrut să-ţi ofer mai mult… să te curtez aşa cum se cuvine.

Ea îi studie ochii cu atenţie, apoi clătină din cap.

— Nu-i nevoie, zise cu răsuflarea întretăiată, sânii ei umflaţi şi plini, cu sfârcurile tari, ridicându-se în faţa ochilor lui lacomi, în cazul nostru, nu-i nevoie de curtare grijulie, adăugă ea.

Îşi lăsă capul într-o parte şi se uită în jos la el, apoi buzele ei sărutate cum se cuvine, voluptuoase, se curbară într-un zâmbet.

— Am aşteptat ani în şir, deşi niciodată n-am ştiut cu adevărat ce aşteptam. Ce căutam. Privi în jos, iar el bănui că se uita la pandantiv, un cristal roz ciudat, cu multe faţete. Apoi ridică uşor capul, zâmbi şi se uită în ochii lui. Dar acum se pare că ştiu, pur şi simplu. Aici, zise ea şi îşi duse mâna între sâni. Aici, ştiu. N-am crezut că se poate întâmpla aşa ceva, că pot simţi o astfel de siguranţă, dar s-a întâmplat şi, pur şi simplu, ştiu…

El îi susţinu privirea. Nu şi-ar fi putut lua ochii de la ea nici dacă patul ar fi luat foc. Aşteptă. Totul atârna de următoarele ei cuvinte, iar când acestea veniră… inima lui se opri.

— Ştiu, zise ea cu privirea aţintită în ochii lui, că pentru mine… eşti tu. Tu eşti cel pe care l-am aşteptat.

„Tu eşti eroul meu.”

Henrietta auzi cuvintele şi simţi adevărul din ele, veşnic, de necontestat. Cuvintele şi sensul din spatele lor, sensul care devenise o parte din ea, o făcură să adauge, pe o voce atât de plină de pasiune încât abia o recunoscu drept a ei:

— Aşa că… ceea ce împărtăşim, noi doi, aici şi acum… spune-mi cum. Sau, mai bine, arată-mi.

Pieptul lui se umflă când luă o gură de aer, apoi o strânse mai tare de talie şi o împinse pe spate, peste corpul lui. Apoi se ridică pe jumătate şi o sărută, o atinse şi o mângâie; degetele lui trecură peste umezeala dintre

coapsele ei, o mângâiară, o pătrunseră, o pregătiră, apoi se lăsă din nou pe spate şi, aşa cum ea îi ceruse, îi arătă cum.

O sprijini cât timp ea îi poziţionă erecţia la intrare, apoi o ţinu şi o lăsă să descopere, în ritmul ei, senzaţia indescriptibilă a cărnii lui, fierbinte şi tare ca fierul, îi despărţi pliurile şi se împinse înăuntru, forţându-se să intre uşor, puţin câte puţin, în trupul ei…

Ea închise ochii şi savură fiecare secundă, fiecare trăire scânteietoare. El era mare. Se simţea încă şi mai mare. Chiar incredibil de imens.

Cu ochii strâns închişi, cu inima ce-i bătea nebuneşte de dorinţă, simţi un bici fierbinte ce o îndemna să continue. Îşi muşcă buza de jos, se lăsă în jos o fracţiune mai mult şi îşi trase răsuflarea – îşi ţinu respiraţia din cauza sentimentului năucitor pe care i-l oferi el când o întinse şi o pătrunse…

Mâinile lui o ghidară în sus, iar ea se ridică puţin, apoi se lăsă din nou în jos, puţin mai mult de data asta, dar…

Voia mai mult, îl voia pe el. Cu totul. Cu disperare. Iar el o dorea la fel de mult. Simţea încordarea periculoasă ce-i străbătea întreg trupul. Îşi deschise ochii, privirile li se întâlniră, gemu, iar vocea ei era doar o şoaptă răguşită.

— Nu pot… nu aşa. Fă-o tu, ia-mă… Fă dragoste cu mine.

Nu trebuia să-l roage de două ori. Îşi înăbuşi un geamăt – ştia că a încerca prima oară o astfel de poziţie nu fusese o idee bună, dar ea îşi dorise, şi cine era el să o contrazică; nu-i putuse refuza nici măcar acest lucru. James o ridică, o întoarse pe spate, sub el, cu coapsele desfăcute şi şoldurile lui între ele, iar capul palpitând al erecţiei lui în dreptul intrării.

Proptit deasupra ei, se uită în jos în ochii fascinanţi, înceţoşaţi de pasiune, de dorinţă disperată. În ciuda căldurii arzătoare ce emana din centrul plăcerii ei ce îl invita înăuntru, el se agăţă de raţiune îndeajuns de mult

cât să spună:

— Ai încredere în mine. O să doară la început, dar…

— Ştiu! Ea se încruntă şi se mişcă sub el îndeajuns de mult cât să-şi atingă locul umed şi fierbinte de mădularul lui. Fă-o…

El o pătrunse şi o umplu, şi avu parte de cea mai glorioasă senzaţie pe care o trăise vreodată. Îi sfâşie fecioria, iar ea nici măcar nu tresări; în schimb, pereţii umezi ai canalului ei încins se strânseră în jurul membrului lui rigid – o menghină de catifea.

Pleoapele lui se lăsară involuntar, îşi dădu capul pe spate, îşi trase răsuflarea şi se agăţă cât putu de momentul trecător. Dar instinctul primitiv nu putea fi negat, nu prea mult; într-un final, se văzu forţat să se supună, îşi flexă şira spinării, se retrase până la punctul de a părăsi complet căldura ei ademenitoare, apoi se împinse din nou înăuntru.

Mai adânc, mai puternic.

Ea gemu, tremură, se agăţă de el. Apoi întinse o mână, îi trase capul în jos, buzele ei le căutară pe ale lui, îl sărută cu lăcomie, cu hotărâre şi cu îndrăzneală, îndemnându-l să continue.

El se predă – ei şi pasiunii ei biciuitoare – şi se retrase din nou, apoi pătrunse din nou, într-un crescendo continuu, repetând dansul, vechi de când lumea, de retragere şi posesie, din nou şi din nou, până ce ea intră în ritm şi amândoi se mişcară liberi. Cu sălbăticie. Apoi cu disperare.

Şi, în final, dincolo de orice raţiune, într-un ritm constant, care îi năuci, îi desfiinţă. Agăţându-se unul de celălalt, sclavi unul altuia, goniră spre culme; tunetul din vene deveni din ce în ce mai puternic, bătăile inimilor se contopiră, purtându-i mai departe şi împingându-i mai sus. Până ce amândoi trecură de nori şi extazul străluci, la fel de fierbinte ca soarele şi mai luminos decât stelele.

Degetele lor se uniră obsesiv, se încleştară puternic, iar amândoi goniră într-acolo, mai tare, mai puternic, până ce, ca unul, atinseră splendoarea. O găsiră… iar împlinirea

îi găsi pe ei. Îi făcu să se cutremure.

Ea ţipă şi tremură în jurul lui, iar degetele i se înfipseră în carnea lui în timp ce se contractă puternic şi îi trase membrul irezistibil înăuntru, conducându-l alături de ea într-o explozie nebună de senzaţii. El gemu, se predă şi o urmă. Căzu pradă extazului posesiv. Se lăsară loviţi de valul elementar al senzaţiei pure. Erau doi naufragiaţi, aruncaţi pe mal, epuizaţi. Apoi, ca două epave, fură purtaţi în sus, departe, în spaţiu. Spre locul în care splendoarea îi acapară, îi umplu, îi vindecă, îi cuprinse, îi topi şi îi refăcu. Apoi, cu blândeţe, le dădu drumul să plutească liberi, fericiţi, pe o mare de aur.

*

Câteva ore mai târziu, James îşi recăpătă îndeajuns de mult control asupra muşchilor, încât să se ridice şi să se rostogolească de pe trupul Henriettei. Cu un geamăt profund, sătul, întregit, se tolăni lângă ea. Ea se mişcă, se întinse ca o pisică, apoi se întoarse şi se ghemui, lipită de el. El îşi ridică mâna, iar ea se cuibări la pieptul lui. El oftă, împlinit, şi o cuprinse cu braţul. Şi, spre surprinderea lui, ştiind că ea este trează, găsi cuvintele ce aşteptau să fie rostite. Le examină, se gândi bine la urmările lor, apoi ridică din umeri, deschise buzele şi le dădu drumul:

— Acum trebuie să te măriţi cu mine.

Se uită în jos la faţa ei şi o văzu zâmbind.

— Da, aşa cred.

Ea se juca cu pandantivul din cristal roz, iar un zâmbet în care se citea misterul feminin, stropit cu o apreciere senzuală, se iţea pe buzele ei. El nu ştia ce era cu acel mister, dar faptul că observase plăcerea pe chipul ei îl încălzea. Iar faptul că ea acceptase fără tăgadă propunerea lui nu făcea decât să sublinieze ceea ce el deja diviniza la ea; poate că era inteligentă, dar, mai presus de toate, era lipsită de şiretenie.

Pentru că rămase tăcut, ea se uită în sus la el, apoi

făcu ochii mari.

— Asta a fost cererea ta în căsătorie?

— Nu… El îi cercetă expresia feţei, apoi zise cu mai multă prudenţă în glas: N-am mai făcut asta până acum. N-ar trebui să aştept binecuvântarea tatălui tău înainte să te cer în căsătorie în mod oficial?

Ea zâmbi mai hotărât.

— Nu în familia mea.

— Ah.

El îşi adună toată forţa şarmului său şi îi întoarse zâmbetul.

— În cazul acesta… îi luă mâna pe care ea o ţinea pe pieptul lui, o duse la buze, se uită fix în ochii ei, îi sărută degetele în mod reverenţios şi apoi întrebă: Vrei să te măriţi cu mine, Henrietta Cynster, şi să mă faci cel mai fericit dintre muritori?

Zâmbetul care apăru pe faţa ei era pentru el contopirea cerului cu paradisul. Apoi ea se aruncă în braţele lui, se întinse ca şi cum ar fi vrut să-l sărute, dar înainte ca buzele să li se întâlnească îi şopti:

— Da. Din toată inima şi cu tot trupul, mă mărit cu tine, James Glossup.

Apoi îl sărută şi încheie pactul lor.

*

Târziu, mult mai târziu, când se culcară în sfârşit, iar James rămase pe spate ţinând în braţe corpul cald al viitoarei lui soţii, îşi îndreptă atenţia spre următoarea fază din misiunea atribuită de mătuşa lui. Îşi găsise mireasa şi se asigurase că ea îi oferea mâna… tot ce mai trebuia să facă era s-o păstreze. Nu mai trebuia decât să descopere cine încerca s-o omoare, să-l dea în vileag, să-l oprească, şi apoi totul avea să fie bine.

Închise ochii, oftă şi se relaxă.

Mâine. Mâine avea să-şi pună armura, să pornească la drum şi să omoare dragonul; dar, în noaptea aceea, totul

era bine.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă, împreună cu restul invitaţilor lui Lady Ellsmere, James şi Henrietta părăsiră ferma, după un mic dejun luat pe îndelete. Nu apăruse niciun pericol care să le perturbe somnul liniştit, şi totuşi James rămase alert, deşi se strădui să-şi stăpânească impulsurile exagerat de protectoare. Mai ales când îşi dădu seama că Lord Ellsmere uitase deja conversaţia pe care o purtaseră cu o seară în urmă.

James ştia ce ştia, iar prima lui preocupare era să o ducă pe Henrietta teafără înapoi în casa părinţilor ei. Pentru mintea sa, şi mai mult pentru instinctele sale, ea era acum a lui – trebuia s o protejeze, a o ţină în siguranţă.

Îşi conduse cabrioleta încet, în spatele trăsurii familiei Cynster, spre nemulţumirea cailor lui; numai călărind în urma vehiculului putea fi sigur că observă orice ameninţare, chiar dacă aceasta presupunea să înghită o mare cantitate de praf.

Odată ajunşi pe străzile pavate din Mayfair, el se abătu de la ruta directă şi o luă pe câteva străzi secundare ca să ajungă pe Upper Brook Street înaintea trăsurii. Când aceasta se opri în dreptul scării din faţa casei familiei Cynster, el aştepta deja pe trotuar şi o ajută pe Henrietta să coboare.

Când deschise portiera, Henrietta stătea pe marginea banchetei şi abia aştepta să-i ofere mâna. În timp ce o ajută să coboare pe caldarâm, ea îi spuse, cu ochii veseli şi o expresie relaxată:

— E abia ora unsprezece. Mama şi tata trebuie să fie încă acasă.

El îi zâmbi, incapabil să se abţină, şi îi oferi braţul.

— Hai să intrăm şi să vedem.

Când îi primi în casă, valetul Hudson confirmă că Lady Louise era în salon, împreună cu domnişoara Mary, iar domnul Arthur era în birou. James se uită la Henrietta, trase adânc aer în piept şi zise:

— Te rog să întrebi dacă i-aş putea răpi domnului Arthur câteva minute.

Hudson se uită de la James la Henrietta, apoi zâmbi.

— Imediat, domnule.

Hudson se întoarse în mai puţin de un minut cu vestea că domnul Arthur era pregătit să îi ofere lui James câte minute dorea acesta. Henrietta îi întâlni privirea.

— Eu o să fiu în salon, cu mama, spuse ea şi îl strânse uşor de braţ.

Simţindu-se precum o pisică pe un acoperiş fierbinte, Henrietta se uită după James, care dispăru, pe urmele lui Hudson, pe hol, în drum spre camera de lucru a tatălui ei. Apoi trase aer în piept, se opri un moment, se gândi ce, şi cât, să le dezvăluie mamei şi surorii ei, apoi porni cu hotărâre pe coridor, spre salonul pe care doamnele familiei îl foloseau pentru relaxare.

Când deschise uşa, le văzu pe mama ei şi pe Mary pe canapeaua de la fereastră, frunzărind un teanc de invitaţii de culoarea fildeşului – fără îndoială gândindu-se la care dintre ceaiurile din dimineaţa următoare să participe. Amândouă îşi ridicară capetele. În clipa în care dădură cu ochii de ea, se îndreptară de spate şi o fixară cu privirile.

Dându-şi seama că încă purta pelerina de călătorie şi strângea cu putere săculeţul de mână, Henrietta intră, închise uşa, apoi păşi cu atenţie, până în faţa canapelei de la geam. Ochii mamei ei o priviră cercetător, apoi Louise se întinse şi o luă de mână.

— Ce s-a întâmplat?

Henrietta trase aer în piept, ignorând apăsarea pe care o simţi brusc în piept.

— James… îi cere tatei mâna mea.

Pentru o clipă, atât mama cât şi sora ei făcură ochii mari, apoi se ridicară amândouă în picioare şi o

îmbrăţişară în acelaşi timp, răspândind în jur parfumul discret.

— Excelent!

Mary îi dădu drumul şi ţopăi încântată.

— Draga mea soră! Este minunat!

Louise făcu un pas în spate ca să se uite la chipul Henriettei.

— Mă bucur atât de mult pentru voi.

Henrietta zâmbi şi simţi nota de uşurare ce se întrezărea în spatele expresiei încântate şi complet satisfăcute a mamei ei. Ştia că Louise începuse să-şi facă griji că activităţile ei de validare a bărbaţilor pentru tinerele domnişoare îi vor influenţa părerea despre sexul opus până la punctul în care nu va mai accepta niciun bărbat în viaţa ei.

Strălucind de bucurie maternă, liniştită şi incredibil de încântată, mama ei îi dădu drumul şi se întoarse pe canapea, apoi îi făcu semn Henriettei să i se alăture.

— Vino, stai jos şi povesteşte-ne totul.

Henrietta se supuse. Încadrată de mama ei şi de Mary, amândouă dornice să audă fiecare detaliu, le oferi celor două o relatare cenzurată despre relaţia ei cu James, zugrăvind ceea ce mama ei crezuse că era o prietenie platonică într-o lumină ce aducea mai mult cu realitatea.

— Şi, din cauza testamentului mătuşii lui James, va trebui să dăm balul de logodnă imediat, şi trebuie să ne căsătorim înainte de sfârşitul lunii.

— Păi, zise mama ei, întotdeauna ţi-a plăcut să fii diferită. Iar să te logodeşti şi să te măriţi în trei săptămâni în mod cert e ceva diferit pentru familia aceasta, zise mama ei şi îi zâmbi, apoi se uită la Mary. Deci trebuie să ne concentrăm şi să facem echipă ca să ne asigurăm că vom face faţă.

— Nu vreau o nuntă mare, se grăbi Henrietta să declare. Ne-am săturat de ele. Ceva liniştit şi confortabil mi s-ar potrivi mai bine… şi lui James, îndrăznesc să spun, dar şi situaţiei noastre. Eu prefer să nu mă simt copleşită

în ziua nunţii mele. Chiar nu ştiu cum pot face faţă altele.

— Hmm… Mama ei îşi duse un deget la bărbie. Se poate aranja să fie confortabilă, cel puţin în această familie, dar, spuse ea şi dădu din cap, o să vorbesc cu celelalte şi cu Honoria, ca să vedem cât de liniştită o putem face.

Mary era nerăbdătoare, voind să întrebe ceva. Deschise buzele, dar auziră un sunet la uşă care le făcu pe toate să se uite într-acolo. Apoi uşa se deschise, iar tatăl Henriettei intră în încăpere, urmat de James. O privire aruncată tatălui ei o asigură că cererea lui James fusese aprobată. Tatăl ei zâmbi jovial şi se uită la mama ei, apoi la Henrietta. Ea se ridică în timp ce el te apropia. Îi luă mâna şi o bătu uşor cu palma.

— Ei, fata mea, am înţeles că avem motiv de sărbătoare. Glossup mi-a zis că voi doi vreţi să vă uniţi destinele, ei?

Privirea voioasă a Henriettei se mută asupra lui James. În ochii ei, el nu văzu decât bucurie desăvârşită şi încredere în viitorul lor împreună. În viaţa pe care aveau s-o împartă.

— Aşa e, tată, vrem, spuse ea şi strânse mâna lui Arthur într-a ei, apoi îi zâmbi. Mă bucur aşa de mult că eşti de acord.

— Dacă sunt de acord? Desigur! James mi-a spus tot ce voiam să ştiu, zise Lord Arthur şi îi aruncă lui James o privire de aprobare paternă. A făcut o treabă foarte bună. Fără îmbrobodeli şi alte asemenea lucruri. Nu am nicio ezitare să-i ofer mâna ta, draga mea… niciuna, continuă Arthur şi o trase mai aproape. Hai, vino şi îmbrăţişează-l pe tatăl tău. E o zi fericită pentru noi toţi.

Henrietta râse şi se supuse.

— Chiar aşa, este un eveniment fericit! spuse Louise care înaintă, îl îmbrăţişa pe James, apoi îi trase capul în jos şi-l sărută pe obraz.

Apoi făcu un pas în spate şi se uită în ochii lui.

— Bine ai venit în familie, James. Este o

binecuvântare că deja te cunoaştem atât de bine. Simon va fi încântat.

James zâmbi, bucuros că totul mersese atât de bine, atât de uşor. Lord Arthur fusese încurajator şi înţelegător. Faptul că era un prieten de-al lui Simon şi un vechi cunoscut al familiei îi uşurase mult demersul.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse el, apoi îşi duse o mâni În dreptul inimii şi se înclină. O să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să mă ridic la înălţimea aşteptărilor dumneavoastră şi ale lui Lord Arthur.

Louise zâmbi, vizibil încântată, apoi se dădu înapoi ca să i permită lui Mary să-l îmbrăţişeze. Sora Henriettei ţopăia de fericire. Îl sărută repede pe obraz şi îi şopti:

— Bună treabă!

Uşa se deschise şi intră Hudson, cu o sticlă de şampanie şi pahare, într-o stare de spirit exuberantă, Lord Arthur le înmână tuturor pahare, apoi ţinu un toast:

— Pentru James şi Henrietta!

Sorbiră cu toţii, apoi Lady Louise îşi puse jos paharul şi se aşeză pe canapeaua de la fereastră. Se uită în sus la James şi la Henrietta, care se mutase lângă el.

— Henrietta mi-a spus despre obligaţia pe care o ai de a te însura până la sfârşitul lunii, ceea ce înseamnă că logodna voastră trebuie anunţată şi sărbătorită înainte de asta.

Lord Arthur pufni.

— Pentru nuntă avem nevoie de licenţă specială, dar cu asta nu va fi nicio dificultate.

Soţia lui îi aruncă o privire care îi dădu de înţeles lui James că aranjarea logodnei şi a căsătoriei lui cu Henrietta era domeniul exclusiv al lui Lady Louise, şi că aceasta nu avea de gând să permită niciun amestec.

— Normal, zise ea pe un ton vag arogant. Însă, adăugă şi se uită din nou la James şi la Henrietta, asta înseamnă că nu avem niciun minut de pierdut ca să punem lucrurile la punct. Ea îşi concentră apoi privirea asupra lui James.

— Presupun că o să dai un anunţ la *Gazetă* cât de curând.

El dădu din cap.

— De aici mă duc direct la biroul lor. Anunţul va apărea mâine-dimineaţă.

Louise aprobă.

— Excelent. Deci, spuse ea şi ridică din sprâncene, când vreţi să aibă loc balul de logodnă?

Henrietta îi aruncă o privire lui James, apoi se întoarse înapoi spre Louise.

— Cât de curând putem ţine un astfel de eveniment?

Fără să aştepte să i se spună, Mary dădu fuga la masa de scris, luă o agendă şi i-o aduse mamei ei.

Louise luă agenda, o deschise şi frunzări paginile apoi se opri într-un final la una dintre ele, bătu uşor cu degetul şi apoi îşi ridică privirea.

— Într-o săptămână. Şapte zile începând de astăzi. Nu vrem ca balul vostru să cadă în aceeaşi perioadă cu prea multe evenimente majore, dar în seara aceea va fi foarte bine, zise ea şi se uită la Arthur. Poţi începe să răspândeşti zvonul în cercurile bărbaţilor din familie şi ale prietenilor tăi. Între timp, zise Louise şi se ridică, eu o să discut imediat cu Honoria şi cu celelalte. Ea întâlni privirea Henriettei şi zâmbi cu evidentă plăcere. O să fie zarvă mare, dar o să ne descurcăm, adăugă ea. Se întoarse apoi spre James. Cât despre stabilirea zilei nunţii, din câte am înţeles, cât timp căsătoria voastră are loc înainte de întâi iunie, totul va fi bine… corect?

— Da, doamnă.

— Trebuie să mă consult mai mult înainte de a decide data, zise Louise şi îl ţintui cu privirea, dar familia va dori să vă sărbătorească logodna, fără formalităţi, aşa că ne vedem mâine la cină, dragul meu.

James îşi înclină capul.

— Sper să-l întâlnesc pe Simon astăzi… o să mă distrez foarte mult văzându-i faţa când o să-l anunţ că în curând îi voi fi cumnat.

Louise râse şi îl bătu uşor pe obraz pe James.

— Va fi la fel de încântat ca şi noi.

Ieşiră cu toţii din salon. Arthur se întoarse în birou. James îşi luă rămas-bun, se aplecă deasupra mâinii Henriettei, şi, cu ochii aţintiţi asupra ei, îi ridică degetele la buze, apoi îşi desprinse cu greu privirea de la ea şi ieşi pe uşa pe care zâmbitorul Hudson o ţinea larg deschisă.

Când Hudson închise uşa, Henrietta oftă, uimitor de fericită şi de mulţumită, apoi se întoarse şi o văzu pe mama ei care tocmai îi făcea semn cameristei să plece după ce o chemase să-i aducă pelerina, boneta, mănuşile şi poşeta. Întorcându-se s-o privească pe Henrietta, mama ei spuse:

— Tu eşti deja gata de plecare. Celelalte n-o să mă ierte niciodată dacă nu le dau vestea cât mai curând posibil, zise ea şi apoi se întoarse s-o privească pe Mary.

Aceasta valsa, se răsucea şi râdea încântată, cu o expresie visătoare pe chip. Louise se încruntă.

— Înţeleg să fii fericită pentru Henrietta, dar de ce, draga mea Mary, eşti atât de bucuroasă?

Zâmbetul lui Mary nu pieri, dar ea se opri.

— Pentru că sunt încântată că Henrietta va putea acum să-mi dea mie colierul şi o să-mi pot căuta, aşa cum se cuvine, alesul.

— Ah, făcu Louise şi dădu din cap. Între timp, cred că ar trebui să vii cu noi la St. Ives Hall… Mătuşa Helena va dori să fie informată imediat, la fel şi Honoria… aşa că du-te şi ia-ţi boneta şi pelerina.

— Da, mamă.

În continuare extrem de încântată, Mary alergă în sus pe scară. Henrietta o urmări cu privirea şi se gândi. Mary minţea foarte rar, dar era o maestră a abaterii atenţiei şi chiar dacă Henrietta înţelesese că ea avea deja un bărbat în vedere, se întrebă la ce se referise surioara ei când spusese „aşa cum se cuvine”?

Henrietta se întoarse spre mama ei care tocmai îi spunea lui Hudson:

— Domnişoara Henrietta este, într-adevăr, logodită cu domnul Glossup.

Mama ei continuă să dea detalii despre intenţiile lor legate de balul de logodnă şi despre nuntă. Auzind acele cuvinte – pe care le auzise de atât de multe ori înainte, dar despre alţii, despre surorile ei gemene mai mari, despre nenumăratele ei verişoare – şi ştiind că de data aceea se refereau la ea, Henrietta simţi din nou un gen de uimire.

Distrugătoarea de Perechi îşi găsise perechea şi se mărita. Îşi dădu seama dintr-odată că era bine că nunta lor avea loc atât de repede. Se îndoia că răbdarea ei ar fi suportat remarcile acide şi comentariile ce aveau să se abată în mod inevitabil asupra ei; din fericire, nu erau decât trei săptămâni în care trebuia să zâmbească şi să suporte. Nu pentru prima oară, spuse în gând o rugăciune de mulţumire pentru mătuşa lui James, Emily, şi pentru testamentul ei.

După ce părăsi casa familiei Cynster, James îşi conduse cabrioleta pe scurta distanţă până la grajdurile din spatele casei de pe George Street, pe care o moştenise de la mătuşa lui. Îi predă caii şi cabrioleta fostului grăjdar al mătuşii se îndreptă spre casă şi găsi răspunsurile lui Simon şi Charlie Hastings.

James pufni după ce citi bileţelele. Nu era surprins de promptitudinea exprimată; cererea lui de a se întâlni cu ei la clubul Boodles pentru a discuta o chestiune importantă probabil că îi intrigase destul de mult, iar faptul că mesajele fuseseră trimise prin valetul lui Lord Arthur făcuse ca momeala să fie irezistibilă, împături ambele misive şi urcă repede scara. Trebuia să se spele de praf şi să se schimbe înainte să-şi facă apariţia la Boodles.

Devreme, în acea dimineaţă, în timp ce se îmbrăca înainte de a ieşi din camera Henriettei, ea îi ceruse să nu-i spună tatălui ei despre „accidente”. Deşi iniţial el intenţionase să-i facă pe plac – ea îl rugase, iar primul lui impuls era, se pare, să-i îndeplinească orice dorinţă putea – un gând îl forţase să recunoască faptul că nu avea cum

să nu-l informeze pe tatăl ei despre tot ceea ce se petrecuse şi, mai mult, despre lucrurile de care se temea.

De care şi ea se temea. Totuşi, îşi susţinuse punctul de vedere şi îi deschisese ochii cu privire la rezultatul demersului lui, văzut din perspectiva ei, unul pe care el nu-l luase în calcul înainte. Discutaseră în continuare, o perioadă, despre aspectele pro şi contra. Într-un final, el fusese de acord să se gândească bine cum îi va expune tatălui ei subiectul, în timp ce ea recunoscuse, nu fără reţinere, că el nu putea totuşi să ascundă cele întâmplate.

Pe drumul dintre ferma Ellsmere şi Londra avusese destul timp la dispoziţie ca să cugete. După ce se întâlniseră în birou, îi povestise lui Lord Arthur totul – nu-i putea cere să aibă încredere în el cu privire la fata lui şi la viitorul ei cât timp îi ascundea acea ameninţare – dar îi explicase şi reacţia firească a Henriettei care nu dorea să fie copleşită de o atitudine protectoare, astfel încât să nu se mai poată bucura de viaţă. Sublimase faptul că, fiind victima atacurilor, nu era corect să o forţeze să suporte şi consecinţele acestora, în special pentru că nu aveau de unde să ştie când, şi nici măcar dacă, va exista un alt atac.

Lord Arthur se arătase îngrijorat, aşa cum era de aşteptat, iar James nu îşi ascunsese propria preocupare pentru siguranţa Henriettei. Poate pentru că Lord Arthur văzuse că James se temea poate mai mult decât el, sugerase că deocamdată era mai bine să abordeze o strategie simplă de protecţie, una pe care Henrietta poate că nici nu avea s-o observe.

Imediat ce îndepărtă dezastrul pe care călătoria îl produsese înfăţişării lui şi se schimbase într-o vestimentaţie potrivită pentru St. James, ieşi din casă, opri o birjă şi plecă spre Boodles.

Simon şi Charlie erau deja acolo şi îl aşteptau la o masă ascunsă într-o firidă, în spatele sălii de mese a clubului. Se ridicară când James sosi. Îşi dădură mâinile, iar privirile lui Simon şi Charlie examinară fiecare trăsătură de pe faţa lui James în căutarea unui indiciu

despre vestea pe care voia să le-o dea. El se aşteptase la aşa ceva şi abordă o expresie de nepătruns, deşi aproape că-i era imposibil să rămână serios.

Le făcu semn să se aşeze, luă şi el loc, se uită în ochii lui Charlie care stătea în faţa lui, apoi la Simon.

— Vin de la casa părinţilor tăi. I-am cerut mâna Henriettei şi am fost acceptat.

Simon râncji.

— Henrietta te-a acceptat?

James era nevoit să recunoască faptul că aceasta era o întrebare pertinentă. Dădu din cap.

— Ne-am petrecut ultimele zile la Ferma Ellsmere, şi, zise el ridicând din umeri, ne-am dat seama că ne potrivim.

— Stai, stai, se repezi Charlie. Deşi zâmbea, acesta arăta nedumerit. Am crezut că te ajuta să-ţi găseşti soţia de care aveai nevoie.

— Nu o convinseseşi tu să devină din Distrugătoare de Perechi o peţitoare?

— Aşa a început, răspunse James. Dar cu cât a petrecut mai mult timp în compania mea magnifică, şi-a dat seama că voia chiar ea să se mărite cu mine.

Atât Charlie, cât şi Simon pufniră. Acesta din urmă îl zări pe şeful chelnerilor, îl chemă, şi comandă o sticlă din cel mai bun vin de Burgundia, o băutură preferată de toţi trei. Se întoarse şi le spuse lui James şi lui Charlie:

— Să sărbătorim! Rânjind în continuare, se uită la James şi clătină din cap. Numai Dumnezeu ştie cum ai făcut-o, dar îţi dai seama, nu-i aşa, că o să fii senzaţia bărbaţilor din înalta societate? Ah! Simon se întoarse când chelnerul etală o sticlă pentru inspecţie, apoi, la semnul lui Simon, turnă în trei pahare. După ce îi servi, chelnerul lăsă sticla jos şi se retrase. Simon ridică paharul. Pentru James… bărbatul îndeajuns de brav, cu suficient de multă îndrăzneală încât să o convingă pe Distrugătoarea de Perechi să se mărite.

— Pentru James, zise Charlie şi ridică şi el paharul. Destinul Distrugătoarei de Perechi.

— Partenerul Distrugătoarei de Perechi, completă Simon şi îşi apropie paharul de al lui Charlie.

James clătină din cap, ridică paharul lângă paharele lor şi îi corectă:

— Perechea Distrugătoarei de Perechi!

— Da… aşa-i! spuse Charlie şi ciocni cu ei. Perechea Distrugătoarei de Perechi… tu eşti.

Desigur, tachinările lor nu se opriră acolo, dar totul era lipsit de răutate, şi se vedea dar că prietenii lui erau încântaţi şi bucuroşi de vestea lui, aşa că James suportă cu brio şi glumele lor mai nesărate până când, într-un final, ajunseră la punctul în care îl întrebară despre balul de logodnă şi despre nuntă.

În acel moment sosi mâncarea. În timp ce înfulecau, James le spuse ceea ce ştia, iar Simon confirmă că, la capitolul nunţi, în familia Cynster, era mai bine ca bărbaţii să facă ceea ce li se spunea şi să lase totul în seama femeilor.

— N-are rost să te împotriveşti, îl avertiză Simon.

James ridică din umeri.

— Atât timp cât ajungem la altar înainte de întâi iunie, chiar mă bucur să las totul în seama lor.

Într-un final, dădură la o parte farfuriile, îşi umplură din nou paharele, apoi se relaxară pe scaune şi sorbiră mulţumiţi. James se jucă cu paharul lui şi studie sclipirile roşietice ce străluceau în vin, apoi zise încet:

— V-am dat vestea cea bună, dar mă tem că am să vă spun şi o poveste neplăcută.

— Despre ce e vorba, întrebă Simon?

James le povesti despre „accidentele” Henriettei şi despre motivul pentru care nu mai credea că acestea erau simple întâmplări. Simon şi Charlie ascultară fără să facă vreun comentariu. Când James îşi termină relatarea, amândoi erau foarte serioşi.

— Doamne, zise Charlie care uitase de vin. O cheie de boltă uriaşă? Era cât pe ce să muriţi amândoi!

James dădu din cap cu tristeţe.

— Fără îndoială, dacă ne-am fi nimerit sub ea când a atins pământul.

Urmă un lung moment de tăcere, timp în care Simon şi Charlie digerară cele aflate, apoi Simon spuse:

— Deci… un bărbat necunoscut, din înalta societate, încearcă s-o omoare pe Henrietta şi să facă în aşa fel încât moartea ei să pară un accident. Şi nu ştim cine e şi nici de ce o vrea moartă.

James lăsă jos paharul.

— Corect.

— E dar că trebuie să-l demascăm pe acest nenorocit şi să-l dăm pe mâna autorităţilor, spuse Charlie uitându-se de la James la Simon şi înapoi. Deci, care-i următoarea noastră mişcare?

— Prioritatea noastră este ca Henrietta să fie în siguranţă, zise James şi se uită la Simon. I-am povestit totul tatălui tău, desigur, şi am convenit că dacă ne asigurăm că ea este păzită ori de câte ori nu este înconjurată de doamnele din familia ta, atunci acest ticălos, oricine ar fi, nu se va mai putea apropia de ea.

E hotărât să facă în aşa fel încât moartea ei să pară un accident, aşa că atât timp cât sunt alţii în preajma ei, ar trebui să fie rezonabil de ferită.

Simon pufni.

— „Rezonabil” e cuvântul critic… Henriettei nu-i va plăcea să se ştie „păzită”.

— E adevărat, dar atât timp cât nu facem din asta un mare caz, este puţin probabil să dea înapoi. Din fericire, datorită logodnei noastre pe cale de a fi anunţată, şi a nunţii ce va urma imediat după aceea, nimănui – nici măcar Henriettei – nu i se va părea ciudat că voi fi mereu în preajma ei când se află în public, iar în puţinele situaţii când nu voi fi acolo, mă va înlocui unul dintre voi doi.

Atât Simon, cât şi Charlie aprobară din cap.

— Faptul că nunta e aproape ne este de ajutor, fu de acord Simon. Ar trebui să reuşim, fără să rănim mândria Henriettei.

James fu de acord.

— Iar tatăl tău o să vorbească cu mama ta, aşa că ea se va asigura că femeile din familia ta vor fi mereu în preajma ei atât timp cât Henrietta e cu ele la diverse evenimente din timpul zilei. Suntem destui oameni care să avem grijă ca ea să nu rămână niciodată singură.

Simon dădu din cap.

— E-n regulă, am înţeles. Henrietta e în siguranţă, apărată cât de mult se poate în aceste circumstanţe.

James făcu o grimasă.

— În afară de a o încuia într-un turn, nu văd ce altceva am mai putea face. Şi, aşa cum a remarcat şi ea, oricine este acest nebun, nu putem şti sigur că va încerca din nou.

Charlie se încruntă.

— Dar trebuie şi aflăm cine este, în cazul în care o mai face.

— Aşa-i, admise Simon apoi se uită în ochii lui Charlie şi ai lui James. Aveţi vreo idee cum am putea face asta?

Revizuiră cele trei incidente, încercând să extragă indicii din cele întâmplate, dar era foarte puţin. Vinul odată terminat, se ridicară de la masă şi ieşită pe St. James Street.

Pe trotuar, Simon se opri şi îşi strecură mâna în buzunar.

— Incidentul de pe Upper Brook Street nu ne dă prea multe speranţe să aflăm ceva, dar mă întreb dacă o pot convinge pe Lady Marchmain să-mi arate lista de invitaţi, zise el şi se uită la James. Dacă ai dreptate cu privire la cele întâmplate în acea seară. Înseamnă că ticălosul a fost acolo, şi aproape sigur s-a numărat printre oaspeţii doamnei.

James dădu din cap încet.

— E un început. Probabil că au fost peste o sută de invitaţi, dar numai jumătate sunt bărbaţi; iar după incidentul de la ruine, ştim că suntem pe urmele unui

bărbat.

— În plus, interveni Charlie, sunt mulţi bărbaţi de pe lista lui Lady Marchmain pe care îi putem exclude imediat. Tu, domnul Marchmain, şi amicii lui în vârstă, şi probabil şi alţii.

— Ai dreptate, zise Simon şi dădu din cap. Căutăm un nemernic destul de puternic, vânjos, în formă…

— Care se dă drept un gentleman din înalta societate, spuse James şi se uită la el. Exact.

Se despărţiră după ce îşi promiseră să-şi împărtăşească orice bănuială sau veste ce puteau ajuta la demascarea celui care voia s-o omoare pe Henrietta. Simon se duse să vadă dacă o găsea pe Lady Marchmain şi dacă reuşea să obţină de la ea lista cu invitaţi, iar Charlie se îndreptă spre bărbierul lui, cu care avea întâlnire.

James se îndreptă înapoi spre George Street, păşind agale şi storcându-şi creierii în încercarea de a-şi da seama ce mai putea face.

*

În după-amiaza aceea, Henrietta fu în centrul atenţiei la o reuniune ad-hoc a tuturor femeilor Cynster şi a prietenelor apropiate aflate în Londra. Evitând peisajul ceremonios din salonul principal al casei St. Ives, doamnele se înghesuiseră în cel din spate, mai confortabil, în care valeţii mai aduseseră scaune căptuşite şi fotolii cu două locuri.

Fiecare loc era ocupat pentru că toată lumea era prezentă acolo, de la Louisa, cea mai mică din familie, care încă purta coadă împletită, la bunica Louisei, Helena, şi chiar la prietena ei, Therese Osbaldestone. Tinerele, printre care se număra şi Henrietta, stăteau şi pălăvrăgeau în grupuri ori de câte ori era spaţiu între scaune şi, uneori, la mese şi în spatele canapelelor.

Doamnele în vârstă le abordau frecvent pe cele care stăteau în picioare. În special pe Henrietta, care era

pasată de la un grup la altul şi fiecare dorea să audă, direct din gura ei, povestea despre cum se hotărâse şi îl ademenise pe James Glossup atât de bine, încât el o ceruse în căsătorie.

Deşi în mod normal Henrietta găsea epuizante astfel de adunări, spre surprinderea ei descoperi că se bucura să fie prinsă în hărmălaia entuziastă declanşată de vestea logodnei neaşteptate şi de freamătul şi mai mare provocat de organizarea balului de logodnă şi apoi de nuntă, toate într-un timp atât de scurt Nu că ar fi avut nici cea mai mică nelinişte din acest punct de vedere: le văzuse pe acele doamne în acţiune de multe ori înainte. Avea încredere că balul de logodnă şi nunta aveau să treacă fără nici o problemă. Mama ei, mătuşile Helena, Horatia şi Celia, şi soţiile verilor ei pur şi simplu nu puteau permite ca lucrurile să stea altfel.

Dintre soţiile verilor ei, Honoria, Patience şi Alathea se aflau în acel moment în Londra, dar deja fuseseră trimise scrisori către toate celelalte, care aveau imediat să pună caii la trăsuri. Cumnata Henriettei, Portia, soţia lui Simon, era acolo şi stătea lângă Henrietta, zâmbind încântată.

La fel de fericită ca şi sora ei mai mică, Henrietta o privea stând de vorbă cu Louisa şi se gândi că era greu să găseşti pe cineva mai extaziat decât Mary. În timp ce o studia cu atenţie şi se întreba din nou cine era bărbatul pe care pusese ochii, Henrietta deveni conştientă de colierul pe care-l avea la gat şi simţi pandantivul care îi atingea pielea sensibilă a decolteului. Nu crezuse în puterea colierului, dar îl purtase şi iată unde ajunsese, logodită cu James, făcând planuri pentru bal şi pentru nuntă.

După o ezitare de moment, îşi ceru scuze faţă de Portia şi Caro Anstruther-Wetherby, cu care discuta despre ultima modă în materie de voalete, şi traversă încăperea spre Mary. Louisa tocmai fusese chemată de mama ei, ceea ce, îşi spuse Henrietta în sinea ei, era tocmai bine. După ce avea să fie purtat de Mary, colierul

trebuia să se întoarcă în nord, în Scoţia, şi nu avea idee dacă avea să mai fie trimis vreodată în sud… ajungea în mâinile Doamnei.

Mary se întoarse spre Henrietta, iar zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— Cum te descurci?

Henrietta ridică din sprânceană.

— Surprinzător de bine.

— Îndrăznesc să spun că e altfel când e vorba de logodna ta, de nunta ta, şi tu te afli în centrul atenţiei.

Tonul lui Mary sugera că deşi nu o invidia pe Henrietta, abia aştepta ziua în care ea avea să fie în aceeaşi situaţie.

— M-am gândit, zise Henrietta în timp ce scotea colierul de deasupra decolteului modest al rochiei de zi, că odată ajunsă în acest stadiu – eu logodită, mama şi celelalte care se ceartă despre câţi muzicieni ar trebui să cânte la micul dejun de la nunta mea poate că e timpul să-ţi dau ăsta.

Ţinu pandantivul între degete, înaintea ochilor lui Mary, care se uita fix la cristalul din cuarţ roz. Lăcomia sclipi vizibilă în ochii albaştri ai lui Mary, dar buzele ei se strânseră ferm într-o linie subţire, apoi, încet, clătină din cap. Henrietta avu impresia că Mary depuse mult efort ca să facă acest lucru. Apoi sora ei mai mică trase adânc aer în piept şi îşi înclină capul.

— Nu. Îl vreau, evident, dar trebuie făcut totul cala carte. Îl voi primi exact aşa cum trebuie, aşa cum ţi l-a dat şi Angelica ţie, la balul de logodnă. Dacă nu e oferit exact aşa cum trebuie, e posibil să nu funcţioneze, şi atunci ce beneficiu mi-ar aduce?

O întrebare retorică. Henrietta oftă şi îşi puse la loc colierul.

— În cazul acesta, mai sunt şapte nopţi începând de astăzi, zise ea, apoi ezită. De ce eşti aşa de nerăbdătoare să pui mâna pe el? De ce acum?

Privirea lui Mary trecu dincolo de Henrietta.

Uitându-se prin încăpere, ea răspunse:

— Ţi-am spus şi ţie, şi mamei de dimineaţă. Vreau să încep să-mi caut bărbatul visurilor, aşa cum trebuie.

Henrietta se încruntă.

— Dar ai început deja căutarea, nu-i aşa? Şi fără colier. Iar acum eşti nerăbdătoare să ai colierul pentru că…

— *Poate* că am început căutarea, dar n-am de gând să spun nimic mai mult în acest moment… aşa că nu mai întreba, spuse Mary şi îi aruncă o privire ameninţătoare.

Henrietta ridică mâna.

— Foarte bine. În şapte nopţi de acum încolo colierul va fi al tău, şi apoi…

Mary dădu din cap în stilul ei obişnuit.

— Şi apoi vom vedea.

Henrietta o observă pe Honoria care îi făcea semn şi încerca să-i atragă atenţia. Plecă de lângă Mary şi se îndreptă spre zona în care stătea Honoria, ducesă de St. Ives, soţia capului familiei, Devil Cynster, alături de Patience, soţia lui Vane Cynster, şi Alathea, soţia lui Gabriel Cynster. Trecute de patruzeci de ani, toate trei deveniseră matroane stilate, obişnuite să-şi exercite puterea socială şi familială; totuşi, pentru Henrietta erau ca şi surorile ei gemene, Amanda şi Amelia, care mai aveau puţin şi ajungeau în oraş.

De la nunţile lor, organizate cu mai bine de zece ani în urmă, gemenele îşi petrecuseră cea mai mare parte din timp la moşiile soţilor lor, având grijă de copii. Henrietta le vizita frecvent, dar Honoria, Patience şi Alathea stăteau de obicei în Londra şi participau la aceleaşi evenimente ca şi ea, aşa că deveniseră „surorile ei din Londra”; evident, nu era nicio urmă de îndoială că ele o priveau ca pe sora lor mai mică.

Aşadar, nu fu deloc surprinsă când Alathea o luă de mână, o trase să stea jos pe un taburet pe care îl ceruseră valeţilor şi îl puseseră între ele, apoi declară, după ce Henrietta se aşeză:

— E timpul să ne povesteşti cum te-a cerut.

Când ea ezită, Patience chicoti.

— Nu trebuie să ne spui detaliile, doar esenţialul.

Henrietta se strădui să rămână serioasă şi răspunse:

— Staţi să mă gândesc, să-mi amintesc aşa cum trebuie… O, da. M-a întrebat dacă n-ar trebui cumva să aştepte mai întâi binecuvântarea tatălui meu.

Honoria dădu din cap aprobator.

— Foarte adecvat.

Henrietta rânji.

— Dar când i-am spus că în familia noastră acesta nu este considerat un lucru necesar, el a zis: „Vrei să te măriţi cu mine, Henrietta Cynster, şi să mă faci cel mai fericit dintre muritori?” Patience şi Alathea oftară. Honoria zâmbi aprobator.

— Foarte frumos spus. După cum sună, James pare potrivit. Ţinând cont de faptul că e un prieten atât de apropiat al lui Simon, chiar mă întrebam acest lucru. Ultima propoziţie fu acompaniată de o privire în care se citea tachinarea. Este aşa de frumos când îşi declară dragostea nemuritoare…

Alathea oftă din nou, apoi clipi visătoare şi continuă:

— Îmi amintesc şi acum cristalul roz pe care mi l-a trimis Rupert într-o cutiuţă din cristal, cu un bilet în care îmi scria că inima lui îmi aparţine… îmi amintesc cum m-am simţit când am deschis cutiuţa şi am citit biletul…

— Ştiu cum te-ai simţit, spuse Patience pe ton la fel de visător. Deşi cred că a trebuit să muncesc mai mult decât tine ca să aud astfel de cuvinte.

Honoria pufni.

— Eu n-am *auzit* niciodată cuvintele… nu astfel de cuvinte.

Patience, Alathea şi Henrietta o priviră uimite.

— Devil nu ţi-a spus niciodată că te iubeşte, nu ţi-a jurat dragoste eternă?

Patience părea că nu-i venea să creadă.

— Nu în cuvinte, zise Honoria serioasă. Între noi fie

vorba, câţiva ani mai târziu, spuse ea şi înclină capul spre Henrietta, cam în perioada în care s-a măritat Amelia, m-a întrebat, cu tonul cuiva care verifică dacă cineva n-a trecut cu vederea ceva evident, dacă ştiu că mă iubeşte.

— A, dar stai! spuse Alathea şi ridică un deget. Îmi amintesc faptul că am auzit ceva despre Devil, că s-a pus în faţa unui nebun şi i-a spus să-l împuşte pe el ca să te salveze pe tine.

Alathea o privi sugestiv pe Henrietta.

— Eu zic că, după aşa ceva, nu prea mai ai nevoie de cuvinte.

— Aşa e, declară Honoria care dădu din cap cu un gest regal, iar privirea îi deveni mai blândă. După un asemenea gest, cuvintele devin redundante. Dacă, alături de toate celelalte, un bărbat este dispus să-şi rişte viaţa pentru tine, nu prea mai e nimic de spus.

Honoria îşi concentră atenţia asupra Henriettei şi spuse:

— Din câte am auzit, James şi-a riscat deja viaţa pentru tine când a sărit să te salveze la petrecerea familiei Marchmain.

„Şi mai târziu, apoi încă o dată.” Henrietta zâmbi.

— Printre altele, da, e adevărat… nici eu n-am nevoie de cuvinte. Ştiu că mă iubeşte.

Înainte să apuce s-o chestioneze mai mult – sau ea pe ele – Helena le invită pe toate patru să se alăture conferinţei care avea loc în cealaltă parte a încăperii, în principal în legături cu stabilirea datei pentru nunta ce se apropia.

Henrietta se lăsă atrasă în discuţie, deşi încă nu se gândise prea bine, la fel ca şi celelalte care erau la curent cu ultimele noutăţi din lumea mondenă. În cea mai mare parte le lăsă să vorbească, în timp ce cuvintele rostite de Patience şi Alathea îi reveneau în minte. Honoria avea dreptate. Henrietta ştia fără îndoială că James o iubea. Poate că nu folosise chiar acele cuvinte, dar aceea era realitatea, neîndoielnică şi de necontestat. Acea realitate

oglindită în ochii lui, în tonul vocii lui, în felul în care făcea dragoste cu ea – da, dragoste.

Era sigură că ceea ce făcuseră cu o noapte în urmă fusese dragoste, aşa cum fusese clar la momentul respectiv, chiar şi pentru simţurile ei neşcolite, că se lăsaseră amândoi conduşi de sentimente.

Auzise că faptul de a fi la un pas de moarte dădea la o parte vălurile şi scotea la iveală dragostea şi emoţiile puternice care o defineau, irezistibile şi exigente. Aşa ceva se petrecuse şi în cazul lor; dragostea era cea care îi împinsese să devină intimi cu o noapte în urmă şi apoi logodnici. Aşa că da, ştia că James o iubea şi de aceea nu avea nevoie de mai multe cuvinte, şi totuşi…

Până ce reuniunea luase sfârşit, iar Henrietta se îndreptase spre Upper Brook Street alături de mama ei şi de Mary, acceptase faptul că, deşi nu avea *nevoie* să audă cuvintele, i-ar fi *plăcut* totuşi să audă de la James o declaraţie de dragoste eternă, una imposibil de confundat sau de înţeles greşit. Pentru că, deşi nici ea nu formulase încă acele cuvinte, era, în mod cert, absolut şi iremediabil îndrăgostită de el.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, Henrietta, împreună cu Louise şi Mary, participă la o reuniune de o notorietate bine cunoscută, acasă la Celia Cynster, pe Dover Street. Anunţul despre logodna lui James şi a Henriettei apăruse, aşa cum trebuia, în Gazeta din acea dimineaţă. Doamnele din familia Cynster aleseseră evenimentul de mult planificat al Celiei pentru prima incursiune a Henriettei în lumea mondenă din înalta societate în postura de logodnică.

Mai multe dintre doamnele din familia Cynster – Honoria, Patience şi Alathea – erau acolo pentru a-şi oferi

ajutorul, dar femeile mai în vârstă consideraseră inutilă prezenţa lor şi, posibil, copleşitoare. Nimeni nu voia să-i refuze Henriettei ocazia de a profita de moment.

În timp ce valul constant de invitaţi urca treptele din faţa casei Celiei, anunţul din Gazetă fusese subiect de discuţie la multe dintre dejunurile din acea dimineaţă. Matroanele şi fetele lor se adunară pe Dover Street, intuind – în mod corect – că acolo aveau să afle totul – toate detaliile relevante ale logodnei neaşteptate – şi că astfel vor putea să împrăştie vestea la mesele de prânz, plimbările şi ceaiurile de după-amiază.

După ce se strânseră în salonul Celiei, toate doamnele se aşezară la coadă în preajma Henriettei. Cu spatele la şemineu şi cu faţa îndreptată spre camera lungă, ea se simţi iniţial aproape asediată. Dar imediat ce îi transmiteau felicitări, matroanele se retrăgeau, dădeau un ocol încăperii şi apoi i se alăturau lui Louise sau uneia dintre celelalte doamne din familia Cynster, sperând să extragă de la acestea mai multe detalii pertinente.

Între timp, domnişoarele tinere, cele care nu erau încă logodite şi cele care se logodiseră sau se măritaseră de curând, rămaseră adunate în preajma Henriettei, întrebând încântate despre balul de logodnă şi făcând pronosticuri legate de data la care ea şi James aveau să se căsătorească. Henrietta şi îndrumătoarele ei hotărâseră ca ziua nunţii să rămână pentru moment secretă, nu că acest lucru ar fi zădărnicit toate acele speculaţii.

Invitatele soseau într-un flux continuu; rămâneau câteva minute, apoi plecau, bine aprovizionate cu informaţii pe care le puteau transmite mai departe. Încă o dată, spre surprinderea ei, Henrietta se trezi luată de val. Se simţi în mod special mulţumită când mai multe tinere pe care le ajutase de-a lungul anilor să; accepte sau să refuze diverse oferte pe care le primiseră din partea bărbaţilor, o strânseră de mână şi o felicitaseră entuziasmate pentru că îşi găsise şi ea marea dragoste.

Phillipa Hemmings era una dintre cele sosite acolo

pentru a o felicita. Aceasta o luă de mână pe Henrietta şi zâmbi.

— M-ai ajutat când am avut nevoie, pe mine şi pe multe alte fete, şi ne-ai ferit de nefericire. Acum, că a venit şi rândul tău să ai parte de fericirea deplină, nu pot să spun decât că mi-aş dori să fiu în locul tău.

— Bravo! se auzi în cor grupul din jur.

— Mulţumesc!

Henrietta îi zâmbi la rândul ei, strânse mâna Phillipei şi îi dădu drumul apoi se uită la feţele vesele din jurul ei.

— N-am bănuit că veţi fi aşa de… încântate pentru mine.

Constance Witherby, proaspăt devenită Lady Hume, râse.

— Henrietta, draga mea, ai douăzeci şi nouă de ani. Ai ajutat tinere ca noi aproape un deceniu şi, din câte ştiu, niciodată nu ai dat greş. *Sigur* că majoritatea îţi dorim binele. Dumnezeu ştie că o meriţi!

Toată lumea râse, iar schimburile plăcute de replici continuară.

Mai târziu, mai multe dintre marile doamne îşi făcură maiestuos apariţia, nerăbdătoare să afle cum de le scăpase o asemenea veste. Henrietta fu fericită să lase sarcina informării lor în seama celorlalte femei din familia Cynster, care ieşiră bucuroase în faţă şi deviară atacul lor, asemănător cu al unei escadrile.

În cele din urmă, valul de invitaţi se subţie. Evenimentul se apropia de sfârşit când Lady Wentworth şi Melinda Wentworth sosiră. Cele două se apropiară de Henrietta zâmbind fericite. Fără nicio urmă de falsitate, Lady Wentworth o felicită, apoi se duse să vorbească cu Louise şi Celia. Melinda îi zâmbi Henriettei şi îi dori toate cele bune.

Henrietta se simţi puţin stingherită, dar menţinu aparenţa politicoasă şi încântată şi discută despre tot felul de mărunţişuri până ce domnişoara Crossley, până atunci singura tânără aflată în preajma ei şi a Melindei, fu

chemată de mama ei. În clipa în care domnişoara Crossley se îndepărtă suficient de mult, Henrietta se întoarse spre Melinda. Se uită la faţa prietenei ei. Nu exista niciun alt mod mai puţin deschis de a spune ce avea de zis, aşa că rosti fără menajamente:

— Sper că nu crezi că ţi l-am furat pe James. Te asigur că nu s-a întâmplat aşa ceva.

Melinda clipi, evident surprinsă, apoi zâmbetul ei înflori din nou.

— Sigur că nu cred aşa ceva, prostuţo.

Melinda întinse mâna şi strânse degetele Henriettei, privind-o în ochi.

— Sincer, nici nu m-am gândit la aşa ceva. Ştiu că mi-ai spus adevărul, şi ai avut dreptate… Eu şi James nu ne-am fi potrivit. Dar dacă prin faptul că te-am rugat să îl evaluezi în numele meu vi s-au deschis ochii, atunci nu pot decât să spun că sunt încântată că am putut fi de ajutor.

Henrietta lăsă să se vadă uşurarea care o cuprinse.

— Îţi mulţumesc. Mă bucur tare mult că nu eşti supărată.

— Nicidecum.

Melinda aruncă o privire spre mama ei, care vorbea încă cu Louise şi Celia, apoi coborî vocea.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru că ai fost atât de sinceră cu mine în privinţa lui James şi că m-ai forţat să mă gândesc mai bine. Dacă n-ai fi făcut asta, nu ştiu unde aş fi fost acum, dar…

Tonul Melindei crescu, oglindindu-i încântarea. Se apropie de Henrietta, o strânse mai tare de degete şi îi şopti la ureche.

— N-ar trebui să spun asta, pentru că încă nu se ştie sigur, dar mă aştept să fiu în aceeaşi postură în care eşti tu acum în circa o săptămână.

— Şi tu te logodeşti? întrebă Henrietta fericită. Serios?

Melinda dădu din cap şi strânse din buze de parcă abia îşi putea ascunde bucuria. După un moment,

continuă;

— Îmi plăcea de Oliver – este un văr îndepărtat – dar nu este nici pe departe aşa de chipeş ca James şi cât timp James mi-a făcut curte am refuzat să mă uit la Oliver, zise Melinda uitându-se în ochii Henriettei. Dar după ce m-ai făcut să-mi iau gândul de la James şi să caut în altă parte, l-am văzut pe Oliver în altă lumină, apoi el a făcut un pas şi, ei bine…

Veselia ei reţinută ameninţa să izbucnească, aşa că Melinda afişă un zâmbet strălucitor.

— Iată unde am ajuns, zise ea şi scutură mâinile Henriettei. Iată unde am ajuns amândouă!

Henrietta îi zâmbi înapoi, fericită şi fără nicio reţinere.

— Aşa-i. Ce minunat! Să mă anunţi imediat ce… – aruncă o privire spre Lady Wentworth – imediat ce pot şti.

— O, aşa voi face, o asigură Melinda.

Rămaseră o vreme una lângă alta, bucurându-se de faptul că în curând aveau să fie măritate.

Dintr-odată, Melinda tresări.

— O… am vrut să-ţi spun, dar cu toată fericirea asta, a ta şi a mea, pur şi simplu mi-a ieşit din cap.

Când Henrietta o privi întrebătoare, Melinda îşi coborî vocea şi continuă;

— Mai ţii minte seara în care ai venit cu noi pe Hill Street, ca să-mi spui ce-ai aflat despre James?

— Ce-i cu ea?

Cu ochii mari, Melinda şopti;

— A fost o crimă în casa vecină!

Henrietta făcu ochii mari… şi îşi aminti de bărbatul peste care dăduse pe trotuar, în faţa casei familiei Wentworth. O străbătu un fior rece, dar îşi reveni repede în fire şi întrebă;

— Cine a fost omorât? Şi când? Ştii când s-a întâmplat?

— Lady Winston. A stat lângă noi. Era văduvă şi se pare că a fost ucisă cândva în seara aceea. Nimeni nu ştie

exact când, pentru că din când în când avea obiceiul să dea liber personalului în timpul nopţii – toţi bănuiau că se întreţinea cu un prieten, foarte intim.

— Înţeleg.

Henrietta se luptă din greu să facă ordine în valul de gânduri care îi năpădiseră mintea.

— Melinda!

Se întoarseră amândouă şi o văzură pe Lady Wentworth, evident pregătită de plecare, care îi făcea semn fiicei sale să i se alăture.

— Vin, mamă.

Melinda îşi încrucişă degetele cu ale Henriettei şi le urmară pe Lady Wentworth, Celia şi Louise, care se îndreptau spre uşă.

— Nu uita, şopti Melinda cu ochii îndreptaţi spre spatele mamei ei. Trebuie să te prefaci că nu ţi-am spus nimic despre logodna mea ce va urma şi, dacă tot veni vorba, nici despre crimă. Mama a insistat în mod deosebit să-mi ţin gura pe acest subiect. Îţi dai seama… zise Melinda şuierând uşor. O crimă oribilă la casa vecină… la doar câţiva metri de dormitorul meu, zise ea şi tresări din nou.

Cu gândurile departe, Henrietta o bătu uşor cu palma pe mână. Ameţită şi uluită, trecu peste saluturile de rămas-bun ale celor două femei din familia Wentworth, îi mulţumi mătuşii Celia pentru că găzduise acel eveniment, se urcă în trăsura mamei ei şi porni înapoi spre Upper Brook Street.

Louise se lăsă pe perne şi răsuflă uşurată şi mulţumită.

— A mers bine, zic eu.

Mary, care stătea în faţa lui Louise şi se uita la cei care se plimbau pe trotuar, scoase un sunet aprobator.

— Îhâm.

Aşezată lângă mama ei, Henrietta se uita în gol la scaunul neocupat din faţa ei, în timp ce mintea ei gonea şi făcea scenarii. Până ce trăsura trase în faţa casei părinţilor

ei, se gândise la atât de multe lucruri încât îşi dădu seama că trebuia neapărat să discute cu James imediat ce acest lucru era posibil.

*

Spre marea ei neplăcere, din cauza solicitărilor din timpul zilei, ale ei şi se părea că şi ale lui, ea şi James nu reuşiră să se întâlnească decât în seara aceea, când îl găsi aşteptând în holul din faţa al casei familiei St. Ives.

Îmbrăcat în haine de seară, acesta îi zâmbi, cu şarmul caracteristic, nonşalant şi captivant – cel puţin după părerea ei –, îşi dădu jos pelerina pe care i-o pasă lui Webster, valetul lui Devil, apoi îi luă mâna, o duse la buze şi, uitându-se fix în ochii ei, îi sărută vârfurile degetelor, un sărut pe care ea îl simţi până în vârful degetelor de la picioare. Apoi îi spuse:

— Majordomul mi-a spus că mi-ai trimis un mesaj printr-un valet în timp ce eram plecat. De ce ai vrut să mă vezi?

Ea îşi spusese că era esenţial ca pe tot parcursul serii să menţină o aparenţă potrivită şi să se bucure cu adevărat de cina lipsită de formalităţi, luată în familie, pe care o organizase Honoria împreună cu ceilalţi ca să sărbătorească logodna lor, dar, de fiecare dată când se gândea la ceea ce-i spusese Melinda, trebuia să facă un efort deosebit să-şi păstreze pe chip zâmbetul şi aerul de încântare şi mulţumire… şi odată ce avea să-i spună lui James ceea ce aflase, nu se îndoia că şi lui îi va fi greu să se bucure de acea seară, fiindu-i aproape imposibil să-şi ascundă reacţiile.

Aşa că îi zâmbi şi murmură:

— Nu acum. Îţi spun mai târziu.

El se uită în ochii ei cântărind dacă era cazul să insiste. Ea ridică din sprânceană, apoi îl luă de braţ şi se întoarse spre arcada ce marca intrarea în salon.

— Hai… e momentul să dăm ochii cu familia.

El bombăni dar se supuse şi păşi alături de ea în salon, în furtuna de felicitări şi laude, zâmbete şi râsete sincere şi fericite.

Seara decurse bine; o reuniune confortabilă a celor mai apropiate rude din familia Cynster, toţi cei prezenţi în Londra fiind adunaţi ca să facă ce le plăcea cel mai mult – să sărbătorească încă o alianţă, aşa cum o numise Devil în toastul lui, care avea să producă noi muguri şi ramuri în viitor. Cu toţii ciocniră în sănătatea lor. De mai multe ori.

James se simţea în largul lui în acel mediu. Îl ajuta şi faptul că era cel mai vechi şi apropiat prieten al lui Simon, iar ceilalţi membrii ai familiei lui, atât bărbaţi cât şi femei, erau vechi prieteni cu omologii lor din familia Cynster – familiile Glossup şi Cynster se numărau printre cele mai venerabile din înalta societate, astfel că între ei erau multe legături profunde şi solide.

Nu avea nicio dificultate să navigheze în acele ape; în multe privinţe, se simţea ca acasă printre membrii activi social ai familiei Cynster, mai mult decât printre ai lui, care, în marea lor majoritate, se retrăseseră din lumea mondenă.

James discută cu Lord Arthur, apoi, împreună, se întâlniră cu cei care se ocupau de afacerile lui şi de ale familiei Cynster ca să facă toate aranjamentele necesare. Apoi, după o zi ce putea fi considerată fructuoasă, el şi Lord Arthur li se alăturară lui Louise şi Henriettei şi îi anunţară pe cei prezenţi că fusese stabilită data balului de logodnă, care, păstrând tradiţia familiei Cynster, avea să fie ţinut în sala de bal din casa familiei St. Ives.

Aşezaţi în jurul mesei lungi, cei din familie primiră vestea cu urale şi aplauze, care deveniră şi mai furtunoase după ce domnul Arthur adăugă faptul că nunta avea să aibă loc la data de treizeci mai, cu două zile înainte de termenul-limită prevăzut în testamentul mătuşii Emily.

Mai târziu, când se întoarseră cu toţii în salonul mare, cu Henrietta la braţul său, James trecu de la un grup la altul, rememorând informaţii despre cei din familia

Cynster pe care îi cunoştea mai puţin.

— Din câte am înţeles, i se confesă Henrietta când părăsiră unul dintre acele grupuri, toţi cei care nu stau în Londra sunt pe drum încoace. Majoritatea, cum ar fi Lucifer şi Phyllida, vor ajunge la balul de logodnă, dar cei care stau mai departe, în nord, s-ar putea să nu reuşească să vină la timp. Sperăm că măcar Richard şi Catriona vor fi aici la nuntă, dar, desigur, încă nu am primit răspunsul de la ei, iar Celia şi Martin speră mult ca Angelica şi Dominic să ajungă.

Următoarea oră se scurse plină de conversaţii vesele. Henrietta aştepta răbdătoare; nu avea sens şi strice seara spunându-i prea curând lui James despre înfiorătoarea descoperire. Era în siguranţă în casa familiei St. Ives, înconjurată de familie. Indiferent cine era ticălosul criminal, nu avea cum să ajungă la ea acolo şi, în mod cert, nu voia şi rişte şi fie auzită din întâmplare şi apoi informaţia şi se răspândească în restul familiei – nu până nu putea să discute cu James despre situaţia ei şi despre cum trebuia procedat în continuare.

Într-un final, mulţimea începu să se rărească. La braţul lui James, ea cântări opţiunile pe care le avea în timp ce el pălăvrăgea cu Simon. În curând, mama ei avea s-o cheme ca să se îndrepte spre casă; nu-şi permitea să aştepte atât de mult, dar Simon ţi James nu dădeau niciun semn de despărţire şi, din câte auzise ea, intenţionau să plece împreună ca să se întâlnească cu Charlie Hastings la un club.

O deranja faptul că Simon va afla ce se întâmpla? Chiar în clipa în care întrebarea îi apăru în minte, îşi dădu seama că datorită legăturii atât de strânse dintre James şi Simon, era mai mult decât probabil ca acesta să fi aflat deja despre cele trei „accidente”.

După ce observă că Louise se despărţise de Helena şi se ducea să discute cu Honoria, Henrietta trase aer în piept şi îşi îndreptă atenţia spre conversaţia dintre James şi Simon. Amândoi o priviră, simţind că voia să le spună

ceva important. Simon strâmbă din nas către ea.

— Trebuie să plec?

Henrietta se încruntă.

— Poţi rămâne dacă promiţi că eşti cuminte.

Simon zâmbi.

— Nu promit nimic, dar… zise el şi făcu un gest de încurajare. Te rog, spune.

Ea îi aruncă o privire ameninţătoare, apoi se uită la James.

— Am întâlnit-o pe Melinda Wentworth de dimineaţă.

— O… James păli. Se uită la ea întrebător. Ţi-a făcut greutăţi?

Henrietta clătină din cap.

— Nu, nicidecum. Nu despre asta e vorba, spuse ea şi se opri să tragă aer în piept şi să-şi pună ordine în gânduri. Mi-a spus că în seara în care am vizitat locuinţa familiei Wentworth de pe Hill Street ca să le dezvălui Melindei şi părinţilor ei descoperirile mele despre tine, Lady Winston, o văduvă care locuieşte… locuia alături, a fost omorâtă.

Severă, James dădu din cap aprobator.

— Continuă.

— După cum era de aşteptat, Melinda nu ştie multe… doar că despre crimă se crede că ar fi fost comisă cândva în acea seară şi, cel mai probabil, de un domn cu care Lady Winston avea obiceiul să se întreţină în secret. Obişnuia să le dea liber angajaţilor noaptea, aşa că nimeni nu ştie cine e acel bărbat.

Urmă o pauză în care James şi Simon se gândiră la cele auzite. Simon zise, încruntat:

— Nu văd ce legătură are asta cu tine. Aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu auzea nimeni, apoi se uită la Henrietta şi continuă: Presupun că tu crezi că asta are legătură cu atacurile recente.

Deci James îi spusese lui Simon, ceea ce însemna că şi Charlie aflase. Henrietta dădu din cap, cu buzele strânse.

— Ajung imediat la asta, spuse ea şi se uită la James.

Era frig şi ceaţă, iar trăsura mă aştepta peste drum. Melinda m-a condus, iar eu i-am spus să intre şi să închidă uşa – îngrijitorul cailor şi birjarul erau acolo – apoi am coborât treptele… şi m-am lovit de un bărbat. M-ar fi dat jos, dar m-a prins şi m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul. Cred că a făcut asta din instinct. Purta pelerină şi gluga era trasă peste ochi. Şi-a cerut scuze – vocea şi dicţia se potriveau cu hainele lui. Apoi Gibbs, îngrijitorul cailor mei, m-a strigat, iar bărbatul mi-a dat drumul, m-a salutat din cap şi a plecat în grabă. Nu m-am mai gândit la asta… până când Melinda mi-a spus despre crimă.

Nici James, nici Simon nu rămaseră impasibili. Amândoi îşi schimbară poziţia, se uitară în jur şi apoi îşi stăpâniră reacţiile. James se uită din nou la ea.

— Crezi că a fost criminalul?

Henrietta se uită calmă la el.

— Sunt aproape sigură. A fost ceva atunci, un lucru pe care l-am observat, pe care nu l-am înţeles, dar apoi am uitat de el.

— Ce lucru? întrebă Simon.

— Când am coborât treptele, m-am uitat în jur, din instinct, aşa cum ar face oricine, iar pe trotuar nu era nimeni. Şi totuşi, câteva secunde mai târziu, bărbatul aproape m-a dărâmat, aşa că, de unde venea? De ce nu l-am văzut când m-am uitat?

Când James şi Simon se încruntară, înţelegând ce voia să spună dar nu conştientizară imediat adevărul, ea le oferi răspunsul:

— Ieşise în grabă de la casa vecină… cea în care a murit Lady Winston. Din cauza aceasta nu ne-am văzut, nici el pe mine, nici eu pe el. Fugea de ceea ce făcuse.

Amândoi se uitau fix la ea, iar ea la ei. Putea vedea în cele două perechi de ochi – unii căprui, ceilalţi albaştri – că puneau lucrurile cap la cap. Preocupat, James zise:

— Crede că-l poţi identifica.

— Dar, interveni Simon, nu poţi, nu?

Ea clătină din cap uşor.

— De dimineaţă şi până acum, am revăzut în minte acele secunde de nenumărate ori, dar n-am văzut nimic după care să-mi dau seama cine era.

James avea o expresie ce putea fi considerată definiţia cuvântului „sumbru”.

— Dar el, din păcate, nu ştie asta.

— Cred că nu, admise Henrietta.

Degetele ei se strânseră din instinct pe braţul lui James.

Se uită la Simon.

— Iar asta înseamnă că, într-adevăr, accidentele mele n-au fost deloc accidente.

— Nu. Dar, zise Simon cu faţa lipsită de expresie, asta înseamnă şi faptul că el crede că tu ştii cine e, dar nu ai înţeles încă implicaţiile acestui lucru. Probabil că se teme că vei afla despre crimă şi o să-ţi dai seama dintr-odată… şi o să-l dai în vileag.

James stătuse gânditor. Îşi îndreptă privirea spre Simon.

— Eu n-am aflat nimic despre crima asta. Tu?

Simon clătină din cap.

— Nimic, răspunse el, apoi îşi ridică privirea şi se uită în încăpere. Ceea ce înseamnă că nici Portia n-a aflat încă.

— Melinda a zis că mama ei i-a spus să nu spună nimic despre asta, îi lămuri Henrietta.

— Poate că, dintr-un anumit motiv, autorităţile nu vor să se afle ştirea, spuse Simon şi ridică din umeri.

— Probabil ca să nu sperie lumea, replică James pe un ton cinic.

Vă imaginaţi ce vâlvă ar provoca o astfel de crimă comisă pe Hill Street, în inima regiunii Mayfair?

Simon făcu o grimasă.

— Foarte adevărat. Deci…

— Cum putem afla mai multe? întrebă James.

— Evident, dacă acesta e mobilul din spatele atacurilor asupra Henriettei, atunci nu avem niciun motiv

să bănuim că ticălosul se va opri aici.

„Nu până ce n-o va ucide”. Nu mai era nevoie să fie rostite aceste cuvinte.

Henrietta se cutremură oricum. James îi strânse mâna cu braţul. Simon pufni.

— Barnaby Adair şi, prin el, inspectorul Stokes, zise Simon şi întâlni privirea lui James. L-ai cunoscut pe Adair, nu?

James dădu din cap aprobator.

— Puţin, şi deja îl ştiu pe Stokes de la evenimentul ce a avut loc la ferma familiei Glossup.

— Nu e ceva ce să pot uita curând, zise Simon. Dar mai târziu Adair şi Stokes şi-au unit forţele, cu o altă ocazie, şi de atunci lucrează împreună, cu binecuvântarea stăpânirii, ori de câte ori are loc o crimă greu de elucidat, în înalta societate.

— Îmi amintesc, zise Henrietta. Stokes a fost poliţistul care i-a ajutat pe Penelope şi pe Barnaby în problema legată de băieţii orfani care dispăruseră.

Simon dădu din cap.

— Da… atunci a fost o încurcătură socială şi politică, de aceea a fost bine-venită combinaţia Adair-Stokes. Acesta din urmă nu e un simplu poliţist. El cunoaşte destule despre noi – despre înalta societate – ca să ştie cum să înoate în apele noastre, iar tatăl lui Barnaby se bucură de o mare influenţă politică.

James râncji şi spuse:

— Crima asta are toate calităţile unui astfel de caz. Se uită la Simon. Poţi vorbi cu Adair?

Simon dădu din cap, hotărât.

— Sunt sigur că va fi interesat. Mă îndoiesc că-l vom găsi diseară, dar o să-l invit mâine, la micul dejun – sunt foarte folositoare legăturile astea familiale – apoi o să-l duc pe Upper Brook Street, spuse Simon şi întâlni privirea Henriettei. O să vrea să audă totul din gura ta.

— Voi fi acolo, aprobă ea.

James o strânse de mână.

— O să trec să te aştept.

— Barnaby o să vrea să afle totul şi despre accidentele ei, zise Simon.

O observară toţi pe mătuşa lui Simon şi a Henriettei, Horatia, care tocmai trecea prin dreptul lor cu un aer regal. Cei trei se uitară unul la altul, apoi se întoarseră şi zâmbiră spre ea. Horatia se opri în faţa lor şi îi cercetă cu o privire iscoditoare.

— Ce puneţi la cale voi trei?

— Întâmplător, o nuntă, zise Henrietta. Credeţi că Simon se va descurca în postura de cavaler de onoare al lui James?

Fusese cea mai bună metodă de distragere a atenţiei. Apoi seara se încheie. Cei prezenţi se adunară în holul din faţă, îşi confirmară unul altuia planurile pentru zilele următoare şi îşi luară rămas-bun.

Ei se numărară printre ultimii invitaţi care părăsiră casa. Henrietta ieşi împreună cu părinţii ei şi cu Mary, în timp ce James plecă alături de Simon ca să dea de urma lui Charlie Hastings. Împreună, îşi puseră minţile la contribuţie şi revizuiră toate măsurile necesare, devenite şi mai presante, pentru a se asigura că Henrietta avea să rămână teafără. Departe de un criminal care, pentru a scăpa de justiţie, se părea că era convins că trebuia să ucidă din nou.

*

Era ora zece, în dimineaţa următoare, iar Henrietta se plimba prin încăpere, neliniştită şi cu gândurile departe, în faţa ferestrelor din salonul din spate al casei de pe Upper Brook Street.

James stătea sprijinit de spătarul canapelei şi se uita la ea, încercând să-şi menţină un aer calm. Nu avea idee cât putea dura micul dejun în reşedinţa Adair, şi cu atât mai puţin dacă acesta avea să fie liber să discute cu ei în acea zi…

Uşa se deschise. James se întoarse şi îl văzu pe Simon intrând. Se părea că prietenul lui, şi totodată viitorul cumnat, avea o cheie de rezervă de la casa în care copilărise. Un bărbat cu părul blond şi cârlionţat, în persoana căruia James îl recunoscu pe onorabilul Barnaby Adair, îl urmă pe Simon în încăpere.

James se îndreptă de spate şi ocoli canapeaua. Simon făcu un pas în spate ca să închidă uşa, apoi îi făcu semn lui Barnaby.

— Iată-l pe omul de care avem nevoie.

— Glossup.

Barnaby scutură mâna pe care James i-o întinsese şi zâmbi cu modestie.

— Oricine ar crede că a fost nevoie să mă oblige să vin aici, dar în realitate, nimic nu m-ar fi putut ţine departe.

El îi zâmbi Henriettei când ea li se alătură. Însurat ca Penelope, care era sora Portiei şi a lui Luc, soţul surorii celei mai mari a Henriettei şi a lui Simon, Barnaby era deci o rudă îndepărtată şi era bine cunoscut în clanul Cynster.

— Henrietta, zise Barnaby care îi luă mâna şi îi strânse degetele uşor. Se pare că aţi devenit pe neaşteptate ţinta unui criminal.

Expresia lui deveni una sobră şi îi aruncă o privire lui James înainte de a-i spune Henriettei:

— Sper că nu vă supăraţi, dar ţinând cont de situaţie, am trimis vorbă colegului meu de la Scotland Yard, inspectorul Basil Stokes, zise el şi se uită la James. Nu numai eu îl recomand, ci şi Glossup, aici de faţă, la fel Simon, dar şi Portia – au colaborat cu Stokes în timpul incidentului de la reşedinţa Glossup din urmă cu câţiva ani, precizează el şi apoi îşi mută din nou privirea la Henrietta. Stokes este un om foarte raţional şi mă tem că vom avea nevoie de el şi de oamenii lui, ca să ne ajute la asta.

Henrietta afişă un zâmbet, deşi unul firav.

— Am auzit deja multe despre inspectorul Stokes de

la Penelope… L-a lăudat nu doar o dată. Voi fi încântată să-l cunosc.

Ea îşi dădu seama că Barnaby îi studia faţa, de parcă voia să ghicească cât de afectată era – sau, poate cât de supărată avea să fie. Ea îşi îndreptă spatele şi îl privi fix în ochi El zâmbi uşor.

— Excelent. În cazul acesta…

Se auzi soneria. Se uitară cu toţii spre uşa salonului.

— Trebuie să fie Stokes, spuse Barnaby.

Simon îi aruncă o privire.

— Ce repede. Probabil că a plecat imediat ce a primit biletul tău, zise Simon şi se duse să deschidă uşa salonului.

— Dacă ai şti cât de greu de elucidat a devenit crima lui Lady Winston, spuse Barnaby, n-ai mai fi aşa de surprins nici dacă ai afla că a venit până aici în fugă.

Simon ridică sprâncenele, deschise uşa şi ieşi în prag.

— Stokes! Pe Aici. Mersi, Hudson.

Simon se opri, îl ascultă pe Hudson care bâigui ceva, se uită la Henrietta şi apoi din nou pe coridor.

— Încă nu vrem ceai… poate mai târziu.

— Spune-i lui Hudson c-o să-l chem eu, zise Henrietta.

Simon transmise mesajul, apoi intră înapoi ca să-l lase să treacă pe un bărbat înalt, brunet, cu ochi gri şi o expresie solemnă – de parcă ar fi fost în permanenţă atent la tot ce-l înconjura şi nu se aştepta să fie impresionat de nimic.

Barnaby făcu prezentările. Stokes şi-i aminti pe James şi pe Simon – un zâmbet îi lumină chipul. Apoi Barnaby o prezentă pe Henrietta, iar ochii gri ai lui Stokes se îndreptară spre ea.

Când ea îi întinse mâna, el i-o scutură cu un gest firesc şi o eleganţă subtilă ce venea în contradicţie cu statutul lui de om din clasa muncitoare.

— Domnişoară Cynster, zise Stokes cu o voce guturală şi pe un ton uniform dar cu nuanţe autocrate, am

înţeles că la plecarea din casa familiei Wentworth de pe Hill Street, în urmă cu nouă seri, aţi dat peste un bărbat care ieşea din casa de alături. Henrietta dădu din cap.

— Deşi, ar fi mai corect să spunem că el a dat peste mine.

Ea se întoarse, le făcu semn lui Stokes şi celorlalţi spre fotolii, apoi se îndreptă spre canapea şi se aşeză. James luă loc lângă ea. Simon alese fotoliul din dreapta ei, Barnaby pe cel din stânga canapelei, iar Stokes ocupă marele fotoliu din faţa măsuţei din faţa Henriettei.

După ce-şi scoase un carneţel din buzunar şi un creion, Stokes se aşeză, deschise carneţelul, îl rezemă pe genunchi şi se uită în sus la Henrietta.

— Domnişoară Cynster, aş aprecia dacă mi-aţi spune ce s-a întâmplat – tot ce vă amintiţi, fiecare detaliu, indiferent cât de mic sau aparent nesemnificativ – din clipa în care aţi ieşit în pragul casei Wentworth, zise Stokes care se uită în ochii ei şi îi zâmbi încurajator. Nu vă grăbiţi.

Henrietta trase adânc aer în piept, îşi fixă privirea dincolo de umărul stâng al lui Stokes şi revăzu scena în minte.

— Era frig… răcoare… şi era ceaţă; îndeajuns de multă încât să nu văd capătul străzii. Acest lucru făcea ca lumina felinarului de pe stradă să pară mai slabă decât de obicei, deci, pe scurt, nu se vedea prea bine. Se opri, dar nimeni n-o întrerupse, aşa că ea continuă: Vremea era mohorâtă, aşa că i-am spus Melindei… fiica familiei Wentworth… să intre şi să închidă uşa. Birjarul oprise trăsura… trăsura familiei mele… pe partea cealaltă a străzii şi mă aştepta acolo împreună cu rândaşul meu şi… Se întrerupse, apoi zise: Nu mai era nimeni în preajmă. Tocmai mi-am dat seama… mă uitasem pe stradă, în ambele direcţii, pentru că de aceea am fost atât de încrezătoare să fiu lăsată să traversez singură spre trăsură, spuse ea şi se uită în ochii lui Stokes. În acel moment, nu era nimeni în apropiere, pe trotuar, îndeajuns

de aproape ca să ajungă la mine… să mă intercepteze… înainte să traversez drumul.

Stokes întrebă:

— Aţi văzut pe cineva mai departe pe drum?

Ea se gândi şi reînvie amintirea…

— Da. Erau doi bărbaţi care se plimbau departe, spre North Audley Street, dar în cealaltă direcţie, iar mult mai departe era un cuplu care tocmai ieşise dintr-o casă şi se urca într-o birjă.

— Bine, zise Stokes care lua notiţe. Ce s-a întâmplat apoi?

— Ţinând cont că era răcoare, puteţi fi sigur că n-am zăbovit Am coborât treptele… ţineam cu o mână pelerina strânsă în jurul meu şi săculeţul în cealaltă mână. Mă uitam în jos, unde călcam. Apoi am ajuns pe trotuar, am ridicat capul… şi atunci el a dat peste mine.

— N-aţi auzit paşi? întrebă Barnaby.

Ea se gândi, apoi clătină din cap încruntată.

— Nu în timp ce se apropia de mine. Am auzit, poate, doi paşi rapizi, dar până să apuc să bag de seamă, el deja dăduse peste mine, răspunse ea. Se uită la Barnaby, şi mai încruntată. Asta-i ciudat, nu-i aşa? Dacă tocmai coborâse pe scările din apropiere, n-ar fi trebuit să-l aud?

Barnaby îi aruncă o privire lui Stokes.

— Nu şi pe scara aceea. Personalul aşezase rogojini pentru că treptele deveniseră prea alunecoase iarna. Rogojinile sunt destul de groase, îndeajuns de mult cât să atenueze sunetul de paşi, răspunse Barnaby şi se uită din nou la ea. Faptul că nu l-aţi auzit venind e o dovadă în plus că bărbatul care a dat peste dumneavoastră a venit, într-adevăr, pe acele trepte.

Cu privirea în jos în timp ce lua notiţe, Stokes dădea din cap.

— Dacă ar fi venit din oricare altă parte, l-aţi fi auzit îndeajuns de mult cât să observaţi că se apropia, înainte să se lovească de dumneavoastră. Dar, şi mai grăitor e faptul că, dacă n-ar fi coborât în fugă pe treptele acelea, el v-ar fi

văzut pe dumneavoastră la timp ca să evite coliziunea. Îşi ridică privirea către ea. Rândaşul sau birjarul au văzut de unde a venit bărbatul?

— Nu ştiu… nu m-am gândit să-i întreb. Mă îndoiesc că Johns, birjarul, a zărit ceva – se uita la cai –, dar Gibbs ar fi putut vedea.

— Să-i lăsăm acum… voi discuta cu ei mai târziu. Haideţi să continuăm cu ceea ce aţi văzut dumneavoastră, continuă Stokes şi se uită în jos la carneţel. Bărbatul tocmai a dat peste dumneavoastră… continuaţi de acolo.

Ea făcu întocmai şi îşi reaminti, cât de bine putu, exact ceea ce observase la bărbatul misterios. Stokes şi Barnaby puseră întrebări legate de fiecare dintre observaţiile ei.

— Purta mănuşi?

— Da, nişte mănuşi foarte frumoase. Piele de Cordoba, cred… de pe Bond Street, cu siguranţă.

— Legat de mânerul din argint al bastonului… descrieţi-l. Era unul drept, gravat, sau?…

Ea ezită.

— Avea un fel de model heraldic, răspunse şi îi aruncă o privire lui James, apoi lui Barnaby. Ştiţi genul. Probabil, un animal… Ştiu că Devil are un baston vechi de-al bunicului nostru, Sebastian, care are un cerb din argint pe capătul mânerului. Se uită la Stokes. Cerbul este animalul de pe blazonul familiei noastre.

— Înţeleg, răspunse Stokes. Aţi observat ce animal era?

— Nu.

Ea se gândi şi rememoră din nou scena, apoi făcu o grimasă.

— Lumina era slabă şi… îşi ridică pumnul drept şi îl apăsă pe braţul stâng… îl ţinea strâns în mâna dreaptă, aşa că era în colţul câmpului meu vizual, iar mânerul era ascuns. Iar când mi-a dat drumul şi s-a îndreptat… Cercetă cu atenţie acel moment în minte, apoi oftă. Mâna lui acoperea capătul mânerului, aşa că n-am putut să-l văd

bine.

Stokes pufni.

— Ar fi fost prea uşor, zise el.

Îşi revizui notiţele.

— Haideţi să vorbim despre faţa lui. Ce-aţi văzut din ea?

— Foarte puţin, răspunse ea şi se gândi la imaginea pe care o avea în minte. Avea gluga pelerinei trasă în jos, spre faţă, aşa că aceasta îi umbrea chipul. Cel mai apropiat felinar de pe stradă era în stânga mea, puţin mai departe şi cumva în spatele lui, aşa că lumina cădea oblic pe falca lui, zise ea şi îşi concentră din nou atenţia asupra lui Stokes. Singura parte a feţei lui, care era luminată îndeajuns de mult ca s-o observ, era cea de sub buza de jos. Restul nu erau decât umbre. Nu i-am văzut deloc ochii şi nici măcar obrajii ca să vă pot descrie faţa. Şi nu i-am zărit nici părul – culoarea lui sau stilul în care era pieptănat.

— Aţi observat vreo particularitate la faţa lui? O cicatrice ori o aluniţă… sau ceva de genul acesta.

Ea clătină din cap.

— Nimic. Era o faţă perfect obişnuită, răspunse şi făcu o grimasă. Nimic din ce-am văzut nu mi-ar permite să-l recunosc într-un grup de bărbaţi din înalta societate, de aceeaşi înălţime. Constituţie… Şi nici măcar înălţimea sau constituţia lui nu au nimic ieşit din comun.

— Dar vocea lui? întrebă Barnaby întâlnindu-i privirea. Închideţi ochii şi reluaţi în minte ce v-a spus. Ascultaţi cadenţa şi ritmul vorbirii lui. Avea un anumit accent… o tonalitate aparte?

Ea făcu aşa cum i se ceruse. În încăpere se lăsă tăcerea un minut, apoi deschise ochii şi clătină din cap cu tristeţe.

— N-a zis decât: „Îmi cer scuze. Nu v-am văzut”. Nu avea un accent deosebit, dar au fost prea puţine cuvinte ca să-mi dau seama dacă avea unul. Tot ce mi-am dat seama a fost că tonul lui era, în mod cert, unul tipic pentru înalta

societate… nu mi l-am putut imagina nici ca fiind măcar un negustor bogat. După înfăţişarea lui, l-am luat drept un gentleman, iar vocea i se potrivea perfect. Stokes dădu din cap. Îşi controlă apoi din nou notiţele.

— Acum spuneţi-mi despre „accidentele” dumneavoastră. James i-o luă înainte cu relatarea detaliilor celor trei incidente. În timp ce Stokes mâzgălea pe foaie, Barnaby asculta cu atenţie. Când James ajunse la sfârşitul rememorării, Barnaby murmura încruntat şi cu privirea departe.

— Aşadar, dacă punem toate lucrurile cap la cap, este un bărbat stilat – asta-i absolut sigur – care se învârte printre oamenii de vază din înalta societate.

— Aşa trebuie să fie dacă a fost pe lista de invitaţi a lui Lady Marchmain, spuse Simon. Intenţionam să văd dacă pot pune mâna pe lista aceea. Ştim că numele ticălosului este pe ea şi, deşi nu-l putem identifica, cel puţin vom avea un început.

— Sau un sfârşit, zise Stokes şi se uită la Simon. Oricum, ar fi o dovadă pertinentă. Credeţi că o puteţi convinge pe Lady Marchmain să v-o dea?

Simon zâmbi cu tristeţe.

— Nu pot decât să încerc.

— Atunci aş vrea să faceţi asta şi, dacă nu vrea, o să i-o cer în mod oficial, dar aş prefera să o faceţi dumneavoastră – discret – fără să fiu eu nevoit să explic motivele pentru care o vreau. James îi aruncă o privire lui Simon, apoi spuse:

— Se pare că suntem cu toţii de acord că bărbatul care a omorât-o pe Lady Winston încearcă acum s-o ucidă pe Henrietta, probabil pentru că are impresia că ea a văzut îndeajuns de multe încât să-l poată identifica şi să sfârşească în ştreang.

James se uită cu atenţie la Stokes, apoi la Barnaby.

— Ceea ce nu înţeleg este de ce nu s-a aflat nimic despre asta. Niciunul dintre noi n-a auzit că Lady Winston a fost omorâtă şi se pare că toată afacerea aceasta fost

ţinută ascunsă. Îşi mută privirea la Stokes. Iar acum nu vreţi să-i explicaţi lui Lady Marchmain de ce aveţi nevoie de lista ei de invitaţi. Îşi îndreptă din nou ochii spre Barnaby, apoi spre Stokes.

— Ce se întâmplă?

Stokes se uită la el, apoi la Henrietta şi, în final, îi aruncă o privire piezişă lui Barnaby. Acesta ezită, apoi dădu din cap.

— Trebuie să le spunem totul, zise el şi îi privi pe James şi pe Henrietta. Nu putem risca să vă lăsăm să operaţi în întuneric şi fără să înţelegeţi cu ce avem de-a face. Stokes făcu o grimasă, dar dădu din cap. Îşi drese glasul. Bine atunci. Ce-o să spun acum… n-o să spun că nu poate ieşi din încăperea aceasta, dar aveţi grijă cui îi dezvăluiţi. Nu ne putem permite să creăm panică în Mayfair – acesta e motivul pentru care nu aţi auzit nimic despre uciderea lui Lady Winston.

Stokes făcu o pauză, ca şi cum punea cap la cap faptele şi îşi făcea ordine în gânduri. Apoi spuse:

— Lady Winston a fost ucisă cândva în acea seară. Dăduse liber personalului, care urma să se întoarcă abia după miezul nopţii. Avea obiceiul să facă aşa ceva de câteva luni… cel puţin de la sfârşitul lui ianuarie. Foştii ei angajaţi nu ştiu exact de ce, dar bănuiesc faptul că doamna lor se întreţinea cu un bărbat, iar părerea lor e că acesta fusese cel care insistase să se apeleze la o asemenea măsură de siguranţă. Ea era văduvă de multă vreme şi mai avusese iubiţi care veneau acasă la ea, dar niciodată nu se ferise de angajaţi. Niciunul dintre ei nu ştie cine era bărbatul. Nu l-au văzut sau auzit niciodată şi nici nu au găsit vreun indiciu sau pont cu privire la identitatea lui. Deci… în noaptea aceea, el a ucis-o. A bătut-o aproape până la moarte cu mâinile goale, apoi a strangulat-o. Stokes făcu atunci o pauză şi adăugă cu o voce şi mai guturală. Se pare că i-a plăcut s-o facă, adăugă el şi se uita la Simon şi la James. Dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

James se uită în ochii lui Stokes, înţelese ce încerca

acesta să le spună şi simţi că i se face rău.

— Aşadar – Stokes trase aer în piept a omorât-o pe doamnă şi a plecat pe scară. A coborât pe trotuar şi a dat peste domnişoara Cynster, ceea ce probabil l-a şocat.

— O…

Se întoarseră cu toţii spre Henrietta şi observară că aceasta păliseră. Se uita fix la Stokes. James se întinse şi o apucă de mâni.

— Ce este? întrebă Stokes.

Ea clipi, apoi zise încet:

— Tocmai mi-am amintit. A fost o clipă… o pauză. A dat peste mine, m-a ţinut… apoi s-a uitat la faţa mea. Aveam pelerina pe mine, dar gluga nu era ridicată, iar lumina venea peste umărul lui. Probabil că mi-a văzut faţa destul de clar. Mă ţinea – mâinile lui erau pe braţele mele şi a… ezitat. Îmi amintesc faptul că m-am întrebat ce avea de gând să facă, dacă mă recunoscuse şi era cineva pe care îl ştiam, sau… şi atunci Gibbs a strigat, iar bărbatul mi-a dat drumul, a dat din cap şi s-a îndepărtat repede.

Urmă un moment de tăcere, apoi Stokes îşi drese glasul.

— Poate că ar fi bine să-l chestionaţi pe rândaşul dumneavoastră. Oricine este acest ticălos, îi place să lovească femei, iar dumneavoastră l-aţi întâlnit într-un moment foarte… tensionat, spuse el şi oftă. Ceea ce probabil că explică de ce crede că aţi văzut prea multe. Făcu o pauză, apoi spuse pe un ton sobru. Dar e mai mult de-atât. I-am interogat pe toţi membrii personalului a doua zi, desigur – şi aş putea jura că toţi ne-au spus adevărul, absolut tot ceea ce ştiau.

Stokes aruncă o privire spre Barnaby şi arătă cu capul spre el.

— Adair a fost acolo.

Barnaby dădu din cap; expresia lui devenise şi mai sumbră.

— Iar eu susţin asta; aş putea jura că toţi cei din personal, inclusiv camerista doamnei, ne-au spus tot ce

ştiau, ceea ce nu ne-a ajutat cu nimic pentru a-l prinde pe ticălos.

— Dar, interveni Stokes, două zile mai târziu, camerista doamnei, care plecase să stea la sora ei în Clapham, a fost şi ea omorâtă, în acelaşi mod ca şi fosta ei stăpână – bătută până aproape de moarte, apoi strangulată. Sora ei plecase cu puţin timp înainte de prânz şi s-a întors mai târziu în acea după-amiază şi a găsit-o.

O tăcere marcată de groază se lăsă în încăpere, după care Simon spuse:

— Deci a omorât-o şi pe ea, în acelaşi mod înfiorător, chiar dacă ea nu ştia absolut nimic?

Stokes strânse din buze.

— E posibil ca ea să fi ştiut ceva şi să-l fi contactat – să fi încercat să-l şantajeze, dar… Se uită spre Barnaby. Nici Adair şi nici eu nu credem că e cazul. Camerista era o femeie cinstită. Era devotată stăpânei sale – fusese în slujba ei de când aceasta se măritase. Dacă ar fi ştiut ceva despre această bestie, ar fi făcut orice ca să ne spună.

— Aşa că, da, zise Barnaby, eu şi Stokes suntem siguri că acest ticălos a omorât-o pur şi simplu. Doar ca să se asigure că nu era nicio şansă ca ea să ştie ceva ce nu-şi dăduse seama că ştia.

Stokes dădu din cap, sumbru.

— Îşi şterge urmele, indiferent dacă are sau nu nevoie să facă asta. Ceea ce ne aduce din nou la atacurile asupra domnişoarei Cynster.

James aruncă o privire spre Henrietta şi o strânse şi mai tare de mână.

— Crede că ştii ceva…

— Sau că s-ar putea să ştii ceva, chiar dacă încă nu ţi-ai dat seama, interveni Barnaby.

— Sau, zise Simon pe un ton grav, că ai văzut îndeajuns de mult din faţa lui încât dacă îl revezi – dacă dai peste el la vreun eveniment – îl vei recunoaşte.

— Una dintre acestea sau toate la un loc, spuse Stokes şi închise carneţelul. Pentru el nu contează. Vă vrea

moartă, iar faptul că nu aveţi nicio informaţie ca să-l identificaţi nu-l va ţine în loc.

— Vă vede ca pe o potenţială ameninţare, zise Barnaby şi se uită fix la Henrietta. Şi va continua până când va reuşi să vă reducă la tăcere.

James simţi că momentul devenea şi mai tensionat pe măsură ce conştientizau acel fapt, aparent incontestabil. După un moment, el zise, pe un ton aspru:

— Revin la întrebarea mea de dinainte: De ce să nu facem vâlvă? Cum naiba îl putem găsi pe acest ticălos fără să pornim pe urmele lui?

Stokes se uită la Barnaby. Acesta din urmă se aplecă în faţă şi le spuse Henriettei, lui James şi lui Simon:

— Au fost multe discuţii, la cel mai înalt nivel, despre cum să tratăm acest caz. Scuza că nu vrem să cauzăm panică în Mayfair, în mijlocul sezonului monden, e reală, dar mai e şi un alt motiv. Adevărul e că nu va fi uşor să punem mâinile pe acest răufăcător – ne-am dat seama de asta după ce am investigat moartea lui Lady Winston şi n-am găsit nimic ca să-l identificăm –, dar când a omorât-o pe camerista ei, am aflat ceva ce nu ştiuserăm înainte. Barnaby întâlni privirile lui James şi Henrietta. Se pare că intenţionează să stea prin preajmă. Vrea să rămână în înalta societate şi nu are de gând să iasă din peisaj. De-aia e aşa de pornit împotriva dumneavoastră. Şi, mai mult, încearcă să facă în aşa fel încât moartea să pară un accident sau cel puţin urmarea unui atac ce nu e în mod specific îndreptat spre persoana dumneavoastră. Nu vrea să creeze valuri în înalta societate sau să îndrepte atenţia asupra dumneavoastră, asupra motivului pentru care cineva vă doreşte moartea. Dar dacă, în acest punct, creăm vâlvă şi începem căutarea lui fără să ne ascundem… rămânem chiar fără nimic. Pur şi simplu poate să stea deoparte, iar dacă îşi face griji din cauza dumneavoastră, nu are decât să vă evite o vreme; toate acestea vor fi foarte uşor de făcut.

— Dar cel mai mult vrea să se poată mişca liber prin

înalta societate, spuse Stokes, aşa că la un moment dat, când se va simţi din nou în siguranţă, va veni din nou după dumneavoastră. Nu vrea să vă lase în viaţă, chiar dacă o vreme va trebui să fie precaut.

James îi susţinu privirea lui Stokes. După un moment, zise:

— Vreţi să spuneţi că singurul mod în care ne putem asigura că Henrietta rămâne în siguranţă – permanent – este să ascundem faptul că ştim despre acest gentleman ticălos şi despre intenţiile lui de a o omorî, şi apoi… ce? Îl lăsăm să îşi încerce norocul cu ea?

— Nu chiar, răspunse Barnaby. Trebuie să ne asigurăm că Henrietta rămâne teafără şi că este întru totul protejată – asta e de la sine înţeles –, dar trebuie să operăm în surdină, să-l urmărim în tăcere pe acest om şi să-l lăsăm să creadă e îndeajuns de ascuns ca să mai încerce o dată s-o omoare. Dar când o va face, vom fi acolo şi vom pune mâna pe el.

— După cum stau lucrurile, zise Stokes, indiferent ce doreşte fiecare dintre noi, singurul mod în care ne putem asigura că domnişoara Cynster rămâne nevătămată este să-l identificăm şi să-l prindem pe acest bărbat. Iar singurul mod în care o putem face este să-l lăsăm să creadă că e îndeajuns de ferit ca să iasă din mulţime şi să ne arate faţa.

Capitolul 11

Îşi petrecură restul dimineţii discutând despre cea mai pertinentă întrebare: Cum să se asigure că Henrietta rămâne teafără şi nevătămată? Spre uşurarea lui James, după ce îşi veni în fire şi îşi recăpătă alura obişnuită, iubita lui fu de acord cu el şi cu ceilalţi. Le dădu de înţeles că era dispusă să-şi sacrifice independenţa şi să accepte să fie păzită, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

După ce stabiliră modurile în care puteau face acest lucru şi căzură de acord asupra celor care trebuiau să fie informaţi despre hotărârea lor, Stokes şi Barnaby plecară. James şi Simon rămaseră la prânz. Avură noroc, şi Lady Louise împreună cu Lord Arthur mâncară acasă.

La masă, James, Henrietta şi Simon le spuseră tot ceea ce ştiau şi, după inevitabilul şoc şi numeroase exclamaţii, stabiliră cum trebuiau să procedeze toţi. Lord Arthur nu fu încântat, dar acceptă faptul că planul lor era singura cale pe care o puteau urma. Lady Louise voia ca fiica ei să se retragă în siguranţă la ţară – la Somersham Place, poate –, dar Henrietta o convinse cu greu să se răzgândească, aceasta susţinând argumentul foarte eficient că, dincolo de a evita să fie omorâtă, avea în curând balul de logodnă, şi nunta imediat după aceea.

Mary, şi ea prezentă, ascultă relatarea cu ochii mari, apoi, în stilul caracteristic, întoarse discuţia spre modul în care fiecare dintre ei se putea organiza cel mai bine. Deşi, în mod normal, James ar fi considerat dificilă firea autoritară a lui Mary, în acel caz îi fu recunoscător. Ea le dădu imediat mamei şi tatălui său însărcinarea de a împrăştia vorba – se hotărâseră să limiteze informaţia, cel puţin în primă instanţă, la membrii familiei şi la personalul din casa de pe Upper Brook Street.

Având în vedere cele două grupuri, la care se adăugau Charlie Hastings, Barnaby şi Penelope, Henrietta putea fi sigură că-i va fi mereu cineva alături. Faptul că ea acceptase atât de repede că trebuia păzită în permanenţă, fusese ca o mângâiere pentru sufletul lui James.

Aşa cum era de aşteptat, el fu desemnat drept cel mai fervent paznic, un rol pe care Mary i-l atribuise fără să stea prea mult pe gânduri, şi faţă de care el nu avea nicio obiecţie.

După ce prânzul se sfârşi, Lord Arthur se duse să-i caute pe fraţii şi nepoţii lui, Simon plecă în căutarea lui Charlie şi, mai târziu, avea să discute cu Portia, iar Lady Louise şi Mary se îndreptară spre casa familiei Somersham

pentru a vorbi cu Honoria şi de acolo să împrăştie zvonul. Din noua lui postură, pentru a menţine buna-dispoziţie a Henriettei, James sugeră ca cei doi să facă ceva util în acea după-amiază şi să viziteze casa lui de pe George Street.

— Poţi arunca o privire şi să vezi ce ţi-ar plăcea să fie schimbat. Foarte recunoscătoare, Henrietta fu de acord.

Deşi casa lui James se afla la doar câteva străzi distanţă, ea se lăsă înduplecată de cererea lui şi ordonă să fie adusă cea mai mică trăsură de oraş, cea pe care de obicei o conducea chiar ea.

Pentru că Hudson, şi prin intermediul lui şi restul personalului, fusese informat despre nevoia de a o păzi tot timpul pe Henrietta, aceasta nu fu surprinsă să-i vadă sus pe capră nu numai pe Gibbs şi pe vizitiu, ci şi pe Jordan, unul dintre valeţi, pe locul de mai jos. Ea dădu din cap aproape imperceptibil spre acel trio – toţi cu feţele încordate şi privind atenţi în jur – şi îi permise lui James s-o ajute să se urce în trăsură.

Casa de pe George Street fu o surpriză. Se aşteptase la o locuinţă nu prea încăpătoare, în schimb James o conduse în sus pe treptele unei case vechi, cu ferestre mari de fiecare parte a uşii principale, cu verandă. Aceasta era acoperită cu vopsea lucioasă, iar clanţa din alamă strălucea.

James deschise şi ţinu uşa larg deschisă. Păşind peste prag, cu ochii mari, ea se uită în jur şi fu încântată de curbura elegantă a scării interioare, de mulurile din jurul uşilor şi al arcadelor, de lambriurile din stejar ce îmbrăcau pereţii până la jumătate şi de tablourile – peisaje luxuriante – ce atârnau pe pereţii acoperiţi cu tapet verde.

— Sunt ale mătuşii Emily, dar îmi plac.

James închise uşa şi veni în dreptul Henriettei. Înclină capul încercă să vadă totul din perspectiva ei

— Am ajuns să le îndrăgesc.

— Se potrivesc cu locul, zise ea şi se răsuci în cerc. Casa are ceva aparte, dă o senzaţie de echilibru. Elegantă,

dar nu excesiv.

El zâmbi, apoi uşa de pe peretele din spatele holului se deschise şi intră majordomul lui, Fortescue.

— Bună ziua, domnule, spuse Fortescue, apoi o văzu pe Henrietta şi ochii lui bătrâni se luminară.

James îl prezentă pe Fortescue. Servitorii aflaseră despre logodnă şi erau nerăbdători s-o întâlnească pe domnişoara care avea să le fie în curând stăpână. Deşi trecut de prima tinereţe, uşor rotunjor, dar cu un stil impecabil, cu o purtare regală şi o solemnitate înnăscută, Fortescue uitase mai multe despre munca de majordom decât învăţaseră vreodată majoritatea majordomilor. Plecăciunea lui fu bine gândită.

— Bine aţi venit în această casă, domnişoară. Eu şi restul personalului abia aşteptăm să vă servim cum putem mai bine.

— Mulţumesc, Fortescue.

Henrietta se uită întrebător la James.

— O conduc pe domnişoara Cynster într-un tur al casei, dar cred că de data asta o să ne limităm la camerele principale, zise James.

Se uită în ochii ei şi o luă de mână, încrucişându-şi degetele cu ale ei.

— Vom începe cu încăperile pentru oaspeţi de la parter şi apoi mergem sus, continuă el şi se uită la Fortescue, Spune-i doamnei Rollins că o să servim ceaiul în salon, când coborâm.

— Da, domnule, zise Fortescue şi făcu o plecăciune spre amândoi, apoi se întoarse spre uşa personalului.

James o ţinu în continuare de mână pe Henrietta şi o trase spre uşile duble din dreapta holului.

— Doamna Rollins este menajera. Am moştenit-o, ca şi pe Fortescue. În afară de ajutorul meu, Trimble, toţi cei din personal au fost angajaţi de mătuşa Emily.

— Fortescue pare agreabil, sigur pe el şi experimentat.

— Este, la fel ca şi ceilalţi.

— În acest caz, spuse Henrietta care se uită la el şi zâmbi, vor rămâne. Ştii cât de greu e să găseşti personaj cu experienţă în Londra?

— Absolut deloc.

James îi dădu drumul la mână, împinse uşile duble şi le deschise larg. Îi făcu semn să intre.

— Iată… viitorul tău salon.

În următoarea oră el află că, deşi viitoarea lui mireasă afişa imaginea unei tinere cu un simţ practic tulburător uneori, fără nicio pasiune pentru frivolităţile feminine obişnuite, mai exista o faţă tăinuită a Henriettei. În timp ce îi arăta casa mătuşii lui – devenită a lui şi în curând a lor – o altă latură a ei ieşi la suprafaţă, una pe care el o găsi încântătoare.

Henrietta era încântată de casă – mult mai mult decât bănuise el. Casa a cărei stăpână avea să devină în curând. Fără îndoială, acest lucru îi amplificase interesul şi o făcuse să fie mai atentă şi în mod clar mai pregătită să fie critică, şi, în schimb, se trezi plimbându-se la braţul lui James prin încăperile în care se simţea pur şi simplu ca acasă. Ca la ea acasă.

Vizitară salonul, care nu era nici prea mare, nici prea aglomerat, ci un melanj perfect de confort şi simplitate modernă şi ceremonioasă. Încăperea, cu linii bine proporţionate, era decorată cu mobilă Hepplewhite aranjată pe un covor mătăsos, Aubusson, întins peste parchetul din stejar într-o culoare caldă, iar combinaţia de verde şi ivoriu fu în întregime pe placul ei.

Sufrageria din spatele salonului era impresionantă, prin penelurile şi somptuozitatea ei moderată, în timp ce biblioteca lungă şi salonul mai mic – legat de aceasta şi aflat în spatele casei – cu ferestre ce dădeau în grădina din dos, erau pur şi simplu încântătoare.

Stând în faţa ferestrei şi uitându-se spre grădina luxuriantă, ca deschise larg braţele şi se învârti uşor, zâmbind.

— Parcă ne şi văd aici. Până şi ea sesiză fericirea din

vocea ei. Tu, în bibliotecă, la birou, lucrând la documentele tale, iar eu aici, la secretar, scriind scrisori…

James îi adresă, la rândul lui, unul dintre zâmbetele lui caracteristice, dezinvolt şi fermecător.

— Pot intra să te vizitez oricând doresc… sau tu poţi veni să mă întrerupi.

Ea zâmbi. Ţinându-se de mână, se întoarseră prin bibliotecă spre holul din faţă şi urcară pe scara circulară. Balustrada era netedă, din lemn şlefuit. Nu era niciun fir de praf, deşi casa nu mai avea stăpână de aproape un an.

— Câţi oameni sunt în personal?

— Pe lângă Trimble, Fortescue şi doamna Rollins, mai sunt Cook, două servitoare, un valet, un ajutor la bucătărie şi o spălătoare. Dar mai putem angaja, dacă doreşti.

Ea clătină din cap.

— E destul de mult, cel puţin la început. O s-o aduc cu mine pe camerista mea, Hannah, zise ea îi aruncă o privire în timp ce păşiră pe coridor. Mătuşa ta a petrecut mult timp aici?

— Cea mai mare parte a vieţii. Era întotdeauna în oraş în timpul sezonului monden şi se întorcea pentru sezonul de toamnă. Era foarte interesată de politică şi era la curent cu tot ce se întâmpla.

Henrietta insistă să se uite în toate încăperile de la primul etaj.

— Îmi va fi de ajutor dacă voi şti de ce spaţiu dispunem, în cazul în care va fi nevoie să-i cazez pe unii dintre invitaţii de la nuntă, zise ea uitându-se la James. Părinţii tăi au o casă în oraş? Sau vor sta aici, împreună cu tine şi cu fratele tău?

— Au o casă pe Chesterfield Street şi, deşi a fost ca şi închisă în ultimii ani, cred că fratele meu, dacă nu şi părinţii mei, au nevoie de un motiv ca s-o folosească din nou, aşa că n-o să mă ofer să-i cazez aici. În plus… James îi întâlni privirea. Dacă ne vom întoarce aici după nuntă, nu vom vrea să avem oaspeţi prin preajmă.

— Ah, rosti ea şi dădu din cap. Am priceput. Apoi îi adresă un zâmbet, se răsuci şi se îndreptă spre ultima uşă de la capătul coridorului. Ce-i aici?

Deschise uşa şi trecu pragul camerei care în mod clar era dormitorul principal. Mai mare decât celelalte încăperi similare, camera avea formă de „L”. Chiar în faţa uşii era o zonă largă de relaxare, cu fotolii confortabile din piele tăbăcită, amplasate în dreptul şemineului.

Un măreţ peisaj autumnal, cu o ramă voluminoasă, suflată cu aur umplea peretele de deasupra şemineului, iar pereţii şi mobila erau decoraţi în nuanţe de auriu şi nuanţe calde de maro.

Zona de relaxare se întindea pe latura mai lungă a încăperii. Ferestrele flancau şemineul, iar când Henrietta se întoarse către baza literei „L”, se trezi în faţa unei ferestre largi, ce dădea în grădinile din spate. Îşi dădu seama că încăperea aceea se întindea deasupra celei mai mari părţi din bibliotecă şi a salonului ataşat acesteia.

Se îndreptă spre locul în care putea avea o privelişte mai bună asupra patului masiv, din stejar sculptat, cu patru coloane, ce domina latura mai scurtă a încăperii şi era amplasat cu tăblia armată la perete. Cearşafurile crem, cuvertura din satin de nuanţa aurului, baldachinul din brocart în culori roşcate şi aurii şi perdelele legate cu şnururi galbene cu ciucuri completau decorul cald, autumnal.

Scrinurile şi dulapurile erau şi ele din stejar. Datorită obiectelor de mobilier masive ce contrastau cu tonurile blânde ale decorului şi detaliile generoase ale peisajelor ce împodobeau pereţii, încăperea dădea impresia ciudată de melanj între masculin şi feminin.

Se uita la ea curios, de parcă încerca să-i ghicească reacţia.

— Mătuşa Emily nu era o fană a zorzoanelor şi a dantelelor.

Henrietta se uită la el şi zâmbi.

— Probabil că de aceea îmi place aşa de mult stilul ei.

Nici eu nu sunt o fană a zorzoanelor şi a dantelelor.

El răsuflă uşurat, iar zâmbetul ei se lărgi.

— Ce este pe-aici? întrebă ca şi arătă spre două uşi de pe peretele interior.

În ambele părţi ale patului erau spaţii generoase, iar cel mai depărtat de ferestre permitea accesul la acele două uşi, terminându-se în dreptul unei a treia uşi, închise. James se duse într-acolo, deschise prima uşă şi o lăsă aşa.

— Garderoba mea.

Henrietta veni în spatele lui, trase cu ochiul înăuntru şi văzu alte scrinuri, cufere şi mulţimea obişnuită de perii şi obiecte de uz personal, aşezate frumos pe acestea. Apoi, James se duse la următoarea uşă, o deschise şi făcu un gest spre interior.

— Aceasta va fi a ta.

Ea se apropie şi intră într-o garderobă mare, cu şifoniere, dulapuri şi o noptieră cu oglinzi ajustabile.

— Toate acestea sunt de pe vremea mătuşii tale?

James dădu din cap.

— În ciuda vârstei, îi plăcea să ţină pasul cu cele mai noi metode de amenajare.

Îi întâlni privirea şi arătă cu capul spre uşa de la capătul îndepărtat al încăperii înguste, aflată vizavi de uşa pe care intraseră.

— Apropo, ia uită-te aici.

Ea se uită la el curioasă, apoi se duse într-acolo, deschise uşa, aruncă o privire înăuntru şi râse.

— E baia noastră.

Camera îngustă avea o fereastră mare, rabatabilă. Ea petrecu câteva minute examinând accesoriile şi observă că garderoba lui James avea şi ea o uşă ce dădea în baie, în timp ce a treia uşă avea ieşire la holul principal.

James îi făcu semn să se întoarcă.

— Mai avem o cameră de inspectat.

Înapoi în dormitor, el deschise ultima uşă, cea de la capul patului şi o conduse înăuntru, în cel mai frumos budoar pe care îl văzuse vreodată.

— O, Doamne!

Cu ochii mari, ea sorbi din priviri ferestrele mari, scaunele Hepplewhite, fotoliile moi şi canapeaua. Totul fusese aranjat cu mare grijă, cu mai multă atenţie decât în alte părţi, astfel încât până şi cel mai mic detaliu să se asorteze şi să contribuie la crearea ambianţei, şi nici măcar un singur lucru să nu deterioreze senzaţia de a fi înconjurat de lemn în nuanţe calde, tomnatice.

Henrietta îşi trecu degetele de-a lungul spătarului cu piele moale, tăbăcită, a canapelei şi murmură:

— Mătuşa ta a iubit culorile acestea, nu-i aşa?

James vârî mâinile în buzunare şi se rezemă de poliţa de deasupra şemineului.

— Da, răspunse el. Acestea sunt culorile pe care le-a ales pentru camerele ei de aici. Jos predomină verdele de pădure şi maroniul, iar celelalte dormitoare, ai observat, au culori mai deschise… mai mult galben şi verde-deschis… nuanţe de vară. El făcu o pauză, dar când Henrietta îşi îndreptă privirea spre el – de parcă simţise că era mai mult de atât – continuă: A fost o artistă, bătrâna Emily.

Arătă cu capul spre pictura de deasupra şemineului, o pânză bogată, în care predominau verdele, auriul şi maroniul, ce reprezenta un peisaj cu o potecă prin pădure.

— Ţi-am spus că-şi petrecea jumătate de an în oraş, dar inima ei rămânea la ţară, în Wiltshire, la moşia de acolo. Iubea potecile şi pădurile, aşa că le-a pictat şi le-a purtat aici cu ea.

Henrietta îl privi fix, apoi se uită la tablou. Pictat… purtat… aia…

— Deci când o să fim acolo, o să pot vedea asta… imaginea adevărată?

El dădu din cap.

— Toate tablourile din casă sunt pictate de ea şi poţi vedea toate imaginile, toate peisajele, în realitate, la Whitestone Hall.

Henrietta studie tabloul, apoi se uită la el.

— Trebuie să mă duci să văd fiecare dintre locurile ce apar în tablourile ei.

El îi susţinu privirea.

— Da, dacă ai vrea.

Ea zâmbi şi dădu din cap cu hotărâre.

— Aş vrea.

Ea se întoarse lângă el şi mai aruncă o ultimă privire la tablou.

— Va fi ca şi cum aş face cunoştinţă cu mătuşa ta şi cred că, dacă aş fi întâlnit-o, mi-ar fi plăcut.

— Şi ea te-ar fi plăcut, spuse el.

Ea se întoarse, iar el zâmbi.

— Şi, mai mult, ea te-ar fi acceptat.

Henrietta făcu ochii mari şi se apropie de el.

— Crezi?

El îşi scoase mâinile din buzunare şi dădu din cap.

— Cu siguranţă.

— De ce? întrebă ea şi îşi ridică capul când el o prinse de talie şi o trase mai aproape.

El îşi coborî capul şi murmură:

— Pentru că eşti a mea… dar şi mai mult pentru că m-ai făcut al tău.

Buzele li se întâlniră.

*

Mai târziu, James se întreba care dintre ei fusese cel care, fie printr-un gest conştient, fie condus de o nevoie lăuntrică, iniţiase pasul următor – sau dacă amândoi se lăsaseră conduşi, captivi unei porniri adânci, fundamentale, în postura de simpli actori care interpretează un rol sub bagheta unei puteri superioare.

Sau dacă, dată fiind situaţia lor – ameninţarea care începea să prindă contur şi plana asupra ei şi asupra viitorului lor fusese inevitabil destinat să ajungă în patul lui şi să-şi petreacă acea după-amiază îmbrăţişaţi, umplând încăperea de gemete de satisfacţie şi acoperindu-şi

trupurile cu mângâieri provocatoare, în timp ce se reexploraseră, în timp ce retrăiseră şi îşi reconfirmaseră tot ceea ce descoperiseră înainte. Tot ceea ce scoseseră până atunci la iveală. Alinând, subliniind, revizuind şi reiterând, ei se cufundaseră iar, se adânciseră din nou, puseseră stăpânire unul pe celălalt, se predaseră şi îşi împărtăşiseră din nou plăceri scânteietoare.

Nu ştia exact cum ajunseseră în pat. Îşi amintea, vag, duelul fierbinte al limbilor, fuziunea frenetică a gurilor, urmată de graba nebună de a scăpa de toate barierele fizice dintre ei. Hainele fuseseră aruncate, căzuseră, dispăruseră… exilate. Şi apoi rămăseseră goi, cu pielea fierbinte pe pielea fierbinte, şi se opriseră, cu ochii închişi, cu simţurile încordate la maximum ca să absoarbă plăcerea delirantă a acelui moment extrem de intens. Ca să-l savureze.

Apoi, flacăra ce devenise şi mai intensă, mai flămândă şi mai lacomă, nu putuse fi negată, iar ei se aruncaseră împreună în văpaie şi într-o explozie de senzaţii. Întinşi pe pat, în lumina caldă a după-amiezii, se descoperiseră şi se bucuraseră din nou unul de celălalt.

Totul devenise din ce în ce mai intens. Mai sigur, mai puternic. Forţa care se ridicase şi îi învăluise pe amândoi, strălucise între ei, îi posedase, îi lipise şi, împreună, cu trupurile şi minţile unite, goniseră împreună spre culme şi plutiseră pe înălţimi.

Apoi zborul lor se oprise.

Se agăţaseră unul de altul şi căzuseră încet, în spirală, înapoi în lumea reală, lăsându-se pradă bătăilor asurzitoare de inimă şi respiraţiei agitate. Bucuriei şi confortului corpurilor lor îmbrăţişate, ce se ţineau, se acceptau şi se învăluiau. Ce se protejau. Se ţineau strâns.

În lumina difuză, aurie, în căldura patului lui, un lucru era Niciunul din ei nu avea nicio intenţie de a se retrage, de a da înapoi. Indiferent de provocare. Îşi doreau acest lucru. Amândoi. Îşi doreau ceea ce trăiau în acele clipe şi tot ceea ce avea să urmeze.

Se prăbuşiră înapoi pe perne şi, în timp ce ea se întindea spre braţele lui, privirile li se întâlniră, se uniră, iar el citi în ochii ei aceeaşi hotărâre ce răsuna în sufletul lui. Fără cuvinte, fără vreun alt gând, în acel moment îşi făcură un legământ. Unul faţă de celălalt, faţă de ei împreună, faţă de viaţa lor viitoare. Faţă de ceea ce aveau. Pentru acest lucru se puteau lupta cu orice duşman. Pentru că tot ceea ce aveau merita orice sacrificiu. Era simplu. Era fundamental.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi îşi relaxă trupul lângă al lui.

El închise ochii şi o trase mai aproape. În timp ce tensiunea dispărea, zâmbi şi trimise o rugăciune spre Ceruri… spre mătuşa Emily. Se simţea profund recunoscător faţă de modul în care ea procedase.

Capitolul 12

În dimineaţa următoare, călare pe Marie, Henrietta mergea la trap prin parc. Doi îngrijitori călăreau în spatele ei, amândoi atenţi, cu ochii în patru, pentru a se asigura că nimeni nu îndrăznea s-o acosteze sau s-o ameninţe.

Dimineaţa era rece şi umedă; fuioare fine de ceaţă se agăţau de copaci şi se încolăceau pe tufişurile din mijlocul parcului. Soarele nu ieşise încă din norii palizi şi gri, iar păsările erau mute.

— Măcar nu bate vântul, murmură Henrietta.

Pentru ea şi Marie era o ieşire obişnuită, una dintre plimbările pe care le făceau de două ori pe săptămână, dimineaţa. Deşi fusese de acord, fără nicio discuţie, cu garda suplimentară, nu simţise că era necesar să-i permită presupusului ei asasin să-i dicteze cum să-şi trăiască viaţa.

Totuşi, luând în considerare ameninţarea, James insistase şi i se alăture, iar ea acceptase. Stabiliseră să se întâlnească la capătul pistei de călărie ce se întindea de-a

lungul Rotten Row. Conştientă de scânteia de nerăbdare pe care i-o provoca perspectiva întâlnirii cu James, se agăţă de ea şi călări grăbită spre pistă.

Sub calmul aparent, se simţea neliniştită şi derutată. Aproape iritată, cu nervii tociţi după ce întorsese pe toate părţile ceea a se întâmplase, iar starea aceasta, în mod surprinzător, se amplificase după ce întreaga familie fusese informată în legătură cu ameninţarea ce plana deasupra ei.

Nu se aşteptase să fie într-atât de „supravegheată" încât cele trei ore cât stătuse la un bal, cu o seară în urmă, să se încheie cu sentimentul că acestea fuseseră îndurate, nu petrecute. Nici măcar faptul că James se aflase tot timpul lângă ea nu contribuise cu nimic la alungarea sentimentului apăsător.

— Dar până când acest ticălos nenorocit nu este prins şi pus în ştreang, se pare că voi fi nevoită să mă obişnuiesc cu asta, bombăni ea.

Ajunse la capătul pistei şi nu fu deloc surprinsă că James nu se afla acolo. Trase de frâie, se aplecă şi o mângâie pe Marie pe gâtul lucios.

— Mi-e teamă ca am ajuns puţin mai devreme.

Ea şi James se înţeleseseră să călărească devreme, dar ea nu avusese stare, aşa că plecase de acasă imediat ce fusese gata. Mai erau doar câţiva oameni în jur – două grupuri de călăreţi, unul format din trei domni zvelţi şi altul – din doi domni mai în vârstă care ieşiseră la plimbarea de dimineaţă. Ambele grupuri foloseau deja pista. O observară şi o ocoliră. Ea se mişcă în şa. Marie se cabră după ce cei trei tineri îşi îndemnară caii spre capătul pistei, apoi goniră pe lângă ele într-un tunet de copite. Iepei ei îi plăcea să alerge şi nu aprecia deloc faptul că Henrietta o strunea.

— James va sosi în curând, o linişti Henrietta. La fel ca şi Marie, Henrietta se uita cu nerăbdare de-a lungul pistei. Vom alerga atunci.

Totuşi, avea doi paznici cu ea, iar pista nu era foarte

lungă… şi în afară de cei cinci călăreţi, pe care-i recunoştea, nu mai era nimeni în jur. Iapa se foi, nerăbdătoare.

— O, bine…

Eliberă strânsoarea hăţurilor, o struni pe Marie spre capătul pistei şi strigă peste umăr:

— Mă duc să dau o tură.

Paznicii îşi struniră şi ei caii. Când o mână pe Marie în galop pe pistă, îngrijitorii o urmară îndeaproape. Aceştia călăreau uşor când ajunseră la capătul pistei. Henrietta izbucni în râs, simţindu-se mult mai bine, mai liberă, mai veselă, apoi trase de hăţuri, se întoarse şi o manevră pe Marie într-un arc larg pregătindu-se să pornească înapoi spre punctul de start al pistei. Când îşi ridică ochii şi privi înainte îl văzu pe James ieşind din ceaţa îndepărtată. Îi făcu semn cu mâna şi strigă pentru a-i atrage atenţia. El o zări, zâmbi şi ridică o mână ca s-o salute. Ea îi zâmbi larg, se aplecă…

Poc!

James o văzu pe Henrietta tresărind, apoi prăbuşindu-se, cu o fracţiune înainte ca zgomotul sec al unui pistol să ajungă la el. Şocul îl lovi în piept ca un pumn. Strânse imediat călcâiele şi mână calul pe pajişte. Frica îşi înfipse ghearele de gheaţă în inima lui şi strânse…

Apropie armăsarul de iapa neagră, confuză şi speriată. Era vag conştient de cei doi îngrijitori care se apropiaseră şi se interpuseră, împreună cu caii lor, între Henrietta şi tufişurile dese de unde probabil că venise împuşcătura. Întreaga sa atenţie, toate simţurile, îi erau concentrate asupra Henriettei. Aceasta zăcea întinsă în faţă, cu braţele inerte în jurul gâtului lucios al iepei. Pe obraz îi curgea un fir de sânge ce-şi urma cursul pe pielea neagră a iepei.

Era palidă, dar spatele i se ridica uşor, ritmic. Îşi controlă panica, lăsă frâiele din mâini şi se întinse după ea. O eliberă din scăriţe, apoi o ridică din şa, de-a curmezişul, o luă în braţe şi o aşeză în faţa lui. Ţinând-o ocrotitor, îi

simţi respiraţia. Ritmică şi repetată. Îi mişcă uşor capul, cu grijă, îi examină cu blândeţe rana – o tăietură urâtă deasupra urechii – apoi răsuflă uşurat. Începu să respire pe măsură ce mintea agitată i se liniştea treptat.

— E teafără, spuse el şi aruncă o privire spre grăjdarii neliniştiţi. Va trăi. E doar o zgârietură urâtă.

Privi în jos, la faţa ei.

Durerea şi şocul o făcuseră să-şi piardă cunoştinţa şi sângera abundent, în rest nu era niciun pericol. Se simţi copleşit de uşurare; dacă ar fi stat în picioare, ar fi căzut în genunchi. Căută cu mişcări ezitante batista, o împături, apoi o apăsă cu fermitate pe rana roşie şi aruncă o privire spre paznici. Când le întâlni privirile îngrijorate, îşi dădu seama că aceştia nu ştiau ce era mai bine să facă – să încerce să-l prindă pe răufăcător sau să stea şi s-o ajute pe stăpâna lor.

— O s-o duc direct acasă. Cu o expresie încordată, arătă cu capul spre tufişuri. Luaţi iapa şi mergeţi să vedeţi ce puteţi găsi.

Nu aveau nevoie de mai multe îndemnuri; unul dintre bărbaţi prinse hăţurile iepei şi apoi plecară în goană. Fără să mai aştepte să vadă încotro se duceau, îşi struni armăsarul cu genunchii într-un galop uşor, cât de rapid îndrăznea să meargă, direct spre ieşirea din parc, apoi pe Park Lane spre Upper Brook Street.

*

— Şi-a ales bine momentul.

Cu un pahar de coniac în mână, James stătea în dreptul şemineului din salon, cu privirea fixată asupra Henriettei. Într-o rochie de zi, cu rana spălată şi bandajată, aceasta era pe canapea, flancată de Louise, palidă, şi de Mary, care avea o expresie severă. Amândouă o ţineau de câte o mână. Lord Arthur era aşezat în fotoliu, cu faţa spre canapea, iar chipul îi era aproape pământiu.

Restul spaţiului din cameră era ocupat de membrii

familiei Cynster. Alţii, probabil alertaţi de Lord Arthur şi de Lady Louise, începuseră să sosească la o jumătate de oră după ce intrase în vestibul cu Henrietta în braţe, inconştientă şi încă sângerând. Aşa cum fusese de aşteptat, se dezlănţuise haosul.

Cu aproape două ore mai târziu, camera era inundată de rochii de zi stilate şi de haine bărbăteşti de dimineaţă, iar posesorii acestora debordau de îngrijorare ori de un aer protector – sau, în unele cazuri, de ambele.

Spre marea lui uşurare, Henrietta îşi recuperase rapid cunoştinţa şi cel puţin o parte din calm, dar, cum era de aşteptat, era speriată şi şocată. La fel se simţea şi el. Mai luă o înghiţitură de coniac şi îşi continuă povestea – atât pentru ea, cât şi pentru ceilalţi aflaţi în cameră.

— La momentul împuşcăturii, ceilalţi călăreţi care fuseseră pe pistă plecaseră. Îi vedeam în depărtare, dar n-au auzit zgomotul împuşcăturii. A fost noroc chior să aibă o asemenea ocazie, dar dat fiind locul unde s-a ascuns, ar fi putut să tragă indiferent dacă era sau nu altcineva în preajmă.

— Cu toate acestea, spuse Devil Cynster cu vocea sa profundă asemănătoare cu un mârâit, un amănunt e foarte important. Ştiu că era devreme, dar ai observat pe cineva când v-aţi întors?

James ezită, apoi răspunse.

— N-am observat pe nimeni, dar, spuse el şi întâlni privirea lui Devil, nici nu puteam să mă uit cu atenţie în jur.

— Exact, spuse Helena sobră. Bănuiesc că vrei să ştii, zise ea şi se uită fix în ochii fiului ei, dacă e posibil ca înalta societate să fi aflat deja despre acest incident sau dacă deocamdată doar noi suntem cei care ştiu despre acest atentat, spuse ea şi făcu un gest amplu spre familia adunată împrejurul lor.

Devil încuviinţă.

— Corect. Am fost de acord să ţinem atentatele – faptul că erau atentate şi nu accidente – pentru noi, dar

nimeni n-o să considere faptul că cineva a fost împuşcat în Hyde Park drept un accident.

— Într-adevăr, dar… Helena aruncă o privire celorlalte doamne şi continuă:… cred că noi, doamnele, suntem cele mai în măsură să aflăm ce se vorbeşte în înalta societate. Aşa că… cine are invitaţii la care trebuie să participe acum?

Câteva doamne confirmară că aveau asemenea invitaţii. În final, jumătate dintre rochii şi câteva dintre hainele de dimineaţă eliberaseră camera, în timp ce posesorii lor ieşiseră în grabă, cu misiunea de a afla cele necesare. Uşa abia se închisese după ei când fu din nou larg deschisă şi două doamne intrară, năpustindu-se direct spre canapea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henrietta! Eşti bine?

— În biletul de la mama scria că ai fost împuşcată!

Două perechi de ochi aproape identici evaluară starea de sănătate a Henriettei şi apoi se mutară şi se fixară aproape acuzator asupra lui Louise. Aceasta deschise brusc braţele spre fiicele ei cele mai mari.

— Îmi pare rău, dragele mele, dar ştiam că aţi fi vrut să aflaţi imediat ce-aţi ajuns în oraş şi eram puţin tulburată.

Gemenele, Amanda şi Amelia, îşi îmbrăţişară mama şi apoi începură să-i salute pe ceilalţi membri ai familiei. James se trezi îmbrăţişat, sărutat pe obraz, apoi prezentat soţilor celor două, Martin Fulbright şi Luc Ashford, pe care-i cunoştea din vedere.

— Situaţia pare să fie foarte gravă, spuse Martin după ce doamnele plecară.

— Trebuie să ne povesteşti tot, zise Luc. Credeam că venim la balul vostru de logodnă şi am descoperit că am sosit în mijlocul unei tentative de crimă. De ce naiba ar vrea cineva s-o împuşte pe Henrietta?

Până ce James şi ceilalţi bărbaţi răspunseră întrebărilor întemeiate ale lui Martin şi Luc, venise ora mesei. Toată lumea se mută în sufragerie, unde îi aştepta o

gustare rece. Luară loc în jurul mesei, îşi umplură farfuriile şi se apucară să mănânce când sună clopoţelul de la intrare. Părea urgent. Se uitară unul la altul miraţi. Apoi se auziră paşi rapizi, uşa se deschise, iar Angelica, contesă de Glencrae şi soţul ei, Dominic, intrară grăbiţi.

Salutări, exclamaţii şi exclamaţii se făcură din nou auzite. Surorile mai în vârstă ale Angelicăi, Heather şi Eliza, împreună cu soţii lor, care sosiseră mai devreme plecaseră cu grupul care avea sarcina să afle ce informaţii circulau în înalta societate în legătură cu incidentul cel mai recent, iar absenţele lor trebuiau explicate…

James aruncă o privire plină de suferinţă spre Devil, aşezat de partea cealaltă a mesei. Ducele de St. Ives, un nobil îndeajuns de autoritar încât să pretindă supunere instantanee în multe alte sfere, doar ridică din umeri şi păru resemnat, în cele din urmă, toată lumea se aşeză la masă şi se apucă să mănânce, iar atmosfera se linişti.

După ochii încruntaţi şi expresiile tulburate, se putea deduce că majoritatea reflectau în timp ce mâncau. Analizau ce ştiau şi se întrebau ce puteau face în continuare; cum să-l identifice pe răufăcătorul care aproape că o ucisese pe una de-a lor.

James o privi pe Henrietta, care era aşezată lângă el, apoi se uită din nou în farfurie. Nu avea nicio dificultate în a înţelege – de fapt, împărtăşea în totalitate – agresivitatea abia reţinută, ce emana dinspre bărbaţii din familia Cynster. Dacă alicea ar fi trecut un pic mai spre dreapta, Henrietta ar fi fost moartă. Şi el era pregătit să ucidă. Dar, mai întâi, el – ei – trebuiau să-l identifice pe acel ticălos ieşit din minţi.

Încet-încet, începură discuţiile în jurul mesei. Ce-ar fi dacă?… Poate… Dacă…

Gustarea rece fu repede înlocuită cu fructe, nuci şi brânză, servite cu un vin alb delicios. Pe măsură ce tăvile erau plimbate de colo-colo, speculaţiile se înmulţeau.

— Nu va fi uşor, spuse Henrietta şi se uită în ochii lui James. Nu-i aşa?

El ezită, apoi răspunse:

— Nu pot să mă gândesc la un mod simplu în care să aflăm cine este.

De peste masă, Devil întrebă:

— Grăjdarii au aflat ceva?

James clătină din cap. Cei doi îngrijitori se întorseseră o jumătate de oră mai târziu, după ce el şi Henrietta se întorseseră acasă.

— Au căutat peste tot, dar deşi au găsit locul în care fusese bărbatul – în desişul aflat la circa cincizeci de metri de capătul pistei – nu au găsit pe nimeni în preajmă. Ei bănuiesc că a avut un cal.

Devil făcu o grimasă.

— La acea oră, odată plecat din ascunzătoare, nu mai avea nimeni niciun motiv să-i acorde atenţie. Era doar un alt bărbat care ieşise de dimineaţă ca să călărească.

— Aşa e, dar n-a fost o lovitură rea deloc, spuse Vane Cynster care stătea aşezat lângă Devil. Gândeşte-te, zise el spre Henrietta. Probabil că erai la cel puţin douăzeci de metri depărtare şi te îndepărtai de el călare.

Henrietta rememoră întâmplarea, apoi simţi că îi dispărea din obraji acea urmă de culoare pe care o recăpătase între timp.

— M-am aplecat în faţă, exact când el a tras… Se uită în ochii lui Vane, apoi la James. Nu ochise capul.

Devil mârâi.

— A ochit inima.

Dintr-odată, el se întinse spre solniţă şi lovi cu ea în masă.

— Linişte!

Toate discuţiile încetară. Toată lumea se uită la Devil. El zâmbi uşor, dar nu de amuzament.

— Haideţi să ne întoarcem în sufragerie. Trebuie să rezumăm tot ceea ce ştim şi să hotărâm ce paşi trebuie urmaţi ca să îl doborâm pe acest ticălos.

Nimeni nu se opuse tonului autoritar din glasul său. Toţi păreau a fi într-o stare beligerantă când luară loc sau

se aşezară în sufragerie. Henrietta se simţea nesigură, atât din punct de vedere emoţional cât şi fizic, aşa că îl trase pe James în jos ca să stea pe braţul canapelei, lângă ea.

Devil luă poziţia lui obişnuită, în faţa şemineului, flancat de verii lui, Vane şi Gabriel. Tatăl ei stătea într-un fotoliu, alături, fraţii lui, George şi Martin, ocupau scaunele de lângă el. Ceilalţi bărbaţi erau aliniaţi de-a lungul pereţilor sau stăteau rezemaţi de spătarele scaunelor şi canapelelor. Doamnele, care nu erau în efectiv complet din moment ce o parte dintre ele nu se întorseseră încă, se aşezaseră în cerc, pe scaune.

Henrietta îl urmări pe Devil care se uită la feţele tuturor. Era doar familia, fiecare dintre ei legaţi direct prin sânge sau prin căsătorie. Cunoştinţele nu erau de faţă. Ce avea să se discute în camera aceea erau afaceri de familie şi, cu excepţia cazului în care stabileau altceva, aveau să rămână în familie.

— Să presupunem, începu Devil, că înalta societate nu ştie despre împuşcătura de dimineaţă. Ţinând cont că n-a venit nimeni la uşă să pună întrebări, cred că ar fi corect să presupunem asta, dar când restul se vor întoarce, vom avea confirmarea. Aşadar… întrebarea cu care ne confruntăm acum este ce să facem mai departe, şi mai ales cum îl putem identifica pe bărbatul care, lăsând deoparte că a comis deja două crime, se pare că găseşte potrivit să se lege de un membru al familiei Cynster.

Un murmur de răspunsuri instinctive străbătu încăperea. Devil îl ignoră şi se întoarse spre James.

— Ne-ar fi de ajutor dacă voi doi ne-aţi povesti incidentele precedente… ce s-a petrecut exact la casa familiei Marchmain, pe Brook Street, şi la ruinele de la Ferma Ellsmere.

James dădu din cap. Henrietta îl ţinea strâns de mână, aşa că el rămase unde era şi vorbi de acolo. Descrise cele trei incidente, povesti ce se întâmplase din punctul lui de vedere; Henrietta interveni pe parcurs cu observaţiile ei. Toată lumea ascultă cu atenţie, în tăcere, şi

intervenire doar câţiva dintre domni, ca să pună câteva întrebări agere.

Când terminară de descris şi evenimentul din acea dimineaţă, Devil declară:

— Scotland Yard, prin persoana inspectorului Stokes, ştie tot ce s-a întâmplat până în dimineaţa aceasta. Însă, înainte să-l informăm despre acesta, sugerez să discutăm despre ce paşi vom face pentru a-l prinde pe acest ticălos. Sunt unele lucruri pe care noi le putem realiza, şi care pe Stokes l-ar putea pune într-o situaţie dificilă. Aşa că hai să decidem ce facem mai întâi.

Cu toţii se arătară de acord cu el, simţind nevoia de a lămuri situaţia cât mai curând.

— Nu vrem să mai aibă ocazia s-o atace mişeleşte pe Henrietta, mormăi unchiul Martin.

Doamnele şi domnii plecaţi să cerceteze dacă cei din înalta societate aflaseră despre cele întâmplate dimineaţă se întoarseră cu vestea că nu se ştia absolut nimic.

— Se pare, zise Heather – devenită vicontesă de Breckenridge – după ce se aşeză pe un scaun cu spătar drept pe care i-l aduse soţul ei – că a fost prea devreme şi nimeni nu era prin preajmă.

— Sau, dacă a fost cineva, nu era îndeajuns de treaz ca să observe, spuse Jeremy Carling, în timp ce aşeza un scaun pentru soţia lui alături de al lui Heather.

Eliza îşi trase rochia şi se aşeză. Jeremy se uită la Devil.

— Nu s-a auzit nici măcar o şoaptă despre asta la cluburi.

— Bine, zise Devil. Deci, mai mult ca sigur, ticălosul crede că incidentul din această dimineaţă este primul care ne dă de bănuit în privinţa lui şi a intenţiilor sale letale, că suntem în ceaţă pentru că n-avem nici cea mai mică idee cine e autorul, spuse el şi făcu un gest spre audienţă, şi că ne adunăm panicaţi dar nu facem încă nimic concret. Dacă intenţia noastră de a-l prinde îi va rămâne ascunsă, sarcina noastră va fi cu atât mai uşoară.

Uşa se deschise, iar Simon intră. Se dusese să vadă dacă putea obţine lista cu oaspeţi de la Lady Marchmain. Toată lumea se uită la el plină de speranţe. El făcu o grimasă.

— E bucuroasă să mi-o dea, dar se află la reşedinţa de la ţară a familiei Marchmain. O să trimită un călăreţ în clipa în care ajunge acasă.

James dădu din cap în semn de mulţumire, dar sublinie:

— Nu trebuie să uităm că, ţinând cont de numărul mare de nume de pe ea, în cel mai bun caz lista aceea va micşora numărul de suspecţi. Nu ne va duce mai aproape de a-l identifica pe ucigaş.

— Adevărat, spuse Devil şi se uită în jur. Deci cui îi vine o idee de plan ca să-l prindem pe ticălos?

Făcură mai multe sugestii – unele dintre ele fanteziste. Henrietta se sprijini pe spătar şi lăsă discuţiile să curgă. Până când începură să sece. Apoi spuse cu o voce mai hotărâtă decât până în acel moment:

— Ştim cu toţii că nu e decât o singură cale.

După privirea pe care Devil i-o aruncă înţelese că acesta ştiuse răspunsul de la început, dar alesese să elimine orice altă opţiune înainte de a o lua pe aceasta serios în calcul. Înainte ca el să preia din nou atacul, ea continuă:

— Singurul mod în care îl putem prinde, în care să-l ademenim să iasă în faţă din mulţime, este ca eu să fiu momeala.

Nu fu deloc surprinsă de haosul ce urmă. În timpul argumentelor care erau aruncate dintr-o parte în alta a încăperii, James, care o ţinea de mână, se aplecă spre ea şi îi spuse:

— Nu vreau s-o faci… să rişti astfel.

Henrietta îl privi în ochi.

— Ştiu. Nici eu nu vreau să risc… dar e singura cale, spuse ea şi îl strânse şi mai tare de mână. E singura şansă ca noi să trăim în casa mătuşii tale Emily, împreună,

departe de ameninţări, singurul mod în care eu voi putea vedea peisajele reale pe care ea le-a pictat, la Whitestone Hall. Îi susţinu privirea încă un moment, apoi spuse încet, dar cu hotărâre: Nici eu nu vreau să risc, dar pentru a avea parte de viitorul pe care ni-l dorim amândoi, trebuie să fac asta, şi aşa voi face. Te rog, nu îngreuna şi mai mult lucrurile.

El îşi întoarse privirea pentru un lung moment, apoi… cu reţinere evidentă, dădu din cap şi se uită în sus la Devil.

— St. Ives… Când Devil se uită la el, James spuse: Hai să trecem la subiect. Henrietta are dreptate. E o singură cale.

Cu ochii la James, Devil trase adânc aer în piept, îi aruncă o privire Henriettei, văzu hotărârea din ochii ei, şi oftă. Dădu din cap. Apoi ridică tonul, ceru conclavului familial să facă linişte, şi declară:

— Nu are niciun sens să mai discutăm. Trebuie făcut. Aşadar, cum anume vom proceda?

Se lăsă tăcerea în timp ce toată lumea se opri şi trase aer în piept. Apoi, pas cu pas, punct cu punct, împreună, adunând experienţa fiecăruia la unison, familia Cynster formulă un plan pentru a-l prinde pe criminalul lui Lady Winston, răufăcătorul care avusese curajul de a o transforma în ţintă pe una dintre ei.

*

Mai târziu în acea seară, James pătrunse prin fereastra salonului din spate, în casa lui Lord Arthur Cynster.

— Mulţumesc, şopti el siluetei aflate în umbră, care îi deschisese fereastra şi îi făcuse semn să între.

— Dacă vrei să-mi mulţumeşti, asigură-te că Henrietta trece cu bine peste asta, fericită şi vie. Mary închise fereastra, o încuie, se opri şi apoi făcu un amendament: în ordine inversă, dacă se poate.

Îmbrăcată într-un halat gros, cu un şal înnodat pe umeri, fără a mai rosti vreun cuvânt, ea se duse la uşă, o deschise, se uită afară şi apoi îi făcu semn nerăbdătoare s-o urmeze.

James traversă camera, păşi încet pe coridor şi închise uşa. Mary îşi duse un deget la buze, apoi îl conduse prin casa cufundată în tăcere. În holul din faţă şi în sus pe scara principală. Mergea cu încredere, dar făcea mici zgomote; James încercă pe cât putu să i le acopere şi se rugă să nu-l întâlnească pe vreunul dintre ocupanţii casei aflat într-o mică plimbare nocturnă.

Mary îl conduse în jurul balconului, apoi pe un coridor. Se opri în faţa unei uşi, se uită la el şi arătă cu capul spre aceasta.

— Aici e camera ei. Toată lumea s-a dus la culcare de o oră, aşa că probabil doarme. Ai grijă să nu ţipe.

James se încruntă fără să vrea. Înainte să apuce să răspundă, Mary continuă:

— Presupun că o să găseşti drumul de întoarcere.

— Da. Desigur.

Nu fusese aşa de complicat.

— Bine. Ar fi bine să te asiguri că pleci îndeajuns de devreme ca să scapi neobservat. Nu vreau repercusiuni din cauza asta. Lasă fereastra deschisă… o s-o încui eu când cobor dimineaţă.

Se părea că autoritatea ei insolentă nu avea limită, dar îl ajutase în seara aceea şi pentru acest lucru îi era recunoscător. Deşi ea nu recunoscuse, în spatele aroganţei ei încrezătoare, James simţi că era îngrijorată pentru Henrietta, iar el nu o putea condamna.

Strânse în palmă mânerul rotund şi înclină fruntea. Mary îl salută cu un gest din cap cu aer regal şi plecă.

El nu aşteptă să vadă unde se duce, ci roti mânerul, deschise uşa, se strecură înăuntru şi închise uşa încet în spatele lui. Deşi nu era aprinsă nicio lumânare, era destul de multă lumină pentru a vedea. Două ferestre mari nu erau acoperite de draperii, iar razele lunii se prelingeau pe

parchetul lustruit, urcând pe un pat cu baldachin. Tăblia de la capul acestuia şi pernele erau cufundate în întuneric, dar chiar în clipa în care păşi pe podea, James auzi un foşnet, apoi observă că se mişcă cearşafurile. Avertizarea lui Mary de a se asigura că nu o făcea să ţipe, îi veni în minte.

— James? Henrietta se ridică în şezut. Prinse cuvertura, o duse din instinct în dreptul pieptului, şi încercă să zărească ceva dincolo de razele lunii, în întunericul din spate. Tu eşti? întrebă ea.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, îi încolţi în minte gândul că era posibil să nu fie el, că putea fi altcineva, dar o parte din ea, incredibil de sigură, cumva, ştiu fără urmă de îndoială că silueta fără chip învăluită în întuneric era James.

— Da.

El păşi în lumina lunii şi se îndreptă spre pat. Ea se uită în sus spre el şi se bucură de ceea ce vedea. James se opri lângă pat şi se uită în jos la ea cu la fel de mult nesaţ – de parcă numai ideea de a o vedea, de a-şi aţinti privirea pe chipul ei, pe ochii ei ar fi fost un scop în sine, un balsam pentru minte şi pentru suflet. Profitară amândoi de acel minut, îl folosiră până la ultima secundă, apoi ea ridică mâna şi zise:

— Mă bucur că ai venit.

El îi strânse degetele. Când ea îi făcu semn, se aşeză pe marginea patului, cu faţa la ea.

— Trebuia să te văd. Trebuia să vorbesc cu tine. Am rugat-o pe Mary să mă ajute şi mi-a dat drumul înăuntru.

Henrietta zâmbi.

— Trebuie să-mi aduc aminte să-i mulţumesc.

Privirea lui se ridică spre capul ei, spre bandajul care încă îi proteja rana.

— Ce-ţi face capul?

— Mă doare locul unde e zgârietura, dar în rest simt în regulă.

Îşi ghemui picioarele şi, lăsându-şi degetele între ale

lui, se rezemă în cealaltă mână, lăsă cuvertura să-i alunece în poală şi se mută lângă el. Purta o cămaşă de noapte frumos ţesută. Totuşi, nu avea niciun motiv să se ascundă de James. Se apropie şi mai mult de el, îşi înclină capul şi murmură:

— Da, în rest sunt în regulă.

Pentru că se uita la el, observă umbra ce îi străbătu chipul. El trase adânc aer în piept, apoi o privi în ochi.

— A fost noroc. Un noroc chior că te-ai aplecat în faţă.

Ea îi susţinu privirea şi îl strânse şi mai mult de mână.

— E adevărat, dar destinul a intervenit şi… eu sunt încă aici.

El îşi coborî glasul.

— *Noi* suntem încă aici… după cum văd eu lucrurile, după cum le simt, nu mai există eu sau tu… numai noi.

Ea se uită în ochii lui, apoi zâmbi.

— Mă bucur că simţi asta, că gândeşti asta, pentru că şi eu simt la fel.

Trecu un minut în timp ce nu făcură altceva decât să se cufunde fiecare în ochii celuilalt, minunându-se şi regăsindu-se din nou în acea legătură, în puterea a ceea ce acum îi ţinea uniţi.

Intensitatea arzătoare ajunse la apogeu. Atrasă în vârtejul ei, ea se mişcă uşor, aşezându-se în genunchi şi lipindu-se de el. Îşi puse o mână pe umărul lui, îşi înclină capul şi îl sărută. Buzele i se despărţiră şi îl atrase înăuntru, apoi se abandonă momentului şi îl lăsă şi pe el să o sărute.

James dădu drumul degetelor ei, îşi ridică uşor mâna, cu blândeţe, îi cuprinse faţa în palme şi, atent să nu-i atingă rana, o ţinu în faţa lui astfel încât sărutul să dureze mai mult, să se adâncească şi amândoi să-l poată savura. Ca să-şi poată calma demonii interiori, să-şi exorcizeze temerile şi, prin mângâieri, prin clipele de intimitate, să-şi confirme că-şi aparţineau. Că erau încă acolo, că erau

teferi şi nevătămaţi, încă împreună. Că viitorul lor comun încă era al lor, că îi aştepta să-l ia în stăpânire.

Buzele ei sorbiră din ale lui, iar ale lui dintr-ale ei. Pasiunea şi dorinţa îi cuprinseră ca într-un vârtej în întuneric, flăcări delicate străbătându-le pielea, jucându-se cu simţurile lor şi torturându-le nervii. Ispitindu-i. Într-un final, ea se retrase, cu răsuflarea tăiată şi sânii care i se ridicau ritmic în timp ce trăgea încet aer în piept. Apoi, uitându-se fix în ochii lui, de la doar câţiva centimetri distanţă, ea murmură pe un ton jos, o invitaţie inechivocă, senzuală şi lipsită de inhibiţii:

— Rămâi, nu-i aşa?

Buzele lui se relaxară şi se curbară într-un zâmbet uşor. Fără să-şi ia privirea din ochii ei, murmură:

— Asta ar fi alegerea mea.

Ea râse încet şi îl împinse în pat. Când el căzu pe aşternuturi, îl trase în braţele ei. Se rostogoliră, iar pasiunea le-o luă înainte, dar ei o prinseră din urmă şi o ţinură în frâu. Noaptea aceea era a lor… nicio ameninţare nu-i putea ajunge, niciun criminal nu-i putea atinge. Nu acolo. Nu aveau de ce să se grăbească, d aveau toate motivele să savureze momentul. Să zăbovească, $a se delecteze şi să se bucure din nou unul de celălalt.

James se rostogoli pe spate şi o aşeză deasupra lui. Îi cuprinse ceafa cu mâna lui mare şi o privi în ochi.

— Trebuie să avem grijă să nu te loveşti la cap.

— O să avem şi n-o să avem. Ea se rezemă cu coatele pe pieptul lui şi îl privi în ochi, apoi zâmbi seducător. Doar sărută-mă. Se aplecă, îşi trecu buzele peste ale lui, tachinându-l, apoi murmură: Fă dragoste cu mine.

El nu avea nevoie de mai mult. Îi cuprinse ceafa, aşteptă, o lăsă să se joace şi să planifice sărutul preţ de câteva bătăi de inimă, apoi preluă conducerea, iar sărutul deveni unul flămând. Flămând, dar ţinut în lesă. Limbile li se uniră, se duelară; buzele se despărţiră numai pentru ca apoi să se topească şi să se unească din nou în timp ce schimbul dintre ei deveni şi mai pătimaş. Mai intens.

Respiraţia lor deveni sacadată. Sunetele molatice ale pasiunii pluteau în aer.

Hainele căzură, zburară, dispărură. Mâinile li se înlănţuiră, apoi îi mângâiară şi trasară contururi. Căutând şi acaparând. Buzele li se despărţiră ca să poată savura pielea celuilalt, ca să se poată desfăta cu pasiunea. Ca să se conducă unul pe celălalt mai departe.

Amândoi ştiau ce voiau; amândoi voiau acelaşi lucru. În noaptea aceea, mai mult decât înainte, erau într-un acord perfect. Empatia era desăvârşită.

Iar urmarea fu o simfonie, una orchestrată de amândoi, mai întâi de el, apoi de ea, şi, în final, mână în mână, trup lângă trup, piele pe piele, lăsară pasiunea, dorinţa şi tot ceea se forma din bătălia dintre fizic şi emoţional să-i ia pe sus şi să-i poarte. Împreună.

Ca una, inimile lor se opriră în loc în momentul în care el o pătrunse, apoi li se alăturară. Ca unul, se opriră, cu simţurile încordate la maximum, ca să stoarcă fiecare strop de plăcere înălţătoare din acea clipă zbuciumată… apoi, într-un ritm uşor, începură să danseze în călătoria lor spre sentimentul de împlinire. Ca unul, în disperarea acaparatoare, în bucuria ameţitoare, nepăsătoare, pătimaşă. Ca unul, cu respiraţia întretăiată în timp ce se apropiau, cu pielea umedă şi simţurile în delir, de vârful suprem.

Şi găsiră extazul aşteptându-i, puternic şi sigur, care-i îmbrăţişă, îi sfărâmă şi, din nou, îi remodelă. Îi reconstrui, dar la un nivel şi mai profund, într-o legătură şi mai trainică.

În timp ce cădeau înapoi pe pământ, învăluiţi în întunericul plăcut al patului şi în căldura braţelor celuilalt, chiar în clipa în care strălucirea aurie a satisfacţiei îi învălui pe amândoi, privirile li se întâlniră. Cu respiraţiile încrucişate şi privirile contopite, niciunul din ei nu trebuia să întrebe la ce se gândea celălalt. Ar fi trecut prin iad pentru aşa ceva. Pentru acea pasiune. Acea intimitate neţărmurită. Nimeni – niciun criminal, niciun răufăcător de

orice fel – nu le putea lua asta. Nu l-ar fi lăsat s-o ia. Nu de bunăvoie şi nici măcar dacă erau ameninţaţi cu moartea.

Citiră adevărul unul în ochii celuilalt, apoi îşi lăsară pleoapele să cadă. Nu aveau nevoie de cuvinte prin care să-şi mărturisească dragostea; pentru şansa de a trăi guvernaţi de dragoste, de a se devota ei, erau dispuşi, fără ezitare, să-şi rişte vieţile. Nu mai era nevoie să spună nimic.

Se întinseră alene în pat, traseră cearşafurile, se întoarseră unul în braţele celuilalt şi adormiră.

Capitolul 13

În seara următoare, Sir Thomas Grenville, curator al Muzeului Britanic şi bibliofil de marcă, organiză o gală ca să strângă fonduri pentru continuarea construcţiei noului muzeu. Sir Thomas avusese ideea fericită de a ţine gala în aripa estică, cea nouă, cunoscută şi sub numele de Galeria Bibliotecii Regelui, o secţiune completă a noilor lucrări, care, până în acea seară, nu fusese accesibilă publicului, asigurându-se astfel participarea tuturor celor din înalta societate ce fuseseră îndeajuns de norocoşi să primească invitaţie.

Din moment ce acolo aveau să fie prezenţi majoritatea reprezentanţilor de vază ai lumii mondene, evenimentul se anunţa a fi o înghesuială dintre cele mai îngrozitoare, şi în acelaşi timp selecte – oricine care nu era un simplu oricine avea să fie prezent.

— Este locul perfect pentru capcana noastră, îi spuse Henrietta.

Stătea la coadă la recepţie, în spatele mamei şi a tatălui ei, la braţul lui James. În ciuda faptului că era înaltă, nu putea zări nimic în faţă şi mai ales printre cei prezenţi – mulţimea de capete şi de umeri ce se legănau şi se înghionteau în timp ce invitaţii aflaţi în faţa grupului lor

discutau încântaţi.

Toată lumea se aştepta ca seara să fie una memorabilă. Sir Thomas, recunoscut pentru evenimentele caritabile pe care le organiza, fusese extrem de secretos cu privire la modul în care avea să-şi distreze oaspeţii şi lăsase ca speculaţiile să ia amploare. Ca urmare, invitaţii veniseră în număr mare.

— Am auzit, zise James şi se aplecă să murmure la urechea ei, că majoritatea celor care au intenţionat să găzduiască evenimente în seara aceasta le-au anulat.

Henrietta dădu din cap.

— N-avea sens să le mai ţină. Toată lumea va fi aici şi, din moment ce este o gală, puţini vor pleca înainte să se termine.

— Ceea ce, din nou, poate fi în avantajul nostru, spuse James care îşi ridică repede capul şi se uită în jur. Îl văd pe St. Ives în faţă, iar Gabriel şi Alathea sunt la câţiva metri în spatele nostru.

Îşi îndreptă din nou privirea înainte, spre şirul dens de oaspeţi.

— Pe ceilalţi nu-i văd.

— Vor fi aici, pe undeva, deşi într-o asemenea aglomeraţie sunt uşurată că nu trebuie să ne întâlnim cu vreunul dintre ei Va fi aproape imposibil să găseşti pe cineva aici.

— Numai dacă nu eşti atent şi nu aştepţi. Maxilarul lui James se încordă. După un moment, se relaxă îndeajuns de mult ca să întrebe: Aminteşte-mi din nou… cine sunt cei desemnaţi să pretindă că nu ştiu nimic?

Henrietta aruncă o privire în jur, dar zgomotul mulţimii era deja atât de mare încât se îndoia că până şi mama ei, aflată chiar în faţa ei, putea auzi ceva din ce spunea. Totuşi, se aplecă mai aproape de James şi îşi coborî vocea:

— Devil şi Honoria, Vane şi Patience, Gabriel şi Alathea, Lucifer şi Phyllida şi Demon şi Flick, la fel ca şi Simon şi Portia, Amanda şi Martin şi Amelia şi Luc, zise ea

şi îşi mută privirea în faţă. Şi părinţii mei, desigur… şi Mary.

Sora ei stătea de cealaltă parte a lui Arthur.

— Plus toţi cei mai bătrâni – mătuşa Helena, Martin şi Celia şi George şi Horatia. Vor fi cu toţii prezenţi aici şi fiecare îşi va juca rolul.

Căzuseră cu toţii de acord că în mod cert urmăritorul ei se va feri de cei în cauză. Că va fi atent la reacţiile lor şi că era posibil să fie într-atât de curajos încât să-i testeze, iar dacă ei dădeau vreun semn că erau alarmaţi şi că se aflau în gardă, indiferent de cât de tentantă avea să fie momeala lor, el nu va face niciun pas să iasă din mulţime şi s-o ia pe urmele ei.

Drept urmare, cei ale căror nume le rostise ea, membri ai unei adunări şi mai ample ce venise acolo, în acea noapte, cu scopul de a prinde criminalul, trebuiau să poarte masca ignorării supreme a oricărei posibile ameninţări. Acela era rolul lor… să-l convingă pe ucigaş că nimeni nu se aştepta ca el să lovească din nou, în special la gală şi, ca urmare, că nimeni nu stătea cu ochii în mod deosebit pe Henrietta.

— Deci, spuse James, îi mai avem pe Adair şi Penelope, Charlie Morwellan şi Sarah, Dillon Caxton şi Pris, Gerrard Debbington şi Jacqueline, verişoarele Heather, Eliza şi Angelica şi soţii lor, şi pe Charlie Hastings, care joacă rolul de observatori din umbră.

Se mişcară mai departe în rând, iar Henrietta dădu din cap.

— Împreună cu Christian şi Letitia, Wolverstone şi Minerva, laolaltă cu alţi membri de la clubul acela al lor, special, şi armata lor de prieteni şi soţiile acestora, zise ea şi se uită În sus la James. Vor fi mai mulţi care vor fi cu ochii pe mine decât poate bănui criminalul.

James se strădui să nu lase să i se vadă îngrijorarea. Se presupunea că se afla acolo ca să se bucure de ceea ce toată lumea se aştepta să fie punctul culminant al sezonului monden, la braţ cu proaspăta lui logodnică şi

viitoare soţie, dar să-şi ia înfăţişarea adecvată se părea că era o sarcină dificilă, ţinând cont de rolul ce-i fusese prestabilit în drama lor.

Încă nu-i venea să creadă cum de acceptase să facă aşa ceva, cum de fusese de acord să însceneze o ceartă cu Henrietta de o intensitate suficient de mare ca să justifice faptul că ei se despărţeau, că ea pleca furtunoasă prin mulţime, iar el se întorcea pe călcâie şi o lua în direcţia opusă.

Cu faţa îndreptată înainte, Henrietta adăugă:

— Şi să nu uităm de Stokes şi de oamenii lui care aşteaptă afară.

James nu avea cum să uite că cel mai apropiat poliţist la care putea apela era în afara clădirii. Stokes se arătase şi mai puţin încântat de plan decât el, dar, ca şi James, nu avusese cum să împiedice desfăşurarea lui, aşa că alesese să-şi ofere ajutorul cât de bine putea. Cu o cohortă de poliţişti tineri şi câţiva ofiţeri înflăcăraţi, Stokes organizase o pândă neîntreruptă la toate ieşirile din clădire. Dacă intervenea ceva, iar răufăcătorul încerca să fugă, acesta ajungea direct în mâinile Poliţiei Metropolitane.

James aruncă o privire spre Henrietta. Ea părea foarte calmă, cu atenţia îndreptată în afară, şi schimba zâmbete şi saluturi cu cei din mulţime. Numai el era îndeajuns de aproape ca să detecteze vigilenţa ce se putea citi în ochii ei blajini; numai el putea simţi, prin mâna ei ce se odihnea pe braţul lui, tensiunea care gonea prin ea. Era la fel de afectată ca şi el.

Ajunseră la capătul cozii de la recepţie, iar Sir Thomas îi salută vesel. După ce schimbară politeţurile obişnuite şi primi de la Sir Thomas felicitări pentru logodnă, James o conduse pe Henrietta în urma lui Louise, Arthur şi Mary.

Se uitau în jurul lor în timp ce păşeau pe lângă alte cupluri şi grupuri la fel de captivate de eleganţa unei încăperi despre care se spunea că era cea mai frumoasă din toată Londra.

Galeria, construită pentru a adăposti biblioteca regelui, avea nouăzeci de metri lungime; cea mai mare parte din aceasta era de zece metri în lăţime, dar secţiunea centrală, delimitată de patru coloane spectaculoase din granit de Aberdeen, se spunea că avea aproape dublu.

— Priveşte tavanul, spuse Henrietta care îşi dăduse capul pe spate şi se uita în sus la ornamentele din tencuială, în nuanţe crem, galben pal şi auriu. Cred că are cel puţin doisprezece metri înălţime.

— Cel puţin.

James îi luă mâna, i-o puse pe braţ şi o conduse pe o altă traiectorie faţă de părinţii şi de sora ei.

— Balcoanele acelea dispuse de jur împrejur ne vor oferi o privelişte excelentă asupra încăperii.

— Hmm… făcu Henrietta şi se uită spre el. Şi oricine va sta acolo, deasupra mulţimii, va fi foarte uşor de reperat de oricine se uită într-acolo.

James făcu o grimasă.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse el şi îşi lăsă capul în jos. Acolo sus va fi locul perfect pentru a pune în scenă cearta noastră. Trebuie să stăm cu ochii pe scările ce duc sus.

Henrietta dădu din cap.

Balcoanele despre care vorbeau erau dispuse pe toată lungimea rafturilor cu cărţi şi erau aliniate pe lateralele încăperii; la jumătatea pereţilor înalţi, acestea formau locuri de trecere înguste ce se întindeau peste partea de sus a rafturilor adânci şi în faţa ferestrelor mari, amplasate în jumătatea de sus a pereţilor. Balustrade delicate, aurite, cu coloane, dădeau balcoanelor un aspect aerisit şi lăsau impresia că acestea erau suspendate deasupra încăperii.

— Conform lui Adair, zise James, nu există decât două uşi – una pe care am intrat şi alta în capătul îndepărtat al încăperii.

Se opriră lângă unul dintre birourile frumos lustruite

ce se aflau în încăpere. James clătină din cap în timp ce îl studie şi apoi cercetă statuia din marmură de lângă acesta.

— Nu-mi vine să cred că această cameră este destinată numai savanţilor, iar publicul nu a avut ocazia s-o aprecieze, continuă el şi se uită în jur când se puseră din nou în mişcare. Acum înţeleg de ce a fost numită cea mai frumoasă încăpere din Londra.

Încă admirând splendoarea arhitecturală, Henrietta dădu din cap, apoi adăugă:

— Ceea ce, cred, nu face decât să garanteze că acela pe care-l vânăm va fi aici.

Se apropiau de secţiunea mediană, unde încăperea îşi dubla lăţimea. Henrietta se uită înapoi spre uşa pe care intraseră şi observă că parchetul din stejar şi mahon dispărea sub valul de rochii elegante în timp ce şuvoiul invitaţilor curgeau înăuntru.

— Cât crezi că trebuie să aşteptăm înainte să ne jucăm scena?

— Adair şi Devil au insistat să aşteptăm o oră întreagă… până atunci toţi oaspeţii ar trebui să fie înăuntru.

— Bine, răspunse Henrietta care afişă un zâmbet larg şi îl strânse mai tare de braţ. În cazul acesta, între timp putem să ne plimbăm liniştiţi şi să uităm de planul nostru.

Procedară întocmai; se opriră să stea de vorbă cu alţii şi primiră, cu modestia cuvenită, felicitări pentru logodna lor. Totuşi, în timp ce se plimbau în jurul secţiunii centrale şi apoi continuară să străbată încăperea lungă, amândoi evaluară posibilităţile pe care sala le oferea pentru a-şi duce la îndeplinire planul.

Când ajunseră în cealaltă parte a încăperii, James o trase pe Henrietta deoparte, într-un colţ. El îşi lăsă capul în jos şi îi vorbi în şoaptă. Încăperea devenise atât de aglomerată, iar oaspeţii erau atât de înghesuiţi, încât, în ciuda zgomotului infernal produs de o mie de voci, trebuiau să fie atenţi să nu fie auziţi.

— Sunt sigur că Adair îi va trimite la balcoane pe unii

dintre cei care sunt cu ochii pe tine.

Barnaby fusese delegat să se ocupe de acea parte a planului în care erau implicaţi cei care trebuiau să fie atenţi şi în cele din urmă s-o protejeze pe Henrietta, în timp ce restul familiei d trebuia să afişeze masca neştiinţei.

— Îi văd deja acolo sus, în dreapta, pe Dillon şi pe Pris, aproape de centru, zise Henrietta şi arătă cu capul spre perechea cu pricina. Pris mai are puţin şi naşte, aşa că Dillon n-o s-o lase singură, dar amândoi au ochi de vultur.

— Fără îndoială că Adair stă într-un loc în care îi poate vedea pe toţi cei care supraveghează, astfel că ei îl pot alerta oricând se apropie cineva de tine.

Henrietta îşi ascunse un tremurat; singurul mod în care putea să treacă peste emoţia acelei seri era să *nu* se gândească la bărbatul care voia s-o ucidă. Hannah o coafase astfel încât să-i ascundă rana dintr-o parte a capului, dar încă o simţea – îi reamintea constant de glonţul ce îi sfâşiase pielea.

— E timpul?

James se uită la ceasul de buzunar, apoi îl îndesă la loc.

— Încă cel puţin un sfert de oră.

— Lady Holland a spus că primul moment al serii va fi acea soprană italiană din Milano. Cred că o să cânte lângă pianul din zona de mijloc şi, după cum a precizat doamna, recitalul sopranei va fi primul din trei, aşa că presupun că va începe în curând, cel mai probabil când trece ora, sau puţin după, spuse Henrietta şi întâlni privirea lui James. Să aşteptăm până după ce cântă, sau să jucăm scena înainte?

— Cu puţin timp înainte. Iar dacă punem în scenă farsa pe balconul de deasupra pianului, ne vom bucura de maximum de atenţie, dar… James făcu o grimasă şi apoi se uită fix la Henrietta. N-are rost ca toată lumea din înalta societate să fie martoră la „cearta” noastră. Dacă omul

nostru e aici – şi ar trebui să sosească până atunci – va fi oricum cu ochii pe tine. N-avem nevoie să facem mare caz de asta, deci după spectacolul sopranei ar fi mai bine.

Henrietta dădu din cap cu hotărâre.

— Da, aşa va fi. Dincolo de orice, să facem prea mare caz de asta ar putea să-l ţină la distanţă pe ticălos. Eu n-aş fi atât de stângace, la fel şi tu. Nu putem să nu jucăm credibil şi să facem a despărţirea noastră să fie prea evidentă… trebuie să pară reală, zise ea şi se uită în ochii lui James. O neînţelegere de moment şi nimic mai mult.

El o privi fix, apoi dădu din cap.

— Da, ai dreptate. Dar tot cred că ar trebui să-i înlesnim munca şi să ne vadă bine când ne certăm şi ne despărţim.

El se uită în sus şi apoi de-a lungul balconului ce se întindea deasupra peretelui din stânga zonei în care stăteau.

— Putem să stăm la capătul balconului acesta, chiar deasupra pianului, deasupra locului în care va fi soprana, continuă el.

Henrietta se întoarse spre scara micuţă, în spirală, ce ducea sus, la balconul în cauză.

— Ne putem duce acolo sus şi să ne plimbăm, apoi să ne oprim s-o ascultăm pe cântăreaţă, zise ea şi îi aruncă o privire lui James. Va părea ceva foarte firesc.

El dădu din cap, apoi o urmă pe scara din apropiere şi urcă treptele. Odată ajunşi la etaj, o luă de mână şi se plimbară încet, înapoi către zona mediană a încăperii. Găsiră locul perfect, la capătul balconului, unde o altă scară în spirală ducea jos, spre podeaua galeriei, puţin mai departe de una dintre cele patru coloane masive, din granit, ce susţineau tavanul secţiunii din mijloc. Pianul era amplasat la piciorul acelei coloane.

Henrietta stătea lângă balustradă, cu o mână înmănuşată sprijinită pe balustrada netedă, şi se uita în jos, la cinci servitori în livrea care se opinteau să mute pianul, la indicaţiile unui individ spilcuit, dar cu o expresie

îngrijorată. Se uită la James, care stătea lângă ea.

— Cred că acela e secretarul lui Sir Thomas.

James, care cercetase priveliştea de sub ei, îşi concentră atenţia asupra bietului om, apoi pufni.

— Nu-l invidiez pentru slujba lui. Nu e îndeajuns de rău că trebuie să organizezi toate astea, ba mai ai de-a face şi cu artişti cu toane… Nu cred că sunt mulţi care se bat pentru această onoare.

Circulaseră zvonuri că soprana care era pe cale să între în scenă avea vocea unui înger şi firea unui drac împieliţat.

— Din câte am înţeles, el – secretarul – este în slujba lui Sir Thomas de ani buni, aşa că fără îndoială că s-a obişnuit cu situaţia, spuse ea.

Henrietta se aplecă şi mai mult peste balustradă ca să se uite în jos. James fu nevoit să-şi stăpânească impulsul imediat de a o apuca şi de a o trage înapoi; era deja atât de încordat, atât de alert, încât pornirile lui lăuntrice căutau orice scuză ca s-o ia în braţe. S-o ţină în siguranţă, departe de orice pericol. Îşi încleştă dinţii şi îşi reaminti rolul lui şi că, în ceea ce privea instinctele, seara avea să devină şi mai rea înainte de a fi mai bună.

— Ce bine! spuse Henrietta. A venit soprana.

James sesiză nerăbdarea abia reţinută din vocea ei, dar şi încordarea ascunsă. Nimic nu era mai rău decât să aştepte să-şi joace rolurile, să aştepte să-şi pună planul în aplicare, dar momentul era aproape…

În înghesuiala de jos, îi văzu pe mulţi din grupul lor – pe cei care pretindeau că nu ştiu nimic, dar şi pe cei care stăteau deoparte şi, pe ascuns, erau cu privirile aţintite spre Henrietta.

Muzicianul care acompania se aşează la pian şi, după ce vorba se împrăştie rapid, mulţimea se mişcă şi se repoziţionă astfel încât toată lumea să audă bine şi să poată aprecia spectacolul. Pianistul îşi trecu degetele peste clape, apoi se opri, iar soprana se deplasă în faţă, cu gesturi teatrale, ca şi cum ar fi fost pe o scenă. Se aşează în

faţa pianului, îi făcu semn din cap pianistului, apoi trase adânc aer în piept, deschise gura şi cântă.

Vocea ei era aşa de puternică încât umplea încăperea şi ajungea chiar şi în cele mai îndepărtate colţuri Unduirile muzicii, ale cântecului, erau captivante şi reuşiră fără efort să acapareze şi să vrăjească audienţa.

În acele momente, când toţi cei de jos erau distraşi, lui James îi veni ideea să pună în scenă şarada dintre el şi Henrietta, dar o alungă imediat; artista era atât de pricepută, încât exista riscul ca până şi criminalul să se lase distras şi să piardă scena lor.

Aşa că aşteptă. Deşi soprana era atât de încântătoare, nu putea să-i aprecieze talentul; era prea încordat, prea concentrat la ceea ce trebuiau să facă în curând el şi Henrietta. La scena pe care era necesar s-o joace atât de bine.

Când soprana îşi încheie recitalul, aplauzele fură furtunoase.

După ce acestea încetară, Sir Thomas făcu un pas în faţă ca să anunţe că un tenor celebru avea să cânte în faţa mulţimii într-o jumătate de oră şi apoi, mai târziu în acea seară, diva şi tenorul urmau să se întoarcă pentru a le prezenta invitaţilor un duet. După mai multe paranteze şi aplauze, soprana se retrase, împreună cu pianistul şi secretarul, iar oaspeţii se întoarseră la ocupaţiile lor precedente. Vacarmul se ridică într-un val ce se sparse deasupra întregii scene.

Henrietta se întoarse încet spre James cu o expresie ce reflecta faptul că era pe cale să se producă o explozie – o expresie destul de obişnuită, pe care multe femei o afişau într-un astfel de moment.

— Acum.

Chipul ei deveni mai grav – de parcă tocmai spusese ceva care o adusese brusc cu picioarele pe pământ.

El dădu din cap scurt şi strânse din buze.

— Deci ne certăm…

Ea înclină capul. Cu bărbia fermă şi buzele strânse,

zise pe un ton plat:

— Da. Ai zis ceva oribil… Dumnezeu ştie ce…

Repetaseră în timpul după-amiezii, dar acel lucru nu fusese în scenariul lor. El se încruntă agresiv, îşi lăsă faţa mai jos ca să poată înfrunta privirea ei combativă.

— Nici să nu îndrăzneşti să mă faci să râd!

Drept răspuns, ea îşi ridică nasul şi îşi întoarse brusc capul.

— Prostii. Râsul nu te omoară.

El se încruntă spre ea. Era uşor ca din şarada lor cu „cearta” să se înţeleagă ce făceau. Aceasta era partea simplă a planului; ceea ce urma era ceva ce niciunul din ei nu era dornic să facă.

— Aşa că plec, zise ea.

Se întoarse, dar apoi se opri, ca pentru a-i da lui ocazia să-şi ceară scuze sau, din contră, să dea replica bună.

— Ai grijă.

Fu nevoit să-şi încleşteze degetele pe balustradă ca să se abţină să întindă mâna după ea.

Ea se întoarse complet, cu o mişcare bruscă, aproape violentă, şi, cu spatele la el şi capul ridicat, făcu doi paşi spre scara în spirală, apoi, cu un aer îmbufnat, coborî hotărâtă. El rămase în urmă, cu o expresie împietrită, cu maxilarul încleştat şi strângând balustrada. Apoi, forţându-se să-i dea drumul încet, se răsuci pe călcâie şi păşi pe balcon, cu mersul agale dar rigid.

Fu nevoie de efort – un efort supraomenesc – să nu se întoarcă şi să se uite înapoi după ea; şi aproape la fel de multă voinţă să nu se uite după ceilalţi, în special după cei care, spera el, o luaseră deja pe urmele ei şi se ţineau aproape, în mulţime. Se gândiseră că ucigaşul nu făcea legătura între, spre exemplu, Gerrard Debbington şi Henrietta Cynster – n-ar fi putut s-o facă decât dacă studiase legăturile de familie.

Gerrard şi Charles Morwellan erau doi dintre cei care aveau să fie umbrele Henriettei ori de câte ori ea se

afla în camera aglomerată şi aşteptau să vadă dacă era acostată de vreun bărbat. Presupuseseră că dacă ucigaşul o vedea, dacă îşi zărea ţinta singură, nu va rezista şi, mascat de mulţime, o va aborda şi va căuta s-o ademenească afară.

Aşa că James era nevoit să stea ca pe ghimpi, să aştepte şi să-şi astâmpere instinctele care, ştiind că Henrietta înota în ape periculoase, îl îndemnau cu disperare să reacţioneze, să se ducă după ea, s-o protejeze, să facă tot ceea ce putea ca ea să fie în siguranţă…

Din păcate, în acel moment, a se ţine la distanţă şi a-şi juca rolul în şarada pe care o puseseră la cale era singurul mod în care putea să-i asigure protecţia. Numai dacă îl prindeau pe criminal, ea avea să fie din nou în siguranţă.

Se opri pe balcon, cercetă repede mulţimea de dedesubt, apoi coborî scara în spirală de la capătul acestuia, departe de locul în care Henrietta se alăturase mulţimii din centrul încăperii. Observase câţiva prieteni cu care putea să-şi petreacă timpul, aşa cum ar fi făcut dacă cearta lor ar fi fost reală. Pentru a păstra aparenţa, planul era ca el să vorbească numai cu amicii lui şi să-i evite pe membrii familiei, aşa că făcu întocmai.

Desigur, toate cunoştinţele lui aflaseră despre logodnă şi voiau să-i întâlnească viitoarea mireasă. Avea un răspuns pregătit – că ea se oprise să discute cu câteva rude mai în vârstă şi fără îndoială urma să-l ajungă din urmă în curând. Efortul fu mai mare decât se aşteptase, totuşi reuşi să nu iasă din rol şi rămase în acea zonă a încăperii, luptând cu impulsul de a cerceta prin mulţime.

Între timp, Henrietta îşi făcu loc prin înghesuiala din centru. Era uşor să se oprească şi să pălăvrăgească şi chiar să accepte felicitările pentru logodnă. Chiar dacă James nu era lângă ea, oamenii erau aşa de obişnuiţi s-o vadă plimbându-se singură prin sălile de bal, încât doar câţiva remarcaseră absenţa lui, iar atenţia celor care totuşi o observară fu uşor de abătut.

Dacă s-ar fi certat cu adevărat, ea s-ar fi purtat sigură pe ea şi n-ar fi permis să se vadă niciun semn de tulburare care să mascheze masca pe care o arăta lumii. Dar, pentru că minutele treceau, iar James nu venea după ea, era de aşteptat să caute un loc liniştit în care să se oprească şi să se gândească. Să analizeze situaţia.

După o jumătate de oră în care vorbise nimicuri şi după ce îi observă pe membrii grupului lor care erau pe-aproape, în aglomeraţie, ea se îndreptă spre capătul mulţimii şi se strecură în spatele zonei centrale, lângă pian.

Când tenorul îşi făcu apariţia ca să cânte, iar mulţimea se regrupă şi îşi concentră atenţia colectivă asupra bărbatului de statură mică, ea reuşi să se retragă în umbra relativă din spatele adunării, într-un loc care era mai puţin populat.

Rămase aproape singură, cu faţa spre tenor. Cel mai apropiat cuplu stătea în faţa ei, cu spatele la ea. Era destul de mult spaţiu în ambele părţi, cea mai bună invitaţie pe care reuşi s-o ofere unui bărbat care voia s-o abordeze, mai ales pentru că toată lumea era absorbită de tenor, captivată de vocea lui din ce în ce mai puternică.

În timp ce stătea acolo şi aştepta, străduindu-se să ascundă orice semn de agitaţie, deveni conştientă de faptul că se simţea expusă. Dacă el avea un pistol, sau un cuţit… Dar nu. Discutaseră despre această variantă şi toată lumea fusese de acord că a încerca s-o omoare în galerie ar fi fost un lucru zadarnic; criminalul n-ar fi putut ieşi, n-ar fi putut scăpa fără să fie recunoscut. Iar acesta era exact motivul pentru care voia s-o ucidă, ca să-şi protejeze identitatea, aşa că… avea s-o abordeze şi, într-un fel sau altul, s-o facă să plece de la gală împreună cu el.

O parte din ea se întreba, într-un mod relaxat, academic, ce argumente putea folosi el pentru a realiza acest lucru, dar cea mai mare parte a minţii ei era ca pe jar, tensionată, cuprinsă de un amestec de nerăbdare şi teamă.

Cu colţul ochiului îi văzu pe Gerrard şi pe Jacqueline Debbington în spatele mulţimii, în dreapta, cu privirile şi atenţia fixate, aparent, asupra tenorului. Puţin mai în faţă şi în stânga a mai departe în mulţime, erau Jeremy şi Eliza Carling, dar şi ei erau cu spatele la ea.

Puţin mai aproape, în stânga, se aflau un bărbat şi o femeie pe care îi mai întâlnise, dar pe care nu îi cunoştea bine, Rafie şi Loretta Carstairs. Mai erau şi alţii; nu era singură, şi totuşi simţi un nod în stomac şi fu nevoită să se lupte să nu strângă prea tare săculeţul de mână.

Aşteptă. Şi aşteptă.

Tenorul îşi încheie recitalul şi niciun bărbat n-o abordă. Îşi reţinu un oftat, se forţă să afişeze un zâmbet fals şi se amestecă din nou în mulţime. Discută cu câţiva prieteni, râse şi salută cunoştinţele pe care le întâlni în timp ce străbătu centrul încăperii. Mai mulţi bărbaţi care o văzuseră singură se opriră, îi zâmbiră şi statură de vorbă cu ea, dar îi ştia pe toţi şi niciunul dintre ei nu făcu nicio încercare de a o aborda altfel decât prin moduri banale, obişnuite în societate.

Până la urmă, făcu un ocol şi se întoarse înapoi în spatele coloanei din faţa pianului, ca şi cum ar fi căutat refugiu faţă de corpurile care pălăvrăgeau şi se înghesuiau unele în altele. Când soprana şi tenorul îşi făcură împreună apariţia pentru duetul final, ea era aşezată la adăpostul coloanei, cât de departe de mulţime ar fi putut sta chiar şi dacă cei prezenţi nu s-ar fi concentrat asupra artiştilor.

Din nou, toată lumea era cu spatele la ea. Din nou, aşteptă. Şi aşteptă.

Şi din nou, niciun bărbat – şi nimeni altcineva – nu o abordă.

— Nu-mi vine să cred, bombăni ea ca pentru sine când tenorul şi soprana îşi încheiară aria, iar mulţimea izbucni din nou în aplauze furtunoase.

Făcu o grimasă imperceptibilă şi aplaudă politicoasă, dar adevărul era că nu auzise nici măcar o singură notă.

Mulţimea începu să se mişte, cu atenţia în mai multe direcţii; probabil că interpreţii plecaseră.

Henrietta se uită în jur.

— Şi acum, ce? şopti ea.

Fuseseră atât de siguri că ucigaşul nu va putea rezista şi va muşca momeala, încât nu induseseră în plan şi refuzul lui de a se lăsa ademenit. De parcă ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, domnul Thomas ridică vocea, le mulţumi tuturor pentru participare, apoi îi informă că, din moment ce se aflau într-un muzeu şi evenimentul luase sfârşit, erau invitaţi să iasă pe una dintre uşile aflate la cele două capete ale încăperii.

Mulţimea începu să se împrăştie. Oamenii îşi căutau cunoscuţii în mulţime, apoi se îndreptau spre ieşiri. În timp ce adunarea se subţia, Henrietta zăbovi, nesigură, apoi oftă, ocoli coloana laterală, care se afla faţă în faţă cu partea centrală a încăperii şi, cu un aer posac, rămase pe loc, aşteptând din nou, dar de data aceasta pe James. Fără îndoială, el *va veni* după ea.

*

James nu ştia exact cum se simţea când îşi dădu seama că gala se terminase şi nicio problemă, de niciun fel, nu tulburase seara. Dezamăgirea, uşurarea şi frustrarea se întreceau pentru a ocupa primul loc în mintea lui.

Cu maxilarul încleştat, ieşi din valul de oaspeţi care se îndreptau spre cea mai apropiată uşă şi se întoarse în încăpere căutând din priviri pe cineva care îi putea confirma eşecul.

Devil îl văzu primul şi îi făcu semn. James îi făcu şi el semn şi se întâlni cu Devil, care era cu Honoria la braţ, într-o laterală încăperii.

— Nimic, zise Devil cu dezamăgire în glas.

Părea la fel de degustat şi de dezumflat ca şi James.

— Poate că, până la urmă, n-a fost aici, continuă el şi

arătă cu capul spre cel mai îndepărtat stâlp din granit. Henrietta aşteaptă la baza coloanei de acolo. Sugerez să-ţi faci apariţia ca şi cum amândoi v-aţi gândit şi vreţi să vă împăcaţi, ca să nu-i dai ocazia ticălosului, oricine ar fi, să bănuiască faptul că am plănuit ceva.

— Ţinem o şedinţă pe Upper Brook Street, spuse Honoria. Ea zâmbi uşor, apoi se întinse în sus şi îl sărută pe James. Nu-ţi face griji. Găsim noi ceva, continuă ea, după care se retrase şi dădu din cap ceremonios. Vă aşteptăm să veniţi repede… să nu zăboviţi.

James făcu o grimasă de îngrijorare şi se înclină.

— Da, milady.

Apoi se întoarse spre stâlpul îndepărtat. Henrietta stătea, aşa cum spusese Devil, la baza coloanei şi aştepta. Ceea ce nu spusese Devil era că părea pierdută, ba chiar abandonată. Acest lucru îi uşura abordarea – şi imaginea pe care Devil voia ca ei s-o creeze.

Zâmbi cu tristeţe şi se apropie. Cu ochii la ea, se opri, apoi, după o clipă, întinse mâna.

— Pace?

— Da, te rog.

Henrietta îşi puse mâna în palma lui, se apropie când el o luă la braţ, apoi oftă şi îşi înclină capul, odihnindu-l pe umărul lui.

— A fost o pierdere de vreme îngrozitoare.

*

Toate ajutoarele lor, care participaseră la gală, se adunară în sufrageria de pe Upper Brook Street. Ceaiul fu adus şi distribuit, împreună cu biscuiţi dulci. Cu toţii se serviră şi amânară cât de mult posibil revizuirea eşecului lor. Dar Royce, duce de Wolverstone, probabil cel care avea cea mai mare experienţă în astfel de intrigi, trecu direct la subiect.

— Deci n-a mers, dar cred că ştiu de ce.

Devil se încruntă la Royce.

— De ce?

Royce zâmbi, dar redeveni imediat serios.

— Planul vostru a fost bun, dar a fost conceput să prindă un alt tip de răufăcător, spuse el şi se uită la James şi Henrietta aflaţi în cealaltă parte a încăperii. Un alt fel de criminal. Dacă ticălosul nostru ar fi fost genul tipic de bărbat din înalta societate care a omorât-o, din nu se ştie ce motiv, pe Lady Winston şi apoi pe menajera ei, iar acum încearcă s-o ucidă pe Henrietta, din panică, dintr-o teamă nebună că identitatea lui va fi descoperită… atunci, mai mult ca sigur, ar fi abordat-o la gală. Chiar dacă nu i-ar fi făcut nimic rău acolo, pentru că nu plănuise aşa ceva, ar fi abordat-o, ar fi vorbit cu ea şi şi-ar fi evaluat şansele, poate chiar ar fi încercat să se asigure că data viitoare când ea îl va întâlni va avea încredere în el, zise Royce şi puse ceaşca jos. Dar nu a făcut aşa ceva.

— Dar putem fi siguri că a fost acolo? întrebă Gabriel.

— O, eu aşa cred.

Royce îşi împreună degetele mâinilor şi le duse la faţă.

— Cred că presupunerea că a fost acolo e întemeiată, dar puteţi verifica asta dacă veţi compara lista de invitaţi de la petrecerea familiei Marchmain cu cea din seara aceasta.

— Îl cunosc destul de bine pe Sir Thomas, zise Horatia. Îl pot ruga să-mi dea lista.

Royce dădu din cap.

— Vă rog. În acest stadiu, avem nevoie de orice informaţie pe care o putem obţine, oricât de mică, spuse el şi se uită prin încăpere. Pentru că trebuie să vă avertizez că faptul că ucigaşul nu a muşcat momeala în seara aceasta nu e un semn bun.

Timp de câteva secunde se lăsă tăcerea. Aceasta fu întreruptă într-un final de mormăitul lui Lucifer.

— De ce?

Royce făcu o pauză, apoi spuse:

— Pentru că nu cred că a ghicit planul nostru, răspunse el şi se uită la James şi la Henrietta care stăteau pe canapea, în faţa lui. Şarada voastră a fost… spuse Royce şi zâmbi uşor, a fost perfectă. N-a fost nici prea multă, nici prea lungă. Aţi rămas în pielea personajelor. Nimeni dintre cei care se uitau, printre care m-am numărat şi eu, n-ar fi crezut că e vorba de nimic altceva decât aţi lăsat să se vadă. Deci nu acesta a fost motivul pentru care el nu a acţionat. Royce se uită prin încăpere şi continuă: Şi m-am uitat şi la ceilalţi. Cu toţii am jucat rolurile la perfecţie. Nimeni nu ne-a dat de gol.

— Atunci de ce n-a muşcat momeala? întrebă Barnaby.

Royce îi aruncă o privire lui Devil, apoi se uită la Barnaby.

— Cred că motivul pentru care nu a acţionat a fost că şi-a evaluat posibilităţile şi i s-a părut riscant. Şi-a făcut planul în minte şi apoi, într-un final, l-a schimbat la faţa locului. După cum aţi spus, n-o putea omorî pe Henrietta în galerie – trebuia s-o convingă să plece cu el. Dar, şi n-aveaţi de unde să ştiţi asta înainte de a ajunge acolo în seara asta, există numai două uşi în acea încăpere şi, din cauza obiectelor valoroase adunate în galerie, uşile au fost flancate de personalul muzeului. Au fost cel puţin şase oameni la fiecare uşă pe tot parcursul serii. În plus, din cauza galei şi a structurii ciudate a încăperii, cu uşi la capetele opuse, nici unul dintre oaspeţi nu s-a plimbat pe uşă în timpul galei. Şi cu atât mai puţin în timpul reprezentaţiilor. Numai la final. Deci omul nostru nu avea cum să iasă cu Henrietta fără să fie văzut, fără să fie observat. Royce făcu o pauză şi se uită în jur. Era un risc prea mare, continuă el. A vrut să muşte momeala, dar a rezistat tentaţiei pentru că şi-a evaluat şansele şi a decis că acestea nu îi surâdeau. Încă o dată, Royce îi privi pe cei adunaţi, în număr restrâns, şi răsfiraţi prin salon. Şi acesta, zise el mai departe, este semnul rău. Un criminal care, în ciuda faptului că are la îndemână cea mai râvnită

momeală, poate rezista tentaţiei, poate rezista fără să facă niciun pas, înseamnă că este un om foarte periculos.

— Aaa, făcu Barnaby şi se strâmbă. Deci avem de-a face cu un ucigaş *inteligent.*

Royce îi aruncă o privire lui Barnaby.

— După cum am spus, un om extrem de periculos.

Dacă înainte se simţiseră dezumflaţi, această realitate – pe care nimeni nu o putea contrazice – creă o atmosferă şi mai sumbră. Din moment ce nimeni nu mai avea idei – şi cu atât mai puţin un plan nou şi mai bun – şi pentru că se făcuse deja târziu, grupul se sparse în curând. Jucătorii importanţi căzură de acord să se întâlnească, nu a doua zi, ci în dimineaţa următoare acesteia, ca să pună la cale următoarea mutare. Între timp, Henrietta promise că îşi va lua toate măsurile rezonabile de siguranţă.

Atât ea cât şi James rămaseră în holul din faţă şi îşi luară rămas bun de la cei care răspunseseră apelului lor, şi le mulţumiră pentru ajutorul dat, în ciuda eşecului din acea seară. Dezamăgirea ei fu întrucâtva ştearsă de hotărârea de nestrămutat afişată pe feţele tuturor, reflectată în declaraţia de loialitate a Amandei:

— Nu-ţi face probleme. Nu ne vom opri până ce nu-l vom prinde pe acest individ.

După ce o îmbrăţişă cu putere pe Henrietta şi o sărută pe obraz, Amanda îl lăsă pe soţul ei, Martin, să o conducă în jos pe trepte şi apoi la trăsura care îi aştepta. Ei erau printre ultimii oaspeţi care plecau.

Câteva minute mai târziu, Arthur îi făcu semn lui Hudson să închidă uşa, apoi se întoarse spre soţia şi fiica sa. Zâmbi epuizat şi vru să spună ceva, dar Louise i-o luă înainte şi strânse mâna Henriettei în timp ce vorbi:

— Amanda a exprimat în cuvinte ceea ce simţim cu toţii. Nu-ţi pierde speranţa, draga mea. O să-l găsim pe acest ticălos şi o să-l şi prindem.

Louise dădu drumul mâinii Henriettei, o bătu uşor pe obraz, apoi zâmbi spre James şi îl bătu şi pe el uşor pe umăr în timp ce se îndreptă spre scară.

— Haide, Arthur. Lasă-i să-şi ia la revedere.

Arthur pufni, se aplecă şi o sărută pe Henrietta pe obraz, îl bătu pe James mai viguros pe umăr, apoi îşi urmă soţia în sus pe scară. În spatele lui, Henrietta stătea cu faţa la James şi se uita în ochii lui frumoşi, căprui. Arăta la fel de obosit pe cât se simţea şi ea.

Privirea lui se plimbă pe faţa ei, apoi zâmbi uşor.

— Amândoi suntem epuizaţi… de la toată acea tensiune. Mă duc acasă. Vreau să las totul să se clarifice în mintea mea pe parcursul nopţii.

Îşi ridică mâinile, îi luă cu delicateţe faţa în palme şi o sărută. Un sărut blând, inexprimabil de dulce. Îşi ridică apoi capul, zâmbi şi apoi îi dădu drumul, făcând un pas înapoi.

— Culcă-te şi o să trec eu pe la tine dimineaţă. O tură prin parc ne-ar prinde bine amândurora.

Ea reuşi să zâmbească.

— Ar fi reconfortant… Abia aştept.

În loc să-l cheme pe Hudson, care se retrăsese discret ca să le ofere intimitate, deschise singură uşa de la intrare. James îşi lăsă degetele să mai poposească puţin pe ea, apoi ieşi, coborî repede treptele şi se cufundă în noapte.

Henrietta se uită după el, apoi oftă, făcu un pas înapoi şi închise uşa. Ar fi preferat ca el să rămână, dar James avea dreptate. În noaptea aceea, nu ar fi fost o companie bună, nici măcar unul pentru celălalt; era mai bine să se odihnească şi să se refacă. Îşi înăbuşi încă un oftat, se întoarse şi se îndreptă spre scară şi spre patul ei rece şi gol.

*

Cu capul plecat şi mâinile în buzunare, James traversă Upper Brook Street, apoi făcu la stânga pe North Audley. Nu se putea abţine să nu jongleze în minte cu informaţiile, întorcând pe toate părţile fiecare detaliu al

celor patru atentate îndreptate împotriva Henriettei, căutând un indiciu care le scăpase, orice putea să le ofere o pistă sau un pont despre cine era ticălosul criminal.

Ostatic al propriilor gânduri, el traversă North Audley Street şi, câţiva paşi mai departe, făcu dreapta pe Browns Lane, o scurtătură obişnuită către casa lui din George Street. Ca de obicei, aleea îngustă era luminată numai de strălucirea ce venea din lateralele înalte ale clădirilor, ce flancau drumul, şi de pe străzile de la ambele capete. Nu dădu importanţă întunericului relativ. Mersese pe acolo de nenumărate ori, cel mai adesea noaptea, târziu. Înaintă acompaniat de ecoul paşilor lui, un ritm liniştitor de familiar.

Fusese oare cineva la evenimentul de la familia Marchmain pe care şi-l putea aminti şi care îi acordase o atenţie deosebită Henriettei? Oricât de mult îşi storcea creierii, nimeni nu se contura clar în amintirile lui.

Erau două curţi mici de-a lungul Browns Lane. Încruntat, James o străbătu pe prima dintre ele, unde pietrele din pavaj erau luminate de două felinare mici aprinse deasupra uşilor înguste, apoi ajunse în zona cea mai întunecată a aleii, aflată între cele două curţi.

Simon pusese mâna pe lista de invitaţi de la familia Marchmain. Cu puţin noroc, a doua zi, Horatia avea să facă şi ea rost de lista lui Sir Thomas, iar ei vor putea să le compare pe cele două şi poate să facă o listă mai scurtă cu posibili suspecţi.

Se auzi un sunet slab, târşâitul unui pantof pe caldarâm. Era cineva în spatele lui.

James începu să alerge…

Durerea explodă în craniul lui. Întunericul îl învălui. Căzu şi nu mai ştiu nimic.

*

Primul lucru de care îşi dădu seama, când întunericul se risipi, fu faptul că stătea incomod, prăbuşit pe un scaun,

cu capul – care-i bubuia puternic – atârnat în faţă şi braţele întinse în spate.

Încercă să se încrunte, dar până şi acel mic gest îl duru. Se strădui să se mişte pe scaun şi îşi dădu seama că mâinile îi erau legate; la fel şi corpul. Apoi simţurile îi reveniră şi simţi frânghia ce-i încătuşa încheieturile. Stătea pe un scaun cu spătarul drept, avea pieptul înconjurat de funii, iar mâinile îi erau legate strâns în spatele spătarului.

Clipi, îşi sili ochii să se deschidă, apoi îi miji din pricina luminii aruncate de un felinar din apropiere. Îşi mută privirea şi aşteptă. Când vederea i se limpezi, se trezi uitându-se la o podea din piatră brută.

Picioarele îi atingeau podeaua; oricine îl lăsase acolo nu i le legase şi pe-acelea. Îşi duse privirea în sus, uşor, şi urmări podeaua până la un zid din apropiere; şi acesta era din piatră neşlefuită.

Încet, în ciuda senzaţiei că gâtul mai avea puţin şi i se desprindea de pe umeri dacă se mişca prea repede, îşi săltă capul dureros. Cineva îl lovise în ceafă cu ceva tare – o măciucă, cel mai probabil.

Într-un final, respirând greoi, se îndreptă şi îşi rezemă umerii de spătar. Îşi reprimă un geamăt şi închise ochii în timp ce camera se învârti cu el. Apoi simţurile i se liniştiră. Înghiţi în sec, îşi ridică cu grijă pleoapele şi, fără să mişte capul, se uită în jur.

— A… excelent. Vocea adâncă, stilată şi tărăgănată, veni dinspre umbrele întunecate din spatele felinarului. Ai supravieţuit.

Tonul relaxat trimise un fior pe şira spinării lui James; vorbitorului nu-i păsase dacă el avea să trăiască sau nu. Se încruntă şi încercă să vadă dincolo de lumina orbitoare a felinarului, amplasat la doi metri distanţă, pe câteva cutii vechi, şi îndreptat spre faţa lui.

— Cine eşti?

— Evident, ai capul tare. Vorbitorul făcu o pauză timp de o secundă înainte de a continua. Nu sunt sigur că e un lucru bun sau rău, dar nu contează. Cel puţin, astfel,

dacă logodnica ta se dovedeşte dificilă, o să am la dispoziţie momeala de care s-ar putea ca *eu* să am nevoie.

Dacă James mai avusese vreo îndoială că vorbitorul era într-adevăr atacatorul Henriettei, acel mic discurs i-o îndepărtase. Mai mult, amuzamentul sarcastic ce însoţise ultimele cuvinte confirmă că ticălosul le ghicise planul şi, îşi dădu James seama şocat, făcuse un pas înainte, întorcându-l împotriva lor. Din instinct, testă legăturile din jurul încheieturilor, dar frânghiile se ţineau bine. Mai rău, încă se simţea îngrozitor de slăbit şi de ameţit. Se zvârcoli, în ciuda faptului că era legat fedeleş.

— N-o să scapi!

— Crezi?

James îşi dădu seama că un zâmbet îi însoţi vocea.

— Ei, vom vedea, continuă vorbitorul.

James trase aer în piept şi îşi umezi buzele.

— Ce dracu crezi că o să câştigi?

Interveni o pauză, apoi, pe un ton mai îngândurat, vocea răspunse:

— Am crezut că e evident. După demonstraţia din seara asta despre cât de mult se poate întinde năvodul familiei Cynster, n-am putut decât să mă întreb ce o poate face pe drăguţa domnişoară Henrietta să iasă din cercul mult prea protector al familiei ei şi să vină la mine – e clar că numai aşa voi putea pune mâna pe ea – şi apoi… iată-te. Ai plecat târziu de la reşedinţa Cynster, te îndreptai spre casă singur în noapte, cufundat în gânduri… Vorbitorul chicoti încet. A fost prea uşor.

Urmă o altă pauză, ca şi cum bărbatul se gândea. James se chinui să-şi pună mintea în funcţiune şi să ignore durerea ce-i pulsa în cap.

— Mă gândeam să trimit unul dintre degetele tale, poate pe cel care poartă inelul cu pecete, dar pare cam macabru, cel puţin ca primă mutare, dar, oricum, ar putea fi inteligent să ţin această opţiune ca rezervă, în cazul în care drăguţa de Henrietta are nevoie de mai multe motive ca să-ţi sară în ajutor.

Vorbitorul se mişcă. O mână înmănuşată apăru în faţa lămpii şi întoarse ceva în lumină, ca James să poată vedea.

— În plus, cred că acesta – bărbatul învârti între degetele acoperite o bucăţică de metal auriu cu cap strălucitor – va ajunge, va fi suficient ca s-o fac să vină repede în ajutorul tău.

James înţepeni când recunoscu acul lui de cravată. Din nou, de data aceea pe furiş, trase de legături, dar acestea nu cedară. Îşi îndreptă privirea spre locul în care credea că era faţa vorbitorului şi întrebă:

— Şi apoi?

— Şi apoi…

James nu putea distinge nimic din figura bărbatului, dar sesiză clar desfătarea morbidă din vocea lui şi îi simţi zâmbetul rece, marcat de nerăbdare.

— Am de gând să pun în scenă o crimă dublă, spuse ticălosul, apoi se opri şi continuă din nou aproape la fel de înflăcărat.

N-am mai făcut aşa ceva până acum. Evident, moartea Henriettei Cynster va declanşa o vânătoare, dar dacă va părea ca şi cum tu – logodnicul ei – ai omorât-o şi apoi te-ai sinucis? Ea, mai bine de atât, dacă va arăta ca şi cum ai fi omorât-o pe Henrietta în acelaşi stil în care a fost ucisă Lady Winston? Satisfacţia clară se oglindi în tonul bărbatului în timp ce continuă: Şi apoi, fireşte, copleşit de remuşcare, sau poate de teama de consecinţe, te-ai împuşcat… Mulţumirea de sine reieşi clar din vorbele lui când bărbatul continuă:

— O, da, va funcţiona de minune. Doar Lady Winston locuia alături de tânăra pe care voiai s-o iei în căsătorie. Poate că exact aşa ai observat-o pe Melinda Wentworth… pentru că stătea lângă iubita ta?…

James simţi un gust amar în gură. Înghiţi în sec şi zise:

— Eu nu i-aş face rău unei femei… aşa cum i-ai făcut tu lui Lady Winston.

Cu privirea fixată în locul în care bănuia că era faţa criminalului, strânse din buze şi clătină din cap.

— N-o să convingi pe nimeni de asta. Dincolo de toate, eu nici nu prea o cunoşteam pe Lady Winston.

Imperturbabil, criminalul răspunse:

— O, îţi garantez că vor exista dubii în minţile unora, dar ai fi surprins cât de uşor se pot manipula oamenii.

James observă o mişcare în întuneric, apoi mâna înmănuşată apăru şi prinse cu degetele capacul felinarului.

— Şi, până la urmă, murmură vocea înspăimântătoare, cine poate înţelege suferinţele din mintea unui om?

Înainte ca James să poată răspunde, felinarul fu stins, iar camera deveni neagră ca cerneala. În căutarea unei scântei şi încordându-şi auzul, James sesiză zgomot de paşi care se depărtau. Apoi urmă un sfrrr şi un chibrit scăpără, o flacără micuţă la capătul îndepărtat al încăperii. Flacăra şi umbrele mari din jurul ei urcară; criminalul folosea chibritul pentru a-şi lumina drumul în sus pe nişte trepte.

Bărbatul ajunse la capătul scării, iar flacăra tremură şi se stinse. James aşteptă, ascultând cu mare atenţie ca să audă ce fel de încuietori sau lacăte se aflau pe ceea ce presupunea că era uşa încăperii… Era o pivniţă?

— Apropo – vocea fără trup a ucigaşului pluti prin spaţiul gol – poţi ţipa, ba chiar poţi să ragi, dar nimeni nu te va auzi. Casa aceasta e părăsită, ca şi cele alăturate şi toţi pereţii sunt din piatră groasă, zise el. Făcu o pauză, apoi se mişcă. Somn uşor.

James auzi zgomot de lemn ce se freca pe piatră; o adiere de aer proaspăt veni în jos în încăpere, apoi o uşă masivă se închise. O secundă mai târziu, auzi hârşâitul metalic al unui zăvor ce era tras, apoi altul.

Se lăsă tăcerea. Bezna părea şi mai densă.

După câteva momente, James se aşeză cât de confortabil putu şi îşi lăsă uşor, pe spate, capul care încă bubuia. Se uită în sus, în întuneric.

— Şi acum?

Aşteptă, dar nu veni niciun răspuns.

Capitolul 14

— Domnişoară Henrietta.

În timp ce cobora treptele şi păşea pe pardoseala din holul principal, Henrietta se întoarse şi-l văzu pe Hudson apropiindu-se. Purta un platou din argint cu capac şi căuta în buzunar în timp ce mergea.

— Aceasta, zise el şi scoase o scrisoare, era pe jos lângă uşă în dimineaţa aceasta.

Arătă cu capul spre uşa din faţă.

— Probabil că cineva a lăsat-o astăzi foarte devreme sau azi-noapte foarte târziu, completă el.

— Mulţumesc.

Ea luă biletul – o foaie de pergament frumos împăturită ce avea numele ei scris pe ea, cu o caligrafie proeminentă şi clară. Se părea că era ceva vârât între pliurile foii. Hudson se apropie.

— Luaţi micul dejun, domnişoară? Doriţi ceai proaspăt şi pâine prăjită?

Ea îi zâmbi.

— Da, te rog. Vin într-un minut.

El făcu o plecăciune, se întoarse şi se îndepărtă cu un aer solemn pe hol şi apoi în salonul pentru micul dejun, spre care ea se îndreptase.

Rămase pe loc, rupse sigiliul simplu, despături pergamentul şi prinse obiectul mic ce căzu dintre pliuri, îl ţinu în palmă şi se holbă la el. Acul de cravată al lui James. Îl recunoscu… îl scosese de câteva ori… îşi strânse mâna în jurul acului, netezi pergamentul şi citi cuvintele înscrise pe acesta.

Te felicit, domnişoară Cynster. Şarada de noaptea trecută a fost excelentă. Cu toate acestea, am fost mai

mult surprins şi oarecum dezamăgit de faptul că, împreună cu ajutoarele tale, ţi-ai imaginat că aş putea cădea victimă unui astfel de truc.

A fost un gest obraznic, asta ca să nu spun insultător, dar, pe de altă parte, am apreciat pe deplin strategia de folosire a unei momeli vii. Ca urmare, draga mea domnişoară Cynster, dacă doreşti să-ţi vezi logodnicul, pe James Glossup, teafăr şi nevătămat, îmi vei urma instrucţiunile şi vei face acest lucru fără nicio abatere. Nu vei spune nimănui despre această scrisoare sau despre cererile mele, şi da, voi fi cu ochii pe tine, aşa cum am fost şi aseară. Fii sigură că voi şti dacă vreunul dintre membrii familiei este alertat. Trebuie să te asiguri că nu vei face pe toată durata zilei nimic care poate stârni suspiciunile cuiva. Dacă mi se pare că ai reuşit şi că nu ai făcut nici măcar o singură mişcare greşită în timpul zilei, atunci, la cină, voi trimite din nou o scrisoare despre locul în care va trebui să vii în seara aceasta, dacă doreşti să mai dai ochii cu Glossup. Sunt pregătit să schimb viaţa ta pentru a lui, dar numai dacă urmezi instrucţiunile mele din scrisoare.

Aşa cum era de aşteptat, misiva nu era semnată. Henrietta o citi din nou, apoi, cu mişcări încete, cutremurându-se, împături la loc foaia de pergament şi o îndesă în buzunarul rochiei. Se uită în jos la acul de cravată al lui James, îl întoarse în palmă, apoi strânse din buze şi îl ascunse în corset, înfigându-l cu grijă deasupra inimii.

Îşi îndreptă spatele, trase adânc aer în piept şi îl ţinu o secundă, se forţă să-şi relaxeze buzele, afişă o expresie nonşalantă şi păşi pe coridor, într-un mod cât mai firesc posibil, spre salonul pentru micul dejun. După sunetele vesele, plăcute, ce veneau dinăuntru, restul familiei era deja înăuntru.

Avea de gând, desigur, să-l salveze pe James, dar… avea să joace rolul pe care criminalul i-l atribuise până când avea să găsească o cale de a face asta.

*

Până la urmă, soarele dimineţii pătrunse prin ferestrele murdare amplasate în partea de sus a peretelui din pivniţa în care James era ţinut captiv. El se trezi şi clipi în lumina slabă. Treptat, simţurile i se concentrară din nou şi îl informară că durerea ce-i pulsa în cap nu încetase, deşi nu mai era la fel de puternică, dar pe lângă aceasta, el îşi simţea toate încheieturile înţepenite. Umerii îl dureau; gâtul părea că fusese supus unei torturi. Dar îşi putea întinde picioarele. Se concentră să le flexeze şi să le ridice, să-şi antreneze muşchii, până ce senzaţia de rigiditate dispăru.

Între timp, se gândi la ce trebuia să facă. Stabilise cu Henrietta să se întâlnească în acea dimineaţă şi să se plimbe în parc. Văzând că el nu ajungea, până la urmă ea avea să trimită vorbă la el acasă, şi apoi… dar criminalul dovedise, dincolo de orice îndoială, că era îndeajuns de inteligent ca să anticipeze acest lucru.

James bombăni în timp ce îşi relaxă umerii şi încercă să-şi desfacă legăturile:

Probabil că i-a trimis deja un mesaj că m-a capturat, pentru că altfel ea ar face vâlvă, şi ăsta e ultimul lucru pe care el îl vrea. O vrea pe ea, aşa că se va oferi să mă cruţe pe mine în schimbul ei şi s-o ducă undeva.

Se rezemă din nou de spătar, se încruntă şi încercă să gândească la fel ca un răufăcător.

— O să-i propună să se întâlnească undeva, dar s-a hotărât deja că vrea să însceneze crima dublă de care are nevoie ca să-şi şteargă urmele, aşa că o va aduce aici. Se uită în jur. Nu-şi permitea să stea şi să aştepte pe scaun. Când o va aduce pe Henrietta aici, va trebui să fiu liber şi s-o pot salva. Ea va sări în ajutorul lui, nu se îndoia de acest lucru, aşa că va trebui să fie pregătit să-i întoarcă favorul. Deci…

Privi din nou în jurul lui, dar cu mai multă atenţie, în

căutarea unui lucru ce-l putea ajuta să-şi ducă la îndeplinire misiunea. La început nu observă, dar o licărire, o rază de lumină ce pătrunse pe geam, îi atrase privirea spre zona de sub a doua fereastră, cea mai îndepărtată de locul în care stătea. Se încruntă şi, până la urmă, reuşi să vadă resturile unei sticle sparte.

— Perfect. Acum…

Îţi evaluă starea fizică, se gândi, însă trebuia să se elibereze cât de repede putea; nu avea idee când avea de gând ucigaşul s-o aducă pe Henrietta în acea casă, în pivniţă. Îşi adună voinţa şi puterile încă fragile, se sprijini în tălpi, se împinse încet înainte până ce se ridică, încă legat de scaun şi se aplecă într-un unghi ciudat şi destul de dureros. Dar, din fericire, avea îndeajuns de multă libertate ca să-şi poată mişca picioarele şi să meargă, târşâit, pas cu pas, şi să traverseze podeaua încăperii.

Ajunse deasupra cioburilor şi se gândi cum să-l apuce pe unul dintre ele – erau cel puţin trei, adică suficiente după calculele lui – fără să rişte să se taie în cursul acestui proces. Până la urmă, se folosi de vârful unui pantof cu care mişcă unul dintre cioburile de pe podea până ce acesta se îndepărtă de celelalte. Se lăsă în jos, mai întâi într-un genunchi, apoi în celălalt – o manevră complicată care îl făcu să înjure – apoi, cu genunchii unul lângă altul, micşoră distanţa dintre el şi bucata de sticlă, se poziţionă cu atenţie şi se aplecă pe un umăr. Mişcarea îi făcu capul să bubuie atât de tare, încât văzu stele verzi.

Rămase gâfâind pe podea până ce efectul neplăcut se opri, apoi, cu grijă, îşi întinse degetele încercând să caute, să pipăie. Fu nevoit să se mute puţin mai departe, dar în final degetele lui atinseră ciobul. Îl trase mai aproape şi îl luă în palmă, cu grijă să nu se taie – sângele ar fi făcut ca acesta să fie mai greu de ţinut, mai dificil de manevrat.

Răsuflă, îşi umplu plămânii cu aer, aşteptă ca bătăile inimii să-i încetinească şi ca mintea să-i lucreze din nou, apoi întoarse ciobul şi îl îndreptă spre cea mai groasă parte a frânghiei…

„Stai, stai, stai!” Dacă ucigaşul nu o aducea pe Henrietta în pivniţă?

James rămase ghemuit pe podea şi încercă să gândească. Se străduia să se pună în locul criminalului, cel puţin cât era capabil să facă acest lucru. Răufăcătorul voia să însceneze o crimă dublă şi să facă în aşa fel încât aceasta să pară o crimă-sinucidere *credibilă*, asemănătoare cu asasinarea lui Lady Winston, şi era foarte probabil să intenţioneze să-şi continue acţiunile murdare în ordinea în care le descrisese, adică mai întâi s-o omoare pe Henrietta… şi, ţinând cont de sângele-rece de care dădea dovadă, lui James îi era uşor să-şi imagineze că ticălosul voia s-o omoare pe Henrietta chiar în faţa ochilor lui.

Din tot ceea ce ce-i spuseseră Barnaby şi Stokes, criminalul era mai mult decât sadic şi putea face aşa ceva. Dar să-i omoare pe Henrietta şi pe James în pivniţă nu prea se potrivea cu scenariul unei crime-sinucidere; un astfel de decor ar fi fost ciudat, mai ales dacă uciderea Henriettei trebuia să pară o replică a asasinării lui Lady Winston. Pivniţa nu era locul potrivit pentru o întâlnire între doi îndrăgostiţi, iar criminalul era foarte inteligent şi ştia prea bine cum reacţionau cei din înalta societate, aşa că urma să-l mute pe James într-o locaţie mai potrivită.

— Cum ar fi, de exemplu, una dintre camerele de sus.

James îşi întoarse capul care-l durea în continuare şi se uită la treptele din pivniţă, mai aproape de el. În lumina dimineţii, care devenea din ce în ce mai puternică, le vedea mai clar. Nu era niciun spaţiu în faţa uşii, iar aceasta se deschidea în interior. Dacă ar fi fost liber, gata de atac şi ar fi stat pe trepte când ucigaşul deschidea uşa… James făcu o grimasă.

— Ar avea destul timp să mă împuşte, iar dacă ne-am încăiera, cel mai probabil eu aş fi cel care ar cădea pe trepte şi şi-ar rupe gâtul.

Chiar dacă acest lucru ar fi stricat planurile criminalului, nu aşa voia James să se sfârşească totul. Iar

un asemenea sfârşit n-ar fi salvat-o pe Henrietta, acesta fiind, de fapt, ţelul lui principal.

De jos, de pe podea, privi spre ferestre şi oftă. Chiar dacă se elibera, nu avea cum să iasă din pivniţă; uşa era încuiată pe dinafară, ferestrele erau mici, prea mici ca să încapă prin ele dacă reuşea să spargă geamul gros, iar ucigaşul îi spusese că toate casele din jur erau părăsite, aşa că nu avea niciun motiv să spere că ar fi putut striga la cineva care trecea pe sub ferestre.

Îi luă ceva vreme să-şi convingă creierul de ceea ce voia să facă şi, chiar mai mult, să-şi determine trupul să coopereze. Să se ridice în picioare fu o tortură, dar într-un final reuşi, traversă cu greu încăperea şi lăsă jos scaunul de care era legat, exact în acelaşi loc în care îl pusese ucigaşul. Din fericire, era îndeajuns de mult praf pe jos, cu urme lăsate nu doar de cizmele criminalului ci şi de nenumărate altele, astfel încât mersul lui târşâit să nu fi lăsat urme evidente. În plus, răufăcătorul probabil că-l târâse pe jos – pentru că hainele lui de seară erau prea murdare – astfel că mica lui incursiune nu lăsase urme evidente pe podea.

Se mişcă pe scaun şi se aşeză mai bine. Închise ochii, se concentră şi reuşi să introducă ciobul sub manşeta cămăşii, de-a lungul interiorului încheieturii drepte. Îşi mişcă degetele şi braţele, dar ciobul rămase ascuns, în siguranţă, ţinut, în mod ironic, de frânghia care îi lega mâinile.

Se lăsă pe spătar şi trecu din nou în revistă scenariile posibile, dar nu mai ştia ce să mai facă. Închise ochii din nou şi se strădui să-şi relaxeze muşchii şi să se liniştească până ce criminalul venea să-l transporte în locul în care intenţiona s-o ducă pe Henrietta.

*

Henrietta ţinu secretă vestea dureroasă toată dimineaţă. Nu pentru că aşa îşi dorea, ci pentru că aşa

trebuia. Dat fiind că viaţa lui James era în pericol, trebuia să ia de bun ceea ce-i scrisese criminalul şi să presupună că el ar fi aflat dacă familia era alertată în legătură cu planul lui. Aşa că nu putea permite nici unei persoane, care putea reacţiona precipitat, să ştie despre cererea ucigaşului. Aşa că trebuia să se comporte normal, ca şi cum totul ar fi fost în regulă.

Era aproape amiază când reuşi, în şoaptă, la ceaiul din acea dimineaţă, să aranjeze o întâlnire numai pentru cele în care ştia sigur că putea avea încredere – cele trei surori şi cumnata sa. Ştia că acestea i-ar înţelege situaţia delicată şi cel puţin se putea baza pe sfatul lor.

După ce o asigură pe mama ei că va rămâne în siguranţă în casă şi că se va simţi bine în compania celor patru care – după ce răspunseseră la chemare, îi susţinură declaraţia, Henrietta o urmări cu privirea pe Louise care plecă la una dintre întâlnirile obişnuite de după-amiaza, apoi le făcu semn celorlalte, curioase să afle de ce era dintr-odată atât de hotărâtă – le invită în salonul din spate, apoi închise uşa.

Se întoarse şi văzu că Amelia şi Amanda ocupară vechea canapea, iar Portia se aşeză într-un fotoliu, în timp ce Mary se ghemui în poziţia ei obişnuită, pe fotoliul cu două locuri. Se duse spre fotoliul din faţa canapelei, în timp ce celelalte se aşezară comod şi îşi îndreptară atenţia spre ea. Henrietta le cercetă expresiile intrigate, răbdătoare şi dornice să audă ceea ce voia să le spună.

Amanda se uită în sus la ea şi clipi din ochii mari.

— Ei bine? Ne ţii pe jar, cum ar spune Lady Osbaldestone.

Henrietta simţi că stăpânirea de sine o părăsea.

— Am nevoie de ajutorul vostru.

Scoase scrisoarea din buzunar şi i-o dădu Amandei.

— Citeşte asta şi spuneţi-mi ce părere aveţi.

Amanda luă scrisoarea, o netezi, se uită repede peste ea, apoi, cu o expresie brusc sumbră şi serioasă, îşi întoarse privirea asupra începutului şi citi mesajul

ticălosului cu voce tare.

Cuvintele rostite cu calm de vocea Amandei subliniară groaza pe care o simţea Henrietta, accentuând faptul că atât viaţa ei, cât şi a lui James erau ameninţate. Se aşează brusc, cu mâinile adunate strâns în poală.

Amanda ajunse la sfârşitul epistolei şi la propoziţia înfiorătoare de încheiere.

Pentru un moment se lăsă tăcerea, apoi Mary se uită în sus la Henrietta.

— Nu ai spus nimănui.

Era o concluzie, nu o întrebare. Henrietta arătă spre scrisoare.

— Cum aş putea? Dacă îi spun tatei, o să-i trimită vorbă lui Devil, şi apoi… mă rog, ştiţi toate ce se va întâmpla.

— Să ne ajute Dumnezeu, dar nu vrem aşa ceva, spuse Amelia. Vor răcni şi îşi vor vântura săbiile pe străzi.

— Exact, răspunse Amanda încruntată şi cu hotărâre în voce.

— Ei… Devil şi restul… nu trebuie să afle.

Portia se aplecă în faţă şi puse o mână pe degetele încă lipite strâns ale Henriettei.

— Ai făcut ce trebuia… ai apelat la cine trebuia. O să te ajutăm… sigur că o să te ajutăm.

Henrietta reuşi să afişeze un zâmbet sincer, deşi firav. Observă expresia hotărâtă a Porţiei, apoi pe a surorii ei mai mari şi le văzu confirmând din cap cu tristeţe, dar şi cu îndârjire. Aruncă apoi o privire spre Mary. În acel moment, aceasta spuse:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne gândim la un plan ca să-l învingem pe acest ticălos, apoi, spuse ea şi se Încruntă, să hotărâm de ce ajutor avem nevoie ca planul nostru să meargă şi *apoi* să vedem în cine putem avea încredere ca să ne ajute. Şi apoi să-l ducem la îndeplinire.

Se uitară toate la Mary un moment, apoi Amelia zise:

— E destul de adevărat, dar cred că suntem de acord

de la început că indiferent care este planul, nu putem… pur şi simplu *nu putem* să-i lăsăm pe Devil, pe Vane şi pe restul să afle ceva despre asta.

— Aşa-i, admise Portia. Şi dacă vă gândiţi cine trebuie să fie acest ticălos – un bărbat din înalta societate, de o vârstă potrivită, pentru ca Lady Winston să-l fi avut ca amant şi o persoană de vază, ca să fi putut fi prezent la gală – atunci înseamnă că va urmări dacă spui sau nu celorlalţi şi, prin aceştia, dacă pui familia în gardă… prin Devil, Vane şi vărul tău mai în vârstă.

— Aşa-i, fu de acord Amanda. Ei… verii noştri mai mari… sunt cei pe care el îi va ţine sub supraveghere ca să vadă dacă păstrezi secretul. Căci va fi limpede dacă vor afla, se va vedea imediat… el nu va face decât să se uite la feţele lor, la cum îşi încleştează maxilarele, la cum se comportă.

— Şi, mai mult ca sigur, ei fac parte din aceleaşi cluburi ca şi el, interveni Mary.

— De-asta n-am zis nimănui, admise Henrietta şi se uită la feţele lor. În afară de voi patru. Mama şi tata ar insista să-i spun lui Devil – pentru ei, asta este procedura întotdeauna în cazul unor dificultăţi.

— Exact, fu de acord Amanda. Aşa că hai să cădem de acord toate că, deşi ştim că se vor supăra, nu le putem spune altora, care să-i implice pe Devil şi pe ceilalţi, şi că, pentru a duce la îndeplinire această provocare, nu le putem cere ajutorul. Trebuie să mergem înainte şi să ne descurcăm singure. Deci, aşa cum a zis şi Mary, spuse ea şi se uită ia sora mai mică a Henriettei, hai să ne facem planul.

— Evident, spuse Amelia şi îşi aranjă şalul, trebuie să aştepţi următorul bilet de la ticălos şi apoi să te duci să te întâlneşti cu el oriunde spune. Până afli unde-l ţine pe James trebuie să fad exact ce-ţi cere.

— De îndată ce aflăm unde e James, zise Mary, putem acţiona împotriva ticălosului, dar numai atunci.

Rămaseră tăcute, toate cufundate în gânduri. Într-un

final, porţia zise:

— Asta-i prima noastră provocare: să aflăm cum se poate duce Henrietta în siguranţă să se întâlnească cu acest criminal, fără ca noi să facem ceva care să-l alerteze. Trebuie să creadă că tu, spuse ea şi se uită la Henrietta, eşti într-adevăr singură. Numai atunci te va duce acolo unde-l ţine pe James.

Nimeni nu o contrazise, doar aprobară încet din cap. Henrietta aşteptă şi se uită la feţele lor; toate erau încruntate în timp ce încercau să găsească o soluţie.

Portia trase adânc aer în piept şi zise:

— Aş vrea să sugerez să cerem sfatul cuiva care ştie mai multe despre răufăcători decât noi. Cineva în care putem avea încredere, care va înţelege situaţia noastră.

Amanda făcu ochii mari.

— Cine?

— Penelope, zise Portia. Dacă e cineva care ne poate ajuta să punem la punct un plan pentru a captura un criminal, ea este.

— Desigur, spuse Amelia şi se uită la Henrietta. Penelope va şti cum să se ocupe de asta.

Amanda ridică mâna.

— Eu sunt pentru, zise ea şi îi aruncă o privire lui Mary, apoi se uită la Henrietta. Voi două ce spuneţi?

— Eu sunt de acord, rosti Mary. Nu ştiu prea multe despre răufăcători, dar Penelope sigur ştie.

Henrietta strânse din buze, dar nu se putea gândi decât la o singură întrebare. Se uită la Portia.

— Cum putem aranja s-o vedem pe Penelope fără să-i atragem atenţia ticălosului?

— E uşor, spuse Amelia. E aproape prânzul… momentul perfect să ne strângem ca o familie şi să-i facem o vizită lui Penelope ca să-l vedem pe băieţelul ei, Oliver.

— Putem face să pară că tu eziţi, zise Mary în timp ce se ridică şi îşi îndreptă rochia, că tragem de tine şi insistăm că nu poţi sta singură acasă.

— Va fi uşor să lăsăm impresia asta, spuse Amanda,

şi putem face ca mica diversiune către Albemarle Street să pară spontană, o vizită neplanificată fără niciun motiv ulterior, pentru cazul în care ticălosul are oameni care ţin sub observaţie această casă, continuă şi se uită la Portia. Crezi că Penelope e acasă?

Portia dădu din cap şi se ridică.

— Pentru că Oliver este aşa de mic, surioara mea sigur este acasă la ora asta şi probabil că vreun grec antic îi ţine companie.

*

— De fapt, este un mesopotamian, zise Penelope o jumătate de oră mai târziu, când le conduse pe toate cinci în sufrageria ei.

Le urmă şi închise uşa.

— Jeremy mi-a dat câteva traduceri de-ale lui ca să le citesc. Foarte fascinat, adăugă ea.

Celelalte, care luau loc pe cele două canapele identice, schimbară priviri dar nu răspunseră. Penelope aşteptă până ce se aşezară toate, îşi reluă locul în fotoliul ei, amplasat într-o lateralã a şemineului, cu o carte masivă lăsată deschisă pe o măsuţă de alături, şi se uită la ele.

— Ce vă aduce aici? întrebă ea cu o căutătură din ce în ce mai pătrunzătoare în timp privirea i se muta de la una la alta. S-a întâmplat ceva?

— Da, răspunse Henrietta care stătea între Amanda şi Amelia.

Se hotărâse să atace înaintea tuturor.

— Ticălosul a pus mâna pe James şi acum îl ţine drept momeală ca să mă forţeze să mă predau lui… banditului.

— Ei! Penelope arăta în acelaşi timp şocată şi intrigată. Ce răsturnare de situaţie, adăugă ea. Vrei să spui că a ghicit planul nostru de aseară şi, în loc să ne cadă în capcană, el s-a folosit de ea pentru a-şi atinge scopurile?

Henrietta dădu din cap.

— Într-adevăr, aşa pare.

Penelope clipi.

— Cât de impertinent din partea lui, spuse ea şi se uită din nou la Henrietta. Povesteşte-mi totul.

Henrietta îi spuse întreaga poveste, istorisirea fiind punctată de diverse comentarii agresive din partea celorlalte patru. Apoi conchise:

— Aşa că am venit la tine pentru un sfat şi o mână de ajutor.

— Am venit pe jos din Upper Brook Street, prin Grosvenor Square, interveni Portia, iar între timp ne-am prefăcut că trăgeam de Henrietta ca să vină la plimbare şi că am ales să venim aici din impuls; o vizită de familie spontană.

Penelope dădea din cap.

— Excelent. Aţi făcut exact ce aş fi făcut şi eu… exact ce trebuia să faceţi.

Henrietta se uită în ochii Portiei şi se luptă să-şi păstreze inimica neschimbată; înţeleseseră toate că vorbele lui Penelope erau un elogiu însemnat. Se ştia că într-o familie în care membrii erau dotaţi cu o doză mare de inteligenţă, Penelope era cireaşa de pe tort.

— Ne-am gândit, zise Amanda, că în mod clar Henrietta trebuie să meargă la această întâlnire cu ticălosul.

— Şi că trebuie să facă tot ceea ce zice el până află unde este ţinut James, adăugă Mary.

Penelope se uită la cercul de feţe, apoi o privi pe Henrietta şi dădu din cap.

— Sunt de acord. Nu văd o altă posibilitate… dacă vrem să-l salvăm pe James.

— Da, însă n-o putem lăsa pur şi simplu pe Henrietta să plece singură şi să se întâlnească cu acest bandit care vrea s-o omoare, spuse Amelia, dar în acelaşi timp trebuie să pară că este singură.

— Şi, mai mult, interveni Amanda, nu putem permite

ca nici cea mai mică şoaptă să ajungă la verii noştri sau la cei în vârstă care le-ar pasa imediat problema.

— O, nu, zise Penelope şi făcu un gest din mână. Sunt complet de acord. A le spune, sau a-i lăsa să afle despre asta, ar fi complet contraproductiv în acest caz.

— Deci…

Cu ochii mai tinerelor ei surori aţintiţi asupra ei, Portia îi făcu un gest să continue.

— Cum putem reuşi?… Ce să facem?

Penelope privi în gol câteva momente, spre măsuţa îngustă dintre cele două canapele, apoi se uită în sus.

— Va trebui să recrutăm o armată micuţă şi selectă – cei în care putem avea încredere că vor face ceea ce avem nevoie să facă, şi care, în tot acest timp, îşi vor ţine gura. Avem nevoie de suficient de mulţi, dar şi de un dram de experienţă, spuse ea şi făcu o pauză, timp în care se uită la Henrietta. Sfatul meu este să îl implicăm pe Barnaby, desigur, dar, prin el, şi pe inspectorul Stokes. Amândoi ştiu deja despre criminal şi de încercările lui de a te ucide. Cred că dacă le prezentăm lucrurile aşa cum trebuie, amândoi vor înţelege planul pe care îl propunem şi motivul pentru care este necesar să menţinem secretul.

Mary făcu ochii mari.

— Avem un plan?

Penelope zâmbi.

— Vom avea până ce vor sosi, răspunse ea şi se uită la Henrietta. În aceste circumstanţe, e decizia ta, dar ştiu că Barnaby şi Stokes sunt acum la Scotland Yard şi pot trimite vorbă să vină pe la grajduri şi pe uşa din spate.

Henrietta ştia că avea nevoie de ajutor şi că acesta era genul de sprijin pentru care venise acolo. Dădu din cap.

— Da, te rog să trimiţi vorbă. Şi, între timp – se uită la surorile ei, la cumnată, apoi la Penelope – poate reuşim să facem un plan.

Penelope dădu din cap şi trase de şnurul clopoţelului.

*

Până ce Barnaby Adair îl conduse pe inspectorul Stokes în salon, cele cinci femei schiţaseră scheletul planului lor. După prezentările necesare pentru Stokes şi după ce-i aşteptă pe cei doi bărbaţi să ia scaunele cu spătar drept de la perete şi să se alăture adunării, Penelope luă cuvântul:

— Înainte de toate, trebuie să juraţi că veţi ţine strict secret tot ce vă spunem şi că nu veţi dezvălui cu niciun chip amănunte decât celor pe care îi vom considera noi demni de încredere.

Din scaunele lor, cei doi se uitară lung la Penelope, apoi schimbară o privire încărcată de ceea ce părea o înţelegere tacită între bărbaţi. Dar, într-un final, amândoi dădură din cap cu reţinere şi jurară – Barnaby în stilul lui rafinat, iar Stokes printr-un mârâit.

Penelope zâmbi încântată spre ei, apoi o invită pe Henrietta să povestească evoluţia evenimentelor. Ea făcu întocmai. După ce auzi cele întâmplate şi citi scrisoarea criminalului, expresia lui Barnaby deveni gravă. Iar Stokes se încruntase, sumbru.

Înainte ca vreunul din ei să vorbească, Penelope spuse:

— Iată ce am decis că trebuie să se întâmple.

Ea descrise planul lor. Henrietta urmări modul în care cei doi bărbaţi asimilau cuvintele lui Penelope. Se aşteptase ca ei să ridice obiecţii, dar niciunul n-o făcu. Bănui că totul se datora lui Penelope, o femeie cu experienţă în sfera problemelor legate de răufăcători.

Nu era nicio urmă de îndoială că Stokes şi Barnaby le tratau cu seriozitate atât pe ele, cât şi situaţia în care se aflau şi, de asemenea, planul lor, conferind importanţa meritată fiecărui aspect. Toate acestea se observaseră în privirile celor doi în timp ce ascultaseră descrierea până la concluzia care la acel moment era destul de neclară.

Când Penelope termină, amândoi rămaseră tăcuţi. Se

vedea că se gândeau şi evaluau situaţia. Într-un final, Barnaby se mişcă şi îşi concentră din nou atenţia mai întâi asupra soţiei lui, apoi se uită la celelalte doamne.

— Sunt de acord că trebuie să facem ceva care să se încadreze în aceste linii, dar… sincer, acest lucru ne pune, pe mine şi pe Stokes, într-o postură dificilă. Insistaţi că Devil şi ceilalţi veri ai voştri nu trebuie să afle şi – ridică o mână ca să oprească orice comentariu – înţeleg şi sunt întru totul de acord că nu ne putem permite să le spunem, cu atât mai puţin să-i implicăm în asta. Însă, să-mi cereţi mie şi, mai mult, lui Stokes, să vă ajutăm fără ca nimeni – niciun bărbat – din familie să ştie…

Se uită în jur, la feţele lor şi făcu o grimasă.

— Înţelegeţi ce vreau să spun, nu?

Portia, Amanda şi Amelia făcură şi ele câte o grimasă.

— Din păcate, da, recunoscu Amanda. Înţeleg care e dificultatea.

— Dar, Mary interveni şi se aşeză mai sus pe colţul canapelei din faţa Henriettei, cât timp un bărbat relevant, membru al familiei, ştie şi e de acord, zise ea şi se uită la Stokes şi apoi la Barnaby, e suficient, nu?

Stokes se încruntă.

— Cine?…

— Simon.

Portia se uită în ochii lui Mary şi dădu din cap.

— Îi putem spune lui Simon şi să-l facem să înţeleagă. S-ar putea să nu-i placă, dar va trebui să înţeleagă. Ştie cum vor reacţiona ceilalţi, la fel ca şi noi.

— Ar fi de ajuns, nu-i aşa? întrebă Amanda care se uită la Stokes şi apoi la Barnaby. Până la urmă, Simon este fratele mai mare al Henriettei.

Barnaby dădu din cap cu hotărâre.

— Da, şi sunt sigur că va fi de acord cu noi… cu motivul pentru care totul trebuie ţinut secret faţă de Devil şi de restul bărbaţilor.

Stokes ridicase din sprâncene, reflectând. Dădu şi el

din cap.

— Implicarea fratelui mai mare al domnişoarei Henrietta mă va absolvi de datoria de a o informa pe Înălţimea Sa.

— Ei bine, spuse Mary, e o uşurare să aud asta.

Iar vorbele sale descriseră reacţia tuturor. Penelope şi Portia aranjară să-i fie trimis un mesaj lui Simon. Până când acesta sosi, tot pe uşa din spate, şi îl aduse cu el pe Charlie Hastings, planul lor evoluase considerabil pentru că Stokes contribuise mult, nu numai datorită experienţei lui extinse, ci şi a personalului pe care îl avea în subordine.

Simon şi Charlie se aşezară, iar Simon ascultă noutăţile povestite de Henrietta, apoi Barnaby explică structura planului lor, iar Stokes adăugă diverse detalii despre cum avea să fie pus în aplicare acesta.

Amanda expuse apoi dilema cu care se confruntau cu privire la faptul că nimic din acele detalii nu trebuiau să ajungă cunoştinţa lui Devil şi a celorlalţi membri ai clanului Cynster. Henrietta conchise, spunând:

— Trebuie să ne amintim că nu e numai viaţa mea în joc, ci şi a lui James, iar în momentul acesta el este în mâinile ticălosului.

Simon se uită în ochii ei – pentru un moment îndelungat, privirea albastră întâlni un albastru de o nuanţă asemănătoare – apoi oftă şi dădu din cap.

— Ai dreptate. Dacă îi lăsăm pe ceilalţi să afle, viaţa lui James ar putea fi pusă într-un pericol şi mai mare. S-ar putea chiar ca toate planurile să fie zădărnicite din cauza reacţiilor lor şi nu ne permitem aşa ceva. Iar adevărul este că, dacă reuşim să punem mâna pe acest ticălos şi să-l salvăm pe James, chiar dacă ei o să se plângă şi o să bombăne că nu le-am zis nimic, o vor face mai mult pentru că nu s-au implicat şi au pierdut toată distracţia, dar dincolo de asta n-o să le pese cu adevărat atât timp cât vom ieşi cu toţii teferi din povestea asta.

Amanda aprobă cu un gest din cap.

— Bine spus. Deci, zise ea şi se uită la cei adunaţi,

haideţi să ne ocupăm de detalii. În primul rând, pe cine trebuie să mai informăm şi să mai implicăm?

Barnaby scoase un carneţel, la fel şi Stokes, apoi cu toţii se apucară să revizuiască planul în întregime, de la pregătirile necesare pentru a se asigura că Henrietta putea răspunde chemării ticălosului, când aceasta avea să vină, până la finalul care era, aşa cum spusese Charlie, „un fel de vânătoare de comori”.

Discutară şi trecură pe listă mai mulţi soţi şi ajutoare. Când făcură o pauză pentru trataţii, Henrietta se uită la cei din grup. Şi simţi un val de speranţă. Cu atât de mulţi aflaţi în spatele ei – armata micuţă şi selectă, după cum o numise Penelope – începea să simtă că în ea încolţeau primele seminţe de încredere că până la sfârşitul nopţii totul avea să fie bine.

„O încredere periculoasă.” Gândul i se strecură în minte, îl acceptă, recunoscu faptul că ucigaşul lui Lady Winston era mult prea inteligent şi avea prea mult sânge rece ca să fie considerat unul de rând şi totuşi… trebuia să se ţină cu dinţii de speranţă.

Îşi întoarse atenţia asupra discuţiei care era încă aprinsă, şi se lăsă în voia planului lor de a-l salva pe James. Atât timp cât el avea să fie din nou al ei, nimic altceva nu mai conta.

*

James aţipise în timpul zilei şi se trezise doar ca să se mişte şi să-şi relaxeze muşchii încordaţi, atât cât putea – ceea ce pentru braţe şi trunchi nu era prea mult. Dar era treaz şi se gândea când auzi sunetul înfundat al unor paşi ce se apropiau de pivniţă, apoi zăvoarele fură trase, iar uşa se deschise spre înăuntru.

După cantitatea de lumină ce se strecura prin ferestrele mici, era seara devreme. James îl privi coborând treptele pe bărbatul despre care presupunea că era ucigaşul lui Lady Winston. Îl studie cu minuţie şi se

convinse că era cel care îl lăsase în pivniţă cu o seară înainte – avea aceeaşi înălţime, aceeaşi statură şi acelaşi mers.

În acea zi ticălosul purta un costum negru, simplu, cu o mantie neagră deasupra şi cu capul şi faţa ascunse sub o pălărie cu boruri largi. Partea de jos a feţei sale era mascată cu o eşarfă din mătase neagră. Alte lucruri diferite la el erau un cuţit ascuţit pe care îl ţinea într-o mână şi pistolul în cealaltă.

James îl urmări pe banditul care se îndreptă spre el, apoi se opri la câţiva metri distanţă. Ochii străinului îl fixară, studiindu-l cu o doză de detaşare. Sub nişte sprâncene negre, ochii lui erau căprui, de o nuanţă mai deschisă decât ai lui James; atât reuşi să observe.

După un moment lung, neputând să se abţină, ridică epuizat dintr-o sprânceană. În spatele eşarfei, faţa ticălosului se mişcă.

— Chiar aşa. Cred că te-ai plictisit îngrozitor de tare. Îmi cer scuze. Orice urmă de expresie din privirea lui dispăru cu totul. Dar se va termina curând, continuă el.

Vocea bărbatului era mai înceată – devenise atât mai molcomă, cât şi mai dură, mai aspră. James ascunse urmările unui fior brusc. Apoi ticălosul se mişcă, se opri şi zise:

— Am venit să te duc sus. O să desfac frânghiile care te leagă de scaun şi apoi o să te ridici, zise el încet şi se apropie de scaun. N-o să te întorci. Odată ce vei fi pe picioarele tale şi eu îţi dau semnul, o să mergi, încet şi sigur, spre trepte şi o să le urci. De acolo mai departe îţi dau indicaţii, spuse el şi apoi dispăru din raza vizuală a lui James. O să merg în spatele tău, îndeajuns de departe ca să nu poţi ajunge la mine înainte să apăs pe trăgaci, dar destul de aproape ca, dacă încerci să faci vreo mişcare, să n-am nicio problemă să te împuşc şi apoi, dacă e necesar, să termin treaba cu cuţitul.

Ajuns în spatele lui James, bărbatul continuă, pe acelaşi ton calm, ucigător:

— Cred că ţi-ai dat seama până acum de zădărnicia poziţiei în care te afli şi sunt sigur că vei face orice – că te vei agăţa de orice speranţă – să-ţi vezi logodnica teafără şi nevătămată şi să încerci s-o salvezi. Cea mai bună şansă de a face asta este să cooperezi şi să mergi în camera de sus – cea în care intenţionez s-o aduc şi pe ea, indiferent dacă tu eşti în viaţă sau nu, zise el şi se opri. Apoi întrebă cu asprime:

— M-am făcut înţeles?

James strânse din buze şi se abţinu să dea răspunsurile pe care voia să le rostească. Doar dădu din cap.

— Excelent.

Simţi cum strânsoarea slăbea, iar criminalul făcu un pas înapoi şi trase de frânghie. Apoi se apropie. James simţi că funia legată în jurul pieptului deveni mai strânsă, zmucindu-se în timp ce ticălosul dezlega nodurile. Apoi frânghia se desfăcu, iar criminalul făcu un pas înapoi şi trase şi de aceasta.

— Gata. Poţi să te ridici.

Încet, clătinându-se şi întinzându-şi muşchii, James se ridică, în cele din urmă, se îndreptă de spate. Închise ochii uşurat când îşi întinse şira spinării cât de bine putu, ţinând cont că mâinile îi erau încă legate la spate.

Ucigaşul îl lăsă câteva momente ca să-şi întindă spatele şi să-şi recapete echilibrul, apoi îi ordonă:

— Mergi. Spre scară şi apoi în sus.

James se supuse. Urcă treptele şi fu curios să vadă tot ce putea din clădire în timp ce se mişcau prin ea; cu cât putea afla mai multe despre casă sau ce era ea, cu atât mai bine. Cine ştie ce se putea întâmpla când ajungea Henrietta, se gândi el.

— Fă stânga la capătul scării.

James se supuse, conformându-se şi următoarelor indicaţii; merse printr-o bucătărie de mult părăsită, apoi pe un coridor şi prin holul îngust din faţă, plin de pânze de păianjen. Dincolo de mai multe praguri de uşi observă că,

deşi locul era în mod dar abandonat, unele obiecte de mobilier rămăseseră. Când, la indicaţiile criminalului, începu să urce o scară îngustă, întrebă, pe un ton în care se citea curiozitatea:

— Din câte am înţeles din planul tău, vrei să pară că eu şi Henrietta am venit aici din proprie iniţiativă; dar de ce dracu' am fi vrut să ne întâlnim în acest loc?

— Pentru o întrevedere amoroasă, de ce altceva? Evident că nu vă puteţi bucura de momente intime acasă la părinţii ei şi, din câte se pare, din pricina… să spunem, gusturilor tale ezoterice… casa ta ar fi prea periculoasă, aşa că tu şi logodnica ta v-aţi întâlnit aici. După o pauză lungă, ticălosul adăugă pe un ton mai serios: Crede-mă, ştiu cum să pun în scenă aşa ceva.

James se întrebă ce voise să spună prin asta – cum era posibil ca acel comentariu să aibă legătură cu moartea lui Lady Winston şi a cameristei ei pentru că niciuna din cele două asasinate păruseră nişte atacuri violente, dacă nu chiar turbate – dar nu ajunsese la nicio concluzie când păşi la etaj, iar ticălosul îl conduse prin galerie şi apoi îi spuse să se oprească. James se conformă, apoi auzi uşa pe lângă care trecuseră deschizându-se.

— Întoarce-te la dreapta, spre perete şi apoi, încet, întoarce-te şi mergi înapoi spre uşa deschisă şi intră.

James făcu întocmai şi observă că ucigaşul se învârti în jurul lui în timp ce se întoarse. O lucarnă murdară de deasupra scării lăsa să treacă mai multă lumină decât avusese parte până atunci. Era clar că ticălosul nu voia să rişte ca el să vadă ceva din faţa lui. Nici măcar în acea clipă. Deşi era clar că voia să-l ucidă peste doar câteva ore. Un om precaut până în ultima clipă, medită James.

Trecu peste prag şi se trezi faţă în faţă cu un pat cu baldachin, încăperea era destul de mare, dacă nu chiar imensă. Dacă acela era dormitorul principal al casei, însemna că era o casă terasată, nu un conac. Acest lucru se potrivea cu ce văzuse din holul din faţă şi de pe scară.

Încăperea era curată, patul făcut, dar fără cuvertură.

Draperiile erau trase. O privire rapidă aruncată în jur confirmă că mobila, care includea un lavoar şi un lighean, la fel ca şi diverse mici accesorii, subliniau imaginea de loc destinat întâlnirilor amoroase. Un scaun cu spătar drept fusese pus în dreapta patului, la trei metri de acesta, şi cu faţa la el. O frânghie zdravănă zăcea încolăcită lângă scaun. Un felinar fusese aprins; era dat foarte încet şi se afla pe un scrin lângă peretele aflat imediat în dreapta uşii. James se opri.

— Mai încolo.

Vârful unui pistol îl înghionti în spate.

— Du-te la scaun şi opreşte-te cu faţa la el.

James se supuse şi se gândi. Ticălosul îi spuse din nou să se întoarcă încet, de data aceea spre stânga, astfel încât să se poată învârti în spatele lui; acest lucru îi confirma că omul îşi lua toate măsurile de siguranţă să se asigure că James nu-i vedea faţa – care era ascunsă în cea mai mare parte. Ceea ce, îşi spuse James, însemna că dacă avea să-i vadă chipul, exista şansa să-l recunoască.

— Aşază-te.

James se supuse. O secundă mai târziu, frânghia făcu o buclă în jurul lui şi se strânse, apoi făcu încă o buclă şi îl ţintui de scaun. Aşteptă fără să spună nimic şi încercă să se gândească dacă mai putea întreba ceva, dacă mai spera să afle ceva. Nu mai avea nevoie decât de o singură informaţie.

După ce testă frânghia şi se asigură că mâinile erau bine legate la spate, criminalul făcu un pas în spate apoi se duse la uşă şi nu-l lăsă pe James să vadă decât spinarea acoperită de mantie. Dar când ajunse în dreptul pragului, cu mâna pe mâner, ticălosul se întoarse şi îi spuse lui James ceea ce voia să ştie.

— Mă duc să aranjez întâlnirea cu logodnica ta şi apoi… o voi aduce aici.

Deşi nu putea vedea buzele bărbatului, James îşi dădu seama că acesta zâmbi când adăugă:

— Şi apoi o să închei toată povestea asta.

Ochii întunecaţi ai criminalului licăriră scurt în lumina felinarului, apoi deschise uşa, ieşi şi o închise încet. James se uita fix în locul în care stătuse bărbatul. Lângă uşă, lumina felinarului fusese îndeajuns de puternică pentru ca James să-i vadă clar faţa de deasupra eşarfei.

— Are dreptate, zise James şi se încruntă. Dacă i-aş zări chipul, sigur l-aş recunoaşte.

Ştia că-l mai văzuse, dar nu-i putea asocia un nume. Dădu deoparte misterul legat de identitatea bărbatului şi îşi spuse să aibă răbdare, în ciuda faptului că instinctele îl îndemnau să acţioneze repede.

Probabil că ticălosul îi va trimite un bilet Henriettei, iar ea va veni încercând să-l salveze. Îl va însoţi pe criminal în casa aceea, în camera aceea, şi apoi… Dacă James îi citise bine intenţiile groaznice, ticălosul o va viola şi o va bate până la moarte în faţa

Lui James, apoi îl va omorî şi va înscena crima ca şi când ar fi fost o sinucidere determinată de remuşcări.

— Ei bine, bombăni el, dacă Henrietta ar muri aşa încercând să mă salveze, *chiar m-aş omorî* din cauza remuşcărilor.

Dar acest lucru nu avea să se întâmple. Imediat ce paşii ticălosului se auziră din ce în ce mai încet şi apoi dispărură în jos pe scară, şi după ce uşa de la intrare se închise şi rămase astfel îndeajuns de mult timp ca James să fie încredinţat că monstrul nu se răzgândea şi nu revenea din cine ştie ce motiv ca să-i verifice legăturile, scoase ciobul lung de sub mâneca cămăşii, îl ţinu cu atenţie între degete şi începu să taie.

*

Hudson aştepta să transmită al doilea bilet venit din partea asasinului lui Lady Winston, când Henrietta ieşi din sufragerie după dna din seara aceea. Aşa cum aranjaseră în acea după-amiază, cina se transformase într-o reuniune spontană de familie, la care luară parte Amanda şi Martin,

Amelia şi Luc şi Simon şi Portia, însoţiţi de Mary, Henrietta, Louise şi Arthur.

Arthur şi Louise se arătaseră încântaţi ca familia să fie adunată, singurul neajuns fiind, aşa cum explicase Henrietta, faptul că James avusese o întâlnire stabilită dinainte, care îl împiedicase să li se alăture.

Se aşteptase ca ucigaşul să se ţină de cuvânt şi, după o oră şi jumătate, timp în care îşi ascunsese îngrijorarea ajutată de ceilalţi care făcuseră tot ce putură ca să menţină atenţia părinţilor ei în altă parte, Henrietta conduse exodul din sufragerie şi îi lăsă pe Martin, Amanda, Luc şi Amelia să-i ţină de vorbă pe Louise şi pe Arthur îndeajuns de mult pentru ca ea să primească biletul, să-l citească repede şi să-l ascundă în buzunar.

Se uită în sus şi întâlni privirea lui Simon. Împreună cu Portia, acesta o urmase pe ea şi pe Mary din sufragerie. Simon ridică o sprânceană.

— Aşa cum ne aşteptam? întrebă el încet.

Henrietta îşi ridică privirea şi dădu din cap.

— Doar un loc, ora şi câteva instrucţiuni. Nimic mai mult.

Restul adunării li se alătură; rămaseră cu toţii în holul din faţă şi vorbiră despre întâlnirile la care trebuiau să participe. Arthur îi ţinu lui Louise pelerina de seară. După ce se îmbrăcă cu ea şi netezi pliurile, Louise se uită la Henrietta.

— Vii cu mine şi cu Mary în seara asta, nu-i aşa? Ştiu că James nu este disponibil, dar…

— De fapt, mamă, interveni Mary, eu mă simt cam rău, zise ea şi făcu o grimasă, ducându-şi mâna la burtă. Probabil de la ceva ce-am mâncat.

Louise se îngrijoră imediat, dar Henrietta se grăbi să spună;

— Stau eu cu Mary. Nu sunt prea entuziasmată să petrec încă o noapte de socializare… mi-ar prinde bine să stau acasă. Şi ştiu că tu abia aştepţi s-o vezi pe Lady Hancock şi nu poţi anula invitaţia la serata lui Lady

Arbuthot.

Louise se strâmbă. Se uită apoi la Mary şi dădu din cap.

— Bine. Voi două, fetelor, să aveţi o seară liniştită şi să mergeţi devreme la culcare, zise ea şi se uită întrebător la gemene şi la soţii lor, apoi la Portia şi la Simon. Şi voi pe unde o să mergeţi? Pot lăsa pe vreunul dintre voi undeva, în drumul meu?

Aveau replicile pregătite dinainte; Martin, Luc şi Simon plecau în acea seară la clubul Boodles – şi nu la clubul White, unde se ducea Arthur. Amanda, Amelia şi Portia se presupunea că trebuiau să participe la un bal de la conacul Hilliard, dar când aflară despre indispoziţia lui Mary şi a Henriettei, cele trei aleseră să-şi mai petreacă o oră cu ele înainte de a pleca.

— Bine, zise Louise şi se întoarse spre uşă la braţul lui Arthur, făcându-le cu mâna. Seară frumoasă şi ne vedem cu toţii mâine la întâlnirea de la reşedinţa St. Ives.

Îşi luară cu toţii rămas-bun. Adunaţi în holul din faţă, pe pardoseala din ceramică, pe treptele de jos ale scării, cu zâmbetele la locul lor, se uitară la Hudson care deschise uşa, apoi Arthur o conduse pe Louise afară, făcu vesel cu mâna şi îşi conduse soţia în jos pe scară, spre trăsura care îi aştepta.

În timp ce Arthur închise uşa trăsurii în care se urcase soţia lui şi se îndreptă spre birja pe care o chemase mai devreme, Hudson închise uşa din faţă şi se întoarse. Se uită la cei care rămăseseră în holul din faţă şi nu dădeau semne că voiau să plece în timp ce ascultau cu atenţie pentru a se asigura că Arthur şi Louise plecaseră şi nu aveau să se întoarcă prea curând.

Nedumerit, Hudson se uită la Henrietta, apoi, ca şi cum voia şi se hotărască, se întoarse spre Simon:

— Ce vreţi să fac, domnule?

Simon se uită la el.

— Nu se întorc, nu-i aşa?

— Nu mă aştept ca părinţii dumneavoastră să se

întoarcă până la sfârşitul serii.

— Bine.

Simon se uită la ceilalţi.

— În cazul acesta, Hudson, eşti delegat să stai pe poziţii şi să nu spui nimic din ce vezi sau auzi, cu excepţia cazului în care eşti întrebat direct.

— Sigur că nu, domnule, spuse Hudson şi făcu o mică plecăciune. Asemenea celor mai buni din neamul meu, voi fi surd şi mut în timp ce voi vedea şi voi auzi tot.

Replica îi făcu pe toţi să chicotească şi să zâmbească, dar apoi Luc se uită la Henrietta.

— Ce zice în bilet?

Ea trase adânc aer în piept, pescui scrisoarea din buzunar, o despături şi citi:

Vino la intersecţia dintre James Street şi Roberts, în Mayfair, la ora zece. N-ar trebui să-ţi ia mai mult de un sfert de oră de mers pe jos din Upper Brook Street Ai grijă să fii singură şi asigură-te că nimeni nu te urmăreşte. Dacă nu vii sau încerci să mă înşeli în vreun fel, logodnicul tău va muri, încet şi dureros.

La fel şi tu.

Henrietta se holbă la bilet, apoi tremură şi îl împături din nou, de parcă prin acest gest putea ascunde intenţia ostilă care emana din acea foaie de hârtie. Îşi ridică ochii şi întâlni privirile tuturor celor din jurul ei – cei mai apropiaţi şi cei mai dragi – cu toţii având pe chip expresii grave, dar hotărâte.

— Fii tare, spuse Amanda şi o strânse de mână. O să-l aducem pe James înapoi teafăr şi nevătămat şi o să-l prindem pe nebunul ăsta.

Murmure de aprobare veniră din jur.

— Bine, zise Simon. Ştim cu toţii ce avem de făcut. Hai să trecem la treabă. O să-i trimit un bilet lui Barnaby – aşa cum am aranjat, el o să-l alerteze pe Stokes. Henrietta, orice ai face, nu pleca decât în ultima clipă. Cu cât avem

mai mult timp la dispoziţie ca să-i punem pe toţi pe poziţii, cu atât mai bine.

Toţi cei de faţă dădură din cap. Henrietta se întoarse şi pomi în sus pe scară. Simon se duse în salon ca să scrie biletul, iar ceilalţi o urmară pe Henrietta, grăbindu-se pe trepte în spatele ei, nerăbdători să se schimbe şi să se furişeze ca să-şi ocupe locurile.

Capitolul 15

Cu fix un sfert de oră înainte de ora zece, înfăşurată cu o pelerină şi purtând voaletă, Henrietta coborî treptele din faţa casei părinţilor ei şi se îndreptă, păşind repede pe trotuar, spre Grosvenor Square. Se simţea încordată, dar, în mod surprinzător, principala ei emoţie nu era teama, şi nici măcar agitaţia. Aveau să-l recupereze pe James, să-l prindă pe criminal şi totul se va termina cu bine.

Ştia că erau multe lucruri care puteau merge prost, dar creierul ei, căpătând parcă voinţă proprie, se părea că bloca, nega posibilitatea eşecului oricărei acţiuni la care se putea gândi. Era atât de hotărâtă, încât făcea un efort să meargă normal şi nu în pas milităresc.

Noaptea era nefolositor de întunecată, iar luna abia îi lumina calea. Din fericire, în drumul spre întâlnirea programată trebuia să străbată străzile bine luminate din Mayfair. Felinarele erau toate aprinse şi nu era încă atât de târziu încât să existe vreun pericol real, nu în acea zonă.

Datorită planului lor, faptul că ştia că de fapt nu era singură contribuia fără îndoială la starea ei plină de dârzenie. Văzu silueta familiară a măturătorului de stradă care zăbovea pe o parte a Grosvenor Square, peste drum de reşedinţa St. Ives; Luc fusese dispus să îşi asume un asemenea risc. Henrietta nu îndrăzni să se uite mai atent ca să vadă unde era Amelia, dar ştia că sora ei trebuia să

fie pe-aproape.

La fel de reconfortant era şi pistolul care atârna greu în săculeţul de mână, pe care Penelope i-l împrumutase, apoi îi arătase cum să-l folosească. Pentru că, împreună cu toate fetele Cynster, Henrietta insistase să înveţe cum să folosească o armă odată cu fraţii ei, nu fusese nevoie decât de câteva instrucţiuni; simţise bine în palmă pistolul mic, american. Penelope o asigurase că, în ciuda dimensiunii, arma putea face o gaură destul de mare în trupul criminalului. Desigur, niciuna dintre femei nu considerase necesar să menţioneze prezenţa pistolului vreunuia dintre bărbaţi.

Cu capul sus şi privirea în faţă, Henrietta păşea hotărâtă, ignorând birja, şi vizitiul acesteia, care trecu pe lângă ea în timp ce ea traversa Duke Street, ieşind din Grosvenor Square şi luând-o pe Brook Street. James Street era a doua pe dreapta. Traversă şi privi spre intrarea slab luminată pe Roberts Street, o alee mult mai îngustă, dar nu văzu nicio siluetă aşteptând.

Rezistă impulsului de a da din cap în semn de salut spre bărbatul îmbrăcat în haină din molton, ce părea a fi în vârstă, şi care trecu pe lângă ea şi, târşâindu-şi picioarele, se întoarse spre James Street, îndreptându-se încet spre locul stabilit.

Bătrânul îşi continuă drumul spre intrarea de pe James Street, apoi, cu paşi înceţi, o luă spre trotuarul de vizavi. La ritmul în care mergea, ea avea să se întâlnească cu criminalul şi să plece cu mult înainte ca Barnaby să ajungă în locul desemnat, peste drum de Roberts Street.

Se opri pe colţ, aproape de marginea trotuarului, ca să poată fi văzută mai uşor, îşi ridică voaleta şi se uită în jur, căutând cu privirea printre umbre. Apoi se întoarse şi încercă să distingă ceva în întunericul şi mai profund de pe Roberts Street; mulţumită luminii care venea de la felinarele din capătul celălalt, observă că nu se zărea nicio siluetă nici pe trotuar pe Roberts Street.

Când se întoarse cu faţa către James Street şi către

Barnaby, care încă respira greu în timp ce păşea în apropierea ei, răsuflă uşurată şi rămase să aştepte. Două minute mai târziu, i se ridică părul pe şira spinării. Încremeni.

— Nu te întoarce. Nu încă.

El – criminalul – stătea chiar în spatele ei. Simţurile ţipau în interiorul ei şi se luptă cu impulsul primitiv de a se răsuci pe călcâie. Îşi strânse săculeţul mai aproape, ridică uşor privirea, apoi dădu ţeapănă din cap.

— Bine. Şi acum?

— Acum o să mă întorc şi o să o iau pe Roberts Street, iar când îţi spun, te întorci şi mă urmezi. O să ne plimbăm pe străzi… eu o să o iau înainte, iar tu o să mă urmezi şi o să rămâi mereu la vreun metru în spatele meu. Dacă totul se desfăşoară cum trebuie, până la urmă o să te conduc în locul în care îl ţin pe Glossup, zise el, apoi făcu o pauză. Ai înţeles?

Îl mai auzise vorbind înainte. Nu de multe ori şi nu-şi amintea unde anume, dar în spatele acelor vocale şlefuite se ascundea un ecou vag al unui accent rural. Îndepărtă gândul şi dădu din cap.

— Da. O să rămân în spate ca să nu-ţi pot vedea faţa.

În vocea lui se citi amuzamentul când spuse:

— Exact. Apoi tonul lui redeveni grav. Aşteaptă semnul meu şi apoi urmează-mă.

Ea se supuse şi rămase pe loc când simţi că el se puse în mişcare. Peste drum, Barnaby se retrăsese în umbra unei uşi, dar era acolo şi urmărea totul.

— Acum.

Henrietta se întoarse şi păşi în întunericul de pe Roberts Street, în urma siluetei masculine înalte, cu umeri laţi, care păşea calm pe trotuar, în faţa ei. Purta o pelerină neagră, o pălărie cu boruri largi şi avea o eşarfă neagră la gât, care, aproape sigur, îi acoperea şi partea de jos a feţei, dar în seara aceea nu purta baston. Oricum, chiar şi în întunericul de pe Roberts Street, nu îi era deloc greu să-şi dea seama că el era cel cu care se ciocnise pe Hill

Street, cu atâtea seri în urmă.

Se gândi dacă era bine să-l chestioneze şi, deşi nu spera că el îi va răspunde, îl întrebă:

— Tu ai fost în spatele tuturor atentatelor – cel de la reşedinţa Marchmain, săgeata trasă în calul meu, blocul de piatră care a căzut în ruinele de la Ferma Ellsmere şi atacul din parc?

Timp de câţiva paşi el nu răspunse, apoi zise:

— Da. Nu trebuie să ştii mai mult de-atât.

— Ei bine, măcar acum ştiu că nu am decât un singur atacator misterios, bombăni ea în spatele lui.

— Taci. Gata cu vorba.

„Da, să trăiţi”

Strânse din buze cu îndârjire şi se rezumă să se uite la spatele pelerinei lui. Greutatea pistolului din săculeţ era tentantă; îl putea scoate şi să-l împuşte chiar în acea clipă, iar el n-ar fi avut nicio şansă s-o împiedice şi astfel criminalul avea să fie oprit pentru totdeauna… dar Penelope o asigurase că arma ei ar face o gaură foarte mare de la distanţă mică, ceea ce mai mult ca sigur l-ar fi omorât, iar astfel n-ar mai fi putut afla unde era James ca să-l salveze. Legat, într-o cameră de undeva din Londra… Nici să afle identitatea ucigaşului nu le-ar fi garantat faptul că ar fi putut să-l găsească pe James.

Ajunseseră aproape de jumătatea lui Roberts Street, iar înaintea lor se vedea Davies Street, mult mai bine luminată. După ce Îşi dădu seama că dacă ticălosul mergea în faţa ei nu avea cum să observe ce făcea, îşi menţinu pasul constant şi îşi întoarse capul, privind în spate. La douăzeci de paşi în urma ei, Barnaby, care nu mai respira greoi, se deplasa din umbră În umbră; ridică mâna şi salută scurt.

Henrietta întoarse capul înainte, păstrând în continuare ritmul regulat. În timp ce se apropiau de lumina de pe Davies Street, ea îşi dădu seama că buzele i se curbaseră în sus, într-un zâmbet plin de hotărâre, care ar fi putut s-o dea de gol, aşa că îşi şterse rapid orice

expresie de pe chip. Nu se pricepea prea bine la şarade; nu era sigură că putea mima genul de teamă pe care criminalul se aştepta s-o vadă la ea. Era mai bine să pară lipsită de expresie decât să ridice suspiciuni.

Intrară pe Davies Street, traversară şi o luară la dreapta. Spre sud. Încă o trăsură trecu încet pe lângă ei. Aceasta era condusă de Charlie Hastings, deghizat în birjar; cu colţul ochiului observă faţa lui Mary când aceasta se uită la ea din interiorul vehiculului – şi, chiar mai bine, studie chipul bărbatului din faţa ei.

Din fericire, ticălosul n-o văzuse pe Mary. Îşi continuă drumul, cu Henrietta în urma lui. Iar ceilalţi continuară să-i urmărească din umbră, indiferent unde se îndreptau. Nu se întrebase ce voise de fapt să zică ucigaşul când spusese că aveau să „se plimbe pe străzi*, dar exact asta făceau; deşi el evita zonele mai aglomerate din Mayfair, cu străzile pe care riscau să se întâlnească cu membrii familiei ei care plecau de la un eveniment sau se duceau la altul, o conducea pe străzi pe care ea le cunoştea, îndreptându-se spre est sau spre sud, către Bond Street, prin alei înguste, apoi pe drumuri mai largi, pentru ca, după distanţe mici, să aleagă din nou o alee.

Oricine era el, ştia foarte bine străzile. După felul în care se oprea din când în când şi apoi se uita împrejur şi chiar înapoi, riscând astfel ca ea să vadă mai mult din chipul lui – nu că ar fi reuşit să observe ceva concret – era clar că tot acel exerciţiu era menit să îl asigure că nu-i urmărea nimeni.

După părerea ei, era extrem de precaut. Şi, cu cât mergeau mai mult, cu atât ea se temea mai tare că era posibil ca el să-i observe pe protectorii ei sau, şi mai rău, să-i facă să-i piardă urma.

Ea îl zărise deja pe Barnaby în trei locaţii diferite, dar cel puţin el îşi schimba înfăţişarea de fiecare dată. Trăsurile conduse de Simon, Martin şi Charlie, în care se aflau Portia, Amanda şi Mary, erau mai uşor de identificat; chiar dacă birjarii îşi schimbau pălăriile şi hainele,

vehiculele în sine, şi caii rămâneau la fel. Totuşi, o trăsură pe o stradă din Mayfair era ceva atât de comun, încât ei sperau ca ticălosul să nu se uite cu atenţie la acestea.

Luc era cu Amelia pe jos, iar Penelope se cuplase cu soţia lui Stokes, Griselda, iar el şi câţiva dintre ofiţerii săi şi inspectori tineri, făceau şi ei parte din reţeaua de protectori împrăştiaţi pe străzi.

Henrietta nu înţelesese foarte bine logistica, dar Barnaby, Penelope şi Stokes o asiguraseră că cel puţin un observator, dacă nu chiar doi, o ţinea constant sub observaţie până la limita în care criminalul ar fi observat acest lucru.

Problema era că el alegea anumite străzi – pe cele foarte scurte şi care ofereau puţine posibilităţi de a te ascunde – şi se întorcea pe ele în mod repetat. Cu cât acestea erau mai scurte, cu atât le era mai greu celor care o urmăreau s-o vadă intrând pe o stradă, apoi să atenţioneze pe cineva să se uite după ea când ieşea şi să observe unde avea să fie dusă mai departe. De două ori se întâmplase ca el s-o apuce pe o alee scurtă, înfundată, şi apoi să se întoarcă la jumătatea drumului.

Când, la mai bine de o oră după ce se întâlniseră, după ce el parcursese scurta distanţă dintre Blenheim şi Woodstock Street, se oprise la colţ, se uitase în urmă şi apoi o cotise spre stânga, conducând-o pe neaşteptate într-o curte aproape invizibilă, ea nu mai era sigură că vreunul dintre protectori o mai urma. Şi nu avea cum să verifice.

O duse spre un rând de case abandonate, probabil din cauza demolărilor din zonă. În ciuda determinării şi a atitudinii hotărâte pe care o manifestase mai devreme, inima ei bătea puternic, prea rapid, în timp ce-l urma pe presupusul ei asasin printr-o poartă veche, din fier forjat, şi apoi pe o potecă, spre nişte trepte deteriorate, pline de fisuri, ce se terminau în dreptul unei uşi înguste.

Oare casa aceea abandonată, cufundată în întuneric, avea să fie locul în care viaţa ei îşi va găsi sfârşitul? Se cutremură la gândul acesta subit, deveni agitată, aşa că îl

îndepărtă din minte.

Şi totuşi, nu putea trece cu vederea aversiunea instinctivă faţă de faptul că îl urma ca un miel dus la tăiere.

Criminalul se opri pe ultima treaptă, mai lată, scoase o cheie din buzunar şi descuie uşa. O deschise larg, apoi se întoarse şi se uită la ea, care rămăsese pe potecă, la un metru în spatele lui. Felinarul din curte era prea departe ca să îi lumineze trăsăturile vizibile între borul pălăriei lăsate pe ochi şi eşarfa neagră ce-i masca maxilarul. La fel ca şi pe Hill Street, nu putea vedea îndeajuns de mult din chipul lui ca să-şi formeze o imagine reală.

— Cine eşti?

Cele două cuvintele ieşiră de pe buzele ei fără să le fi gândit înainte, în timp ce se uita la el încruntată. Îi simţi zâmbetul, auzi satisfacţia din vocea lui în când, după o ultimă privire aruncată spre curtea goală, zise:

— O să afli în curând.

Făcu un pas în spate şi o invită să intre cu un gest sarcastic de politicos.

— Vă rog, domnişoară Cynster, intraţi în hol şi aşteptaţi la capătul scării.

Ea dădu să păşească înainte, dar se opri. Observă holul îngust şi întunericul beznă şi întrebă:

— James e aici?

Numai acest motiv o putea face să treacă pragul; numai pentru James era dispusă să între în bârlogul ucigaşului.

Simţi din nou o doză de amuzament în glasul acestuia:

— Este. E legat, dar e teafăr şi nevătămat. Vreau să te duc direct la el.

Era un înţeles în spatele acelor cuvinte care îi făcu pielea de găină, dar se sili să dea din cap şi, după ce îşi ridică puţin rochia, urcă treptele calmă, trecu de el şi pătrunse în întunericul holului îngust.

Casa mirosea a praf şi a mucegai. Când se opri la

capătul scării, în locul întunecat şi neprimitor, şi se uită în sus, un sentiment de panică primară o prinse în menghină, ca o mână cu gheare ascuţite ce o strângea puternic de gât.

Se întoarse. Se uită în spate, pe hol, şi îl văzu pe temnicerul ei care se aplecase peste o măsuţă şi aprindea un felinar mic.

Zgomotul familiar al unei trăsuri şi tropotul cailor ajunse până la ea.

După ce aprinse felinarul, criminalul îşi îndreptă spatele şi ţinu lumina în faţă, astfel încât ea să nu-i vadă chipul. Întinse degetele în spate, apucă mânerul şi închise încet uşa. Înainte de a face asta, la un pas de a o rupe la fugă, Henrietta se uită afară doar în clipa în care trăsura pe care o auzise trecu încet prin dreptul clădirii. De pe capră, Simon se uita direct la ea. Henrietta rămase la capătul scării, inundată în lumina felinarului, în timp ce uşa se închise.

În acea clipă trase adânc aer în piept, clipi, se încruntă, ridică o mână ca să-şi protejeze ochii şi întoarse capul într-o parte când criminalul se apropie încet. Se uitase cu atenţie la ea, dar se părea că ea nu se dăduse de gol. Vederea lui Simon acţionase ca o injecţie cu neînfricare pură făcută direct în venă. În timp ce efectul se simţea fierbinte în interiorul ei, trebuia să-şi aducă aminte că nu avea voie să rânjească în faţa laşului din faţa ei. Nu încă.

El se opri la un metru de ea, apoi făcu un gest cu felinarul spre trepte.

— Urcă.

Se întoarse, îşi ridică fustele şi începu să urce. Abia aştepta să-l găsească pe James şi să se termine totul. Cu cât avea să-l vadă mai repede pe acel bărbat în mâinile lui Stokes şi departe de ea, cu atât mai bine. Înainte de a ajunge la capătul scării, criminalul, aflat la câţiva paşi în urma ei, zise:

— Ia-o la stânga şi mergi prin galerie. Opreşte-te la a

doua uşă. Ea se întoarse după cum îi indicase el, dar când el începu să păşească în spatele ei, îşi ridică săculeţul, desfăcu şiretul, îl desfăcu, vârî mâna înăuntru şi îşi încleştă degetele, cu fermitate, pe mânerul micuţului pistol. Nu îl scoase încă, ci se folosi de pelerină ca să-şi ascundă gestul.

Se opri aşa cum i se spusese, cu faţa la a doua uşă, trase adânc aer în piept şi se pregăti pentru ceea ce ar fi putut vedea înăuntru. Asasinul lui Lady Winston avea reputaţia unui om brutal. Spusese că James era viu, teafăr şi nevătămat, dar acest lucru nu însemna că nu-l bătuse rău.

Oricum, mai mult ca sigur, James era bine legat şi n-avea cum s o ajute. Era nevoită să se bazeze numai pe ea, pe propriile resurse, până ce protectorii ei aveau să dea buzna în casă – ceea ce, spera ea, urma să se întâmple curând…

Simţurile ei se răzvrătiră din nou, pielea i se făcu de găină, iar nervii o lăsară când criminalul veni lângă ea şi se întinse spre uşă. O lăsă deschisă.

— Intră. Logodnicul aşteaptă să te vadă… pentru ultima oară.

Tonul din acele cuvinte îi trimise un fior pe şira spinării, dar îşi ridică uşor capul, intră în cameră şi se opri. La lumina felinarului din spatele ei şi a strălucirii firave ce venea de la un alt felinar aprins pe un scrin de lângă uşă, ea văzu un pat, dar acesta era gol. Se uită mai departe şi observă un scaun amplasat mai departe în încăpere, într-o laterală a patului, dar James nu era nicăieri. Apoi îşi dădu seama că în jurul scaunului erau frânghii aruncate…

Se simţi apucată de nişte degete puternice şi trasă într-o parte… în spatele uşii.

James! Inima îi tresări când el o trase în spatele lui, la adăpostul uşii, şi se răsuci ca să dea ochii cu ucigaşul în locul ei. Numai că se trezi cu felinarul în faţă.

Lumina puternică a acestuia îl făcu pe James să se clatine instinctiv şi să-şi ridice mâna ca să-şi protejeze

ochii. Când îşi dădu seama că pierduse avantajul, înjură. Coborî mâna şi încercă să vadă ceva, dar lumina era prea puternică astfel că nu mai ştia nici măcar unde stătea ticălosul. Apoi, cu o mişcare rău prevestitoare, raza felinarului coborî uşor, din dreptul feţei către corp.

— Dă-te înapoi, Glossup sau te împuşc acum. În faţa logodnicei tale.

James reuşi într-un final să se concentreze şi să descopere că, într-adevăr, ticălosul ţinea un pistol aţintit către inima lui.

Dar… James rămase pe poziţie în timp ce mintea îi lucra cu frenezie.

— Dacă mă împuşti în inimă îţi strici planul. Cum va mai merge povestea ta dacă am o gaură în piept în loc de tâmplă? Puţini oameni se sinucid trăgându-şi un glonţ în inimă.

Pentru un moment se lăsă tăcerea, apoi criminalul răspunse pe un ton amuzat:

— Nu mă va deranja deloc. N-o să fac altceva decât să întorc povestea invers. Tu o baţi pe domnişoara Cynster până o laşi aproape inconştientă, iar ea apucă pistolul şi te împuşcă în piept. Apoi, de disperare se împuşcă. Mie îmi e indiferent… cine e împuşcat în cap şi cine în inimă, spuse criminalul şi redeveni serios. Aşa că du-te înapoi la scaun… *acum.*

James ezită.

Henrietta fu uimită de intenţiile criminalului şi simţi un val de greaţă când îşi auzi numele menţionat cu voce tare. Îşi duse o mână la buze şi îşi stăpâni reacţia spontană. Îl vedea pe James care se gândea, încercând să găsească o cale; zevzecul nobil voia să se sacrifice, dar ce va face ea apoi?

„Să-mi trăiesc restul vieţii singură…”

Trebuia să facă în aşa fel încât cuvintele pe care voia să le rostească să pară credibile. Trase aer în piept şi descoperi că nu trebuia să se forţeze prea mult ca vocea să-i tremure.

— James, te rog… fă ce-ţi spune.

Privirea lui se mută asupra ei. Ea făcu ochii mari spre el şi îi arătă pistolul pe care îl scosese din poşetă. James rămase nemişcat o secundă timp în care înţelese, apoi criminalul rosti tărăgănat:

— Fă ce zice ea, Glossup, şi, cine ştie? După ce te leg din nou, poate te las să primeşti un ultim sărut.

Henrietta era sigură că nu putea urî pe cineva mai mult de atât. Îşi distribui greutatea pe ambele picioare, apucă pistolul cu ambele mâini şi în acelaşi timp îşi făcu vocea să pară slabă şi afectată.

— Te rog, James, fă ce-ţi spune. Nu vreau să te împuşte… poate o să se răzgândească. Nu ştim cine e şi poate o să ne creadă şi o să ne dea drumul.

Încheie cu un suspin credibil. James se uită în ochii ei, apoi, cu buzele strânse, privi din nou înspre ucigaş şi făcu un pas în spate.

— Aşa, continuă criminalul cu răutate în glas. Mergi mai departe.

James se mişcă încet şi dădu înapoi pas cu pas. Henrietta observă că el îşi ţinea privirea fixată asupra criminalului, iar retragerea lui lentă, atentă şi evident ezitantă era menită să menţină ochii ticălosului aţintiţi asupra lui.

Pas cu pas, James se retrase şi pas cu pas ucigaşul înaintă în încăpere. În cele din urmă, el ieşi din dreptul uşii. Cu ochii încă la James, ticălosul întinse mâna în spate, atinse marginea uşii cu mâna în care ţinea felinarul şi o închise.

Stătea exact în locul în care Henrietta ţintea. Ea închise ochii strâns şi apăsă pe trăgaci. Două împuşcături răsunară, una după alta, iar sunetele lor combinate fură asurzitoare în spaţiul restrâns.

Gâfâind, Henrietta deschise ochii. Inima îi bătea puternic. Lăsă pistolul jos, încet. În timp ce ecourile împuşcăturilor dispărea treptat, văzu felinarul pe jos, lângă piciorul ei… iar criminalul zăcea într-o poziţie

ciudată pe podea, cu spatele rezemat de scrin şi cu o mână în dreptul unei găuri imense într-un umăr.

— James?

Nu-l vedea. O cuprinse panica. Fusese împuşcat? *Omorât?*

Ca să înconjoare patul trebuia să treacă pe lângă criminal. Pistolul lui zăcea alături, folosit; ea îl îndepărtă cu piciorul. Observă că el încerca să-şi adune puterile, aşa că îşi făcu vânt şi îl lovi între picioare. Ticălosul urlă şi se chirci.

Încântată, ea se grăbi să dea ocol patului.

— James?

Apoi îl văzu.

— O, Doamne!

Fusese împuşcat. Se lupta să se ridice, să se rezeme de marginea patului. Ea se duse repede să-l ajute.

— Cât de grav e?

James clipi cu ochii la ea când se ghemui lângă el. Abia dacă îi venea să creadă… erau amândoi vii. Se bucură de îngrijorarea pe care o vedea în privirea ei şi reuşi să schiţeze un zâmbet strâmb şi dureros.

— Nu prea rău. M-am aruncat într-o parte, glonţul doar m-a julit la mână. Probabil că arată mai rău decât este.

Nu fu sigur că ea îl auzise din cauza zgomotului tumultuos provocat de Dumnezeu ştie câţi oameni care bubuiau în goană pe scară. Dar nu-i păsa decât de ea; privirea lui se desfătă cu imaginea ei, îi devoră chipul, trăsăturile ei mult iubite, apoi se opri la ochii ei. Pierdut în albastrul lor, murmură:

— Bănuiesc că e cavaleria. Mă bucur că n-ai venit singură.

Cu mâna care nu sângera o mângâie blând pe obraz apoi îl cuprinse în palmă. Simpla atingere avu un efect minunat. Ea arăta feroce, ca o tigroaică, în clipa în care ridică o mână şi o lipi de dosul palmei lui.

— Aş fi venit singură dacă eram nevoită, dar n-a fost

cazul. Îşi ridică privirea când o cohortă de oameni dădu buzna în cameră. Lui James nu-i păsa de nimeni; pentru el nu exista decât ea. Uşor, îi întoarse faţa spre a lui şi îi întâlni privirea, acei ochi albaştri blânzi şi frumoşi.

— Te iubesc. Doamne, cât de mult te iubesc, zise el şi se cufundă în acel albastru. Cât timp am fost legat aici nu m-am gândit decât că nu ţi-am spus asta. Faţă în faţă cu moartea, acesta era singurul meu regret.

Ea zâmbi uimitor – o privelişte îmbătătoare ca o rază de soare ce alungă întunericul – şi îi cuprinse palma cu ambele mâini.

— Şi eu te iubesc. Cu adevărat. Îi ridică mâna, îl sărută pe degete şi îl privi la fel de intens. Sunt *atât* de uşurată că trăieşti.

Se aplecă, iar buzele lor se atinseră. Şi zăboviră uşor. Doar atât. Un sărut simplu, care însemna totul pentru amândoi. Ea se retrase, cu ochii închişi, oftând, apoi îl strânse mai tare de mână, îşi lipi fruntea de a lui şi, pentru o clipă, se ţinură unul de celălalt şi de acel moment. De bucuria inexprimabilă de a fi împreună şi vii.

În clipa aceea sosi Stokes. Amândoi îşi ridicară privirea când el se strecură înăuntru şi se alătură celor adunaţi în jurul criminalului, cu priviri răzbunătoare. Stokes tuşi uşor, apoi se aplecă deasupra ticălosului, îi dădu la o parte eşarfa neagră şi îi scoase pălăria cu boruri largi. Ceilalţi se înghesuiră să se uite, să vadă faţa ticălosului, să-i afle identitatea pentru care acesta era dispus să omoare de nenumărate ori.

În acest timp, Henrietta se săltă şi îl ajută pe James să se ridice în picioare. El se ţinea de braţul stâng, mai jos de umăr. Mâneca îi era ruptă şi însângerată, dar când ea îl făcu să-şi domolească strânsoarea, rana sângeră superficial. Din câte putea vedea ea în lumina slabă şi din câte spunea el, glonţul trecuse şi nu rămăsese înfipt în carne.

Henrietta îl ajută să se aşeze pe marginea patului, rupse o faţă de pernă şi folosi ţesătura ca să-i lege braţul.

El zâmbi şi mai mult spre ea şi îi murmură mulţumiri.

Se întoarseră spre ceilalţi chiar în clipa în care Stokes se mişcă şi se uită în jur.

— Ştie cineva cine e nenorocitul ăsta?

— Mi se pare vag familiar, spuse Barnaby.

— Hmm, făcu Simon care se încruntă şi dădu din cap. Nu-mi vine acum în minte…

— Ştiu sigur că l-am mai văzut, interveni Charlie.

Henrietta îşi dădu seama că niciuna dintre femei nu urcase treptele. Îl luă pe James de braţul sănătos şi îl ajută să se ridice în picioare, apoi ocoliră patul şi se alăturară celorlalţi, în jurul ticălosului aflat la pământ. Ceilalţi văzură gestul ca pe un semn că puteau să-i bombardeze cu întrebări, mare parte dintre ele legate de starea lor de sănătate, dacă aceasta era la fel de bună precum părea. Cercul se despărţi, le făcură loc şi le permiseră în sfârşit să-l vadă pe ticălosul care încercase să le răpească viitorul împreună.

Acesta era încă pe jumătate ghemuit, întins pe o parte, în faţa scrinului, cu faţa parţial ascunsă în întuneric. Cineva îi bandajase cu superficialitate rana. Henrietta observă că aceasta era prea sus pe umăr ca să fie fatală. Se uită în jos la faţa lui, apoi arătă spre felinar.

— Luminaţi-i faţa ca să văd.

Simon abia aştepta să se conformeze. Ticălosul tresări în lumina puternică şi îşi întoarse capul. Henrietta gemu.

— O, Doamne! E domnul Peter Affry.

Stokes bombăni. Charlie făcu ochii mari.

— Domnul Peter Affry, membru al Parlamentului?

— Da, răspunse Henrietta şi dădu din cap cu hotărâre. A fost idolatrizat în cercurile politice anul acesta. A fost invitat la toate evenimentele importante.

— A fost la reşedinţa Marchmain, zise James. Cineva mi l-a arătat acolo.

— Şi în mod cert a fost şi la gală, spuse Barnaby.

— Nu contează, zise Stokes. Este terminat. Sigur n-o

să scape de ştreang.

Stokes se întinse în jos şi îl ridică în picioare pe domnul Peter, fără menajamente, apoi, fără nicio urmă de blândeţe, îl împinse pe uşă şi în braţele a doi ofiţeri robuşti.

— Duceţi-l la Yard şi lăsaţi-l în custodia lor. Chemaţi doctorul să-l panseze ca lumea, dar să nu-l pierdeţi din ochi. Vin şi eu cât de curând posibil.

— Da, domnule.

Ofiţerii păreau foarte încântaţi de captură. Înfăşurară o sfoară în jurul încheieturilor domnului Peter, care gemea şi protesta slab, apoi îl luară fiecare de câte un braţ şi îl duseră, când pe sus, când târâş, spre scări.

James se simţea ameţit, dar nu credea că era de la sângele pierdut ci, mai degrabă, de la uşurarea euforică. Dar reuşi să gândească suficient de mult ca să se întoarcă spre Stokes şi să spună:

— A recunoscut că a omorât-o pe Lady Winston.

— Bine, zise Stokes şi se uită în ochii lui James. Eşti dispus să depui mărturie când se va ajunge la asta?

Cu o expresie sumbră, James dădu din cap.

— Da. Sigur. Vreau să primească exact ceea ce merită.

— Şi noi la fel, zise Barnaby. Cel puţin, acum ştim de ce era atât de hotărât să-şi ascundă identitatea. Tata a spus ceva despre faptul că era propus pentru Guvernul Majestăţii Sale.

Stokes se uită în jur, iar ochii lui gri se opriră asupra Henriettei şi a lui James.

— O să am nevoie de declaraţii de la voi, dar dacă vreţi putem amâna acest lucru până mâine.

Se uitară unii la alţii – Simon, Barnaby, Charlie, Martin şi Luc, dar şi James şi Henrietta – apoi Martin făcu o grimasă şi exprimă în cuvinte ceea ce gândeau toţi.

— Ceilalţi, printre care şi bătrânii – nu vor aprecia faptul că au fost lăsaţi deoparte. Eu votez să ne adunăm în altă parte, unde este mai confortabil, şi să dăm declaraţiile

şi explicaţiile necesare în seara asta, astfel încât să le putem povesti mâine, când totul se va fi terminat.

Toată lumea fu de acord. Stokes dădu din cap.

— Trebuie să mă întorc la Yard, să mă asigur că este după gratii. Ne-am înţeles să-l ţină acolo indiferent de ceea ce spune, apoi o să vin să vă iau declaraţiile. Apoi se uită la ei întrebător. Unde?

Se hotărâră că acasă la Barnaby şi Penelope, pe Albemarle Street, era cel mai bun loc. Stokes plecă, iar ceilalţi se adunară în jur. James era uimit de deghizările lor, în timp ce ei voiau să ştie ce se întâmplase cu el. Henrietta întrerupse toate explicaţiile şi întrebă:

— Eu nu vreau să ştiu decât de ce v-a luat aşa de mult timp, spuse ea şi arătă spre Simon. Ştiai că eram aici… mă aşteptam să ajungi şi să-l pui la pământ pe monstru mult mai repede.

— Da, ei bine…

Simon păru încurcat.

— A pus o încuietoare în plus la uşa din faţă, un zăvor, continuă el. Intenţionaserăm să deschidem încuietoarea şi să ne strecurăm înăuntru în cazul în care avea pistol – ceea ce, după cum s-a observat, era adevărat – dar din cauza zăvorului ar fi trebuit să dărâmăm uşa, iar el ar fi auzit…

Barnaby interveni cu un glas aspru.

— Tocmai ne certam dacă era mai bine să spargem uşa sau să forţăm o fereastră, când am auzit două împuşcături şi am încremenit de îngrijorare.

Se uită la pistol în timp ce Henrietta, care îşi amintise de el, tocmai îl lua din locul în care îl lăsase, pe pat.

— Dar văd că Penelope şi-a luat măsuri de prevedere.

— Foarte bine a făcut, zise Henrietta şi puse la loc pistolul în săculeţ. Dar, apropo de Penelope, unde e? Şi celelalte, Mary, Amanda, Amelia, Portia şi Griselda?

Toţi bărbaţii, cu excepţia lui James, schimbară priviri circumspecte, resemnate, apoi Luc recunoscu:

— Am insistat să rămână în trăsurile de afară. Apropo de ele, ar fi bine să coborâm şi să le explicăm.

„Şi să faceţi temenele”, îşi spuse Henrietta; dar bărbaţii de felul acesta aveau să procedeze aşa întotdeauna, fiind în mod fundamental foarte protectori. În timp ce toţi ceilalţi tropăiră în jos pe scări, ea şi James îi urmară mult mai încet, luminându-şi drumul cu un felinar.

În holul din faţă, lăsară felinarul pe masă, stinseră fitilul, apoi ieşiră pe uşă şi o închiseră în spatele lor. Sau, mai degrabă, traseră după ei ce mai rămăsese din ea, ţinând cont că mai atârna doar într-o balama.

Curtea micuţă era plină cu cele trei trăsuri pe care le închiriaseră pentru noaptea aceea. În lumina felinarelor de pe stradă, mai multe cupluri vorbeau – bărbaţii povesteau, iar femeile erau dojenitoare şi totuşi curioase să afle fiecare detaliu.

Braţ la braţ, Henrietta şi James se opriră în capătul de sus al treptelor şi se uitară la micuţa armată de prieteni care îi ajutaseră. Ea se rezemă de James, foarte recunoscătoare să simtă din nou lângă ea căldura şi puterea lui.

— Poate că nu au fost acolo în momentul critic, dar faptul că ştiam că erau aproape şi că vor veni în ajutorul nostru mi-a dat curaj să fac tot ce pot.

— Prieteni. Familie.

James o apucă de mână, îşi strecură degetele între ale ei, o strânse şi se uitară unul în ochii celuilalt.

— Din toate punctele de vedere, spuse el, am fost binecuvântaţi.

Henrietta îl privi, apoi zâmbi uşor.

— Se uită la noi, să ştii… femeile. Nu vor să ne întrerupă, dar abia aşteaptă să vorbească cu noi, să se agite în jurul nostru.

James zâmbi şi mai mult.

— Cred că ar fi mai bine să le permitem asta… doar e dreptul lor… dar înainte de a face asta…

Îi ridică mâna, o duse la buze şi, uitându-se în

continuare în ochii ei, îi sărută degetele.

— Dă-mi voie să spun din nou: te iubesc atât de mult.

Inima Henriettei era plină până la refuz – de dragoste, de fericire, de recunoştinţă şi de uşurare. Şi de bucurie. O bucurie simplă, nepătată. Îi susţinu privirea şi, cu sclipiri în ochi, îi răspunse:

— Iar eu te iubesc. Pentru totdeauna.

El afişă un zâmbet care exprima aceeaşi bucurie pe care o simţea şi ea.

— Aproape că nu-mi vine să cred că, în ciuda tuturor obstacolelor, a hotărârii unui ticălos criminal, am câştigat.

— Ne-am câştigat viitorul, spuse Henrietta şi zâmbi veselă. Iar acum nu trebuie decât să-l trăim.

Împreună, priviră înainte şi, braţ la braţ, coborâră treptele, ieşiră pe poartă şi, aşa cum prevăzuse Henrietta, în clipa în care puseră picioarele pe trotuar, fură imediat asaltaţi de o droaie de doamne îmbrăcate ciudat. După ce îi îmbrăţişară pe amândoi, şi se mirară şi totodată se arătară îngrijorate pentru rana lui James, ele catalogară drept incomplete explicaţiile soţilor lor şi insistară să audă totul de pe buzele lui James şi ale Henriettei de îndată ce aveau să se regrupeze în confortul casei de pe Albemarle Street.

Capitolul 16

Trecuse de miezul nopţii când, stând în mijlocul lor, James şi Henrietta relataseră povestea pentru cei adunaţi şi, la rândul lor, auziseră totul despre cât de uimitor de complex, şi uneori nebunesc, fusese să îi urmărească pe ea şi pe Affry pe străzile din Mayfair.

— Una a fost să te ţinem mereu sub observaţie, zise Barnaby, alta să o facem astfel încât *el* să nu ne vadă. A fost cea mai grea urmărire la care am participat vreodată.

— Totuşi, spuse Martin şi se lăsă pe spătarul colţului

de canapea pe care stătea şi îşi puse mâna în jurul Amandei, cel puţin acum înţelegem de ce era atât de disperat să te omoare. N-ar fi putut sta liniştit nicio clipă dacă ar fi ştiut că în orice moment ai fi putut vedea ceva sau i-ai fi putut auzi vocea la vreun bal şi apoi să fad legătura.

— În plus, zise Luc de pe braţul unui fotoliu în care stătea Amelia, dacă ar fi fost îndeajuns de rău pentru oricine să fie condamnat pentru asemenea crime atroce, fiind vorba de un membru al Parlamentului… Guvernul, clasele înalte şi întreaga societate o să-i ceară capul.

Stokes intră în încăpere chiar la timp ca să audă acele vorbe.

— De fapt, oricât de imposibil ar părea, se pare că situaţia este chiar mai rea de-atât.

Mai mulţi dintre cei aflaţi în încăpere scoaseră exclamaţii de neîncredere. Stokes acceptă o ceaşcă cu cafea şi se aşeză lângă soţia lui, Griselda, îi zâmbi acesteia, sorbi din ceaşcă şi apoi se uită în jur, la expresiile lor întrebătoare.

— Şi mie mi-a fost greu să cred, dar e adevărat. Când m-am întors la Yard, l-am găsit pe un alt inspector principal, Mullins, care mă aştepta. Tocmai era pe cale să plece când fusese adus domnul Peter. Mullins se ocupă de orice investigaţii care îi privesc pe oficiali, iar în acea postură m-a întrebat care erau acuzaţiile care îi erau aduse lui Affry. I-am spus despre asasinatul lui Lady Winston şi al cameristei ei, apoi despre ce am descoperii în legătură cu planurile lui de a o ucide pe domnişoara Cynster şi pe Glossup aici de faţă.

Un zâmbet sardonic apăru pe chipul lui Stokes.

— Mullins a devenit atât de palid, încât am crezut că era pe cale să leşine, dar apoi mi-a spus să aştept, s-a dus repede în biroul lui şi s-a întors cu un dosar pe care mi l-a dat. Acesta conţinea un raport de la ofiţerul de la poliţia locală din afara oraşului, dintr-o localitate în care domnul Peter locuise cu mătuşa lui. Actuala lui avere, o mai mică

sau mai mare parte din ea, a fost moştenită de la ea – a fost singura ei rudă şi, deloc surprinzător, ea l-a desemnat pe el drept moştenitor. Mătuşa lui a fost, se pare, o femeie robustă, sănătoasă, de la ţară, dar după ce domnul Peter a câştigat scaunul în Parlament şi tocmai dorea să se mute în Londra, mătuşa lui a fost omorâtă. Bătută brutal în acelaşi mod în care au fost ucise Lady Winston şi camerista ei,

— O, Doamne, zise Barnaby. Deci a mai omorât şi înainte?

— Aşa se pare, răspunse Stokes. Făcu o pauză să soarbă din cafea. Însă, continuă el, domnul Peter era bun prieten cu magistratul local, aşa cum oricine se poate aştepta de la un politician în devenire, iar asasinatul mătuşii sale a fost atribuit vreunui vagabond care fusese în trecere pe acolo… un trecător, pe care nu îl văzuse nimeni. Ofiţerul a devenit suspicios pentru că cei din personalul conacului, toţi devotaţi bătrânei doamne, au declarat că domnul Peter fusese acolo, în casă, la momentul în care mătuşa lui a fost omorâtă, dar el declarase că plecase să călărească. Nimeni nu-l văzuse afară călărind, deşi erau multe ferme în apropiere iar oamenii se aflaseră pe câmpuri, dar, pe de altă parte, nimeni nu-l văzuse nici în casă la ora cu pricina. Dar ofiţerul a rămas în continuare suspicios, pe bună dreptate. El ştia despre o altă crimă, care se petrecuse în acelaşi fel ca asasinatul bătrânei doamne, cu aproape un an în urmă, într-o parohie din zonă. Fata unui fermier despre care se spunea că ieşea cu un gentleman, al cărui nume ea nu îl menţionase niciodată, şi care nu fusese niciodată văzut de nimeni altcineva. Nu mai fuseseră alţi suspecţi pentru asasinatul fetei, nici măcar un vagabond găsit de convenienţă, aşa că moartea ei a fost considerată o crimă cu autor necunoscut; dar toată lumea ştia că fusese bărbatul misterios.

— Deci, interveni Penelope, ofiţerul de la ţară avea de rezolvat două crime misterioase, ce păreau identice, iar în una dintre ele domnul Peter era principalul suspect, iar

în cealaltă singurul suspect era un gentleman necunoscut?

Stokes dădu din cap.

— Aşa că ofiţerul de poliţie a făcut ceea ce trebuia. A trimis dosarul la Yard şi, din moment ce numele domnului Peter fusese menţionat, îi fusese încredinţat lui Mullins pentru a se ocupa de el cu multă grijă.

— Asta înseamnă, zise Luc, că nu se putea face nimic?

Stokes afişă unul dintre zâmbetele lui cu subînţeles.

— Nu merge aşa. Mullins se ocupă de caz, iar acesta rămâne deschis, până când vedem dacă domnul Peter mai face vreo greşeală. Dar, desigur, nu se divulgă nimic despre conţinutul dosarului. De aceea eu n-am ştiut nimic despre crimele similare şi, din moment ce am ţinut secret cazul lui Lady Winston şi al cameristei ei, Mullins nu a aflat despre ele. Nu am fi făcut niciodată legătura între ele dacă domnul Peter nu ar fi fost prins.

— Ceea ce s-a întâmplat, zise Portia. Va fi judecat pentru toate crimele?

Stokes dădu din cap.

— Fără îndoială. M-am uitat bine la descrierea cadavrelor… nu e nicio urmă de îndoială că acelaşi făptaş a comis toate crimele.

Se uită la soţia sa, se întinse şi o apucă de mână. După un moment, le aruncă o privire celorlalţi.

— Am trimis mulţi bandiţi după gratii, dar acesta e unul de care mă voi *bucura* că atârnă în ştreang.

Toată lumea fu de acord.

După ce îşi termină cafeaua, Stokes trecu la treabă. Ajutat de Penelope, pe post de secretară, el scrise tot ce se întâmplase, îi interogă formal pe Henrietta, James, Barnaby, Martin, Simon, Charlie şi Luc şi le luă tuturor declaraţii. După ce acestea fură recitite şi semnate, Stokes dădu din cap.

— Asta ar fi tot, spuse el în timp ce aduna hârtiile, apoi se ridică în picioare. Încă nu l-am interogat pe Affry. Acum că am toate informaţiile, o s-o fac mâine, dar din

câte a spus, am înţeles că nu credea că tu nu l-ai fi recunoscut într-o clipă dacă i-ai fi văzut bine faţa.

Ea se încruntă.

— Dar nu i-am *văzut* niciodată faţa… Nu l-am văzut în postura ucigaşului decât o dată, pe Hill Street, iar faţa lui era aproape în întregime ascunsă de umbre, zise ea cu ochii la Stokes, apoi înclină capul. Poate că asta a fost? Faptul că nu ştia – şi n-avea cum să-şi dea seama – că umbrele îi acopereau chipul. A crezut că am văzut mai mult.

Stokes dădu din cap.

— Cel mai probabil. Are o cicatrice între buza de sus şi nas. Dacă ai fi văzut-o, erau şanse să-l recunoşti dendată când aveai să te afli faţă în faţă cu el într-o sală de bal sau la o cină.

— Iar din punctul lui de vedere acest lucru era foarte probabil să se întâmple la un moment dat, iar el nu putea permite aşa ceva, spuse Barnaby şi se ridică odată cu ceilalţi. Deci, într-un fel, vanitatea sa a fost cea care l-a înfundat. Dacă ar fi aşteptat răbdător să vadă dacă Henrietta ar fi spus vreodată ceva, şi între timp ar fi făcut tot posibilul s-o evite, ar fi scăpat basma curată.

— Vanitatea, spuse Simon, se pare că este o trăsătură de caracter care le vine de hac multor răufăcători.

— Lucru pentru care, zise Stokes, eu, unul, sunt veşnic recunoscător. Fie ca pentru răufăcători, vanitatea să fie mereu călcâiul lui Ahile.

Pe acea notă înălţătoare, reuniunea se încheie. Cu un sentiment de satisfacţie colectivă şi triumf pur, îşi luară la revedere şi plecară, cu trăsurile sau pe jos, spre paturile lor.

Henrietta îl rugă pe Charlie s-o conducă pe ea şi pe James pe George Street. Foarte încântat să fie de ajutor, Charlie îi lăsă pe treptele din faţa casei lui James şi, cu un gest dramatic din bici plecă mai departe.

— Cred că trebuie să ducă trăsura la grajduri, spuse

James în pap ce căuta cheia în buzunar.

— Sunt sigură că totul a fost aranjat, zise Henrietta care aştepta răbdătoare la braţul lui Penelope organizează întotdeauna lucrurile cu minuţie.

James mormăi. Introduse cheia în încuietoare, deschise uşa, apoi îi făcu semn Henriettei să intre. După ce păşi înăuntru, ea se opri lângă masa din centru şi îşi lăsă jos săculeţul. James închise uşa, aşteptă până ce ea se uită spre el, apoi ridică din sprânceană. Ea zâmbi.

— Trage zăvorul. Rămân.

— Dacă eşti sigură…

Nici nu se punea problema. Trase zăvorul cu mâna teafără.

— Dincolo de orice altceva, spuse ea şi se uită la felul în care el se mişca în timp ce ea îşi dădea pelerina jos, rana tare are nevoie de îngrijire. Doar n-o să te las singur cu o asemenea rană.

James aruncă o privire spre braţul bandajat. Făcu o grimasă.

— În cazul acesta, aproape că mă bucur că m-a împuşcat… deşi doare prea tare.

Ea zâmbi cu compasiune, îl luă de mâna sănătoasă şi îl conduse spre trepte.

— Haide… sunt sigură că doamna Rollins a lăsat toate proviziile de care avem nevoie.

— Apropo… James o lăsă pe Henrietta să-l ghideze spre scară şi apoi să-l ajute să urce şi se uită încruntat pe hol. Unde e toată lumea? întrebă el. Au văzut că nu m-am întors azi-noapte…

— Am trimis un bilet, desigur, zise Henrietta şi se uită la el. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut când am primit misiva lui Affry în această… ba nu, ieri-dimineaţă. A ameninţat că te omoară dacă se află şi dacă se dă alarma şi, normal, era valabil şi pentru casa ta. Aşa că mi-am dat seama că trebuia să-i liniştesc pe Fortescue şi pe doamna Rollins şi să mă asigur că nu vor face zarvă, spuse ea şi se uită în faţă. Apoi, când am ajuns

în seara asta la Penelope, am trimis încă un bilet prin care le-am spus că totul era bine, dar că ai fost împuşcat în braţ, că ai o rană superficială, că va fi nevoie de haine, de apă caldă şi de bandaje, că vom ajunge acasă târziu şi că nu trebuie să ne aştepte.

Când ajunseră la etaj şi păşiră în galerie, ea se opri şi se întoarse cu faţa la el.

— Le-am spus că îi vom vedea mâine… adică în dimineaţa asta, spuse ea şi înclină capul. Sper că e bine.

James zâmbea – descoperi că nu se putea abţine.

— Este mai mult decât bine. Îţi dai seama că tocmai i-ai spus casei mele „acasă”?

Ea ridică din umeri uşor, dar nu-şi luă ochii de la el.

— Cred că asta se întâmplă pentru că deja mă gândesc la această casă ca la a mea.

El simţi – cu adevărat – că şi cea mai mică suspiciune de nesiguranţă legată de viitorul lor se risipea cu totul. Se uită fix în ochii ei, îi luă mâna, o duse la buze şi o sărută.

— Asta mă face mai mult decât fericit.

Ea zâmbi – era unul dintre zâmbetele ei strălucitoare.

— Bine.

Îşi petrecu din nou mâna sub braţul lui şi se îndreptară împreună spre dormitorul principal. Intrară şi, aşa cum era de aşteptat, doamna Rollins lăsase toate lucrurile necesare pe noptiera cu sertare, împreună cu un samovar cu apă caldă. Henrietta îl ajută să-şi scoată bandajul improvizat, îi dădu jos haina apoi îi tăie cămaşa, udând ţesătura scumpă care se lipise de rană ca s-o poată îndepărta.

Zgârietura arăta foarte urât, era roşie şi inflamată. O spălă, aplică alifia pe care o lăsase doamna Rollins şi, împreună, legară strâns rana.

— Cu puţin noroc, zise el în timp ce îşi mişca braţul, n-o să rămână mai mult de o cicatrice.

Henrietta stătea pe noptiera cu sertare, îşi usca mâinile şi se desfăta cu imaginea lui James care era aşezat pe masa joasă, dezbrăcat până la talie, cu pieptul magnific,

gol, în faţa ochilor ei, şi zâmbi, apoi se uită la bandaj şi spuse încet:

— Nu mă deranjează dacă rămâne o cicatrice. De fiecare dată când o s-o văd o să mă gândesc la ce ai făcut. Se uită în ochii lui.

— La cum ai reuşit să menţii privirea lui Affry, atenţia lui, fixată asupra ta… cu pistolul îndreptat spre pieptul tău… departe de mine, ca să-l pot împuşca. Deşi acest lucru te-a pus în pericol să fi împuşcat, deşi ştiai că era foarte probabil să se întâmple asta, continuă ea şi îl privi fix. Să nu crezi că n-am văzut asta. Să nu crezi că n-am apreciat acest lucru la adevărata lui însemnătate.

Vizibil încurcat, el ridică din umeri, apoi se ridică şi se apropie. Păşi încet către ea, trăsăturile chipului său subliniindu-i hotărârea. Abordarea lui era menită să-i abată atenţia de la subiect, dar ea îi privi în continuare chipul, se desfătă cu imaginea lui mult iubită şi îşi spuse: „Ştiu că ştii”.

Pe dinafară, el rămânea un lup singuratic din înalta societate – un fost lup singuratic, poate, deşi blana era tot acolo –, dar sub strălucirea exteriorului se afla un bărbat care trecea prin viaţă fără să atragă atenţia asupra lui, care făcea ceea ce trebuia, ceea ce era bine să facă, ceea ce era corect. El nu vedea în acest lucru o caracteristică aparte, ceva special, dar… exact asta îl transforma în bărbatul potrivit pentru ea.

Aşa că ea zâmbi şi îşi deschise braţele şi inima, şi îl îmbrăţişă. El îi studie ochii, apoi îşi strânse braţele în jurul ei, lăsă capul în jos, îşi lipi buzele de ale ei, apoi împreună, pas cu pas, într-un dans din ce în ce mai ameţitor, îşi găsiră ritmul ineluctabil şi se lăsară pradă plăcerii nespuse a sărbătoririi lor intime.

Începu ca o nevoie neostoită de a venera viaţa şi faptul de a trăi, după ce scăpaseră de spectrul morţii. O simplă manifestare a conştientizării faptului că erau vii, că respirau, că doreau, că aveau nevoie.

Dar, în timp ce-şi aruncau hainele de pe ei, în timp ce

pielea se lipea de piele, iar flăcările ardeau din ce în mai puternic şi se ridicau deasupra lor şi prin corpurile lor, punând stăpânire pe ei, în timp ce căzură, cu membrele încolăcite, pe patul mare, întâlnirea trupurilor lor se transformă în ceva mai mult. Ceva mai cuprinzător, mai măreţ, mai sălbatic, mai vesel şi pasionant de captivant – o adevărată sărbătoare a triumfului lor total. Clădit pe bucuria de a se fi găsit imul pe celălalt, de a descoperi şi de a învăţa. De a trece cu bine peste provocările pe care destinul le scosese în calea lor, de a ţine piept acelor încercări şi, dincolo de cele mai nebuneşti vise, de a birui. De a fi reuşit să făurească o relaţie, reală şi solidă, un parteneriat care îi ajutase să treacă cu bine prin momente periculoase şi îi condusese, în siguranţă, spre casă.

Acasă.

De a fi triumfat până în acel loc binecuvântat.

Se uneau cu inimile deschise, cu pasiunea care îi conducea, cu dorinţa care îi umplea, dar, cel mai important, cu dragostea care le contopea sufletele. Recunoscută, acceptată şi oferită liber, aceasta îi lega, îi ţinea şi îi făcea mai buni, îi modela în focul ei ca să dea tot ce era mai bun în ei.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Cuvintele curseră de pe buzele lor din nou şi din nou, în murmur şi respiraţie întretăiată, în culmea pasiunii şi a delirului. Apoi dorinţa explodă, îi zdruncină din temelii, iar ei îşi luară zborul, apoi nu mai ştiură de nimic, rămaseră orbi şi fără simţuri, în faţa extazului. Pradă plăcerii glorioase, scânteietoare.

Treptat, mirajul senzual se stinse, iar desfătarea de aur care era dragostea transformată într-un lucru aproape tangibil, îi luă sub aripa ei protectoare şi îi ţinu departe de orice rău, feriţi şi îngrijiţi, apăraţi de lume, unul în braţele celuilalt.

Epilog

Logodna dintre onorabilul James Glossup şi domnişoara Henrietta Cynster stârnise interesul mereu neobosit al înaltei societăţi. Nimeni nu o prevăzuse; nici măcar una dintre marile doamne nu putea pretinde că o anticipase. Ca urmare, în ciuda faptului că fusese din scurt, balul lor de logodnă, care avea să fie organizat în magnifica reşedinţă St. Ives, fu privit ca un eveniment de o importanţă deosebită, unul la care toţi cei care fuseseră onoraţi cu o invitaţie ar fi trecut prin foc şi sabie ca să participe.

Dar înaintea balului avu loc o cină în familie, în cinstea logodnei. Fiecare membru al familiei Cynster – chiar şi Catriona, Richard, Lucilla şi Marcus – era prezent în sufrageria lungă şi decorată de gală, ca să mănânce, să bea şi să felicite perechea. Şi, desigur, să audă povestea despre cum scăpaseră ca prin urechile acului din capcana unui nebun şi despre rolul pe care îl jucaseră în a-l aduce în faţa justiţiei pe unul dintre cei mai odioşi răufăcători ai vremii lor.

Vestea arestării domnului Peter Affry şi a încarcerării acestuia în vederea procesului – un proces despre care lorzii şi demnitarii parlamentari, cărora le fusese permis să vadă dovezile, confirmaseră că nu putea avea decât un singur sfârşit – zguduise din temelii înalta societate. Atât de mulţi îl primiseră pe domnul Peter în casele lor, atât de mulţi dăduseră mâna cu el, atât de mulţi îl crezuseră demn de susţinere, încât la aflarea veştii despre faptele lui perfide toţi se simţiseră profund afectaţi şi chiar trădaţi. Din postura de politician promiţător şi potenţial ministru, el devenise un paria, şi asta în doar câteva ore.

Dar în casa familiei St. Ives, în acea seară fericită, discuţiile rareori atinseră sfere mai triste. Poate şi ca

reacţie la partea întunecată pe care domnul Peter le reprezenta, toţi cei prezenţi îşi concentrară minţile şi inimile spre a îmbrăţişa speranţa şi aşteptările strălucitoare pentru un viitor minunat, întruchipat de cuplul proaspăt logodit. În multe privinţe, ei şi promisiunea uniunii lor viitoare, erau antidotul perfect şi cel mai potrivit pentru a îmbunătăţi starea de spirit a celor din înalta societate.

Cina în familie se termină cu runda tradiţională de toasturi ţinute în cinstea logodnicilor şi se încheie cu avertismentul dat tuturor de către Honoria. În curând aveau să fie chemaţi înapoi la reşedinţa St. Ives pentru micul dejun de dinaintea nunţii. Data căsătoriei fu confirmată de Arthur, alături de zâmbitoarea Louise, apoi cei adunaţi, bine dispuşi şi cu o atitudine plină de încântare, se îndreptară spre sala de bal aflată sus.

Fiecare dintre doamne fusese dotată cu atât de multe informaţii şi speculaţii, încât nu risca să rămână fără subiecte de conversaţie timp de câteva săptămâni, în timp ce – aflaţi pe treptele ce duceau sus – bărbaţii schimbară opinii şi glume deocheate despre beneficiile unei logodne rapide şi a unei nunţi şi mai rapide.

*

Henrietta îşi aminti o ultimă îndatorire pe care o avea de îndeplinit înainte de a-şi ocupa locul sus, la recepţie, în rândul gazdelor. Îşi retrase mâna de la braţul lui James, îl lăsă să discute cu Gabriel şi tatăl ei, se întoarse… şi dădu cu ochii de Mary care stătea chiar în dreptul ei şi o privea fix. Henrietta râse.

— Da, îl am.

O luă pe Mary de mână şi o trase pe sora ei mai mică – ultima dintre fetele Cynster din generaţia lor care mai era încă nemăritată – într-o parte a încăperii.

— Aici. Acesta e locul în care Angelica mi l-a dat, aşa că…

Henrietta desfăcu săculeţul argintiu, căută înăuntru şi apoi scoase la lumină zalele aurii, mărgelele din ametist şi pandantivul lung şi ascuţit, din cuarţ roz. Îl ţinu atârnat între degete; atât ea cât şi Mary îl studiară un moment, apoi Mary întinse mâna să-l ia, dar Henrietta îl trase.

— Nu, zise ea şi întâlni privirea lui Mary. Lasă-mă să ţi-l pun eu, te rog.

Mary zâmbi încântată şi se întoarse cu spatele. Henrietta era cea mai înaltă dintre surori, iar Mary era mult mai scundă decât Angelica, aşa că prinderea colierului era o sarcină simplă. În timp ce se străduia să închidă încuietoarea, Henrietta zise încet:

— Eu n-am crezut şi dacă nu m-ai fi împins tu de la spate, nu l-aş fi purtat şi nu ştiu dacă l-aş fi putut cunoaşte vreodată cu adevărat pe James, dacă noi doi am fi găsit vreodată drumul spre fericirea pe care o trăim acum, fără colier. Fără ajutorul Doamnei.

Mary ridică o mână, atinse frumosul colier şi îl puse la loc pe piele. Pandantivul atârna între sânii ei.

— Dar acum crezi în colier.

— Da, spuse Henrietta care încă se mai lupta cu încuietoarea.

— Pot spune că eu cred în el, în puterea lui, chiar mai mult decât tine. Am văzut ce poate face şi trăiesc ceea ce poate oferi. Uite!

Când Henrietta termină şi bătu uşor cu palma peste încuietoarea de pe ceafa lui Mary, aceasta se întoarse şi se uită la colier, la cum arăta pe pielea ei ca frişca. Satinul de culoarea albăstrelelor al rochiei de bal, aleasă ca să se asorteze cu ochii ei, era ca un ecou al nuanţelor de mov ale mărgelelor din ametist. Ea se uită în sus şi întâlni privirea Henriettei.

— Mulţumesc.

— Nu, spuse Henrietta şi o privi fix. Eu îţi mulţumesc *ţie.* Ştiu că ai aşteptat ani buni momentul acesta – să primeşti colierul şi să-l porţi ca să-ţi găseşti eroul. Deşi, în general, eşti foarte nerăbdătoare, ai aşteptat cuminte şi ai

făcut presiuni la momentul potrivit. Cred cu adevărat că ai fost influenţată de Doamna, că ai simţit deja lucrarea Ei, deoarece ai jucat un rol important în relaţia dintre mine şi James.

Henrietta se opri, trase adânc aer în piept, apoi afişă unul dintre zâmbetele pe care Mary le poreclise în sinea ei „până-la-lună-de-fericire”.

— Pentru asta – pentru tot – îţi doresc mult succes ca să-l găseşti pe bărbatul visurilor tale.

Mary simţi un val cald de afecţiune când Henrietta se năpusti asupra ei şi o îmbrăţişă. Îi întoarse gestul cu la fel de multă bucurie; era foarte fericită, bucuroasă din adâncul inimii, să vadă că Henrietta îşi găsise perechea perfectă. Era sfârşitul poveştii surorii ei; acum venise rândul ei să iasă şi s-o găsească pe a ei.

— Henrietta!

Cele două îşi dădură drumul şi se îndreptară. Se întoarseră şi o văzură pe Louise care le făcea semne insistente.

— Haide… trebuie să fii la recepţie. Şi tu, Mary… tu trebuia să fii deja sus.

Mary şi Henrietta schimbară o privire, apoi râseră şi se grăbiră în locul în care le aştepta Louise. Împreună, o luară pe mama lor sâcâitoare în sus pe scară.

— Serios, nu ştiu ce-i cu tine, îi zise Louise lui Mary când ajunseră în şirul celor care întâmpinau invitaţii.

Louise observă colierul la gâtul lui Mary, ezită, apoi spuse:

— Dar du-te şi bucură-te, zise ea şi făcu un gest nerăbdător, însă poartă-te frumos.

— Da, mamă!

Încântată – de seară, de viaţă în general Mary era fericită să se supună. Prima ei sarcină era să se uite cu atenţie în încăpere, să vadă cine era acolo şi să-i observe pe nou-sosiţi când intrau în sala de bal în care predominau albul şi auriul. Curând, în încăpere se simţi o înghesuială plăcută. Apoi sosiră şi mai mulţi oaspeţi, iar evenimentul

deveni o aglomeraţie în toată regula.

Mary se plimba printre grupuri şi se oprea să pălăvrăgească în timp ce atmosfera şi compania o captivară; ca tânără Cynster, crescută în sânul înaltei societăţi, un astfel de eveniment nu era deloc înspăimântător. Ştia să se comporte corect la astfel de evenimente şi cunoştea fiecare reacţie posibilă în orice situaţie socială. Chiar şi doamnele de vază, după ce o observaseră în ultimii patru ani, recunoscuseră faptul că ea se simţea ca acasă în acel mediu şi era puţin probabil să facă vreo greşeală în timp ce îşi urma cu încăpăţânare propria cale.

În seara aceea însă, nu făcuse niciun pas înainte pe drumul pe care îl alesese; numele bărbatului pe care pusese ochii nu apăruse pe lista de invitaţi. Ca urmare, nu avea niciun scop aparte în afară de a-şi asculta mama şi de a se simţi bine.

Apoi viorile începură să cânte valsul de logodnă, iar James şi Henrietta înconjurară ringul de dans pierduţi unul în ochii celuilalt. James era atât de mândru, iar Henrietta strălucea de bucurie, încât cei prezenţi rămaseră vrăjiţi. Când cuplul îşi termină dansul, iar ceilalţi invadară ringul, Charlie Hastings, cu care Mary conversa, o invită la dans, iar ea acceptă veselă.

Era plăcut să valseze cu Charlie; pentru Mary acesta era ca un frate mai mare. El pusese ochii pe domnişoara Worthington, o tânără pe care Mary o cunoştea, aşa că îl încuraja şi îi spunea ceea ce ştia despre aceasta. Dar, în timp ce seara continua, ea încerca să se apropie din ce în ce mai tare de perete. Dacă de obicei sporovăia şi discuta mult şi bine şi, adesea, când avea un scop în minte acest lucru i se părea stimulator, în acea seară, ştiind că nu avea niciun rost – pentru că nu exista o miză pentru acele conversaţii – descoperi că interesul îi pierea treptat.

Ştia că nu putea risca să se strecoare afară din sală. Pentru că, în urmă cu câţiva ani, verişoara ei Eliza fusese răpită chiar din acea casă în timpul balului de logodnă al

surorii ei Heather. Dacă Mary părea să fi dispărut de la balul de logodnă al Henriettei… Ar fi fost genul de greşeală pe care Mary nu o făcea vreodată.

Dar existau două nişe, de-o parte şi de cealaltă a încăperii lungi, iar amândouă adăposteau în acea seară două statuete mari, nud, mascate de palmieri mari. Alese să se îndrepte spre nişa dintre cele două uşi mari, duble, cea care era mai probabil să fie puţin frecventată.

Tocmai se îndrepta spre acel capăt al încăperii, aflat la câţiva metri de ţelul ei când, brusc, dădu cu nasul în pliurile unei eşarfe cu un nod splendid. De ambele părţi ale acesteia se întindea, ca un perete, pieptul unui bărbat îmbrăcat în negru.

— Bună seara, Mary.

Ea recunoscu imediat vocea seducătoare, tărăgănată, tentantă. Se uită în sus… tot mai sus… până la chipul ridicol de chipeş al lui Ryder Cavanaugh. Îşi spusese în urmă cu câţiva ani că o asemenea perfecţiune masculină ca de zeitate era extrem de ridicolă, prin prisma efectului pe care îl avea asupra femeilor din înalta societate. Nu, mai bine spus asupra tuturor femeilor; nu cunoscuse niciodată vreuna, din orice clasă, care să nu fie afectată de prezenţa lui Ryder Cavanaugh. În fix acel mod ridicol.

Se hotărâse ca niciodată să nu lase să se observe nici cel mai mic indiciu că ea era conştientă de charisma lui – de farmecul care părea să curgă dinspre el în valuri. Moştenitor al tatălui său, devenit astfel marchiz de Raventhorne, acesta era mai în vârstă decât ea – avea puţin peste treizeci de ani, în timp ce ea avea douăzeci şi doi de ani – dar îl ştia de când era mică. Chiar şi aşa, fu surprinsă să-i vadă umerii laţi mişcându-se prin încăpere înainte de cină şi, în timpul acesteia la masă, aşezat puţin mai departe, în faţa ei, dar apoi aflase că era prieten cu familia Glossup şi că participa la cină în postura de cel mai în vârstă membru al descendenţei lui.

Ignoră părul lui şaten, cu străluciri aurii, pe care multe doamne îl comparau cu coama unui leu – pentru că

stârnea la fel de multă fascinaţie tactilă, tentaţia de a atinge, de a mângâia, de a-ţi trece degetele prin buclele bogate şi moi – îşi concentră privirea asupra potpuriului din ochii lui, o combinaţie schimbătoare de verde şi auriu, mărginită de gene maronii, şi întrebă cu îndrăzneală:

— Ce-i, Ryder?

Ochii lui o priveau de sub pleoapele mari. El ridică încet o sprânceană maro-roşcată. Păstră un moment de tăcere, dar ea era prea isteaţă ca să se lase afectată de tactica lui, aşa că se ţinu tare, luând o expresie uşor plictisită.

— De fapt, murmură Ryder într-un final – felul în care vocea lui reuşea să-i evoce imaginea unui pat era un mister pe care niciodată nu-l înţelesese – mă întrebam unde te duci aşa de hotărâtă.

Ea îşi dădu seama că, datorită înălţimii lui considerabile – Ryder se putea întrece cu soţul Angelicăi, Dominic, pentru titlul de cel mai înalt bărbat din încăpere – probabil că el o văzuse când se strecurase prin mulţime. Dar de ce o urmărise? Mai mult ca sigur de plictiseală, iar mersul ei tenace atrăsese atenţia lui rătăcitoare. Auzise de multe ori matroane care se văicăreau că Ryder se plictisea foarte repede. De asemenea, auzise referiri la el care îl catalogau drept „mare, blond şi în mod cert lipsit de valoare”, cu excepţia performanţelor lui în pat, care, după toate spusele, erau nu doar satisfăcătoare, ci exemplare.

Şi totuşi, ea observase întotdeauna oţelul din spatele măştii languroase de leu şi ştia că şi el putea fi la fel de tenace ca şi ea dacă voia ceva anume… cum era, de exemplu, să-şi înveselească seara plictisitoare jucându-se cu ea. Ceea ce, fu nevoită să recunoască, avea un farmec aparte. El era răpitor de isteţ, discursul lui elocvent era şlefuit până la a deveni letal şi, în plus, era imposibil de luat prin surprindere. Şi totuşi exista… niciodată nu ştiuse cum să descrie… o *profunzime* a forţei lui Ryder, încât, dincolo de frumuseţea lui ridicolă, acesta o făcuse întotdeauna să se simtă timidă în prezenţa lui. Îşi spusese

de multe ori că dacă vreodată el avea să pună ochii pe ea, chiar şi ei îi va fi imposibil să scape.

Şi nu îşi făcea iluzii despre Ryder; poate că ea era una dintre cele mai puternice femei din înalta societate, ba chiar şi din clanul Cynster, dar nici măcar ea nu putea spera să îl controleze pe Ryder Cavanaugh. Necontrolabil era al doilea prenume al lui. Şi, ţinând cont de locul în care se afla în drumul pe care îl alesese, faptul că Ryder Cavanaugh, dintre toţi bărbaţii din înalta societate, era interesat de ea – indiferent cât de puţin şi, relativ, inocent – nu era numai inutil, dar se putea dovedi şi dăunător şi putea stârni dificultăţi neaşteptate. Pentru ea, nu pentru el.

În plus, pentru că pusese în sfârşit mâna pe colier şi îşi putea urma drumul mai repede, era şi mai hotărâtă să refuze cu îndârjire să se ofere pe post de distracţie pentru seara lui Ryder.

Întârzie răspunsul – el rămase în aşteptare şi nu se mişcă deloc, iar faptul că nu îşi luase ochii de culoarea alunei de pe chipul ei însemna că risca, odată cu fiecare secundă de întârziere, ca privirea lui fixă, pătrunzătoare, de felină, de prădător, să se concentreze şi mai mult asupra ei… îşi ridică bărbia.

— Nu am chef de joacă, Ryder, cel puţin nu cu tine. El trebuia să accepte un răspuns de respingere spus pe şleau – şocant de direct – pentru că orice altceva mai puţin clar putea să-i stârnească interesul, aşa că ea îi susţinu privirea şi adăugă pur şi simplu: Nu vei face decât să complici lucrurile. Aşa că, te rog, du-te şi vânează pe altcineva.

Cu îndrăzneală, ea îl bătu uşor pe braţ, apoi trecu pe lângă el şi se avântă în mulţime. Lăsându-l pe Ryder Cavanaugh, marchiz de Raventhorne, cu gura căscată.

— Cred că-mi pierd îndemânarea.

Rosti cuvintele cu voce tare, sperând că, în zarva din jurul lui, nimeni nu le va auzi. Întoarse capul şi se uită după Mary, care se strecura prin aglomeraţie şi se oprea

când la un grup, când la altul, ori de câte ori cineva voia să discute cu ea.

— Ce dracu' a fost asta… şi unde dracu' se duce? „Şi de ce?" E clar, am ruginit.

Dar ştia că farmecele cu care se născuse nu-l părăsiseră. Nu era chiar aşa de înfumurat încât să creadă că toate femeile de pe pământ ar trebui să se adune în jurul zâmbetului său, şi totuşi… majoritatea o făceau. Mary nu fusese atrasă deloc. Ea fugise. Ea nu… mai rău… se răsucise calmă pe călcâie şi se îndepărtase.

El nu ştia prea bine ce putea să înţeleagă din acel lucru dar… observase că ea îşi alesese cu atenţie cuvintele şi modul în care îl respinsese. Asta însemna că îl citise bine. În mod normal, dacă lucrurile ar fi mers ca de obicei pentru el, ar fi zâmbit, ar fi salutat în minte modul ei direct de a vorbi, şi ar fi mers mai departe, la o pradă mai uşor de obţinut. Doar erau destule în jur. Însă se hotărâse să-şi schimbe dieta. Ceea ce însemna…

Pentru că încă se uita după capul cu păr închis la culoare al lui Mary, observă o altă tânără, de aceeaşi înălţime cu ea, cu bucle roşcate, care o abordă. Angelica, devenită contesă de Glencrae, o prinse pe Mary de braţ, zâmbi în timp ce îi vorbi şi o trase într-o margine a încăperii. Lângă nişă şi palmierii înalţi.

Fără să se gândească, Ryder pornise într-acolo. Stăpânea de mult abilitatea de a se deplasa prin mulţime. Dacă mergea hotărât în linie dreaptă, datorită înălţimii sale, oamenii aveau tendinţa să se dea la o parte instinctiv din calea lui. Înaintarea lui nu crea prea multe valuri şi cât timp nu se uita fix la Angelica sau la Mary, cu puţin noroc, niciuna nu avea să-l vadă când se apropia.

Se strecură în umbra palmierilor fără ca ele să-l observe. Rămăseseră la marginea nişei. Ryder se ascunse în umbre, se sprijini cu umărul de perete, lângă o statuie, şi trase cu urechea la conversaţia lor.

Mary oftă fără să vrea când verişoara ei, Angelica – cu câteva luni mai mare decât Henrietta – care purtase

colierul înaintea ei, o fixă cu ochii de culoarea alunei şi o întrebă:

— Ce pui la cale?

— De ce crezi că pun ceva la cale?

— Pentru că te cunosc. Angelica pufni, aruncă o privire peste umăr spre mulţimea din sala de bal, apoi îşi întoarse atenţia către Mary. Mai bine recunoaşte… noi două suntem cele mai asemănătoare din toată familia, iar Henrietta mi-a spus că ai forţat-o să poarte colierul – ceea ce, întâmplător, a fost un lucru foarte bun, iar eu aş fi făcut exact acelaşi lucru –, dar, evident, ai făcut-o pentru că ai un motiv bine întemeiat. Înainte nu ai împins-o de la spate pe Henrietta să poarte colierul pentru că nu aveai nevoie, pentru că, până recent, nu puseseşi ochii pe cineva.

Mary deschise gura să spună ceva, dar Angelica ridică o mână într-un gest autoritar.

— Nu, nu te obosi să-mi spui că te-ai decis să-l porţi pentru că ai douăzeci şi doi de ani şi că ţi-a venit rândul să-ţi cauţi un soţ. Asta nu ţine cu mine, zise Angelica şi o ţintui cu privirea. Deci, mărturiseşte. Ai pus ochii pe un bărbat anume, nu-i aşa?

Mary se încruntă, strânse din buze, dar apoi, pentru că o cunoştea prea bine pe Angelica, recunoscu:

— Da. Dar asta nu priveşte pe nimeni în afară de mine. Este eroul meu… alegerea mea.

Angelica se uită la ea câteva secunde, apoi expresia ei se transformă într-una gânditoare, chiar intrigată.

— Hmm…

Mary aşteptă, apoi, iritată şi pentru că era foarte adevărat că ea şi Angelica semănau foarte mult şi erau cele mai în măsură să se înţeleagă, nu rezistă să nu întrebe:

— Hmm, ce?

Uitându-se la ea, Angelica ridică din sprânceană.

— Doar că, din câte ştiu, colierul nu a funcţionat niciodată aşa… să te decizi şi apoi să te foloseşti de el ca să-ţi verifici alegerea. Asta vrei să faci, nu-i aşa?

— Da. Dar nu văd de ce n-ar merge şi aşa.

Mary se uită în jos la colier, la secţiunea care ţinea pandantivul din cristal captiv în spatele corsetului, între sâni. Îşi dădu seama că bijuteria era plăcut de caldă, probabil pentru că absorbise din căldura corpului ei.

— Sunt foarte sigură că am găsit bărbatul potrivit pentru mine. Nu vreau decât… confirmarea.

Când îşi ridică privirea, Angelica se uită în ochii ei, apoi îi spuse pe un ton mai blând:

— Nu eşti sigură. Şi dacă nu eşti…

Mary îşi ridică bărbia.

— Nu e asta… eu *sunt* sigură. Dacă ai şti la cine mă gândesc, şi tu ai fi de acord că e perfect pentru mine. Doar că am nevoie de confirmarea Doamnei. Semnul ei de aprobare. Mă aştept ca ea să fie perfect de acord cu alegerea mea.

Angelica susţinu privirea lui Mary încă o clipă, apoi zâmbi şi o atinse pe mână.

— Foarte bine. Sper ca totul să meargă aşa cum îţi doreşti. Dar… şi nu te strâmba la mine… *dacă,* acum că porţi colierul, nu *simţi* ceva special pentru acest bărbat misterios al tău, dacă el *nu* îţi dă senzaţia că eşti luată pe sus şi dusă de val şi nu-ţi intră pe sub piele până la punctul în care simţi că nu-l poţi îndepărta, atunci, te rog, promite-mi că o să asculţi sfatul Doamnei. Crede-mă, e bun. Indiferent de situaţie, ea nu te va părăsi.

Din locul în care stătea, Ryder putea vedea îndeajuns de bine faţa lui Mary ca să îi ghicească expresia; avea bărbia fermă şi buzele strânse. Încăpăţânarea ei era legendară. Dar, cumva spre surprinderea lui, după un moment, ea dădu din cap.

— Foarte bine.

Făcu o pauză, apoi îi zise Angelicăi:

— Mulţumesc. Ştiu că este adevărat ce spui.

Mary se uită în jos la colierul ciudat care îi înconjura gâtul.

— Dacă vreau să-mi găsesc bărbatul visurilor, atunci

trebuie să accept verdictul pe care mi-l dă Doamna.

Angelica chicoti.

— Vezi? N-a fost prea greu, nu-i aşa?

Râzând, ea o luă pe Mary de braţ şi se întoarseră împreună cu faţa către mulţimea de invitaţi.

— Crede-mă, ştiu cum e cu acceptarea verdictelor Doamnei, dar pentru noi acestea au funcţionat, aşa că ai încredere în mine, o să meargă şi la tine. Acum, hai să vorbeşti cu Dominic… zicea că n-a avut încă ocazia să discute cu tine.

Braţ la braţ, perechea se îndreptă spre mulţime şi traversă încăperea. În urma lor, Ryder rămase pe loc, gândindu-se la cele auzise. Se părea că soarta, aproape întotdeauna amanta lui îndatoritoare, îi zâmbea din nou, dornică să-l ajute, binevoitoare. Mary Cynster era în căutarea unui bărbat, a unui erou, iar el voia o soţie. Avusese de gând s-o abordeze ca să vadă dacă i s-ar potrivi – nu ştia exact de ce, dar întotdeauna îi atrăsese privirea şi, mai mult, atenţia –, dar ea îl îndepărtase, aşa că…

Se părea că el Ryder Cavanaugh, marchiz de Raventhorne, nu se ridica la standardele unui erou, oricare ar fi fost acestea…

Se îndepărtă de perete, ieşi de la adăpostul palmierilor plantaţi în ghiveci şi afişă unul dintre zâmbetele lui caracteristice, de leu, apoi se amestecă în mulţime. După cum ştia prea bine oricine îl cunoştea, când se afla în faţa unei provocări, Ryder nu dădea niciodată înapoi.

Sfârşit

Niciodată să nu te joci cu focul dragostei...
căci atunci riști să te arzi cel mai tare

Singurul lucru mai tulburător decât un bărbat din familia Cynster... este o femeie care poartă acest nume și care crede că dragostea nu este destinul ei. Cunoscută în societatea londoneză drept Distrugătoarea de Perechi, Henrietta Cynster are abilitatea extraordinară de a prevedea dacă o relație are sorți de izbândă – dacă aleșii sunt atinși de săgeata lui Cupidon – sau nu.

Așa că, atunci când Melinda Wentworth îi cere să-i spună adevăratul motiv pentru care James Glossup a cerut-o de nevastă, Henrietta află că acesta trebuie să se însoare în decurs de o lună sau riscă să piardă moștenirea lăsată de o mătușă bogată. Fără să stea pe gânduri, Melinda rupe relația cu fermecătorul James; simțind însă mustrări de conștiință, Henrietta se consideră datoare să-l ajute pe logodnicul abandonat în găsirea unei mirese care să accepte o căsătorie de conveniență.

O misiune extrem de grea, complicată mai ales de atracția evidentă și copleșitoare care se naște între James și Henrietta, care continuă să creadă că ea nu se va îndrăgosti niciodată...

Stephanie Laurens a cunoscut notorietatea în momentul când romanele ei despre aventurile fetelor familiei Cynster au ajuns să captiveze o întreagă lume și au transformat-o într-o autoare populară și foarte iubită. În cariera de peste două decenii a scris mai mult de 50 de cărți romantice care au devenit de-a lungul timpului bestselleruri în *New York Times*, *Publishers Weekly*, *Wall Street Journal* și *USA Today*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-273-8
9 786066 862738
Alma